



**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**



ФАНТАСТИКА

129

**ЧАРЛЗ
ИНГРИД**

**ПЯСЪЧНИТЕ
ВОЙНИ**

КНИГА ПЪРВА

Класическа Военна сага!

ДА УБИЕШ СЛЪНЦЕТО

БЛУС ЗА ЛАЗЕРТАУН

**НЕБЕСНИЯТ
СПИСЪК НА ЖЕРТВИТЕ**

**ЧАРЛЗ ИНГРИД
ПЯСЪЧНИТЕ ВОЙНИ. КНИГА
ПЪРВА
ДА УБИЕШ СЛЪНЦЕТО. БЛУС
ЗА ЛАЗЕРТАУН. НЕБЕСНИЯТ
СПИСЪК НА ЖЕРТВИТЕ**

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Дракската инвазия помита един свят след друг, превръщайки плодородни планети в пустини. За да спре нашествието им, Доминионската империя праща най-добрите си войници — Рицарите. Снабдени с бронирани бойни костюми, Рицарите повеждат безпощадна война срещу врага, но са принудени да отстъпят.

Един от тях, Джек Сторм, няма да се предаде никога!

ДА УБИЕШ СЛЪНЦЕТО

1.

Да си Рицар, съвсем не означава, че ще ти бъде обещан Камелот — но къде, по дяволите, бяха евакуационните кораби? Какво бе станало с транспорта? Джек овладя с усилие подлудяващото желание да се почеше под бронята, докато тялото му се обливаше в пот, а датчиците, прикрепени към голите му гърди, го дразнеха непоносимо. Но да се почеше сега, със силата, която притежаваше, би означавало да се самоунищожи.

Проклятие. Защо не пращаха сигнал? Невъзможно беше да са ги забравили, нали? Нямаше начин корабите да са се приземили и те да не са разбрали... или напротив?

Той се озърна, челото му лъщеше от пот.

Пясъци. Бяха ги спуснали наскоро огромно море от пясъци. Навсякъде само жълтеникавокафяви дюни, които се издигаха и спускаха, следвайки някакъв свой ритъм. Ето какво оставяха след себе си драките. А Рицарите, с техните бронирани бойни костюми, обучени и подготвени да водят „чиста“ война — да унищожават само враговете, бяха единствената преграда между тази планета на име Милос и родния свят на Джек, следващия по ред на пътя на разрушението, тръгнал от сърцето на Дракската лига. Джек бе спуснат тук, за да запази родината си от нашествието на драките.

Поне досега, откакто бяха пристигнали на Милос, където бе на тяхна страна. Бяха изгубили само един от континентите... но и това бе твърде много според лейтенанта. Силите на Доминиона губеха Пясъчните войни. А той губеше вяра в своите преки началници. Бяха ги стоварили тук, в сърцето на нищото, преди пет дена, със съвсем лаконични заповеди, потвърдени още веднъж тази сутрин — и нищо оттогава. Рутинна задача — така им казаха. Рутинна прочистваща операция. Никой не се отнася така с Рицарите — не и с елита на пехотата, с най-бързите, най-изобретателните, най-благородните войни, обучавани някога да водят война.

Джек се размърда в бойния си костюм. Флексобрънките зацепиха неуловимо, холографското поле, покриващо тялото му, прати съобщението до костюма и в отговор дясната му ръка се сгъна. Само че движението, предадено и усилено многократно, притежаваше достатъчно мощ да преобърне бронетранспортър. Той стисна зъби, ядосан от невниманието си, и завъртя глава вътре в шлема да погледне към дисплея.

Екранчето обagri лицевото му стъкло в розово, докато проследяваше картината, подавана от задните камери, за да се увери, че останалите войници го следват. Засега поне компасът показваше върната посока.

— Пет километра. Сержант, да не са ни пратили погрешни координати? — Кръстът на гърдите му проблесна на слънцето, докато се извърещаше към своя първи заместник.

— Съвсем не — чу в отговор пресипналия глас на сержанта. Той също носеше кръст на гърдите си — Кръста на Айвънхоу, безмълвен знак за гордостта от потеклото си и принадлежността към родния свят. Но за Сторм това нямаше никакво значение. Този, който искаше да стане Рицар, можеше да постъпи в редовете им без разлика от кой слой на обществото произхожда — единственият критерий бе дали го бива да управлява бойния костюм. Ако проявеше старание, ако оцелееше след началната подготовка и беше добър войн, миналото за него се превръщаше в затворена страница. Стига, разбира се, да го искаше.

Джек се зачуди дали сержантът не дъвче нещо — въпреки че му бе забранил. Устата му се напълни със слюнка. Той самият не би имал нищо против да се освежи със стимулираща дъвка, наричана още *стим*. Пясыците засилваха жаждата му. Сторм размаха ръка.

— Добре, искам всички да се разпръснете. Ще настъпваме в линия. Ще бъдем готови за стрелба, ако драките се появят. Бъдете нащрек. Следете задните камери и фланговете си.

Слушалките му изпукаха и се чу предрезгавелият от ужас глас на Билоски:

— Червено! Всичките ми индикатори светят червено!

Сторм завъртя машинално глава в посоката, от която идваше гласът, изруга, когато лицето му опря в лицевото стъкло, и извърна бавно шлема така, че да насочи натам камерите.

— Билоски, провери отново индикаторите. Трябва да е някаква повреда. И се успокой. — Последното бе изречено с хладна заплашителност.

— Слушам, сър — отвърна с малко по-овладян глас Билоски. След това: — Мътните го взели. Сторм... милосите са ми бърникали в костюма! Всички индикатори са се побъркали! Показват червена линия, защото нямам енергия!

Сторм прехапа устни. Притисна аварийния лост в основата на лицевото стъкло, изключвайки холографското поле. След това измъкна ръка от ръкава и пренастрои предавателя на гърдите си, за да може да разговаря само с Билоски. Лишен от енергия и заповеди, които да изпълнява, бойният му костюм замръзна неподвижно. Флексобрънките сияеха ослепително на слънцето.

— Колко още можеш да изминеш?

Сякаш не чул, Билоски започна да ругае отново.

— Проклети милоси! Бъхтя се тук, жертвам живота си заради шибаната им планета, а те ми крадат резервите... трябва да...

— Билоски!

— Да, сър! Около... три километра, сър. След това ще се превърна в купчина желязо върху пясъка. — Той се обърна и погледна към своя командващ офицер. На гърдите му бе изрисуван черен ястреб.

Сторм обмисли проблема. Имаше заповеди, които трябваше да изпълни. Да прочисти Пети сектор, след това да остане на позиция, за да бъде евакуиран. Намираха се в последния непроверен участък на Пети сектор. Веднага щом приключат с него, биха могли да прехвърлят на Билоски малко резервни запаси.

— Дотогава ще ни приберат.

— Ако преди това не го направят драките.

Сторм не отговори на забележката. Даваше си сметка, че иска от свой подчинен с почти изчерпани енергийни запаси на бойния костюм да влезе в битка, в пълен боен режим. Индикаторите показваха червена линия едва когато в костюма останеха по-малко от десет процента енергорезерв. Десет процента, които щяха да стигнат за около час бой. Не че това имаше значение за Рицарите. Джек въздъхна.

— Билоски, изглежда са ни пратили за зелен хайвер. Но ти ще се справиш.

— Слушам, сър. — После добави мрачно: — По-добре, отколкото костюмът ми да се сцеди като яйце и отвътре да изскочи берсеркер. Нали, лейтенант?

Сторм почувства по гърба му да пролазват студени тръпки. Не обичаше, когато войниците му разказваха подобни страховити небивалици.

— Билоски, не желая да разпространяваш глупави слухове. Чу ли ме?

— Да, сър. — Сетне с осезаема неохота промърмори: — Но това не са слухове, лейтенант. Видях го с очите си.

— Забрави!

— Слушам, сър.

— Включвам на обща връзка. Внимавай какво говориш. — Той погледна към Билоски, който вече заемаше позиция. След това, неочаквано дори за себе си, набра кода за връзка с командването и втренчи поглед в екрана, който блесна в знак, че се е свързал с бойния кораб на орбита над тях. Дежурният на пулта, обезпокоен от статичния пукот на откритата линия, извърна лице към него. Имаше едро набито тяло, което едва се побираше в изпънатия морскосин мундир. Мъжът погледна към камерата и ноздрите му се разшириха. Брадичката с дълбока трапчинка се зачерви от гняв. Белег от лазерно изгаряне на челото му придаваше хищен изглед.

— Тук командир Уинтън. Лейтенант, нарушавате радиомълчанието. Какво означава това? Представете се.

— Лейтенант Сторм, първи батальон — рапортува той. — Сър, къде са евакуиращите кораби? Спуснаха ни тук преди пет дена.

— Имате заповеди, лейтенант. Да слезете долу и да се биете. Ако още веднъж си позволите да установите връзка, ще ви предам на военен трибунал.

— Военен трибунал? Само за толкова ли ви бива? Ние загиваме тук, командире. Гинем съвсем сами.

Екранът угасна, връзката бе прекратена. Внезапно осъзнал с пълна яснота собствената си уязвимост, Сторм напъха обратно ръка в ръкава и включи предавателя. Костюмът се люшна непохватно, след това закрачи уверено. Щеше да му е далеч по-лесно да води тази война, ако знаеше със сигурност кой е противникът им.

Билоски, сержантът и кой знае още колцина от неговите подчинени от известно време пееха тази песен за берсеркерите. Трябваше да признае пред себе си, че идеята не му даваше покой. Примижа през затъмненото стъкло към чуждоземното слънце. Странни светове, странни хора и още по-странни противници. Но в този момент би предпочел да се натъкне на някое дракско гнездо, вместо да слуша разкази за милосите и техните берсеркери.

Разкази, в които може би имаше и зрънце истина. Милосите, които бяха повикали войските на Доминиона, за да ги защитават от драките, същите тези безкрайно изостанали милоси, които отговаряха за ремонтните центрове и тиловата поддръжка, окаяни и презрени същества, бяха всъщност точно толкова вероломни, колкото драките, които Сторм трябваше да унищожава. Наистина имаше много и най-различни слухове, свързани с костюмите... за това как бойните костюми поглъщали човека и вместо него изплювали някакво гущероподобно чудовище, истинска бойна машина, берсеркер. Или как милосите заразявали костюмите с яйца, от които — с помощта на топлината и потта на притежателя на бойния костюм — се излюпвали паразитни организми, разкъсвали човека в костюма, разчупвали скафандъра като черупка и изскачали навън...

Какво странно чувство за хумор имаха тези милоси. Всъщност, нищо чудно всичко това да са пиянски приказки, родени в местните кръчми след солидно количество алкохол. Рицарите обичаха да заимстват разни неща от местния фолклор, всеки път, когато скучаеха, преди да дойде време да подхванат поредната „чиста война“.

Дюните точно пред тях внезапно се размърдаха и нагоре изригнаха пясъчни фонтани. Предавателят му избухна в какофония от звуци.

— Лейтенант, драки на два часа!

Сторм изкриви устни в мрачна усмивка. Ето най-сетне враг от плът и кръв, с когото да се справи. Той огледа индикаторите, за да се увери, че всички системи са в готовност, сетне се завъртя.

Драките бяха насекоми, също както чакалите — бозайници. Чувстваха се еднакво добре и на два, и на четири крайника, благодарение на извивката на гръбнаците им. Джек се приготви, докато ги наблюдаваше как изскачат от пясъците, където бяха изкопали своите гнезда, и се понасят в жива вълна, за да се приближат достатъчно, да

се изправят на задните си крака и да открият огън. Драките бяха свирепи същества, отдадени на една-единствена цел — пълно унищожение. Такива поне бяха техните бойци. Всъщност и дипломатите им бяха не по-малко целеустремени и неотстъпчиви.

Той изпъна пръст и пусна от ръкавицата си дълъг огнен откос, който забави челото на вълната. Предната линия на драките се огъна и се люшна настрани, докато войниците отзад сваляха пушките от гърбовете си.

На Милос те разполагаха с известно предимство, тъй като бяха пристигнали тук първи и бяха започнали отвратителното си тераформиране. Но дори това малко предимство можеше да се окаже катастрофално за Доминиона. Милос почти със сигурност бе загубен... повечето батальони бяха или напълно изтребени, или изтикани към пустинята, откъдето се надяваха да бъдат евакуирани на орбита. Задачата на Джек, доколкото той разбираше, бе само да забави настъплението на драките.

Мрачната усмивка не слизаше от лицето му, докато пристъпваше бавно напред, сеейки пред себе си смърт, без да сваля поглед от енергийните индикатори, които бавно пълзяха надолу. Под тежките му ботуши хрущяха изпепелени трупове.

Ето това беше „прочистващата операция“. Трябваше да задържат драките тук достатъчно дълго, за да могат останалите войски да се натоварят на корабите и да се изтеглят — преди да дойде и техният ред. Както им бяха обещали...

Той крачи начело, изпълнен с увереността, че хората му го следват, макар да вижда, че фронтът не е никакъв фронт, а несекваща вълна от драки. Това, за което се смяташе, че е малък аванпост, се бе оказала плътно наситена с противници зона, и те вече бяха попаднали в клопката, крачейки върху изпепелени насекомоподобни трупове и димяща плът. Сторм стреля едновременно и с двете ръкавици, без да спира, използвайки реактивните двигатели, за да прехвърля стените от трупове и снаряжение.

Някъде по средата на пътя Билоски извиква и спира на място, изчерпал енергията си. Крясъците му стават оглушителни, когато драките разрязват костюма му с диамантена резачка и го измъкват

навън. Без да обръща внимание на виковете му, Джек продължава напред. И без това няма друг избор. Районът за изтегляне е съвсем близо пред тях. Но за да го стигне, трябва да премине през трупите на драките. Там някъде го очакват хибернационните сънища и пътешествието до дома. Сънищата...

Заобиколен от останките на своя батальон и от бегълци от останалите подразделения, той оцелява достатъчно дълго, за да падне в една яма — яма, заобиколена от драки. Войните на Доминиона издържат още няколко дена, опрели гърбове, стрелящи само когато е абсолютно необходимо, докато около тях се плискат безбрежни вълни от насекоми. Неведнъж Джек вижда застиващи бойни костюми, чиито притежатели са издъхнали, а обвивката им наподобява неподвижна статуя в ямата. От някои от тези костюми излизат чудовища, които щурмуват краищата на ямата и изтребват до стотина драки, преди да бъдат унищожени. Той знае, че това са берсеркери, но смята, че сънува някакъв кошмарен сън, и се старее да не обръща внимание на празните, разкъсани бойни костюми, наподобяващи по-скоро строшени черупки на яйца. Един от тях, който се въргаля наблизко, има на гърдите си Кръста на Айвънхоу.

И докато стои там в ямата и стреля, той си мечтае за сънищата. Мечтае си да се измъкне оттук жив, заедно с другарите си. Това е, което иска най-много. Има и други мечти — като тази да може да се почеше. Освен това му се струва, че чува някакви гласове в костюма, нещо шепне зад гърба му и той разбира, че започва да губи контрол. Защото, както казваше леля Мин, когато дяволът ти хвърли око, той първо започва да ти шепне зад гърба. Ала Сторм се страхува да погледне назад. Исква само да заспи, докато лети към дома. И когато най-сетне спасителният кораб се спуска, той не знае дали сънува, или наистина го вижда... и дали ще успеят да ги измъкнат зад тази плътна стена от драки.

Дрънчене на тежки, метални врати.

— ... няма оцелели.

— Това е невъзможно. Корабът се е носил из космоса в продължение на седемнайсет години. Всички системи са изключени вследствие масивен спад в енергозахранването. Погледни ги само.

Замръзнали като камък. Евакуирани право от пъкъла, за да умрат по обратния път към дома. Божичко. Виж само тези стари криогенни капсули. Нищо чудно, че не са успели.

Джек продължава да сънува. Плаче със студени сълзи, защото не може да се пробуди. Заключен е в една капсула. Двайсет и двете години от съзнателния му живот се завъртат отново и отново пред вътрешния му взор, плъзгат се като в примка на Мъобиус. Но сега съзнанието му се пробужда.

— Докторе, една от капсулите е осветена.

— Не може да бъде! Вижте, аварийната система продължава да функционира. Веднага докарайте животоподдържащата инсталация. Може би ще успеем да спасим този...

— Но заповедите...

— Майната им на заповедите! Представяте ли си, да върнем живота на един от тях след толкова много години. Ще направя всичко възможно, за да успея.

Слаб изблик на топлина в хладното му съществуване. Сънува ли, или умира?

— Добре де, но дали ще е запазил разсъдъка си, дори да го събудим? Какво ли сънува човек в продължение на седемнайсет години?

— Преживява едни и същи неща. Ще извадим късмет, ако му е останала и капчица здрав разум.

Стържене. Нещо докосва маската на смъртта...

— Стига дърдорене. Отворете капсулата и се пригответе да го разкачите. Божичко... погледнете му краката. Измръзвания. И ръцете. По някакъв начин е успял да задейства аварийното захранване...

— Това е невъзможно. Нали е бил в хибернация?

— Може да е излязъл... при спада на енергозахранването. Притиснал е с дясната си ръка аварийното табло. Спасил се е само благодарение на това. След като го стабилизираме, ще проверим и останалите капсули. Да видим дали и някой от останалите не е опитал да повтори същия номер. Този човек със сигурност е роден да оцелява...

— Погледнете... бойни костюми.

Недоволно сумтене, сетне заповед:

— Унищожете ги.

— Да ги унищожим? Но това са безценни реликви... на черния пазар...

— Знаете какви са заповедите. Унищожете ги всичките! Сестра, сложете си маската и се пригответе. Отваряме капсулата... сега!

Джек подскочи върху леглото. По челото му се стичаше пот, дланите му също бяха влажни. Пое си дъх, усещайки, че е обгърнат от тъмнината на нощта. След това започна бавно да издиша, като броеше равномерно, старайки се да се успокои.

Когато най-сетне се овладя, произнесе с ясен глас:

— Буден съм. Буден и жив.

Прокара все още треперещи пръсти през лицето си и погледна часовника, макар времето да нямаше особено значение. Разсейващият се мрак в стаята му подсказваше, че приближава утрото.

Тази нощ се бе будил само три пъти. Бавно, но сигурно състоянието му се подобряваше. Вече не се страхуваше от сънищата си... макар че виденията от Пясъчните войни не бяха от приятните, но вече можеше да ги понася. Не сънищата го безпокояха. Друго не знаеше — дали още е в хибернация, или живее наистина?

Протегна ръка и взе от нощното шкафче шишенцето с модрилови таблетки. Оказа се празно. Намръщи се и го захвърли в тъмнината. Флакончето изтрака в ъгъла. Беше го купил на черния пазар, с гаранции, че ще му осигури сън без сънища, но дори модрилът не можа да му помогне. Кой знае какви дози трябваше да погълне, за да има ефект. Макар че понякога се получаваше. Но не и тази нощ. Някой му бе казал, че сънищата са необходими, за да може човек да запази разсъдъка си.

Спусна боси крака от леглото и се заслуша в звуците на пробуждащия се Кларон. Някъде отдалеч долитаха приглушени птичи песни. По-добре да излезе и да се разходи из гората, вместо да разчита на модрила. Джек се изправи и нахлузи сивата униформа на рейнджър.

Преди да напусне станцията, отключи вратата на един малък склад. Още щом прекрачи прага, нещо го жегна в гърдите. В шкафчето бе окачен бойният му костюм. Седефеният скафандър се поклащаше на закачалката, пробуден от полъха, нахлул с отварянето на вратата. Все още бяха запазени надписите от последните сервизни прегледи,

въпреки че бяха започнали да избледняват, както и някои лични обозначения, поставени от двайсетгодишния новобранец, който някога бе станал негов горд притежател. Погледна към кръста, избран от наивния млад доброволец, нетърпелив да стане пълноправен Рицар. Само две години по-късно новобранецът вече щеше да е лейтенант, ветеран от войните, изоставен на Милос в дракско обкръжение.

Когато транспортният кораб най-сетне ги бе открил, той бе единственият оцелял на дъното на ямата, но тогава това вече нямаше значение за него. Бяха пратили само един кораб с криогенни капсули. Беше пълен едва на три четвърти, все с оцелели след дракската инвазия на Милос. Събираха ги от повърхността на планетата като смачкани насекоми... всичко, което бе останало от елитната армия на Доминиона.

Деветнайсет години по-късно, без три пръста на краката и кутрето на дясната ръка, той беше готов да напусне болницата за ветерани, когато, в последната нощ, преди да бъде изписан, сестрата неочаквано го посети. Бяха прекарвали и други нощи заедно и това не би трябвало да го изненадва, ала този път тя го отведе до своето шкафче и онова, което видя вътре, накара главата му да се завърти.

— Не ти ли харесва?

Флексобрънките му намигаха, сякаш някой бе подредил в шкафчето цяла колекция от перли.

— Това... е моят костюм.

— Знам. — Беше го хванала за ръката, но пропусна да долови трепета, който преминаваше през тялото му.

— Нали трябваше да бъдат унищожени всичките?

Тя му се усмихна.

— И това знам. Но този си е твой. Ти оживя... и аз си помислих... добре де, какво значение има? Помислих си, че ще искаш да го запазиш, и затова го прибрах.

Джек не можеше да откъсне поглед. По всяко друго време, във всяка война Рицарите на Доминиона бяха готови да продадат душата си, за да задържат бойния костюм.

Сетне го завладя ужасяваща мисъл. Джек си припомни вледеняващия страх, който бе изпитвал в сънищата си, всеки път, когато си спомняше за милосите и тяхната способност да създават берсеркери. Ами ако е така? Сестрата не знае какъв подарък му прави, тя не е и чувала дори за подобни неща.

Отвън отново долетя песента на птиците и той се върна към действителността. Въздъхна и затвори вратата на склада. Ще знае, че е оздравял напълно, едва когато пристъпва в това помещение без никакъв страх.

А дотогава възнамеряваше да открие човека, който го бе превърнал в страхливец — и да го убие.

2.

Сигурно за двайсети път от началото на разговора лаборантът рехабилитатор сведе поглед към папката пред себе си, не толкова за да прочете какво пише в нея, колкото за да скрие лицето си от човека, седнал срещу него. Лаборантът беше изплашен. Страхуваше се още от първия миг, преди близо седем месеца, когато изписаха този човек от болницата и го прехвърлиха в неговия рехабилитационен център. Човекът беше Рицар — идеалист, обучаван да води „чиста“ война, изпълнен с убеждение в правотата ѝ, дал клетва, живял, страдал и се борил съобразно нея. А сетне го бяха предали на Милос, както и хиляди негови побратими — тъкмо по тази причина той бе истинска бомба със закъснител. Какво си мислят неговите началници, мътните ги взели, че може да се справи с проблемите на един Рицар? Слава на Бога, че пациентът вече не разполагаше с бойния си костюм и че Рицарите бяха разпуснати преди години. В днешни времена пехотата бе само пушечно месо и лаборантът можеше да решава проблемите им. Екранът на компютъра премигна, сякаш за да му напомни, че го очаква още работа.

— Не ме интересува къде ще ме пратите, но нека да е някъде, където ще съм сам. Искам да бъда сам. — Сторм премести поглед към стената, на която блестеше успокояваща холограма. Гледа я, докато изображението започна да се замъглява, после притвори очи.

— Няма много хора, толкова самотни като вас — отвърна лаборантът. Сетне въведе нещо в компютъра. — Е, добре. Ще ви препоръчам няколко възможности, които са свързани с началното ви обучение. Но едно ще ви кажа, Сторм, не е никак лесно да бъдеш сам. Когато го осъзнаете, най-сетне ще проумеете какво се опитвам да ви внуша през тези седем месеца. — Изправи се, втренчил поглед в лицето на русолявия мъж. Четирийсетгодишен ум в стройното тяло на двайсет и две годишен младеж — ала и двете части жадуваха за възмездие и притежаваха инстинкти на убиец, трупани от човека в продължение на хиляди години.

Джек дори не чу, че лаборантът е излязъл. Беше погълнат от мислите си и от нови видения. Протегна ръка и сви мускули. Кутрето на дясната му ръка липсваше, на негово място бе останал само ръбец. Той почеса белега. Пръстът, който му бе спасил живота... за да го запокити право в пъкъла на съвременната действителност.

Бяха му го обяснявали сигурно стотици пъти. Лекарят, сестрите, лаборантът рехабилитатор, пишеше го в компютъра му, ала въпреки това му се струваше нереално и невъзможно.

Той беше единственият оцелял от Пясъчните войни. О, сигурно имаше и други — повечето дезертъори, скрити на различни места, далеч от погледа на обществото. Но неговият хибернационен кораб бе единственият, напуснал успешно околностите на Милос, преодолял дракската блокада, въпреки че при преминаването бе получил сериозни повреди, довели до аварията на борда. След това корабът бе продължил да се носи по инерция, лишен от енергия, изгубен сред звездите, за цели седемнайсет години. А вътре в него, в единствената функционираща капсула с аварийно захранване... бе останал да сънува ужасяващите си сънища Сторм. Заобиколен от мъртъвци.

Лекарите нямаха обяснение за това. По някакъв начин Джек се бе пробудил в онзи момент, когато системите на борда започнали да се изключват, и бе натиснал таблото за аварийно захранване. Капакът се бе спуснал отново и той бе потънал в хибернационен сън. Странно съвпадение, което му бе спасило живота... с цената на малкото пръстче на дясната му ръка и три замръзнали пръста на краката. Нищожна цена, както се бяха постарали да му внушат докторите.

Всъщност, имаше и още една възможност — да се измъкне от капсулата, но тогава щеше да прекара ужасно много време на борда на мъртвия кораб.

И тъй, той бе единственият оцелял от позорния разгром на силите на Доминиона, невиджан преди, още от самото им създаване. Тази мисъл изви в мрачна усмивка устните му. Сигурен бе, че го следят непрестанно, вероятно камерата бе зад същата тази холограмна картина. Какво ли си мислят за него? За безсънието, което го измъчва непрестанно, за кошмарите. За желанието му да бъде сам, насаме с мислите си.

Бяха му обяснили, че драките преустановили настъплението също толкова внезапно, колкото го бяха започнали, оставяйки зад себе

си поредица от опустошени светове — някога цветущи планети, превърнати в морета от пясъци.

Не точно пясъци. Джек се протегна. Знаеше, че в момента лаборантът вероятно докладва за него на своя началник и там някъде се решава съдбата му. Само да го освободят веднъж...

Не точно пясък. Приличаше на такъв, така изглеждаше, докато заравяше в него ръкавицата си и го оставяше да се сипе между пръстите. Подвижен, податлив. Стържещ под подметките. Горещ. Сух. И въпреки това не беше пясък. Знаеха, че е изпълнен с микроби. Миниатюрни организми, които оставаха бездейни, докато драките не излюпят малките си, а сетне се захващаха за работа.

Лигата на драките бе обезлюдила осем слънчеви системи, за да създаде подходящи условия за своите малки. Бе превърнала планетите в пясъчни пустини, изровени от дупките на топлите гнезда. Никой не знаеше защо изведнъж бяха спрели. Едва ли заради разгрома на силите на Доминиона на Милос. Та нали след него пътят им към Крепостта на Дорман, родната планета на Сторм, е бил открит.

Не, драките бяха спрели, защото така са пожелали, и през следващите петнайсет години между Лигата и Доминиона се бе възцарило напрегнато и неспокойно примирие. Неспойно, защото нито един от учените на Доминиона не бе в състояние да предвиди кога отново насекомоподобните рояци ще се втурнат напред — и как да ги спрат, ако това стане.

За Сторм вече беше твърде късно. За семейството му още повече — всички бяха измрели, погребани.

Той отмести поглед от стената и се постара да прогони тези мисли.

— Дано побързат — промърмори едва чуто. — Че работа ме чака.

Каква работа? Да спаси вселената от заплахата на драките? Той се изсмя и се облегна назад, а креслото послушно зае формата на тялото му.

Вратата се отмести встрани и в стаята отново влезе лаборантът. Той постави сив комбинезон на бюрото и го побутна към Сторм. Джек го притисна с ръка и погледна към надписа.

— Рейнджър?

— Точно така. Получи, каквото искаше, Сторм. Назначен си на Кларон, една от Външните планети. Не че там кипи кой знае какъв живот... препитават се с рудодобив и търговия. Ще събираш информация за самата планета.

— Аз не съм ксенобиолог.

— Не, но си изкарал начален курс по специалността, преди да се запишеш за Рицар — усмихна се лаборантът. — Правителството не може да си позволи да подготвя специалисти за всяка затънтена планета. И щом искаш да бъдеш сам, това е най-подходящото място за теб. Наредих да ти приготвят образователни записи.

— Кога заминавам? — Сторм взе костюма и неволно го притисна към гърдите си.

— Вдругиден.

За първи път от седмици насам ветеранът се усмихна и щастие озари сините му очи.

И в кларонското утро ехото на тази усмивка отново пробуди блясъка в очите му. Той хвърли багажа си в скутера, настани се на седалката и го подкара, заслушан в песента на птиците в небето. Някоя червеноопашка призоваваше с чуруликането си друга. Скоро двете птици прелетяха над него и се скриха с радостни звуци в близката гора.

На Сторм Кларон му харесваше. Далеч повече, отколкото бе предполагал лаборантът, и заради неща, за които въобще не се бе досетил. Рудодобивните синдикати, които владееха планетата, работеха така, че да запазят крехкото ѝ екологично равновесие. Това бе неписан закон, който спазваха всички. Промислеността бе „чиста“ и повърхността на планетата кипеше от живот.

През всичките тези месеци му създаваше проблеми само местната пивоварна „Самсон“. Един тукашен вид кларонски невестулки бяха развили вкус към ечемичените посеви... и апетитът им заплашваше да ги превърне в изчезващ вид.

Не че Сторм имаше нещо против невестулките. Вярно, бяха му създавали неприятности и друг път, но нищо толкова сериозно, че да поведе война с тях. Проклетите дребосъци обичаха да му крадат запасите и се скитаха из територията, която бе под негово наблюдение, като истински чергари — малките в средата на групата, а покритите с

белези ветерани отвън, тъй като бяха достатъчно едри, за да прогонят с острите си зъби дори хищници. При опасност обикновено се изправяха на задните си крака, за да изглеждат по-големи. Но когато откриха ечемичените насаждения на пивоварна „Самсон“, животинките решиха, че са попаднали в рая. В началото не смяташе за нужно да ги избива — невестулките се тъпчеха до пръсване, непривикнали към подобно изобилие от храна. Често намираше подутите им трупчета, натъркаляни близо до посевите.

Но не им трябваше много време, за да се ориентират в обстановката. След това започнаха да се хранят далеч по-умерено, а той трябваше да спори със „Самсон“ за правото им на живот. За щастие ултразвуковите прегради, които измисли, изглежда си вършеха работата.

Сторм не знаеше каква ниша в екологичната пирамида на Кларон заемат невестулките, но се надяваше да разбере. Във всеки случай беше щастлив, че успя да ги запази.

Слънцето се издигна над хоризонта и озари върховете на дърветата. Той погледна към равнините, към мините и зърна пушеците от техните комини. Вече се чувстваше като у дома на тази планета. Кой знае, може след някой и друг ден да отскочи до миньорите и да им каже здрасти. Нищо лошо нямаше да се поразвлече малко.

Натисна педала и скутерът се понесе безшумно напред. Сянката му се плъзгаше по земята. Може би няма да е зле да се отбие и до Атаракт... това бе тукашната база. Досега бе намирал какви ли не извинения, за да я заобикаля. В източния ѝ край имаше нещо, което малко го безпокоеше. Звезден портал — истинската причина, заради която бе рейнджър на Кларон.

Той не беше само обикновен пазач на Портала. Да, екзобиологията, с която се занимаваше, бе важна, но само ако след миньорите тук започнеха да прииждат колонисти. Ала всъщност именно заради Портала — този необичаен тунел в тъканта на вселената — го бяха пратили на Кларон. И Сторм го наблюдаваше. Наблюдаваше го с неосъзнато безпокойство, тъй като за разлика от местните, знаеше добре с какво си има работа. Всъщност, Сторм познаваше твърде добре стаените в него сили. Кларон е бил открит в другия край на тунела, когато най-сетне преодолели Портала, и за целта била необходима енергия, колкото за една малка свръхнова.

Звездните портали са съвсем малко и на огромни разстояния, тъй като са твърде скъпи и прекалено опасни за равновесието на галактиката. Този тук не беше нищо повече от щастлива случайност... и щеше да си остане така, поне докато той бе рейнджър на планетата. Доминионът не желаше да го използва.

Джек искаше Порталът да бъде затворен, но знаеше, че това едва ли ще се случи.

Докато изравняваше скутера със златистото око, той неволно въздъхна. Порталът се намираше доста близо до неговата къща. Първо направи необходимите измервания, за да се увери, че продължава да е закотвен. Енергийните вълни, които се излъчваха от него, пулсираха осезаемо. Беше монтирал няколко ултразвукови прегради, за да попречи на случайното навлизане в зоната пред Портала. Спомни си за невестулките и лицето му се сгърчи в нервен тик. Опита се да си представи как ли ще изглеждат мъничките им личица, ако се озоват някъде далече в открития космос.

След като приключи с измерванията, обърна скутера и включи записващото устройство. Утринният вятър, който идеше откъм Атаракт, облъхна лицето му, изсушавайки капчиците пот, избили на челото му. Вятърът беше студен и носеше странни и чужди миризми, различни от тези на планетата, на която бе израсъл. Крепостта на Дорман беше аграрна планета и там неизменно ухаеше на прясно разорана почва и пестициди, на току-що прибрана реколта. Пое си дъх с пълни гърди. Почти бе забравил на какво мирише Дорман... след годините, прекарани вътре в скафандъра, където вонеше само на собствената му пот и на смазочното масло за бойния костюм.

Сторм накара скутера да увисне неподвижно над земята. Чувстваше безпокойство. Тази сутрин Атаракт тънеше в подозрителна тишина. Не се виждаха и невестулките. А слънцето вече се издигаше. Той се почеса по врата. Изпълваше го необяснимо напрежение, както преди да ги стоварят на някоя планета...

Наведе се над записващото устройство и се зае да прехвърля данните от него в общия компютър. Ръката му трепереше, докато местеше пръсти по клавиатурата. Спря за миг, отново въздъхна и се озърна. След това провери данните на монитора. Всичко беше наред. Нямаше нищо в този участък на Външните планети, което да не присъства тук по обективни причини.

Джек се изсмя. Прекъсна връзката и отново се върна към своите записки. Двигателят на скутера избръмча. Точно под него, върху меката почва, имаше дияр от отделения от терморегулатора електрически заряд. Джек спусна машината на земята, познал полето, в което се намираше. Дребни, изкривени, потъмнели стръкове ечемик. Скочи от машината и се наведе да ги огледа. Беше измъкнал от „Самсон“ един чувал със семена и ето сега наградата за труда и усилията, които бе положил — първата му реколта се надигаше да посрещне слънцето. Един Господ знае какво щеше да стане с малката нивичка, когато я намерят невестулките. Всъщност я беше засял за тях.

Нещо изсвистя във въздуха и по рамото го удари камък. Джек подскочи от изненада и се озърна.

Отсреща го наблюдаваше орда невестулки, притиснати плътно една към друга, възрастните изправени на задните си крака и облещили лътящите си като мъниста очички. Един мъжкар стискаше в предната си лапа камъче.

— Проклет да съм — промърмори Джек. Отстъпи встрани от нивата и ордата бавно започна да се приближава. Джек посочи с ръка насажденията. — Това е за вас, момчета, но ако изядете и стъблата, няма да има какво да похапвате през зимата, нито ще получите нова реколта напролет.

Водачът, с белязано лице, му показва зъбките си. Джек продължи да отстъпва назад към скутера. Не се страхуваше от една или две от злобните животинки, но глутница от трийсетина можеше да му създаде сериозни неприятности. Държеше ръцете си във въздуха, докато се чудеше кой ли от тях е запокитил камъка по него. Нима можеха да използват инструменти? Трябва да го отбележи, веднага щом се измъкне от тук.

Видял, че заплахата се отдалечава, Белязания видимо се успокои. Застана на четири крака, подскочи към Сторм, сетне спря и изцвърча. Муцунката му се раздвижи и животинчето изплю нещо в краката на човека. След това се отдалечи предпазливо и се присъедини към останалите.

Беше блестящ зелен камък, покрит със слюнка от жлезите на невестулката. Сторм се наведе, взе го и го избърса. Едва ли беше нещо важно, освен че камъчето бе хубаво и лъскаво. Той го прибра в джоба си.

— Сигурно е отплата за ечемика. Какво пък, радвам се, само че... — Джек се поколеба, преди да им обърне гръб и да се качи в скутера. — Не правете нищо прибързано, като да превземете тази планета. Инак току-виж съм загазил заради вас. Ясно?

Муцунки и мустачки потрепваха неразбиращо, докато той запали отново двигателя на скутера и се насочи към покрайнините на Атаракт.

Събуди се облян в пот. Кръвта блъскаше в слепоочията му като бойни тъпани и той остана да лежи, докато се поуспокои. Дланите му бяха изпотени и Джек ги избърса в чаршафите. Както обикновено не помнеше какво е сънувал, само че се задушаваше...

Надигна се от леглото. Приблужи се до озарения от бледа светлина монитор на компютъра и го включи. Нещо не беше наред. Не само с живота му, с онова, което бушуваше вътре в него — нещо не беше наред с Кларон. И то пробуждаше у него страх.

Екранът блесна под допира на пръстите му, но той долови шума, преди да излезе на линия, и неволно погледна нагоре. Виждаше само тавана, но вече знаеше какво става отвън. Хоризонталните треперещи черти през екрана потвърдиха подозренията му.

Кларон беше под обсада.

Джек хукна към вратата. Погледна навън, където небосводът едва просветляваше, и чу тътена. Изруга, а сърцето му отново възобнови бесния си ритъм. Небето над мините пламтеше във виолетово-оранжево сияние.

— Свети Рицари — промълви Сторм и замръзна, неспособен да откъсне поглед.

Пред очите му изгаряше цяла една планета.

Тътенът бе от навлизащите в плътните слоеве на атмосферата кораби и той знаеше, че се приближават към него.

Върна се обратно, въведе съобщение в компютъра и зададе автоматично препращане. За миг сърцето му спря. Нямаше никакъв начин да разбере дали някой ще го получи.

Приглушеният тътнеж над главата му се усилваше. Едва ли му оставаше много време. Въздухът пукаше от бързо покачващата се температура, топлина от оръжията изригнаха заряда си над нищо

неподозирация Кларон. Оставаше му една-единствена възможност. Той си смъкна ризата.

Отвори вратата на склада и започна да разкопчава презрамките на бойния костюм. С тихо бръмчене костюмът се пробуждаше за живот. Той се зае с трудната задача по поставянето му.

Първо прикачи към различни части на тялото си датчиците. Прилепи само тези, които бяха необходими за управлението. И без това едва ли щеше да му се удаде възможност да отвърне на огъня — не, всичко, което искаше, бе да се измъкне оттук. Друг въпрос беше дали ще успее навреме. Постави шлема и го затвори с отчетливо изщракване.

Покривът на къщата избухна в пламъци. През отворите нахлу оранжева светлина и го обля. Костюмът издържа на ударната вълна въпреки огромната ѝ мощ. Без да забелязва какво става около него, Джек нагласи и последните връзки и почти веднага холограмата светна с тихо пращане.

Беше се постарал през всичките тези месеци костюмът да е зареден и смазан — макар че се боеше от него. Все още се страхуваше, но повече се боеше от смъртта, която дебнеше отвън.

Огнената буря опустоши за миг къщата и Джек се озова на открито. В оранжевото сияние на пожарищата окото на Звездния портал бе станало зловещо синьо. Джек се втурна към него, подскачайки с лекота, благодарение на стаената в сервоусилвателите на костюма мощ. Почвата под него бе овъглена и изпепелена, но костюмът се придвижваше еднакво добре върху всякакъв терен.

Вдигна глава само веднъж и докато сензорите пищяха тревожно заради ярката светлина, успя да зърне огромния боен кораб, който кръжеше отгоре, с все още сияещи термощитове. Не можа да го идентифицира. Дулото на едно оръдие се извърна към него. Джек присви глава и съсредоточи цялата налична енергия за последния скок. Изопна ръце и се хвърли, скачайки с главата напред, право в синкавата завеса на Звездния портал.

Порталът го обгърна, прие го в дремещата си вътрешност и го накара да застине в пространството. Джек успя за миг да извърне глава и да погледне назад. Червени и оранжеви пламъци се носеха на бушуващи вълни из горите около Атаракт — и по цялата повърхност

на Кларон. След това Порталът се активира и го понесе *нататък и отвъд*.

3.

Във всяка новобранска школа все има по някое хлапе, което не се подчинява на сержанта, когато той казва: „Не питай“. Винаги. Това е универсален закон, като гравитацията. Дори и да не искаш да узнаеш отговора, все се намира някой глупак, който настоява да го чуе.

— Какво ще стане, ако десантните капсули променят курса си и вместо да се спуснат на планетната повърхност поемат към открития космос?

Някой от задните редове се изкиска, сетне попита шепнешком:

— Какво ще стане, ако вместо главата, напъхаш в шлема задника си?

Но сержантът не отговори и на двамата, докато ги разглеждаше с нескрито пренебрежение.

— Не питай — произнесе лаконично той. — По-добре да не знаеш.

— Да де, но все пак — какво ще стане? — настояваше хлапето. — Искам да кажа, костюмът разполага с достатъчно резерви от въздух, той е херметически изолиран. Има радиовръзка, вода — значи ще се справиш, нали? Докато дойдат да те приберат. Вярно, че става въпрос за боен костюм, но той е като космически скафандър.

— По-добре да не знаеш — повтори уморено сержантът.

Ала хлапето продължаваше да упорства и това си бе универсален закон — няма да млъкне, докато не получи отговора или не го накажат с петдесет обиколки.

В случая със Сторм хлапето в новобранската школа получи петдесет обиколки. Но докато надничаше през лицевото стъкло, Сторм си помисли: „Сега вече зная отговора, сержант. И той е... да, ще издържиш. Не вечно, разбира се. И едва ли докато те намерят, особено ако се носиш в пространството край някой тунел. Но ако не ти, ще издържи костюмът.“

Вероятно по-дълго, отколкото ще издържи разсъдъкът ти.“

Докато описваше поредния кръг в черния космос, молейки се да се извърти така, че да не вижда заслепяващата светлина на звездата, ето такива и други подобни мисли го измъчваха. Зад гърба му продължаваше да блести златното око на Звездния портал, немигващото божество, което го бе докарало чак тук, преди отново да потъне в дрямка.

Дори не изпитваше желание да отмерва времето, което може би му оставаше. Мисълта бе твърде потискаща, пък и без това вероятно дните му бяха подарени още от онзи момент преди двайсет години, когато бе попаднал в ямата, заобиколена от драки. Толкова по въпроса за подареното време. Вместо това се опитваше, но внимателно, много внимателно, защото всяко необмислено движение го отхвърляше в друга посока, да приключи със свързането на костюма, оръжията и всичко останало.

Благодарение на камерите вече знаеше, че се намира в открития космос, но може би нямаше да се наложи да остане тук вечно, защото недалеч от него имаше планета и вероятно след няколко месеца щеше да се озове достатъчно близо до нея, за да го притегли гравитацията ѝ. Излишно бе да се споменава, че едва ли щеше да е жив, за да присъства на това събитие.

Направи мислен преглед на цялостното оборудване на костюма, чудейки се дали има смисъл да подаде сигнал за помощ. Нямаше да отнеме кой знае колко енергия, а и предавателят се охраняваше от слънчеви колектори и в момента бе зареден оптимално, ето защо Джек натисна ръчката под брадичката си и го включи. За съжаление сигналът се излъчваше автоматично и нямаше начин да разбере какво точно подава в пространството.

Сетне дойде време за самота, спомени и чувства. От всички тях само гневът му помагаше да запази здрав разсъдък си... ето защо той продължаваше да го подхранва. По-добре, отколкото да даде воля на страха от онова, което би могло да се спотайва в костюма. Понякога дори му се струваше, че го чува — тихо драцене, някъде на прага на слуха му, едва доловимо, сякаш по-скоро рожба на въображението му. Призрачен, шепнещ звук. Нямаше никакво значение, че костюмът го обгръща като отдавна изгубен любим, че вътре в него се чувстваше като у дома, защитен и жив.

— Сержант, какво ще стане, ако милосите се доберат до костюма ми и поставят от онези... паразити. А сетне те се излюпят, започнат да се хранят с мен и накрая стана като Билоски, мъртвец, гущер берсеркер, а, какво ще кажеш, сержант?

— По-добре да не знаеш.

— Но, сержант, ами ако е истина? Какво ще стане тогава? Какво ще стане с мен?

— Не питай.

— Ама, сержант... усещам нещо да ме гъделичка отзад по врата!

— Петдесет обиколки, хлапе, и после, ако пак настояваш да ти отговоря, попитай по-добре твоя командир защо те прати на Милос и сетне те заряза долу сред пясъците, за да пукнеш там. Ето това питай.

— По-добре да не знаеш защо, сержант — рече на свой ред Джек. Облиза устни за стотен път и почувства как стомахът му се преобръща, докато костюмът описва поредния пирует в космоса. — На този въпрос не ти трябва да знаеш отговора.

— Но ти искаш да го узнаеш, Джек. Така че, ако държиш да чуеш какво ще ти кажат, гледай да оцелееш. Прекара седемнайсет години в хибернация и още две в болницата, но това не помогна да го забравиш. Ти си единственият, който може да зададе този въпрос, Джек, и вече направи своите петдесет обиколки. Всъщност, защо не ги попиташ какво стана на Кларон?

Гласът кънтеше вътре в шлема и Джек осъзна, че все още е в костюма. Колко ли време е изминало? Още колко дълго ще трябва да разговаря със себе си? Той потрепери. Измъкна внимателно дясната си ръка от ръкава и избърса потта от челото си. Отделянето на топлина, един от труднорешимите проблеми за всеки костюм. Засмя се мрачно. Докато ръката му бе във ръкава, провери работи ли предавателят. Все още излъчваше сигнал за помощ. Дали някой го чува? Дано да го чуе, защото ужасно искаше да живее!

Дращенето зад него бе секнало. Или само си го е представял? От колко време сънува, че е в новобранската школа? Колко дълго се върти тук, в пространството?

Той се озърна. Под него се стелеше килим от звезди. Вдясно, на два часа, сияеше синята топка на планетата, която може би вече бе започнала да го притегля към себе си — ако можеше да издържи още

няколко месеца. Но нямаше начин. Костюмът не бе създаден за това и той го знаеше. Дори да се приближи към нея, защо трябва да смята, че обитателите ѝ ще прослушват всички честоти, за да го чуят и да се хвърлят да го спасяват?

Пъхна ръката си обратно в ръкавицата и сви пръсти. След това реши, че ще е най-добре отново да подхване прекъснатия разговор със себе си. В края на краищата, гневът бе чудесен лек за разклатения разсъдък — докато не настъпи краят.

— Мамка му — изруга Тъбс, докато пръстите му тракаха върху пулта за управление на „Монреал“. Беше очаквал проблеми откъм планетата — в края на краищата те бяха отряд за потушаване на стачки и им предстоеше да слязат долу, — но не и да долови сигнал тук, насред космоса. Сигурно някоя мина. Размаха ръка и Скокливеца се присъедини към него и надзърна в екрана.

— Какво пък е това?

— Засичам най-смахнатото парче космически боклук, което някога съм виждал.

— Мина?

— Така си помислих в началото, но вече не съм сигурен.

Скокливеца се намръщи озадачено и погледна през рамото на Тъбс. Беше по-грозен и от смъртта, толкова грозен, че му беше трудно да си хване каквато и да било жена. Успяваше само когато ѝ скачаше, преди още да го е огледала добре, откъдето му идваше и прякорът. Той сбърчи увисналия си нос.

— По дяволите, ами че това е скафандър. Обитателят му трябва да е по-мъртъв и от соевия порцион от миналата седмица.

— Да не е стачкоизменник? Да са го изхвърлили тук без предупреждение?

— Възможно е. Стачниците не са от хората, които си поплюват.
— Скокливеца се ухили. Обичаше да се задава бой. Сред екипажа на „Монреал“ се говореше, че се хвърлял главоломно напред с надеждата да получи някое сериозно нараняване, което да му осигури правото на безплатна пластична операция. Тъбс обаче бе отхвърлил много отдавна тази теория. Хора като Скокливеца изкарваха достатъчно пари, за да

могат да си позволят подобен лукс. Изглежда колегата му просто обичаше да троши глави. — Ще ида да съобщя на капитана.

Тъбс отново погледна към екрана, с изцъклени от изненада очи.

— Проклет да съм — промърмори развълнувано, докато настройваше картината. — Това не е скафандър — това е боен костюм! — Той се зае да задава програма на манипулаторната ръка.

Капитанът на „Монреал“ наблюдаваше мълчаливо, докато манипулаторната ръка спускаше бойния костюм в средата на товарния хангар. Костюмът висеше неподвижно, без никакви признаци притежателят му да е жив. Капитан Марсиани прокара пръсти през посребрените си коси. Никога досега не бе виждал подобен модел боен костюм — вероятно бе от онези стари костюми, които се използват в елитните части. До него се изправи Тъбс. Марсиани осъзна, че хората му очакват да направи нещо. Той даде знак да вдигнат прозрачната преграда. Без да сваля подозрителен поглед от костюма, капитанът пристъпи в херметизирания хангар.

— Ето една мида, която никак не ми се ще да отворя — промърмори под нос.

— Да го срежа ли, капитане? — попита Тъбс.

— Не. Може да е миниран. — Той подаде сигнал на манипулаторната ръка, която пушна костюма. Металният скафандър се удари със звънтене в пода и разтреса стените на хангара.

— Божичко, капитане! — провикна се Тъбс. — Ако беше миниран...

Марсиани го смрази с поглед.

— Нямах предвид подобно миниране, а срещу отваряне. — Приблужи до костюма и се наведе над него. Притежателят му несъмнено е бил висок човек. — Тези, които са ги носели... — поде той, но млъкна.

— Какво ще правим с това чудо? — попита Скокливеца, докато се приближаваше отзад.

— Засега няма да го закачаме. А като слезем на повърхността, ще видим какво можем да изкараме от него. — След като се нагледа достатъчно на „реликвата“, Марсиани ѝ обърна гръб.

Тъбс, плашлив човек, но добър специалист в работата си, неочаквано подскочи и улови Марсиани за ръката.

— Капитане! Той помръдна! Кълна се, че го видях!

Марсиани се извъртя бавно. Бойният костюм лежеше съвършено неподвижно. Капитанът дръпна фенерчето от пояса на Тъбс и го насочи към стъклото на шлема. Вътре не се виждаше нищо. Марсиани свали фенерчето.

— Момчета, май си изпускате нервите. Нищо чудно, като се има предвид какво ни очаква долу. Какво пък, скоро навлизаме в атмосферата. Връщайте се на постовете си, преди да е станало горещо. Искам да сте нащрек, когато започнат проблемите. Ясно ли ви е?

— Да, сър — лицето на Тъбс все още бе преbledняло от уплаха, но той вдигна ръка и козирува.

Скокливеца само разкриви лицето си в грозна усмивка. Марсиани кимна отривисто. След това метна прощален поглед на костюма.

— Освен това — добави, — дори да има някой вътре, той или е мъртъв, или трябва да е полудял.

— А какво ще кажете за жаден? — попита го непознат пресипнал глас.

Тримата мъже замръзнаха. Тъбс се извърна първи, но краката му поддадоха и той тупна на металния под. Само треперещата му ръка стърчеше напред, сочейки костюма.

Скокливеца коленичи до него.

— Престани, за Бога! Не е призрак, просто вътре има някой. Капитане, разрешете да помогна на нашия гост.

— Разрешавам — кимна Марсиани и закрачи, без никакви признаци на боязън, към внезапно проговорилия костюм.

Марсиани изчака жадният им гост да пресуши няколко чаши вода, след това даде знак на останалите да ги оставят насаме в миниатюрната каюткомпания. „Монреал“ не беше пътнически кораб, а преоборудван превозвач и не разполагаше с никакви удобства. Капитанът се настани в един фотьойл, без да сваля поглед от русолявия мъж насреща. Беше облечен само със сиви панталони, без никакви надписи, а по голите му гърди и рамене личаха червеникави

отпечатъци от прилепените доскоро датчици. Ала петната започнаха да се размиват още докато разговаряха.

— Какво правеше там навън?

— Умирах и се молах. — Гостът обърса устни с опакото на ръката си и Марсиани тутакси забеляза липсващото малко пръстче на дясната му ръка.

— Изхвърлен зад борда? Корабокрушенец? Знаеш ли нещо за Вашингтон 2?

Мъжът завъртя глава към стената на каюткомпанията, сякаш можеше да зърне през нея планетата, за която ставаше дума.

— Значи това ѝ е името. Не, нищо не зная.

Двамата се измериха с поглед. Марсиани се почеса замислено по брадичката. Имаше усещането, че случаят е далеч по-сложен, отколкото му изглеждаше първоначално. Ето този боен костюм, например. Със сигурност не можеше да принадлежи на този младеж...

— От колко време си там? Как се озова в космическото пространство?

— Нека погледна списъка със съобщенията и ще мога да ви отговоря колко време съм прекарал в космоса. Колкото до въпроса, откъде идвам... Капитане, не бих искал да ви създавам неприятности. Пък и вие сигурно няма да ми кажете с какво се занимавате.

Марсиани потропа замислено с пръсти по масата.

— Не мога да ти позволя да пращаш съобщения през Вашингтон 2.

— Това не е мой проблем, а ваш.

— Добре тогава. Ела с мен. — Колкото и да е странно, докато крачеше по коридора, следван от сянката на госта си, капитанът имаше усещането, че той продължава да носи костюма.

Тъбс ги посрещна с ококорени очи. Извърна уплашено глава.

— Какво има, капитане?

— Сторм иска да погледне списъка със съобщенията. Изкарай го на екрана.

— Слушам.

Тъбс извади последните подпространствени съобщения. Имаше няколко холограми на издирвани престъпници, стари новини, лични послания и кратката, но ужасяваща новина за нападението и

изгарянето на колониалната планета Кларон преди четирийсет и осем часа. Оцелелите вече били евакуирани.

Лицето на Сторм се изопна.

— Ето ви отговора, капитане. Прекарал съм в открития космос четирийсет и осем часа.

— Ти си от Кларон? Невъзможно. Пък и кой би направил подобно нещо? Кларон беше заселен едва преди няколко години. Никого не заплашваше, нито имаше нещо ценно там.

— Не зная отговора. Бях рейнджър на планетата, когато ни нападнаха. Успях да си сложа костюма и да се добера до Портала, през който са открили Кларон. Взривната вълна ме изтласка до тук.

Марсиани подсвирна нервно между зъбите си.

— Никой не разрушава просто така цяла планета.

— Вярно — съгласи се тихо Сторм. — Затова смятам да открива причината. Пратете ме долу, а сетне сам ще се оправям.

Тъбс се покашля, но забеляза строгия поглед на капитана и преглътна онова, което възнамеряваше да каже.

Марсиани се обърна към техния гост.

— Това последното е малко сложничко, синко. Защото там долу ни чака пукотевица.

— Защо, какви сте вие?

— Потушаваме стачки.

Марсиани покани Сторм обратно в каюткомпанията, където му наля нещо доста по-силно от вода. Сините очи на непознатия се втренчиха в етикета на бутилката уиски.

— Виж, това си го бива.

— Тантал е прочут с напитките си. Пазех го за специални случаи. — Марсиани сипа и на себе си и вдигна чаша към Сторм.

Сторм отвърна на поздравителната, отпи от уискито, сетне произнесе предпазливо:

— Там, откъдето идвам, хората пият такива неща, след като сключат важна сделка.

— Има нещо вярно — отвърна многозначително Марсиани.

— Какво искаш от мен?

— Какво си мислиш, че мога да поискам? Костюма ти и твоя опит в боравенето с него. Ако въобще е твой.

— Мой е, не се безпокой. Но вече не съм на служба.

— Аз също... сега съм в частния бизнес. Така, там долу е Вашингтон 2, в лапите на зли стачници, които са затворили космопорта и всичко останало. Но някои хора плащат богато и пребогато да не бъдат откъснати от външния свят. Не желаят да гладуват, докато Доминионът преговаря със стачниците за това късче земя.

— Значи смятате да строшите някоя и друга буйна глава.

— Абсолютно си прав. Поканиха ни на купона.

— Щом космопортът е затворен, как смятате да се спуснете? Като видят, че идвате, може да ви гръмнат в небето.

— Няма да стане. — Марсиани сръбна отново от чашата. — Защото имам план.

Сторм се облегна назад. Сетне огледа капера.

— Мога ли да го чуя, ако обещава да не правя забележки?

— Да. И без това за теб няма измъкване отгук — освен ако не решим да те изхвърлим. Но ако дойдеш с нас, ще спечелиш няколко кредита, с които да започнеш да събираш информация.

— Защо въобще смяташ, че възнамерявам да събирам информация? — стрелна го с очи Сторм.

— Нали сам ми каза, че са взривили планетата ти? Нима не те интересува причината? Не искаш ли негодниците, които са го сторили, да бъдат наказани? — Марсиани поклати глава. — Имам представа през какво обучение преминават Рицарите. Не зная дали костюмът е на баща ти, или от другаде си го наследил, но съм сигурен, че имаш свои убеждения и случилото се на Кларон те подтиква да търсиш справедливост. Ами ако са били дракски кораби? Или бойни кораби на Съюза, с цел да всеят смут из сектора?

— Добре де, и да искам, какво от това?

— Ами, ще получиш отговорите, а може би ще се опиташ и да ги спреш. Нали така? Ето какво ще направим — според моите информатори стачниците са превзели космопорта, но повечето от тях нямат никаква представа как да го управляват. А само след три часа на главите им ще се стовари истинска криза.

— Каква криза? — попита Сторм.

— „Монреал“ ще получи радиационна утечка и ще се спуснем долу по спешност. Ще трябва да разчистят един хангар, да нахлузят радиозащитните скафандри и да следват аварийните разпоредби. Повечето от тях нямат никаква представа какво да правят и ще бъдат твърде изплашени, за да реагират адекватно.

— А след като се приземим?

— Излизаме и откриваме огън. Би трябвало да видим сметката на повечето от стачниците, тъй като са концентрирани в космопорта. Там са складовете с провизии.

Устните на Сторм се извиха в лека усмивка.

— Вече се досещам кого смяташ да пуснеш най-напред от кораба, за да открие огън.

— Досещаш се значи. Ами да — кой е по-добре екипиран от теб? Пък и ако си свършиш добре работата, ще получиш солидна сума доминионски кредити. Е, става ли сделката?

Джек си пое дъх. В края на краищата, искаха от него точно това, за което бе обучаван. Вдигна чаша във въздуха.

— Засега.

Марсиани разполагаше с добър екипаж. Костюмът бе отново напълно зареден, когато дойде време Джек да влезе в него. Докато ръцете му машинално прикрепяха датчиците, той се подготвяше духом. „Монреал“ вече се спускаше, разпространявайки около себе си радиоактивна „зараза“. Марсиани държеше приборите за управление с желязна ръка, стараяйки се отстрани да изглежда, че летят в аварийни условия. Всъщност радиоактивното излъчване беше истинско, но не достатъчно силно, за да създава опасност, а само колкото да се регистрира от приборите на космопорта.

Джек почувства как костюмът оживява около него и го обгръща в почти задушавача прегръдка. Пое си дъх и се постара да прогони страховете си. И преди бе вършил подобни неща, нали?

Хрумна му, че няма да е зле да намери някой да измие костюма отвътре и да прогони миризмата на застояло и на пот — собствения му страх, изтекъл на влажни капки през порите на кожата му. Почувства, че лазерите се пробуждат. Слабо гъделичкане по китката му подсказа, че са напълно заредени и готови.

Беше се включил на честотата на „Монреал“ и чу как Марсиани обяснява с невъзмутим глас на Вашингтон 2, че на кораба има аварийна ситуация и че ако не му позволят да се приземи, ще хвърли радиоактивни отпадъци над целия град. Настояваше властите да организират евакуация на екипажа и спешното му лечение от радиоактивно поразяване в най-добрата болница.

Изглежда се бе справил отлично с работата си. В отговор на заплахите му по радиостанцията прозвучаха изплашени и неуверени гласове, на фона на тревожните сигнали на сензорите в диспечерското на космопорта. Обстановката наистина наподобяваше радиационна криза.

Не се наложи да настояват още дълго. С доволна усмивка на лицето Марсиани превключи кораба на автопилот, облече си скафандъра и извади лазерна пушка от сандъка. Хората му, вече екипирани, го очакваха в главния коридор при шлюза.

— А сега, запомнете... разполагаме с елемента на изненада, но това ще е само през първите няколко минути. Трябва да нанесем максимални поражения на противника и да го деморализираме, преди да разбере какво става. Ясно ли е?

— Напълно. Хайде да им сритаме задниците.

В хангара Сорм изслуша всичко това със стиснати устни. Корабът се полюшваше леко, докато се спускаше на площадката. Чу се тракане от разтварянето на големите врати на хангара.

Сорм се извърна, прекрачи през стената от антирадиационна пяна и се появи от другата страна като живо превъплъщение на безпощадно чудовище, сеейки с лазерите си смърт сред редовете на втрещените стачници.

Само след осем минути една от най-неукротимите стачки в историята на Доминиона бе разбита и прекратена.

4.

Джек бе забравил да предупреди, че спи леко, и едва не уби Тъбс, когато той дойде да го събуди.

Притиснат към вътрешната част на вратата в малката каюта, каперът пуфтеше изплашено под ръката на Джек, а лицето му придобиваше сивкав оттенък, докато се мъчеше отчаяно да си поеме въздух. След миг Джек се събуди и отпусна хватката си, а нещастникът най-сетне успя да си напълни гърдите.

— Дявол те взел, Джек! — закашля се той, масажирайки зачервената си шия. — Можеше да ме убиеш.

— Натам вървяха нещата — кимна Джек извинително. — Напоследък не спя добре.

— Да бе. — Тъбс помръдна с рамене, опитвайки да си възвърне изгубеното самочувствие. Марсиани беше прав — този човек бе истинска машина за убиване. Преглътна мъчително.

— Какво искаш?

— Ами... капитанът ме прати. Каза, че сигурно ще ти е интересно да гледаш, когато приближаваме коридора за Малтен. Ах... има нови съобщения за Кларон. Двайсет и осем хиляди загинали, все още не знаят кой е причинителят.

Това събуди Сторм напълно. Изведнъж си спомни кой е и откъде идва, какъв беше, преди да се озове на този кораб.

— Добре, тръгвам с теб — рече на Тъбс, който забеляза внезапната промяна в настроението му и побърза да излезе и да поеме обратно към мостика.

Сторм шляпаше бос след него. Беше привикнал доста бързо към живота в космоса — едно от предимствата да притежаваш дваайсетгодишно тяло, далеч по-младо от ума му. След дебюта му в потушаването на стачката екипажът го бе оставил за известно време на мира. Досега никой от тях не бе виждал такава ужасяваща огнева мощ, стаена в един боен скафандър. Единствено Марсиани разговаряше с

него без задръжки през следващите дни, докато летяха обратно към Триадата.

Сторм никога не бе идвал на Малтен. Една от трите планети, които оформяха Триадата на Доминиона, тя бе почти легендарна заради богатствата си и научните си постижения. На Малтен се намираще и резиденцията на императора, въпреки че едва ли един-единствен човек би могъл да управлява и контролира цяла галактическа империя. Далеч по-лесно бе да определиш граници и да прекарваш по-голямата част от времето в осъществяване на принципа „разделяй и владей“. Планетите нямаха нищо против да се грижат сами за себе си.

Императорът най-често се занимаваше с компютъра си — наблюдаваше как се развиват отделните планети и решаваше дали си заслужава да ги постави под свое владичество, а също преценяваше кои врагове са най-опасни, за да насочи мощта си срещу тях. Такива бяха драките например, те бяха най-сериозната заплаха още от времето на стария император. Като владетел, императорът бе недостижим заради обкръжението от чиновници и само те можеха да решат кого да допуснат до него.

А междувременно Джек си даваше ясна сметка, че ако не го бяха открили каперите, вероятно щеше да си остане в космическата пустош завинаги. Екипажът на „Монреал“ действаше по поръчка на групи и организации, които не се съобразяваха с правителствата, а искаха работата им да бъде свършена веднага и независимо от препятствията. Джек обаче разчиташе да открие на Малтен отговори на въпросите си. Едва ли друг път щеше да му се удаде подобна възможност.

Той се промуши покрай Тъбс и влезе в радиорубката. Имаше място само за тримата, а Марсиани вече се бе настанил в креслото, нахлузил слушалки.

— Добре ли спа? — усмихна му се той.

Джек забеляза, че Тъбс неволно потрепери, и не можа да сдържи усмивката си.

— Да, благодаря. Тъбс каза, че сме навлезли в малтенския коридор.

— Да. Тъбс, покажи съобщенията.

— Слушам, сър. — Дебелите му пръсти затракаха по клавиатурата.

Джек се опитваше да запази спокойствие, докато плъзгаше поглед по екрана. Там, между предложенията за работа, възнагражденията за открити престъпници, предупрежденията на различни профсъюзи, данъчните бюлетини, рекламите на наборните комисии имаше и кратко съобщение за Кларон. Планетата официално се смяташе за необитаема. Беше назначена комисия, която да разследва случая и да направи съответните препоръки. Докато четеше редовете и си спомняше за вече несъществуващата планета, Джек усети нарастващ сърбеж в ръбеца на отрязания му пръст.

— Сигурно ще им трябват години да вземат решение по случая — подметна презрително Марсиани, след като и последната страница избледня от екрана. — Добре, Тъбс. Изкарай образа и на твой екран.

Докато изпълняваше нареждането, Тъбс бе спокоен от странното предчувствие, че този странник, това късче космически боклук, което бяха спасили, може да се окаже нещо далеч по-важно, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Сигурно не беше случайно, че Марсиани му обръщаше такова внимание. Тъбс се почувства объркан и донякъде предаден. Сякаш капитанът се прекланяше пред този хлапак, като да бе истински легендарен герой. Тъбс вече знаеше, че Сторм е получил солиден дял от възнаграждението за потушаването на стачката. Облиза недоволно устни.

— Изкарвам го.

Сторм втренчи поглед в картината на монитора, докато полагаше усилия да се ориентира в обстановката. Забоде пръст в един непознат обект, който се придвижваше в левия край на картата.

— Това какво е?

— Тъбс, идентифицирай.

Мъжът в креслото се наведе към екрана и присви очи.

— Боен кораб, капитане.

— От нашите ли е?

— Не, сър. Дракски.

Сторм се напрегна. Марсиани нямаше как да не го почувства, след като раменете им почти се опираха.

— Позволено им е да патрулират в този сектор — побърза да обясни. — Това беше част от договора... преди петнайсет години.

Марсиани правеше опит да научи нещо за миналото му. На няколко пъти го бе разпитвал и Сторм бе успявал да избегне по-

директните отговори, но сега не можа да сдържи трепета си, когато зърна кораба на драките.

— Старите предразсъдъци умират трудно — произнесе той, сетне зърна отражението на лицето си в екрана — лице на младеж, с гладка кожа, високи скули, лице на човек, който едва ли би проявил желание да се бие с драките. — Баща ми ги ненавиждаше — добави, сякаш се опитваше да намери извинение.

— Тогава тежестта на войната падна върху нашите гърбове — на момчетата от граничните планети — кимна замислено Марсиани. — Но бюрократите им подадоха ръка, само и само да ги държат далеч от сектора. Честно казано, още не мога да свикна с това. Баща ти не е грешал в отношението си към тях. Все още ме боли, когато ги виждам тук. — Хвърли поглед към Тъбс и се покашля. — Добре, изключи го. Отивам да изпия едно. Ще ми направиш ли компания?

Тъбс се намуси, когато осъзна, че поканата не е отправена към него, а към Сорм. Приведе гръб над пулта и екрана.

Каюткомпанията беше пуста. Заради изкуствените дни и нощи на кораба Сорм не знаеше дали е уморен или отпочинал. Не му оставаше друго, освен да следва всекидневната програма. Отпусна се в едно кресло, но коленете му останаха да стърчат нависоко. Все още носеше рейнджърските панталони, а един от хората на Марсиани му бе услужил с ризата си. Капитанът вече наливаше уискито в две стъклени чаши на масата. Възпитанието изискваше да изчака, докато и двете чаши са пълни, преди да посегне към своята.

Разглеждаше Марсиани над ръба на чашата, без да отпива, като едва-едва намокряше устните си с парливата течност и вдъхваше от алкохолните изпарения.

Капитанът пресуши своята чаша на един дъх и издиша шумно. Изтегна се назад и вдигна крака на масата.

Джек се сепна, осъзнал, че Марсиани го гледа твърде внимателно и с нескрито подозрение. Беше му любопитно да узнае какво ще поиска от него капитанът.

Но когато най-сетне заговори, не поиска нищо, а заразказва.

— Служех в пехотата — поде с дрезгав от уискито глас. — Бях ей толкоз близо да ме одобрят за елитен Рицар, но изгубих всичко...

заради семейството ми. Произхождам от семейство на фермери, израсъл съм с техните разбирания за живота и психологът сметна, че не ставам за машина за убиване. Показаха ми вратата, а такива бойни костюми като твоя виждах само на парадите, когато преминавах покрай мен с маршова стъпка. Тези ваши прословути флексобрънки сияеха по-ярко от първото зъбче на бебе. — Смяхът му бе горчив. — Едва по-късно научих, че вие, проклетници такива, сте живели в съответствие с някакъв ваш кодекс, тъкмо заради който не ме одобриха... само че аз също спазвах този кодекс, много преди да се опитам да вляза в редиците ви. Но както и да е, това вече няма значение. Беше преди Рикор, Милос и Дорман да бъдат превзети от рояците на драките. Ако тогава знаех каквото ми е известно сега, нямаше да съм толкова нещастно хлапе. Щях да си остана в балистиката вместо да дезертирам, а войната щеше да приключи, без да пострадам. — Марсиани въздъхна и отново надигна чашата, удавяйки мъчителните си признания в глътка танталско уиски.

Сторм сръбна от своята чаша и почувства как глътката прониква навътре в тялото му и го изпълва с приятна топлина. Знаеше, че изреченото досега е само встъпителната част и че скоро Марсиани ще стигне до същественото. Чудеше се какво ли ще поискат от него и какво би могъл да им предложи, без да изложи съществуването им на риск. Никога досега не го бяха представяли като „последния оцелял от Пясъчните войни на Милос“. Когато го откриха, тихомълком го прибраха в клиниката, сетне го пратиха в рехабилитационния център. Бяха му казали, че всички открити на онзи транспортен кораб бойни костюми са били унищожени — с изключение на неговия, който сестрата бе прибрала предвидливо. Бяха го оставили да живее на свобода, но без да му дадат нужното признание. Джек не можеше да се отърве от подозрението, че някой някъде бе решил съдбата му да тръгне в тази посока. Отново се заслуша в монотонния глас на Марсиани. Изглежда не беше пропуснал нищо особено.

— ... но опитай се да го обясниш на едно хлапе с жълто около устата. Дори шансът две от двайсет и шест ми се струваше напълно възможен. Балистиката беше скучна и досадна, лишена от блясък. Натискаш копче и взривяваш цял сектор. Какво имаше в нея? Нищо. Дори не виждаш лицето на врага. И тъй, накрая си тръгнах.

— Дезертира ли?

— Да. Преди шест години ме амнистираха, заедно с всички останали — когато на престола се възкачи император Пепус. Но през целия си живот съм бил войник... не само в силите на Доминиона. Участвах в различни мръсни малки войни, където знаеш добре кой е противникът и можеш да го погледнеш в лицето веднага след като му взривиш скафандъра — тогава той все още може да види кой му е причинил това. Обичам войните, в които знаеш кой е победителят. — Той изгледа мрачно Джек. — Какво е усещането да убиеш драк?

— Като да смачкаш насекомо — отвърна, без да се замисля, Джек. После се сепна, осъзнал грешката си.

Марсиани пусна крака на пода. Погледите им се срещнаха. Тогава Джек добави:

— Не си ме чул да го казвам. Имам предвид — ако цениш живота си.

— Може да съм те чул, а може и да не съм — отвърна капитанът. — Но си струваше да попитам. Винаги съм изпитвал любопитство. Изглеждат като нещо, което ще изпука с приятен звук под обувката. — Той допи на един дъх чашата си. — Но ако поискам да узная кога и къде си го правил, а не как — този твой костюм е достатъчно показателен за последното, — не би трябвало да ми отговаряш. Защото с драките имаме сключен мирен договор и никой няма право да ги мачка. Тъй че няма да те питам.

— Не питай — кимна Джек, припомнил си сънищата в костюма за хлапето от новобранската школа.

Марсиани опря лакти на масата и се наведе напред.

— Какви са ти плановете? Ще останеш ли с мен, Джек? Има за какво да те използваме.

Сорм внимаваше да запази безстрастно изражение, докато отговаряше.

— Благодаря за предложението, Марсиани. Разполагаш с добър екипаж, но точно сега интересите ми са насочени в друга посока. Случилото се с Кларон изисква някои отговори и нямам никакво намерение да ги получа от някаква си комисия.

Марсиани се облегна назад с пресилена усмивка.

— Е, какво, заслужаваше си да опитам. Сигурно си чул, предполагам, че императорът е наредил отново да бъде сформиран отряд от Рицари. Ще ги използва за лична гвардия.

Само благодарение на уискито Джек не потрепери от студените тръпки, които го полазиха. Сформират отново отряд Рицари? Шокът от тази новина го разтърси из основи. Докато отговаряше, се постара да изглежда равнодушен.

— Виждам, че не може да се скрие много от теб, капитане.

— Тъй е. — Марсиани въздъхна и отново посегна към бутилката. — Радвам се, че беше откровен. Желая ти късмет, ако ще кандидатстваш за гвардията. — Пресегна се и чукна чашата си в неговата. — Да пием за негово величество императора на Малтен!

Третата наздравица припомни на Джек, че го бяха събудили по средата на нощната смяна, и той изостави Марсиани. Докато напускаше каюткомпанията, усещаше пронизващия поглед на капитана в гърба си — като сърбеж, който не може да почеше. Запита се дали току-що не се е обзавел със смъртен враг. Отбеляза си мислено, когато слязат на Малтен, да бъде постоянно нащрек.

— Не си ли щастлив, че си се облякъл така за случая? Та ти си почетен гост — подхвърли му с крайчеца на устата Марсиани, докато екипажът напускаше кабината на асансьора и се спускаше към голямата зала на двореца.

Вместо отговор Джек потръпна нервно. Носеше шлема си в ръка, но имаше усещането, че ще е по-добре да си го нахлузи, докато крачещият до него Марсиани възхваляваше красотите на двореца.

Високата сграда се издигаше на един от хълмовете край града. Бе боядисана в причудлив розов оттенък, като на рядко срещана морска мида. Джек стисна зъби, докато асансьорът се издигаше нагоре, към залата, където бе организиран тържественият прием. Марсиани, както вече знаеха всички, бе провъзгласен за голям герой за потушаването на крайно непопулярната стачка на планета, обявена от императора за място за свободна търговия и труд. Под тях тълпите на градския площад продължаваха да надават възторжени възгласи и да им махат възхитено, докато новопровъзгласените герои се възкачваха нагоре, където ги очакваха обещаните награди.

А малко преди това същите тези възторжени викове бяха секнали от почуда, когато Джек се бе появил в пълна бойна униформа. Въпреки че мнозина от присъстващите бяха препалено млади, за да помнят тези костюми, повечето от хората все още не ги бяха забравили. Джек можеше да се закълне, че бе чул изумени възклицания. В продължение на няколко секунди се питаше дали бе постъпил правилно, като се бе вслушал в съвета на Марсиани да си сложи костюма, но след това тълпата ревна дважд по-възторжено и заобиколи плътно екипажа на „Монреал“. Джек въздъхна облекчено. Изглежда Марсиани се бе оказал прав — колкото по-дълго крие костюма, толкова по-голяма може да е опасността. Сега бе най-подходящият момент да извади миналото си наяве — императорът не би посмял да стовари гнева си върху героите. Пък и достатъчно дълго се бе крил.

Марсиани се наведе към него и избърса една невидима прашинка от флексобрънките. Сетне се ухили на Джек.

— Като първото зъбче на бебе — рече. Изправи се, вдигна гордо глава и измери с поглед двореца.

Скокливеца и Тъбс първи напуснаха кабината, когато асансьорът спря и плъзгащите се врати се отместиха, за да ги пропуснат в залата. Помещението бе претъпкано с хора, маси и плотове. На лицето на Джек разцъфна широка усмивка.

Скокливеца също се хилеше доволно.

— Очертава се страхотен купон — заяви той, сетне закри право напред, а тълпата се разтваряше пред него. Тъбс го последва също толкова ентусиазирано.

Красива млада дама улови Джек за ръката. Беше облечена с прозрачна златиста рокля, която едва ли бе предназначена да прикрива формите ѝ. Тя му се усмихна.

— Божичко — възкликна. — Чудя се дали е вярно това, което казват за вътрешната част на тези костюми? — Преди да получи отговор, пристъпи неочаквано напред и надникна в костюма му. Сетне се обърна към останалите: — Вярно е само наполовина — обяви и размаха чашата си с шампанско. — Но нищо. Полугол също е добро начало. Не ми казвай — обърна се тя отново към Джек. — Виждам, че си решил да постъпиш в имперската гвардия. Какво пък, мястото ти със сигурност е там. Ще ми разкажеш ли, хубавецо, за твоите подвизи на Вашингтон 2? И за ужасната война. — Тя го дръпна встрани от

останалите членове на екипажа. Джек се опита да се съпротивлява, но само привидно, колкото да предизвика веселото одобрение на околните.

Последното нещо, което си спомняше ясно, бе намръщаното лице на Марсиани. Капитанът разговаряше с някого, облечен в сравнително скромни кафяви дрехи. И двамата погледнаха към него, преди златистата рокля да ги скрие от очите му и той да се отдаде на забавлението.

Пробуждаше се бавно. Главата му беше подута и пулсираше, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Джек я притисна внимателно с ръце. Изстена, претърколи се по гръб и примижа на яркото, жълтеникаво слънце. Някъде далеч на хоризонта се виждаше розовият дворец, издигащ се високо над града. Езикът му беше надебелял.

— Дълъг е пътят от двореца до бордеите — промърмори, докато се озърташе. Десният му крак бе изтръпнал и той осъзна, че е напъхал възнаграждението си в обувката... тлъста пачка доминионски кредити, достатъчно тежка, че да размаже с нея дракиска глава.

Заля го поредният пристъп на махмурлук и размаха ръце, за да запази равновесие, докато се надигаше. Постава си шлема, но изохка от болка и побърза да го свали, сетне го пусна в скута си. Всяко от тези движения му костваше невероятни усилия.

Очите му бяха насълзени и замъглени. Джек приседна, олюля се и се озърна. Намираше се в тясна и тъмна уличка. Не помнеше как се бе озовал тук — вероятно не помнеха и останалите членове на екипажа, които се въргалиха около него и хъркаха оглушително. Джек се усмихна разочаровано. Бяха ги нахранили и напоили, а сетне изхвърлили с останалите „боклуци“.

Тъбс изстена насън. Притискаше към гърдите си празна бутилка шампанско и късче златист плат.

Джек се загледа в него, сетне премести поглед към останалите. Едва сега осъзна, че не вижда Марсиани. Необяснима тревога го накара да се обърне и да се изправи на крака, въпреки че от рязкото движение отново му се зави свят.

Още докато бяха разговаряли в каюткомпанията, Джек бе доловил у Марсиани някаква спотаена злост към Рицарите. Огорчение,

защото не са го приели в редовете си, или може би... чисто търговски интерес? Защото Марсиани, ако не друго, бе човек на интереса. Всъщност, в конкретния случай този интерес бе насочен по-скоро към бойния костюм на Джек, отколкото към самия него. Но Джек нямаше никакво намерение да се разделя с костюма си.

Той прекрачи внимателно спящите тела и се приближи към входа на уличката. Шокът от онова, което зърна малко по-нататък, премина през тялото му като електрически удар.

Бяха ги изхвърлили в най-изпадналата част на града. Сградите наоколо бяха предимно бордеи. Несъмнено единственото, спасило ги от разпаряне на търбусите, бе ранният час на деня — но и това нямаше да продължи още дълго. Джек се поколеба. Не можеше да остави Скокливеца, Тъбс и другите на милостта на улицата, която несъмнено не познаваше никаква милост.

Колебанието едва не му струва живота. Успя да зърне Марсиани с крайчеца на окото и докато се отдръпваше, почувства стоварващия се върху рамото му удар, погълнат от флексобрънките. Енергийното острие жужеше зловец в ръката на Марсиани, докато той се приготвяше за втори удар.

Капитанът изруга, когато уличката започна да се изпълва с местни главорези — хлапета с богат опит в уличните битки. Бръмченето на енергоостриетата разбуждаше членовете на екипажа, които се надигаха и изтрезняваха в мига, когато осъзнаваха къде са попаднали.

Джек не сваляше поглед от Марсиани.

— Готов си да пожертваш екипажа си само за да се добереш до мен?

— Не... не е така. Сключих сделка с един човек. Но нещата се объркаха. Всъщност, аз ги обърках. Реших, че предимството е на моя страна. Но нищо, Джек, още не е късно да го поправим. Дай ми костюма си — само това искам. Дай ми го и ще те пусна да си вървиш. Бившите ми партньори скоро ще бъдат тук.

Джек се изсмя мрачно.

— Съмнявам се, че бих стигнал до другия край на града, сваля ли веднъж костюма. — Той огледа зловещия ескорт на Марсани. Един от младежите се ухили и размаха енергоострието. Ножът избръмча, цепейки утринния въздух.

— Може би. А може би не. Би могъл да хванеш такси, нали? Достатъчно е да размахаш някой от онези доминионски кредити, които ти дадох снощи. Разбира се, не бива да забравяш, че ще имаш само една възможност да го направиш — ако таксито не спре, ще бъдеш лесна плячка за онези, които са около теб. — Тъмните очи на Марсиани блестяха. — Зная, че не си свързал костюма, нямаш и енергия. Въпрос на време е да се добера до теб и да те измъкна отвътре като пиле от черупка.

— Така ли било?

— Да, така. Въпрос на време и нищо повече.

Джек долови неочаквано движение и се премести, за да не го изненадат отстрани. Сградите надвисваха над тях. Бяха близо до уличката — твърде близо и това бе както предимство, така и недостатък за Джек.

— И защо ти е притрябвал само моят костюм? Преди известно време ме искаше в комплект с него.

Марсиани смръщи вежди и се изплю презрително.

— Защото сега вече зная какво си направил с него — и в него. Изтребвал си драки въпреки сключеното примирие, мислел си се за някакъв проклет герой само защото баща ти е извоювал правото да носи този костюм, а сетне го е предал на теб. Но нека ти кажа нещо, хлапе — не си достоен дори да лъскаш обувките на това нещо. Защото истинските Рицари имат чест.

Джек зърна носещото се към главата му енергоострие, преди капитанът да довърши изречението. Вдигна лявата си ръка в защитен блок и острието отскочи от флексобрънките. След това замахна с дясната, блъсна Марсиани в гърдите и го отхвърли назад. Капитанът скочи и отново се втурна към него, спуснал ножа ниско. Джек повдигна бавно дясната си ръка, размърда пръсти и го простреля в главата. Докато обезглавеното тяло се свличаше на земята, той произнесе опечалено:

— Марсиани... всеки костюм притежава известен резерв. Недостатъчен, за да се води война, но нали това не е война.

Разполагаше с броени секунди, преди Тъбс да се нахвърли с гневни викове върху му, следван от останалите членове на екипажа и главорезите. Лазерен лъч разцепи въздуха непосредствено до лицето му. Джек изруга и се наведе да вдигне падналия шлем. Дясната страна

на лицето му гореше от агонизираща болка. Двама хлапаца му се метнаха едновременно на гърба, но той се отърси от тях. Последва ги Скокливеца, с най-грозната усмивка на разкривеното си лице, но Джек го изрита в гърдите и той полетя назад. Останал сам, Тъбс се поколеба.

Това бе всичко, от което се нуждаеше Джек. Беше ранен и обезверен, а и последният удар на Марсиани бе засегнал част от флексобрънките. Около обгореното място се виждаха миниатюрни пукнатини, които се разширяваха във всички посоки като паяжина. Ако ще се маха от тук, най-добре да го направи веднага. Той задейства сервомеханизмите, преодоля с няколко скока улицата и се понесе нататък.

Екипажът на „Монреал“ бързо изостана, но уличните главорези го следваха с упорството на хрътки. Те си подвикваха, за да се ориентират, и гласовете им отекваха в стените на къщите. Скоро Джек вече се задъхваше от изтощение. Не беше бягал в костюма от времето на началното обучение. Въпреки че на Кларон бе имал достатъчно време да се занимава с физически упражнения, все още бе далеч от формата, която имаше преди годините, прекарани в хибернационен сън.

Раната на лицето го болеше нетърпимо. Сигурно имаше изгаряне от втора, дори трета степен... а лявата част на костюма му висеше безпомощно, засегната от енергоножа на Марсиани. Изглежда не бе чак такъв късметлия, или мъртвият капитан знаеше доста неща за бойните костюми. Всъщност бе напълно възможно да е засегнал случайно уязвимия шев на ръкава.

Джек свърна задъхан зад ъгъла и хукна по следващата улица. И тази беше тясна, с ниски, прихлупени постройките. Един от преследвачите му нададе победоносен вик. Джек се шумгна под стълбата на някакъв собственик на магазин, покатерил се да оправи неоновите надписи.

Преследвачите бяха близо, защото миг по-късно чу изплашените викове на продавача, когато бяха съборили със стълбата. Той продължи нататък.

Улиците постепенно се изпълваха с хора и се налагаше да забави темпото. Продължаваше да притиска шлема към гърдите си. Минувачите го оглеждаха с подозрително любопитство, но изглежда го смятаха за опасен, защото се отдръпваха от пътя му. Джек опита да

спре едно такси, но то профуча край него, сякаш го нямаше. Обърна се и улови отражението си във витрината на една сграда. Раната от изгаряне почти стигаше до окото му. Беше мръсен и потен, костюмът му бе почернял. Имаше крайно неблагонадежден вид. Всъщност, осъзна той, може би тъкмо на това дължеше все още живота си. Прояви ли и най-малката слабост, околните незабавно щяха да го повалят.

Едно хлапе с немиото лице се отърка в увисналата безпомощно лява ръка на костюма. Джек подскочи стреснато, но вече беше твърде късно. Хлапето го бе набелязало за своя жертва. То се шмугна в тълпата, само за да се появи след миг, повело друго, по-голямо момче, което носеше подплатена броня, закачена с лъскави метални закопчалки. Устата му беше изкривена като на ръмжащ чакал.

Джек незабавно смени посоката. В този момент, даваше си сметка той, животът му зависеше единствено от способността му да се придвижва бързо.

Успя да стигне до отсрещния ъгъл и се затича срещу движението. Една сияеща реклама предлагаше кабинки за спане зад ъгъла „с компания“ — срещу сто кредита. Джек се притисна към стената и се озърна за двамата хлапаци. В момента не се виждаха. Той се шмугна през вратата на коридора, който водеше към кабинките.

— Сто кредита — обяви с плътен глас жената, без дори да вдига глава иззад преградата.

— В обувките ми са — отвърна задъхано Джек. — Само да се съблека и веднага ще ви платя.

— Разкарай се, мухльо. Аз да не съм вчерашна? Покажи парите и тогава ще те пусна. Инак опразвай терена. Да ти приличам на направена в епруветка?

Без да ѝ обръща внимание, Джек се затича по коридора. Раменете на широкия му костюм стържеха с метален звън стените. Някой отвори врата и запречи пътя му.

— Изчезвай! — викна му Джек и мъжът се прибра. Той продължи нататък. От следващата врата надничаше разголена проститутка с повехнала хубост. Тя се скри боязливо вътре, но му подвижна през процепа:

— Давай нататък до номер 22, миличък. Там ще получиш повече, отколкото си мечтал.

Джек погледна през рамо. В началото на коридора единият от двамата хлапаци тъкмо се опитваше да се промуши покрай преградата. Жената се пресегна, улови го за яката и двамата започнаха да спорят оживено. Джек усещаше, че е на предела на силите си. Опря се на стената и почука на кабинка с номер 22.

— Пуснете ме. Имам пари, моля ви, само ме пуснете.

— Вземи ключа от Дора, миличък. Не съм глупачка — чу се приглушеният отговор.

Отчаян, Джек продължи нататък по коридора, като удряше с юмрук по вратите. Някои от тях се отваряха и отвътре надничаха разярени клиенти и проститутки. Когато отново погледна през рамо, забеляза, че двете хлапета са се откъснали от Дора и тичат по коридора.

Разгневени от шумотевицата, неколцина клиенти изтикаха Джек към дъното на коридора, където той се препъна в едно съвсем младо момиче и застина, втрещен от свежата ѝ хубост. Мястото ѝ очевидно не беше тук. Имаше меки, кафяви очи, които излъчваха стаена вътрешна светлина, придаваща им кехлибарен вид, а когато вдигна глава към него, се изпълниха с болка.

Тя тропна с крак, ядосана на себе си или на някого другиго.

— Оставете ни го — той е наш! — викаха зад гърба му хлапациите.

Момичето премести поглед от Джек към тях, сетне отново към него.

— Ох, по дяволите! — изруга тя. — Влизай вътре, бързо! — дръпна го в мъничката си стая и затръшна вратата под носа на главорезите.

Момичето го огледа и въздъхна.

— Не можеш да останеш тук. Онези ще доведат помощ и когато се съберат достатъчно, ще те измъкнат и ще ти вземат костюма.

Темето на Джек опираше в тавана. Бойният костюм изпълваше кабинката. Той си пое дъх.

— Ще си тръгна веднага щом се махнат.

— И как ще минеш покрай Дора? Там сигурно ще оставят пост. Проклятие! — момичето отпусна рамене. — А денят започна толкова добре. Както и да е. Ела. Тук има резервен изход. — Тя се обърна и смъкна от стената избеляла холограма. Зад нея имаше панел.

Момичето притисна краищата му и той се освободи, разкривайки тесен проход. Сетне хвърли нетърпелив поглед през рамо. — Не каня по два пъти, господине.

— Разбрано — отвърна Джек.

5.

Пристъпваше тромаво зад нея, поклащаща се сянка, докато момичето си проправяше път из тайните улички и подземията на града, който смяташе за чудовище. Последното ѝ помагаше винаги да бъде нащрек. Градът беше животно, със зъби и нокти, с паразити и огромни зейнали рани, спомен от срещите с други чудовища. Можеше да ръмжи застрашително или да я гледа с присвити очи, дебнейки подходящия миг, за да ѝ се нахвърли.

Ето такава бе целта на Амбър в този живот... да се измъкне от ноктите на чудовището, някой ден, когато ѝ се удаде възможността да избяга достатъчно бързо.

Разбира се, плановете ѝ щяха да са далеч по-осъществими, ако не се товареше с всякакъв случаен багаж, като този, който се влачеше сега зад нея. И да не забравя да го държи настрана от Ролф... да, Ролф щеше да се разбеснее, като научи какво е направила. Най-добре да не му казва, а ако се налага, дори да бръкне надълбоко в оскъдните си запаси.

Амбър спря точно преди мъжът зад нея да се препъне от умора, и го улови за ръката, преди да падне. Беше доста тежичък и едва го задържаше, ала тялото ѝ бе жилаво и силно. Той се полюшна неуверено, целият облян в пот. Дълга алена резка от изгаряне с лазер пресичаше едната страна на лицето му. Доста лоша рана, прецени Амбър. За миг ѝ дожаля за него. Сигурно се нуждаеше от лекарства, но не биваше да си подават главите навън, инак плъховете щяха да ги открият и да му се нахвърлят. А до вечерта имаше толкова много време.

Очите ѝ се разшириха при тази мисъл. Не беше се замисляла какво ще прави оттук нататък, вечерта ѝ се струваше така далече. Ако Ролф я залови извън нейния район, ще трябва да му плаща неустойка.

Мъжът имаше сини очи, които изглеждаха далеч по-зрели отколкото младото му лице. Кой би могъл да определи със сигурност

възрастта му? Амбър повдигна рамене и се отърси от ръката, с която се подпираше на рамото ѝ.

— Добре ли си, мъжки? Гледам, че накуцваш нещо.

— Нищо ми няма — отвърна той. — Това е заради пачката с кредити, която съм пъхнал там. Боли ме само... лицето...

Виждаше, че едва се сдържа да не докосне изгореното на скулата си.

— Пари? Монети? Пластични чипове?

— Доминионски кредити.

Най-добрата валута в момента на Малтен. Амбър почувства, че поне едно от притесненията ѝ отпада. След като ще му помогне, защо да не изкара и нещичко за себе си? Повдигна рязко глава, отмятайки назад къдриците си. Усети, че лицето ѝ се набръчка и веднага положи усилия да се отпусне. Чистото лице, беше я учил Ролф, предразполага клиентите. Далеч по-лесно е да се обзаведеш с бръчки, отколкото да се отървеш от тях. Беше на шестнайсет, почти седемнайсет и би могла да се представи доста убедително както за по-възрастна, така и за по-млада.

Мъжът я погледна. Имаше обгоряло от слънцето лице, ако се изключеше аленеещата резка от изгаряне.

— Костюмът ми е с почти изчерпана енергия — рече той. — Трябва да идем някъде, за да го презаредя и да си почина.

Амбър поклати глава.

— Като гледам, не това е най-неотложният ти проблем, господине. Загазил си го, в това няма спор, но сега най-важното е да се разкараш от улицата. Аз ще се погрижа за това.

Той държеше шлема под лявата си мишница. Сякаш носеше собствената си глава, помисли си тя, докато сведе за миг поглед към него. В краен случай можеше да го накара да си постави шлема, за да скрие раната.

Той също я гледаше и Амбър почти веднага се досети, че се опитва да я прецени. Обхвана я раздражение. Не обичаше, когато я разглеждаха по този начин, въпреки че с нейната работа ѝ се случваше доста често. Колко е лесно да си постави маската и да ги остави да се задоволят с онова, което виждат на повърхността. Тя потрепери нетърпеливо.

— Хайде — рече. — Може да съм крадец, но не съм убиец. И двамата трябва да изчезваме от тук.

— Съгласен — отвърна той и пристъпи напред. — Изглежда сме на едно мнение — добави насмешливо. Амбър вече крачеше напред и той я последва. С всяка измината крачка костюмът ставаше все по-тежък и непослушен.

— Не можеш ли да свалиш това нещо и да го носиш? — попита тя.

— Прекалено е тежък. Освен ако ти не искаш да ми помогнеш? Не? В такъв случай ще те посъветвам да намериш някое убежище. Ще платя, колкото и да струва.

— Двеста кредита. И ще ми трябва още сто, за да намеря лекарства за раната на лицето ти, освен ако не си решил да изглеждаш така до края на живота си.

— Сто и петдесет за нощувката и петдесет за лекарството... което вероятно стои у вас на лавицата.

Амбър присви устни. Озърна се, опитвайки се да прецени дали ще предизвикат интереса на минувачите. За да си получи парите, първо трябваше да го скрие. Сега обаче това не изглеждаше никак лесно.

— Добре — кимна смирено. — Сто и петдесет за стаята и седемдесет и пет за лекарството. Прав си, наистина е у дома, но ние няма да ходим там. Не мога да те приютя при мен.

В никакъв случай. Ролф щеше да го изкорми и да изхвърли останките му в кофата за боклук. А тогава ще трябва да каже сбогом на парите.

— Разбрахме се значи — отвърна той. — Да се махаме тогава. Изчерпят ли се докрай резервите на костюма, ще си имаме сериозни неприятности.

Амбър се усмихна и пое с бърза крачка. Сви зад ъгъла, прекоси една тъмна уличка и се озова право в лапите на Пласто. Мръсникът се захили злобно и прекара пръсти по мазната си коса. Изглеждаше доволен от находката си.

— Мислеше, че ще ми се измъкнеш ли, Амбър? — Посочи с острата си брадичка мъжа зад нея. — Той е мой. Има какво да се смъкне от него.

— Остави го, Пласто. Забрави, че си го виждал.

Ала Амбър почувства, че сърцето ѝ започва да бие по-бързо, а по гърба ѝ се стичаха едри капки пот. Пласто бе също толкова зъл, колкото и Ролф, дори по-лош, защото Ролф поне преценяваше действията си. Пласто беше непредсказуем и истеричен. Дори да се отърве по някакъв начин от него, той ще разкаже всичко на Ролф. И Ролф ще знае какво е направила. Стига, разбира се, преди това Пласто да не им види сметката и на двамата. Амбър се озърна незабелязано. Намираха се в тъмна и пуста уличка. Високите сгради се издигаха над тях като че ги затваряха в бетонен бункер. Беше виждала Пласто в действие. Ако предприеме нещо сега, едва ли някой от двамата им щеше да се спаси.

Пласто разчекна устни в още по-широка усмивка и пристъпи към нея.

Мъжът вдигна скритата си в метална ръкавица ръка.

— Сигурно ще можем да се разберем.

— Млъквай, тъпако! — кресна му Пласто. — От теб искам само кожата! И ще я взема веднага щом свърша с тази уличница.

Амбър така и не разбра какво стана. По някакъв неуловим начин мъжът се озова между нея и Пласто, закривайки я с тялото си. В уличката отекна смехът му.

Тя запуши уста с ръката си, обърна се и понечи да побегне, преди костюмът да рухне и да я лиши от немощната си защита.

Но непознатият продължаваше да стои и тя долови бръмченето от енергоострието на Пласто, а сетне чу изненаданото му възклицание. Лицето му почерня и се овъгли, когато непознатият го посочи с пръст.

Амбър зяпна от почуда. Изписка сподавено, когато облакът от пепел се разсея и на улицата останаха да стърчат само ботушите на Пласто. Догади ѝ се, но непознатият вече се бе обърнал към нея и я дърпаше за ръката.

— Хайде, не се предавай точно сега — подкани я. — Да вървим, нали щеше да ме водиш някъде.

Амбър кимна безмълвно и закрачи по улицата, като заобиколи отдалеч мястото, където бяха кремирали Пласто. За него напомняха само обувките и обгорелият нож. Жалко. Ножът можеше да ѝ послужи.

Джек разкопча презрамките и се измъкна от костюма. Отдолу беше само по тънки ленени гащета, подгизнали от пот и прилепнали

към тялото му. Единственият спомен от времето, когато беше рейнджър на Кларон. Докато сваляше костюма, напипа нещо тежко и овално в един от джобовете и го извади. Беше зеленият камък, който му бе подхвърлил Белязания. Пъхна го обратно в джоба. Подушваше миризмата на снощния алкохол и днешната пот, която се процеждаше през порите му. Момичето бе седнало на леглото срещу него. Лицето ѝ най-сетне възвръщаше нормалния си цвят, а погледът ѝ отново бе станал наперен и предизвикателен. Изглежда се беше изплашила, когато изгори онзи негодник пред очите ѝ, но нямаше друг избор.

Момичето — казваше се Амбър — подсвирна учудено.

— Винаги ли носиш това нещо полугол?

— Да. — Той пусна костюма на пода, след като по навик надникна вътре. Нямаше нищо там. Никога не е имало. Но все пак... не можеше да прогони странното усещане между лопатките си, което неизменно съпровождаше носенето на бойния костюм. Не можеше да му вярва безрезервно. Не можеше и да не му вярва.

Момичето продължаваше да го следи, докато изваждаше парите от обувката. Веднага щом зърна пачката, помисли си, че би могла да го извърънка за още, достатъчно беше да е малко по-упорита.

Джек взе тубичката с крем и изстиска половината от съдържанието в шепата си. След това го размаза внимателно върху раната на лицето.

— Казвам се Джек. Джек Сторм.

— Моето име вече го знаеш — отвърна тя.

Той почувства, че започва да трепери. Беше от прекомерния прилив на адреналин в последните часове. Джек побърза да приседне върху тясното хотелско легло, за да скрие умората си.

— Къде мога да взема един сух душ?

Амбър повдигна рамене. Носеше тясна пола и прилепнала блузка, която подчертаваше гърдите ѝ и тънката ѝ талия. Джек неволно се запита на каква възраст е. На лицето ѝ се изписа странно изражение.

— Не съм част от сделката — съобщи му троснато.

— Не съм си го и помислял — отвърна той, макар че за миг изпита колебание. — Ако си намеря душ, как ще стои въпросът с яденето? Сок, пържола, салатата.

Тя също беше гладна и кимна.

— Аз ще се погрижа за това. Харчиш ли твърде много пари, може да надушат къде се крием. Но ще ми трябва още една стотачка.

Сигурно щеше да е най-скъпото ядене, което някога са му поднасяли, но той премълча и ѝ подаде парите.

Веднага щом вратата се затръшна, Джек рухна изнурено на леглото. В началото все още долавяше аромата на тялото ѝ. Стаята бе съвсем тясна, облицована с пластмаса. Не беше предназначена да създава удобство. Но бе убежище, в което да оцелееш.

Джек не хранеше никакви илюзии относно тъмната страна на Малтен. Беше видял камерите, които следяха всяка улица и ъгъл... но повечето от тях бяха разбити и повредени безвъзвратно. Тук нямаше сгради с розова облицовка. Само потъмнели стени. Беше изтощен, но трябваше да се изправи и да се заеме с нелеката задача по презареждането на костюма, а също да извади на открито слънчевите колектори. По-късно ще мисли за лекарства и храна. Най-важното бе да възстанови запасите на костюма и да отстрани, доколкото е по силите му, повредите. След това ще се съсредоточи върху собственото си оцеляване. Чакаше го дълъг път до имперския дворец. Лицето му се изкриви в мъчителна усмивка.

Докосна лекичко раната на бузата си. Кремът почти веднага бе облекчил болката и лицето му сега изглеждаше почти нормално. Сякаш не беше изгорен от стрелба, а се бе ударил в рамката на някой прозорец. За един кратък миг почувства съжаление към екипажа и капитана на „Монреал“. Беше повярвал, че Марсиани изпитва някакви чувства към него... не очакваше да е завист или жажда за лично благодетелстване.

Въздъхна, поклати глава и насочи мислите си към непосредствените проблеми. Момичето още не се бе върнало. Джек бе сигурен, че ще се появи отново... ако не за друго, то за да прибере още една стотачка. Обърна се на другата страна и зарови лице в матрака. Крадец, но не убиец. Какво пък, може да е по-добрият вариант, помисли си той и потъна в дълбок сън.

Амбър седеше, притиснала с ръце коленете си, докато мъжът поглъщаше храната с вълчи апетит. Тя вече се бе нахранила, но въпреки че порцията ѝ бе далеч по-малка от неговата, имаше

чувството, че се е натъпкала. Изпитваше приятното усещане за ситост, но знаеше, че ако бе продължила да яде, бързо щеше да ѝ се доспи. Мъжът пред нея изглежда не изпитваше подобни опасения.

Беше си помислила, че е заспал, когато се върна в стаята и постави храната на миниатюрната масичка. Но той се надигна почти веднага.

— Събудих ли те? Или спиш леко?

— Когато въобще спя — отвърна лаконично, преди да седне да се храни. Сега, докато го наблюдаваше как яде, тя си помисли, че ако я нямаше грозната рана на бузата, щеше да е доста красив, макар да излъчваше заплаха.

Заплаха, защото трябваше да се крият. Или защото зрелостта в очите му не отговаряше на привидната възраст на тялото. А може би защото имаше много неща, които пазеше в тайна от нея. Зачуди се какво ли би станало, ако влезе в общата информационна програма и въведе личния му номер. Може би нищо или пък щеше да се натъкне на информация, толкова защитена, че да не може да се добере до нея. Би могъл да е дори прочут и издирван престъпник.

Амбър погледна крадешком към костюма и отхвърли последната мисъл. Изведнъж си спомни за трагичната кончина на Пласто. А може би е някакъв галактически герой.

Джек вдигна поглед.

— Искаш ли още?

Тя поклати глава. Беше си измила лицето и сега имаше почти детски вид, а големите ѝ сияещи очи изглеждаха съвсем невинни. Посочи чашата със сок.

— Но бих пийнала малко.

Той ѝ наля и момичето отпи от златистата течност, наслаждавайки се на аромата на плодове. Какво пък, може да се отпусне — беше напазарувала с неговите пари.

Джек я гледаше, докато надига чашата. Нямаше никакво съмнение, че се наслаждава на вкуса на напитката. Вероятно ѝ се случваше рядко да пие такива неща. Той нарязва последното парче месо и го погълна.

— Като града — промълви Амбър.

— Какво? — той я погледна в недоумение.

— Градът. Той те поглъща и продължава да те дъвче, но никога не те изплюва. Трябва сам да изпълиш по някакъв начин от неговата пасть.

Джек преглътна мъчително и почувства, че залькът засяда на гърлото му. Огледа храната пред себе си. Салатата изглеждаше повехнала и не можеше да разпознае зеленчуците. Реши, че му стига, и изтика чинията настрана.

Амбър се ококори.

— Това вътре са артишоци!

Той се усмихна.

— Заповядай.

Тя почти успя да пребори импулсивното желание да се озърне уплашено, докато посягаше към зелените резенчета. Погълна ги почти наведнъж.

Джек се изправи и доближи костюма. Беше го подпрял в изправено положение на стената, така че флексобрънките да поемат тежестта му. Огледа неравния отвор на шева на ръкава. През цепнатината се подаваха обгорели проводници. Не изглеждаше чак толкова страшно. Сигурно щеше да успее да се справи. Оставаше само да го зареди.

— Ще го обличаш ли? — попита тихо Амбър зад него.

Той се извърна. Не беше чул кога се е приближила. Зърнала изопнатото му лице, тя отстъпи назад.

— Не, смятах да го поправя — промърмори Джек.

Момичето се отдръпна и приседна на другия край на леглото. Имаше разочарован вид.

Джек бръкна вътре и напипа джобчето с инструментите за ремонт. Докато ги изваждаше, отново погледна към нея. Лицето ѝ изглеждаше съсредоточено, сякаш се вслушваше в някакъв неуловим звук. Вече беше забравила разочарованието си.

— Какво има?

— Защо, какво да има? — погледна го стреснато тя.

— За какво се ослушваше?

— Ами... не зная. Какво представлява това чудо, ще ми кажеш ли? Без него ще ти е по-добре. Да излезеш на улицата с него, ще е като да подкараш дракски танк и да се надяваш, че никой няма да те забележи.

Хубаво сравнение, няма що, помисли си Джек, докато работеше върху разпрания участък.

— Това е боен костюм на доминионските рицари — обясни.

В стаята се възцари странна тишина. Джек се засмя, осъзнал, че момичето не знае какво означават думите му. Сигурно е била родена след края на Пясъчните войни. Най-сетне на лицето ѝ просветна разбиране.

— Рицар значи. Като онези телохранители, които сега наема императорът?

— Нещо подобно. На времето бяха елитната пехота... предната линия.

— Тъй ли? Интересно как успяхте да се движите толкова бързо, че да не ви гръмнат на бойното поле. Защото ти се влачиш като бременен ленивец.

Той се разсмя.

— Почакай, докато се зареди костюмът. Тогава ще мога да прескачам с един скок цяла къща.

Амбър взе една от ръкавиците и огледа пръстите.

— Оръжията ти са вградени. Достатъчно е само да свиеш пръст.

— Позна. На твое място не бих го насочвал към човек. Все още не е напълно разредено.

Споменът за Пласто я накара бързо да остави ръкавицата.

— И на колко години е това нещо?

— На двайсет и една, плюс-минус някоя и друга година. Защо питаш?

— Антика — подхвърли момичето презрително.

В първия миг почувства надигащ се гняв, но после се овладя. Тя разбира се, беше права. Оттогава вероятно бойните костюми са претърпели еволюция. Какво ли представляват сегашните?

Докато поправяше повредата, Амбър се качи на леглото, за да надзърне в костюма. Изкиска се, като зърна тръбичката на катетъра и торбата за урина, както и копчетата, и ръчките.

— Стар, но удобен — отбеляза леко раздражено Джек. Ядосваше се, че смятат костюма му за антика.

Тя отметна косата си назад и докосна подплатата на бронята.

— Това какво е?

— Нищо особено. Просто така е по-удобно за носене, вместо да усещаш желязото на голо. Слагаме си я допълнително, от кожа или плат. Попива потта и пази от възпаление.

— Слагате си я допълнително? — повтори тя, докато отдръпваше ръка.

— Ами да... не съм единственият, който е носил такъв костюм. Ти не трябва ли да си на работа?

— Не. По-късно ще се погрижа за това.

— Колко изкарваш обикновено? — попита той небрежно.

— Около шестстотин на ден.

— С работа или с кражби?

Тя сбърчи недоволно нос.

— Не мога да ти позволя да излезеш.

— Зная. Не се безпокой. Как мислиш, дали до утре вечер костюмът ти ще е зареден?

— Сигурно, стига да успея да изкарам шлема на слънце. Слънчевите ми колектори са съвсем изпразнени.

Амбър помисли малко, сетне кимна решително.

— Аз ще се погрижа за това.

— И после мога да си вървя?

— Точно така. Ще те изпратя до края на града. Нататък вече сам ще се оправяш.

Джек имаше усещането, че това ще е сериозен проблем. Но не биваше да я излага на опасност. И без това беше направила за него повече, отколкото бе обещала.

— Това ще ми струва поне шестстотин кредита.

Тя повдигна рамене.

— Не работя на доброволни начала.

Джек въздъхна.

— Виж... ако не беше ти, сигурно досега да са ми видели сметката.

— Има нещо вярно.

— В такъв случай мисля, че си заслужаваш парите. — Той отново се надвеси над костюма.

— Никой не прави нищо безплатно — произнесе Амбър във възцарилата се тишина, сякаш се оправдаваше.

— Не съм твърдял обратното.

— И без това с тази моя работа едвам изкарвам, за да свържа двата края!

— Сигурно е така.

Момичето се изправи и отиде в ъгъла да вземе шлема.

— Само не пипай нищо вътре — предупреди я той.

— Зная. Просто да го оставя на слънцето, така ли?

— Нищо повече. Няма да ти отнеме много време... няколко часа, докато се възстанови напълно.

Амбър се зачуди какво ли ще стане, ако Ролф я завари да се мотае навън без работа. Облиза устни, сетне произнесе:

— Какво пък, проклетата дупка сигурно си има покрив. Ще остана горе. Тази чудесия не пуска ли поне музика, или нещо друго?

— Не.

Тя въздъхна с обречен вид и излезе.

Когато се върна отново, Джек вече завършваше ремонта. Беше зачервена и той предположи, че е прекарала цялото време на слънце. Тя му подхвърли шлема.

— Ако това не е достатъчно, отказвам се — рече, сетне се приближи до масата и напълни чашата си със сок.

Той приключи с последния шев от вътрешната страна. Сигурно щеше да е по-добре, ако го беше поправил специалист, но засега не му оставаше друго, освен да се задоволи със собствената си работа.

— Подай ми шлема!

Тя сбърчи нос.

— Няма да излезеш с него!

— Не. Само искам да се уверя, че не си повредила нещо.

Наблюдаваше го, докато внимателно си поставяше шлема. Както винаги имаше един кратък момент на клаустрофобия, след това костюмът се пробуди около него — веднага щом почерпи допълнителна енергия от шлема.

— Това е.

Усещаше гостоприемна топлина и когато погледна към Амбър, забеляза отново онова странно изражение на съсредоточеност. Свали шлема.

— Какво има?

— Не зная... стори ми се, че...

Пластмасовата врата се пропука, преди да успее да завърши изречението, и на прага застана огромен мъж с гръден кош като бъчва.

— Амбър! — изрева той. — Ела веднага тук!

Тя се сви, озърна се изплашено, като животинче, готово всеки миг да побегне.

— Той е клиент, Ролф! Честна дума! Нае ме за цяла нощ!

— Казах ти да не прекарваш повече от половин час с клиентелата. — Ролф премести поглед към купчината кредити, поставени на масата. Очите му блеснаха алчно.

Влезлият имаше забележително телосложение. Яки мускулести ръце, развит гръден кош, тънък кръст, здрави крака. Вратът му бе къс като на бик. Но въпреки общото впечатление за преобладаваща физическа мощ, Джек не се подлъга да го сметне за глупак. Не... в очите му искреше интелигентност. Само миг по-късно тя бе засенчена от жаждата да убива.

6.

Джек се раздвижи в мига, когато устата на Амбър се разтвори в ням писък, който така и не можа да преодолее преградата на стегнатите ѝ гласни връзки. Пистолетът в ръката на Ролф изригна и огънят от дулото му окъпа отсрещната стена, облизвайки едната страна на костюма на Джек. Той удари влезлия и го повали на земята.

Не се наложи да повтаря удара. Мъжът застина неподвижно, смазан от тежестта на бойния костюм, и омразата в очите му помръкна, замъгли се. Джек се надигна бавно.

— Не е мъртъв — обясни, а момичето повдигна рамене.

— Зная. По-добре да се махаме оттук.

— С мен ли идваш?

— Нямам избор. — Тя събра купчината кредити от масата и ги напъха в чантичката на пояса си.

— Между нас не се е случило нищо.

— Той знае — рече Амбър и побутна с върха на обувката си проснатия Ролф. — Всеки, който си позволи да ми посегне, се прощава с живота. Да изчезваме, преди да са дошли чистачите.

— Чистачите?

Устата ѝ се изкриви от раздразнение.

— Тукашната полиция. Те следят Ролф. Сигурно ще ни търсят. Ако вече не са тръгнали насам.

Още не беше привършила, когато се чу тропот на тежки обувки по стълбите.

Джек рязко я дръпна и от гърдите ѝ се изтръгна слаб вик на уплаха. Нямаше смисъл да излизат през вратата. Удари с рамо стената и прекрачи през образувалия се отвор в съседната стая. Продължи да се придвижва по същия начин, докато стените свършиха и под тях — три етажа по-долу — се ширна улицата.

— Дръж се.

Тя бе твърде изплашена, за да направи нещо, когато скочиха.

Докато бягаха, костюмът му говореше. Джек пренебрегваше тихото, едва доловимо жужене в главата си и бодежите в настръхналия си тил и вместо това се вслушваше в равномерното биене на сърцето си и в трополенето на краката върху уличния паваж. Тъмнината ги прикриваше. Амбър му сочеше с тънката си ръчичка посоката и се притискаше към него, обвила с ръце врата му и прислонила глава на гърдите. Лицето ѝ бе преbledняло, устните — здраво стиснати.

Той спря едва тогава, когато пулсът в слепоочията му се превърна в неистов рев, изправен точно под стълба на една охранителна камера, чието единствено око зееше със строшената си леща.

Амбър се размърда. Скочи леко на земята и се изправи до него. Флексобрънките уловиха лунната светлина и засияха в млечнобяло.

Тя облиза устни и го потупа по рамото.

— Това нещо наистина си го бива.

— Даваш ли си сметка, че ще трябва да се върнеш при него?

— Никога. Не искам. Освен това ти имаш нужда от мен.

— Само за да стигна до границата на гетото.

— А имаш ли представа какво те чака отвъд? Хайде, стига вече... пък и не разполагаш с чип. Няма да можеш да се включиш към Малтен. Тук си като новородено дете.

Джек насочи поглед към момичето. Тя умееше да оцелява в градската джунгла, докато той бе пълен невежа в това отношение. Амбър бе израсла тук, а той идваше от ферма на Дорман... Градът му бе чужд, непознат.

— Какъв чип? — попита.

— Микрочип. Имплантиран е ето тук, в китката — посочи мястото. — Мониторите го засичат през кожата. Всеки път, когато купуваш или продаваш нещо...

Джек се пресегна и хвана китката ѝ. Не опипваше никакъв чип. Веждите му се повдигнаха въпросително.

Амбър се изчерви.

— Добре де, аз също нямам. Нали живея нелегално. Всъщност така е по-добре, защото нямам и досие. Нищо, разбираш ли?

— Как се справяш в такъв случай?

— Машините са глупави. Не правят разлика между вграден в костта и имплантиран микрочип. Използваме фалшиви, естествено. Крадени. Каквито ни попаднат. Ролф ги сменя непрестанно, за да не ни засекаат чистачите.

— Вън от системата.

— Аха. — Тя най-сетне се поуспокои и вдигна очи към него. — Също като теб. Само че ти не знаеш как да я заобикаляш, да я накараш да работи в твоя полза — а аз съм наясно. А този твой костюм — той е като неонova реклама.

— Тук — може би. Но не и там, откъдето идвам. — Не беше виждал пълно бойно снаряжение из тези квартали, но когато слезе на космодрума на Малтен, срещна доста бойци. Тук имаше цяла нелегална армия от наемници. Жуженето в ушите му се засили и той разтърси нервно глава. По гърба му се стичаше пот. — Как да стигна до космодрума?

— Лесно. Остави чистачите да те спипат и те ще те откарат — там е затворът. Може да сполучиш да им се измъкнеш.

— Ти опитвала ли си?

Лицето ѝ се озари от нахакана усмивка.

— Не ми се е налагало.

— Ясно. — Той се пресегна и взе шлема от нея. — Но си съгласна да дойдеш с мен?

Амбър сви рамене.

— Не мога да се върна. — Махна към улицата. — Това е нашата посока.

Оказа се много по-лесно, отколкото си представяха. Близо до края на града той показва няколко банкноти на преминаващо такси. Шофьорът заби спирачки с такава сила, че гумите му едва не се подпалиха. Джек скочи отзад и придърпа до себе си Амбър, като я прегърна демонстративно, за да го види шофьорът. Сетне му намигна съзаклятнически.

— Искам да се прибера у дома... това сладурче идва с мен. Ще бъдеш ли така добър да намалиш светлината и да изключиш сензорите отзад? Не ми се ще да ми засичат чипа, когато пресичаме покрай някой пост.

Шофьорът се подсмихна.

— Може да стане, макар че ще ти струва малко повече. Ще спусна завесите и никой няма да знае, че си вътре.

— Колко ще струва?

— Две хиляди.

Спазариха се за хиляда доминиона и пътуването премина почти безпрепятствено, със спуснати електронни завеси, които заглушаваха всеки опит на постовете да проследят придвижването им. Амбър неусетно заспа в прегръдките му и Джек продължи да я притиска грижовно. Най-сетне стигнаха, той плати на шофьора и я изнесе от купето.

Таксиджията го надари с усмивка през спуснатия прозорец.

— Вие, момчетата от спецчастите, всичките си приличате. Тази твоя броня я помня още от дете. А сега императорът е решил пак да ви събере. Какво става? Трудно е да се спазва този ваш закон — това ли?

Джек сви рамене.

— Човек трябва да кривне от време на време.

Все така захилен, шофьорът вдигна прозореца и подкара колата. Джек се озърна. Този район му беше познат. Намираха се на няколко пресечки от космопорта. Наблизо имаше хотел. Амбър дори не се размърда, когато бръкна в чантичката на пояса ѝ, за да плати за стаята.

Амбър се пробуди от странна, филтрирана светлина и тракане на клавиатура и сбърчи вежди. След това седна рязко в леглото и втренчи поглед в завесите... представете си само, истински завеси от плат, висящи на прозореца на спалнята! Потрепери и стомахът ѝ се сви, когато си спомни за Ролф.

Стана и отиде в съседната стая, където непознатият се бе надвесил над компютъра. Все още носеше бойния костюм, макар че шлемът бе поставен на масата до него, явно почти не беше спал. Русолявата му коса бе разчорлена.

Приближи се и постави ръка на рамото му. Завладяха я странни чувства. Не беше изпитвала нещо подобно, откакто... всъщност, сякаш съществуваха двама души на име Джек и единият от тях ѝ бе страшно чужд...

Мъжът вдигна очи към нея и тя забеляза отново потъмнялата рана на лицето му. Протегна се и я докосна лекичко с пръсти. Джек изстена едва чуто и отдръпна глава. За миг на лицето му се изписа страховито изражение, като на диво животно. Но бързо се овладя.

Амбър се изкашля.

— Какво правиш? Защо не свалиш този костюм? Тук има сух душ.

— Търся някои отговори.

— Намери ли ги?

— Не.

Момичето се засмя и приседна до него.

— Така си и мислех. Нямах достъп до нищо, нали?

Той кимна.

— Глупчо. Това се опитвах да ти обясня вчера. Защото нямаш чип.

— А ти имаш ли?

Амбър бръкна в сутиена си и извади тънка сребриста пластина.

— Да. — Тя залепи пластината за ръката си с прозрачна лепенка и я опря непосредствено до идентификационната зона. Розова светлина окъпа китката ѝ и екранът светна. — Какво търсиш?

— Информация за набирането на доброволци за имперската гвардия.

Амбър се съсредоточи, прехапала долната си устна.

— Това ще ни отнеме известно време. Трябва да проверя всички бюра за набиране на работна ръка и да видя с кого ще се налага да разговаряш. Защо не смъкнеш това нещо и не идеш да се изкъпеш? — всъщност нямаше нищо против миризмата на тялото му... за разлика от Ролф, който винаги вонеше на уличен канал.

— Не става.

Тя го погледна внимателно и забеляза, че бузите му аленеят, въпреки че в стаята бе прохладно, почти студено.

— Добре. Знаеш ли, следващите дванайсет часа са критични. Изкараме ли ги, нататък ще се оправим по-лесно. — Извърна глава към екрана и се съсредоточи върху задачата си.

Джек се предаде и стана от компютъра. Момичето дори не забеляза, че се е отместил. Той стисна юмруци и завъртя глава, опитвайки се да се освободи от напрежението в раменните си мускули.

Не можеше да си представи, че ще смъкне костюма... сякаш се бе сраснал с него, станал неотменна част от способността му да се справя с обкръжаващата го действителност. Не само че не искаше, но и не можеше да го свали. Напрежението, което изпълваше тялото му, достигна лицето и той потръпна болезнено, когато един спазъм премина през раната. След като Амбър приключи с тази задача, ще я изпрати за нова тубичка обезболяващ крем. Не биваше да рискува и да остави на раната да се инфектира.

След няколко часа пред компютъра тя откри търсеното учреждение и остави на него да продължи.

— Какво да правя?

— Просто въведи този номер. Това ще извика обзорния екран. — Пресегна се и го задейства.

— Каква част от мен ще виждат?

— Само лявата страна на лицето ти — след като се установи връзката. Ето я камерата, виждаш ли я?

Стандартна идентификация по профила, докато започне разговорът, когато участниците получаваха достъп до пълен образ. Джек реши да изключи екрана, за да не се вижда раната на лицето му. Ако императорът наистина бе решил да възстанови гвардията, щеше да вземе най-добрите от най-добрите — никой не би разговарял с престъпник с белязано лице.

Набра номера. На екрана се появи набит мъж, с късо подстригана, посивяла на слепоочията коса и мрежа от бръчици около очите. Белегът от старо изгаряне, който преминаваше точно над веждите, веднага привлече вниманието на Джек.

— Кой се обажда? — попита недоволно мъжът, тъй като не виждаше своя събеседник. Джек не можеше да свали втрещения си поглед от него. Бяха изминали двайсет и две години, но го позна веднага. Беше същият, който се явяваше в сънищата му — и който бе пратил цяла една армия да умре на Милос. Уинтън. Протегна ръце и стисна краищата на клавиатурата. По екрана преминаха странни трептения.

Амбър скочи уплашено, когато зърна червената лента в единия край.

— Божичко! — възкликна и изключи звука. — Повикали са Планетната полиция! Джек, изключи компютъра! Ще проследят

сигнала!

Но той продължаваше да седи неподвижно, затова Амбър се надвеси над него и изключи монитора. Едва успя да откъсне ръцете му от клавиатурата, преди отново да засекат микрочипа.

— Не пипай нищо! — нареди му Амбър.

Тя изтича в тоалетната, смъкна микрочипа заедно с лепенката, хвърли го в чинията и пусна водата. Малката пластина потъна мигновено, погълната и отнесена в градската канализация. Още не можеше да си обясни какво бе накарало онези оттатък толкова бързо да потърсят помощта на Планетната полиция. Спря водата с разтреперани ръце. Може би беше заради чипа. Или Джек бе казал нещо неподходящо в началото на разговора.

— Милос — бе промълвил Джек унесено, без дори да осъзнае, че е проговорил. Каквото и да означаваше това, мъжът от другата страна на връзката бе реагирал, сякаш току-що бе зърнал своя убиец.

Когато се върна в стаята, Джек лежеше в безсъзнание на пода.

7.

Амбър застина, надвесена над едрото тяло на падналия мъж. Флексобрънките ѝ намигаха в мъждивата светлина на стаята. Би трябвало да са в относителна безопасност, ако е успяла да прекъсне навреме връзката. В противен случай полицията щеше да пристигне всеки миг. Нямаше да имат време да избягат.

Амбър вдигна ръка да отметне един кичур от лицето си и установи, че е плувнала в пот. Страх. Почеса се замислено. Първо... да го измъкне от този костюм. Металната дреха жужеше едва доловимо, сякаш изпълнена със собствен живот. Хищен. Себелюбив. Озъртащ се.

Тя хвана закопчалките и ги задърпа с разтреперани пръсти. Когато приключи, улови Джек за раменете и започна да го тегли навън. Кожата му бе гореща. Тя напрегна мишци, изтегляйки го сантиметър по сантиметър. Струваше ѝ се невероятно тежък — Амбър поклати глава, докато от лицето и се стичаха едри капки пот. Имаше странното усещане, че костюмът ѝ се съпротивлява — сякаш се опитваше да го задържи.

Изведнъж той се освободи, увисна с цялата си тежест на ръцете ѝ и едва не я събори. Амбър сбърчи нос. Миризмата, която идеше от вътрешността на бойния костюм, бе особено неприятна, като от каналите на стара, рушаща се сграда. Така и така го е измъкнала, най-добре да го издърпа в банята. Остави го до вратата, влезе да напълни ваната, след това го разсъблече и го премести вътре. Като дойде на себе си, сам ще излезе оттам.

Върна се при костюма и го огледа отново. Мрежестата броня бе запазила формата на тялото. Докато се ослушваше за полицията, опита се да скалпи някое обяснение, което да им пробута в първия момент. Засега не биваше да излиза. Може би тук бяха в относителна безопасност.

Издърпа костюма от спалнята и го остави в тъмния коридор. Ако някой случайно влезеше, нямаше да го забележат. Докато излизаше, костюмът неочаквано се размърда и празният ръкав падна върху

гърдите. Дъхът ѝ секна и момичето побърза да се увери, че станалото е напълно случайно. Нямаше друг начин. Не би могло да има друг начин. Едва доловимото присъствие на разум, което бе почувствала одеде, бързо се топеше и вече бе толкова слабо, че започна да се пита дали не е било само рожба на въображението ѝ. Спомни си как Джек бе настоявал да остане в костюма — сякаш се бе сраснал с него и се боеше да го напусне.

Тя се върна при положения във ваната мъж, запретна ръкави и започна да го мие. Когато приключи, го изтри грижливо. Топлата вода ѝ подежда отпускащо. Амбър го зави с хавлиена кърпа, в случай че се събуди и свенливостта му бъде накърнена.

Седна направо на пода до ваната и обхвана коленете си с ръце. Този път бе стигнала твърде далеч, не можеше да се върне обратно. Ролф сигурно щеше да я убие, задето бе избягала с непознатия. Бе наясно, че Ролф може безпрепятствено да напуска чертите на града. Имаше всички необходими средства. Рано или късно ще научи къде е и ще дойде за нея. Знаеше го, защото го познаваше добре. Не защото между тях някога бе съществувала любов, липсваше дори физическо привличане. Единственият път, когато Ролф се опита да я изнасили, тя бе изгубила съзнание, докато се бореха. Когато се свести, се оказа, че не я е докоснал. След този случай Ролф проявяваше към нея странно уважение, сигурно защото бе съумяла да го надхитри. Но това не му пречеше да я бие редовно...

По-късно на три пъти клиенти искаха да правят с нея любов, тя губеше съзнание, но Ролф и след излизането от безпамятността се държеше нежно, грижовно и внимателно, и сякаш ѝ връщаше тялото, даваше му сигурност, галеше треперещата ѝ ръка и я успокояваше, че всичко ще бъде наред.

Амбър извърна лице и се загледа в мъжа във ваната. Що за чудовище е тя? Ролф твърдеше, че може да убива, но тя му вярваше колкото и на чистачите. На няколко пъти бе изгубвала контрол над себе си в компанията на клиенти, бе изпадала в състояние на неописуем страх и после — нищо. Никакви спомени. Но по-лошото бе, че Ролф със сигурност би могъл да представи доказателства за убийствата ѝ. Така успяваше да я задържи в оковите на страха.

В тишината на стаята, ослушвайки се за полицията, която все още не идваше, тя скри лице в ръцете си и тихичко заплака, смазана от

безнадеждното бъдеще.

Спря да плаче, когато стомахът ѝ напомни, че отново е гладна. Сети се за чинията със суха храна до компютъра и се надигна. Когато се върна, довършваше сандвича, малко по-изсъхнал, но все така вкусен. Джек тъкмо изстена, размърда се и започна да говори, като насън.

Амбър докосна раната на лицето му. Беше се инфектирала. Тя извади няколко кредита от чантичката си — бяха останали по-малко от половината и вече знаеше, че ще се наложи да се върне към първия си занаят — да краде, за да се изхранват и оцелеят. Дано Джек да бе предплатил за стаята. Спусна се безшумно във фоайето и остана, притаена в сянката на стълбището, докато открие къде е наблюдателната камера. Малко след това по стълбите слезе един от обитателите и тя го разпита за аптека. Изслуша обясненията, след това излезе забързано и свърна по улицата.

Макар да знаеше, че са пресекли границата на гетото, не го осъзна веднага. Скоро обаче забеляза разликите. Нямаше ги тълпите от минавачи. Улиците бяха по-чисти. Охранителните камери бяха в изправност и работеха. Продължи по навик да се извърща с гръб към тях, за да не оставя никакви следи. Търговците или техните компютризирани заместители посрещаха клиентите иззад метални решетки. Кредитите се изплъзваха между пръстите ѝ, сякаш се опитваха да ѝ избягат, и съвсем скоро не ѝ оставаше друго, освен да се върща в стаята. Докато крачеше нататък, машинално отбелязваше онези, които навлизаха спокойно в обсега на камерите — или не ги забелязваха, или не им обръщаха внимание.

Джек потръпна, когато го намаза с крема, и размаха ръка към нея. Тя се отдръпна. Наложил се да му стисне носа, за да може го напръска с антибиотик, но се справи. Сега ѝ оставаше само да чака. Провери температурата на водата във ваната. Беше изстинала. Не беше добре за трескавото му тяло, затова пусна топла вода.

Така и не ѝ хрумна да вземе остатъка от парите и да избяга.

Джек се събуди, мокър и треперещ, със свит от мъчителен глад стомах. Момичето седеше със скръстени крака на пода на банята и похапваше порция задушено месо, от която се разнасяше фантастичен мирис.

— Събуди ли се вече? Ако ще оставаме тук, един от двама ни трябва да се научи да готви. Цените на румсървиса са убийствени.

Джек отвори уста да възрази, но тя му я запуши със забодено на вилица задушено.

Когато го нахрани, тя изтри със салфетка крайчеца на устата му.

— Готово — рече. — Всъщност, ако не знаеш, имаш натравяне от изгарянето. Твърде дълго не беше го лекувал.

Той докосна обгорената част на лицето си. Ала вместо неравния белег, напипа коричката на заздравяваща рана. Все още беше розова и мека.

— Поел съм нови бацили от този свят — кимна Джек с измъчена усмивка. Спомни си как ловко екипажът на „Монреал“ бе заобиколил митническата проверка, която включваше и задължителни ваксини. Така му се пада сега.

Амбър кимна, сякаш бе прочела мислите му. И вдигна рейнджърските му гащета.

— Накарах да ги изперат.

Едва сега Джек забеляза, че е гол, покрит само с кърпа. Протегна ръка и дръпна гащетата.

— Излизай от банята.

Амбър се засмя.

— Имаш ли сили да се справиш сам?

Когато излезе, той смъкна кърпата и я запокити ядно към вратата. Изправи се във ваната, главата му се завъртя, но въпреки това успя да се изсуши и да се облече.

— Къде е костюмът? — бе първият му въпрос, когато влезе и стаята.

— Прибрах го. — Амбър лежеше на леглото, разхвърляла около себе си списания. Докато се приближаваше към нея, почувства нарастващо безпокойство в душата си. Огледа намръщено бъркотията, после осъзна, че това е част от прикритието ѝ — скучаещо момиче на повикване.

Той прокара пръсти през косата си.

— Къде е костюмът? — повтори и се изненада от сприхавия си тон.

Амбър се поизправи и скръсти ръце.

— Първо седни.

В душата му започна да се надига гняв.

— Кажи ми къде е костюмът и престани да си играеш разни игрички.

— Аз ли? Ако повишиш още малко тон, нищо чудно да цъфне полиция. Ченгетата са навсякъде. Това ли искаш? Да включим тогава компютъра и да въведем последния код. Може да стане даже по-бързо, отколкото предполагаме.

Той не сваляше навъсен поглед от нея. Какво си мисли тази инатлива хлапачка? Отвърщаше му с предизвикателен поглед. Направи усилие да се овладее.

Тя се наклони напред и положи ръка на коляното му. Джек почувства странно облекчение, а мъчителната зависимост от костюма като че ли понамаля.

— Джек — каза тя. — Знаеш ли, че говориш насън? Не мога да се похваля с някакво образование — повечето неща съм ги научила от Ролф, — та не разбирах всичко от думите ти. Само някои неща. Но съм сигурна, че засега не бива да си поставяш костюма. Поне известно време. Той е... повече от това, което изглежда. Мисля, че те иска, за да се храни от теб.

По гърба му преминаха ледени тръпки. Той отмести ръката ѝ.

— За какво говориш?

— Говоря за теб и за твоя боен костюм. За това как си напуснал пламтящия Кларон, как търсиш някого, как си се бил с драките (проклетите да са) и разни други неща, които те чух да разправяш.

— Но това за костюма няма как да го знаеш от мен.

Тя се надигна и сви рамене.

— Понякога... чувствам разни неща. Малко преди да се случат, или преди да бъдат изречени. Ролф твърди, че имам дарба.

Медиум, помисли си той. Интересно, колко ли е развита дарбата ѝ. Успокои се и продължи да я слуша.

— Костюмът или нещо вътре в него е живо. То расте. Храни се от теб. Кара те да го искаш и да се нуждаеш от него. Струва ми се, че би могъл да го контролираш, ако внимаваш.

Джек се зачуди дали това не е паразитът, който ще го превърне в берсеркер. Проклятие! Проклет да е костюмът и милосите, и драките да са проклетни. Юмруците му се свиха. При първа възможност ще се отърве от този костюм — но не сега.

— Нуждаем се от него.

— Струва ми се, че мога да ти помогна да го контролираш.

— Защо?

Погледът ѝ срещна неговия.

— Защото те харесвам.

Думите ѝ го завариха неподготвен. Не беше ѝ сторил нищо досега и изведнъж осъзна, че по нейната скала това се оценява много високо. Сигурно дори го смяташе за герой.

— Нищо не ми дължиш — рече той. — Аз съм ти длъжник.

Лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Не си позволявай да ми говориш така! Нуждаеше се от помощ и аз ти я предложих. Както виждам, още не съм си свършила работата. И за да го направя, ти също ще трябва да ми помогнеш. Освен това не бива да позволявам на Ролф да ме открие. Копелдакът има дълги ръце. Ето за какво ще ми помогнеш!

Сторм претегляше внимателно думите ѝ. После осъзна, че няма друг избор. Щеше да му прави компания. Спомни си за думите на лаборанта, който го бе предупредил, че не бива да остава сам, да страни от хората.

— Искам да постъпя в гвардията на императора — рече той.

— За да го убиеш?

— Не. Но чрез него искам да намеря човека, който ме прати, който прати моя отряд... на сигурна смърт. Искам също така да разбера защо беше изпепелена Кларон. Надявам се някой ден тя отново да стане цветуща планета.

— Тераформирана? — гледаше го зяпнала от почуда, смаяна от амбицията му.

— Да.

— Не искаш много, а?

На този въпрос не смяташе да отговаря.

Тя посочи с пръст тъмния коридор.

— С това нещо ли си воювал?

Дължеше ѝ го, макар да си даваше сметка, че може да ѝ причини неприятности.

— Аз съм ветеран от Пясъчните войни.

Очите ѝ се разшириха.

— Пясъчните войни? Никой не е оцелял от тях. Може би само дезертъорите... чувала съм за неколцина, които твърдят, че са такива. Но от воювалите никой не е останал жив.

— Е, аз съм.

— Чакай... тогава ти си достатъчно стар да ми бъдеш баща.

Той се усмихна уморено. Това дете на улицата умееше да гледа на нещата в перспектива.

8.

Джек седеше в ъгъла на бара, изпружил и кръстосал дългите си крака, и се стараяше да не привлича ничие внимание, загледан в изпотеното шише пред него. От време на време пъхваше по някой кредит в обслужващата машина и сервоавтомата минаваше наблизко, за да му остави поредната бира. Амбър се беше сгушила в прегръдките му, скрита в сянката на кабината. Беше се гримирала, носеше нови дрехи и изглеждаше достатъчно възрастна за ролята, която играеше. Въпреки това Джек изпитваше известна нервност, осъзнавайки, че държи в обятията си жена, причинила смъртта на трима мъже само защото са я докоснали.

Амбър въздъхна и отметна глава.

— Ако продължаваш да се наливаш така, ще се сдобиеш с бирено коремче.

Чуваше го за трети път, от няколко дена насам. Допи полупразната бутилка и си поръча нова. От всичките досега едва ли му се събираше цяла бира, но въпреки това продължаваше да ги поръчва, за да не се набива в очите на бармана. Трябваше да остане тук колкото се може по-дълго, за да наблюдава как живее утайката на малтенското общество. През целия ден в бара идваха и си отиваха наемници.

Погали я по врата и прошепна:

— Млъквай и стой мирно.

Устата на Амбър се изкриви от раздразнение.

На съседната маса седеше мъж с прошарена, разчорлена коса. Пред него имаше няколко празни бутилки и Джек забеляза, че всеки, който влизаше или излизаше от бара, минаваше да го поздрави или да размени няколко думи с него. Мъжът имаше дълги източени пръсти, които се протягаха като крака на паяк към онези, които се здрависваха с него. По осанката и поведението му Джек бе стигнал до извода, че е ветеран, също като мъжете, които идваха да го поздравят.

Амбър понечи да каже нещо, но той я стисна за коляното. Човекът от съседната маса се бе разсмял на някаква реплика.

— ... без Марсиани — рече другият.

— Така му се пада — отвърна сивокосият. — Който се опитва да седи на два стола, пада. Все пак свърши доста работа, което означава, че само заключителната фаза остава на нас.

Събеседникът му, млад мъж с белези по лицето, кимна.

— Мен не ме брой. Решил съм да стана телохранител. — Той вдигна чашата си.

— И защо мислиш, че ще те вземат? — засмя се презрително мъжът.

— Надявам се. Поканиха ме на разговор.

— За костюмите е нужна сериозна подготовка. Добра координация и рефлексии. А ти пиеш и пушиш много, Смитърс. Освен това, не забравяй рисковете. Помниш ли какво се случи с Рицарите в Пясъчните войни?

Младият мъж се разсмя.

— Много смешно. Яд те е, че си бил твърде млад, за да те вземат и теб.

— Няма нищо смешно. Защо смяташ, че са били унищожени всички костюми и са разпуснали Рицарите? В Пясъчните войни са се случвали разни неща, които никой не може да обясни. Няма и оцелели, които да го направят.

— Може би. Добре де, радвам се, че се видяхме. Може да се запиша по-късно.

Възрастният мъж изпроводи събеседника си с поглед и Джек го чу да си мърмори:

— Ако остане нещо от теб дотогава.

Амбър го погали по лицето.

— Джек, какво става? Пребледнял си.

— Нищо. — Той се освободи от ръката ѝ. — Да се махаме.

Поведе я по улиците, като и двамата внимаваха да вървят встрани от следените от камери участъци. Когато се върнаха в стаята, отвори широко вратата на гардероба, където бе монтирал стойка за костюма, и седна с кръстосани крака на пода пред него, сякаш възнамеряваше да му се люби.

Но още щом го погледна, целият настръхна. Влечението не бе намаляло — искаше да го облече, да го носи и използва.

Амбър приседна до него.

— Джек, какво има?

Той поклати глава.

— Проклет да съм, ако го направя, но и също толкова — ако не го сторя.

— Кое?

— Да използвам костюма. Той ще ми отвори път към императора. Стигна ли там, мога да намеря човека, когото търся, и да задавам въпроси, на които никой не желае да отговаря. Мога да преодолея бюрократичната преграда.

— Но след като те вземат в гвардията.

— Точно така. А доколкото успях да разбера през седмицата, прекарана из баровете, не е никак лесно да те допуснат на събеседване. Трябва да си млад, здрав и да имаш препоръки.

— За препоръките ще подкупим някого.

— Но кого? — Джек се изправи. — Нямаме никакви връзки. Ако се опитам да вляза в компютъра, скоро пак ще ме засекат.

— Не е необходимо да използваш костюма, за да те наемат — настоя тя.

— Все пак това е най-сигурният начин да ми обърнат внимание. — По гърба му пробягнаха студени тръпки. Наистина ли искаше да го забележат? Дали оцеляването му досега беше случайно? — Но за да нося костюма, трябва да мога да го контролирам.

— За да ти помогна, трябва да зная повече. Излъчването му е отслабнало доста от последния път, когато го долових. Каквото и да расте там, расте на пориви. И все още не мога да определя къде е... би могло да е навсякъде в костюма.

— Значи е разумно да го нося за ограничени периоди от време?

— Може би. Искам да кажа, вероятно. Джек, не зная какво е това. Нито как расте. Какво възнамерява да направи. Ако знаех, може би бих могла да му противодействам. — Тя се излегна на пода. — Май трябва да взривиш проклетото нещо.

— В никакъв случай. Засега костюмът е по-скоро предимство, отколкото тежест — той се изправи и затръшна вратата на гардероба.

Амбър се претърколи по корем.

— Ако можем да намерим някого...

Джек сведе поглед към нея. Сложната конструкция, която бе изградила от косата си, бе на път да се разпадне, но тя не ѝ обръщаше внимание. Докато я гледаше, почувства странен прилив на нежност.

— Само аз останах — рече тихо той. — Кого друг можеш да попиташ?

— О, има и други — отвърна Амбър безгрижно. — Въпросът е къде да ги намерим? Най-лесно ще е да разговаряме с Болард.

— Други ли? Какво искаш да кажеш?

Тя повдигна вежди, когато ѝ подаде ръка.

— Джек, знаеш, че има и други. Предимно дезертъори, преди драките да избият всички останали. Едва ли ще искат да говорят — предполагам, че ги е страх, но Ролф имаше вземане-даване с Болард. Просто никога досега не съм го свързвала с Пясъчните войни. Но сега вече съм сигурна, че е един от вас.

— Не можем да се обърнем към него.

— Защо?

Джек поклати глава.

— Ще каже на Ролф. И той ще те намери.

— Рискът си заслужава. Ами ако знае нещо повече за бойните костюми?

— Не.

Амбър стана, заобиколи го и влезе в банята, където прекара близо час, докато изтри и последните останки от грима.

Хапнаха по малко, осъзнавайки, че запасите на Джек са на привършване. Да живееш незаконно, осъзна той, струва три пъти повече, отколкото ако си нормален гражданин. Докато заспиваше в спалнята, чуваше как Амбър обикаля из съседната стая.

Не я чу кога е излязла, но я усети да се прибира. Влезе право в спалнята и се приближи крадешком към леглото.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Джек.

Тя подскочи.

— Стресна ме! Открих Болард. Обличай се и тръгвай с мен. Побързай де!

— Глупачка! Казах ти да забравиш за него.

— О, я стига. Свършено е. Няма да е още дълго там, където го намерих, така че — приготвяй се.

Излезе и го остави да се облече. Очакваше го в съседната стая, където пристъпяше нетърпеливо от крак на крак.

Докато излизаха, Амбър тикна нещо хладно в ръката му. Беше миниатюрен пластичен пистолет.

— Зареден е — съобщи му тя.

— Но... — Джек млъкна, поклати глава и напъха оръжието в колана.

Улицата беше мокра от наскоро падналия дъжд. Амбър го поведе с бърза и уверена стъпка. Миришеше на влажна пръст. Джек я следваше на една крачка, давайки си сметка, че тук тя е в стихията си. Дете на улицата, което знае как да използва всички потайности на града. На два пъти ги подминаваха патрулни коли, без да им обръщат никакво внимание. Амбър не прояви и следа от нервност, изглеждаше напълно уверена в себе си.

Стигнаха един затънт район, където охранителните камери не само че не бяха разбити, а въобще не бяха монтирани. Едва сега Джек си даде сметка защо му бе дала пистолета.

Момичето спря пред една бронирана врата в тясна, задънена уличка. Не се виждаха никакви прозорци. Разнесе се механичен глас:

— Кой идва?

— Гости.

— Идентификация.

Амбър пъхна една карта в процепа. Докато устройството я сканираше, Джек се зачуди дали наистина трябва да влизат вътре.

Механичният глас отбеляза:

— Но вие сте двама.

— И двамата сме поканени! — Амбър се пресегна и улови Джек за ръката, сякаш се боеше, че без него вратата ще я погълне и изяде.

Настъпи продължителна тишина.

След това вратата се отвори.

— Влизай — подкани го Амбър и първа прекрачи прага.

Очакваше вътре да е тъмно и мръсно и така си беше. Пластмасови кабинки с щори закриваха три от стените. В средата имаше барплот, около който бяха подредени малки масички, заети от мъже, жени и чуждоземци, облечени в износени дрехи и разговарящи шумно и гръмогласно. Холоекраните показваха не разголени хубавици, а карти на различни светове. Джек позна две от версиите на популярна

военна стратегическа игра, но поне на един от екраните се виждаха кадри от действителни войни. Помисли си с горчивина, че навярно по същия начин са показвали тук репортажи от войната на Милос и Дорман, а клиентите са залагали на победителя, без да ги е грижа за човешката трагедия.

Амбър го поведе към най-голямото сепаре в ъгъла. Холоекранът над него тъмнееше — играта бе свършила или може би клиентът в сепарето не играеше? Когато приближиха, мъжът вдигна глава, но в мрака Джек долови само златист отблясък. Амбър седна в сепарето и го дръпна до себе си.

— Върна се значи? — попита мъжът и придърпа чашата към себе си.

— Да.

— Смел ход, момиче, като се има предвид какво предлага Ролф за черупката на твоето приятелче, а и за теб в комплект с него. — Наведе се да разгледа Джек и на лицето му отново проблесна нещо. Дясното му око бе заменено от камера от жълт метал — злато, материал, който плътта нямаше да отхвърли, а за кръвта криеше най-малък риск от инфектиране. Джек и преди бе виждал частични протези на очите, но не и толкова радикални. Непознатият не само искаше всички да узнаят, че си е изгубил окото, но и носеше заместителя, сякаш е почетен медал.

Новото око, разбира се, притежаваше далеч по-големи възможности от оригиналното. Можеше да увеличава образите, имаше инфрачервена приставка за нощно виждане и никога не се затваряше. Непознатият виждаше Джек и всички останали посетители на тънещия в сумрак бар далеч по-добре, отколкото те можеха да го видят. Но въпреки това бе предпочел да седне в ъгъла.

Амбър се размърда и ръката му се стрелна към нея с неочаквана пъргавина. Очевидно имаше добри рефлексии.

— Какво искаш? — попита той. Имаше късо подстригана коса и мускулесто, добре поддържано тяло, а кожата му бе леко мургава. Бялото на ноктите му почти сияеше в тъмнината.

— Болард — отвърна лаконично Джек.

— Защо? Ти да не си ловец на глави? Полицай? Чистач?

— Аз съм приятел на Амбър — представи се и погледна към момичето. Изглеждаше разтревожена, но не и изплашена.

Мъжът се разсмя. Смехът му бе циничен, но суховат, изолиран в пределите на сепарето.

— Какво ще ти струва това? — попита.

— Нищо — излъга Джек, докато Амбър се наместваше. Щом иска Болард... ще трябва да играе играта докрай, за да го намери.

Златното око се втренчи в него, плъзна се по безличния му сив костюм и се спря върху вътрешната страна на китката. Мъжът се захла.

— Какво мога да изгубя? Не носиш чип, значи нямаш досие на Малтен. Не можеш да убиеш човек, който не съществува. Аз съм Болард.

— В такъв случай — заяви Джек тихо, като се наведе напред и се опря на лакти, — имай предвид, че и ти си загазил.

Нормалното око на Болард се разшири. Лицето му се изкриви от злобна усмивка.

— Хубаво де, предупреди ме. — Той пхна карта в процепа на машината за поръчки. — Нещо за пиене?

Джек поклати глава, но Амбър каза:

— Топъл плодов сок.

Болард поръча. Изчака, докато сервоавтоматът му донесе бирата и чашата с топъл сок за момичето, и продължи разговора.

— Какво искаш от мен?

— Искам да поговорим.

— Разговорите са глупост. За какво става въпрос? Работа ли си търсиш?

— Не — поклати глава Джек. Размърда ръка в отдавна заучен жест и уж неволно бутна шишето с бира пред Болард. Бутилката се залюля на ръба и Болард се пресегна да я улови. — Искам да разговарям с теб за Милос.

Въпреки сумрака Джек забеляза, че лицето на Болард е пребледняло.

— Откъде си научил този поздрав?

— Оттам, откъдето и ти — в новобранската школа.

— Не. Не. Та ти си най-много на двайсет години. А мен не ме приеха.

— Не е вярно. Този поздрав е неизвестен за останалите отвън. Може да си избягал по-късно. Но и ти си бил Рицар — като мен.

Болард надигна бутилката и изпи на един дъх половината от съдържанието ѝ. Ръката му видимо трепереше.

— Какво искаш да знаеш?

Джек се наклони към него.

— Сподели с мен каквото знаеш. Искам да разбера защо. Преди шест години е имало обща амнистия за всички дезертьори. Защо тогава не си поискал да амнистират и теб?

Болард плъзна поглед из помещението.

— Не можех — отвърна лаконично.

— Защо?

— Заради Пясъчните войни, дявол те взел! Заради костюмите, гордостта и честта на Рицарите — всичко, за което съм се сражавал! Ето защо! — Болард побутна бирата настрана. — Защото Пясъчните войни бяха смъртна присъда. Трябва да го знаеш, ако си бил там.

— Бил съм там — отвърна мрачно Джек.

— Убеди ме.

— Да си чувал някога за военнотранспортните кораби? Хибернационните превозвачи?

— В края на войната ли? Разбира се. Повечето са били изгорени от драките, докато са се изтегляли от въздушното пространство на Милос. А на Дорман не е имало достатъчно оцелели, за да пратят хибернационен кораб.

— Един обаче е оцелял. Летял е по инерция, без управление, цели седемнайсет години.

Болард не можа да сдържи възклицанието си. Двамата мъже срещнаха погледи.

— Чувал съм слухове за подобно нещо — рече Болард. — Но когато го открили, всички на борда били мъртви.

Джек поклати глава.

— Не всички. Една от капсулите останала на аварийно хранване и мъжът вътре проспал пътешествието. Пострадал леко — незначителни увреждания на нервната система и измръзвания по крайниците. Изгубил няколко пръста на краката. И един на ръката. — Той му показва дясната си ръка с ампутираното малко пръстче. — Аз.

— Божичко! Значи ти си последният жив Рицар — прошепна Болард.

9.

Докато разговаряха с Болард, навън отново бе заваляло. Тръгнаха обратно малко преди зазоряване. Докато вървяха, Джек си пое въздух с пълни гърди. За първи път, откакто бе пристигнал на Малтен, въздухът му се стори свеж и улиците — чисти. Но мислите му все още се въртяха около разговора с Болард.

Амбър бе в странно приповдигнато настроение. Подскачаше около него, докато той крачеше равномерно.

— Ти си бил легенда, знаеш ли?

— Благодаря — отвърна сухо Джек.

Момичето се втренчи в лицето му, забеляза, че не му е до приказки, прескочи една локва и се отдалечи напред, оставяйки го сам с мислите му.

А Болард му бе осигурил достатъчно храна за размишление.

Немигващото златно око бе останало насочено към ръката му доста време, след като Джек я положи на масата. След това Болард се пресегна и я докосна, сякаш за да се увери, че съществува. Ветеранът имаше мазолести пръсти и грапава кожа.

— Къде беше досега? — попита, като се вгледа в лицето на Джек.

— На Кларон. Бях рейнджър там.

Болард кимна с разбиране. Наведе се напред и лицето му излезе от сянката. Изглеждаше като тъмнокос ангел на истината.

— В такъв случай те съветвам да се събудиш, Сторм. Крайно време е наистина да отвориш очи.

Думите отекваха дълго в главата на Джек. Той се спъна в една неравност, стъпи в локва и вдигна пръски вода. Почувства сътресението през тънките си обувки. Ала нищо не можеше да отвлече вниманието му от странните думи, които бе произнесъл Болард:

— Не разбираш ли, че са унищожили цяла планета, за да ти видят сметката?

— Това е безумие.

— А нима Пясъчните войни не бяха безумие? Да зарежеш на планетата всички, включително и евакуационните екипажи, за да бъдат унищожени само защото са се сражавали срещу противник, който не може да бъде спрял с нормални средства? Знаеш ли как аз се измъкнах? Знаеш ли?

Джек погледна към Амбър и изведнъж забеляза странно вцепененото ѝ изражение.

— Ти си я упоил.

Ветеранът повдигна рамене.

— Нищо страшно. Не ни чува и няма да помни нищо от това, което си казваме. Ако тя означава нещо за теб, ще си ми благодарен.

Амбър се облегна назад, сгушена като котка на диван. Сетне пъкна пръст в пяната над своята напитка и го засмука унесено.

— Стига ѝ толкова — Джек се пресегна и дръпна чашата. — Та как се измъкна? И къде беше, на Милос или на Дорман?

— Бях на Милос. Избягах от болницата и успях да се кача на кораба на един търговец, който научил за бойните костюми и искал да има такъв за частната си колекция. Още докато лежах в болницата заради изгубеното си око, чух разни слухове. Че ще ни изоставят, ще ни пожертват. Командването изпаднало в паника. Страх ги било, но не само от драките, а и от милосите.

Джек стисна юмруци толкова силно, че белегът на дясната му ръка побеля.

— А какво се говореше за бойните костюми?

Болард се подсмихна.

— Стига, Сторм. Всички го знаят — костюмите отглеждат берсеркери. Та както ти казах, натъкнах се на един търговец, който се надяваше да си улови такъв за частната менажерия. Предложих да му продам моя срещу това да ме откара от планетата. Сигурен бях, че това е единственият начин да се измъкна жив от Милос. — Докосна кожата под изкуственото си око. — Така се сдобих с това нещо. Нямах възможности за скъпа трансплантация. Пък и беше твърде късно заради инфекцията и зле зарасналата рана. — Усмихна се и отново се облегна назад. Предполагам, че размяната е била добър удар. Имаше и

други, които успяха да се измъкнат. По подобни начини. Но повечето не искат да си го признаят. Не е здравословно.

— И защо не?

— Все още идеалист, а? — Болард премигна със здравето си око. — Те ни избиват. Затова предложиха пълна амнистия, преди да дойде новият император. Приличаше на добре обмислена политическа стратегия, но този, който я е предложил, е искал списъците?

— Списъците?

— Списъците с хората, подали молба за амнистия. Не са толкова много оцелелите от Пясъчните войни. Тези списъци са като смъртни присъди!

— Но... те можеха да ме убият. Всички на борда на онзи кораб вече бяха мъртви. Какво е един труп повече?

— А защо смяташ, че хората, които са те намерили, са спазвали стриктно заповедите? Нали като се върнахте, не те чакаше официална делегация по посрещането?

Джек се унесе в мисли, докато Болард надигаше бутилката. Амбър продължаваше да седи в транс.

— Не мога да повярвам — промърмори той.

— Има лесен начин да се провери. Потърси докторите, които са свършили тази работа — Болард посочи ръката на Джек. — Потърси ги и виж дали са още живи. И дали ще ти се зарадват, ако е така. Така бързо ще разбереш истината.

Джек знаеше, че е запазил костюма благодарение на щастлива случайност. Въпреки разпоредбите. Какъв глупак е бил да се разхожда открито с него. Покашля се смутено.

— Добре де, какво знаеш за костюмите?

Другият сви рамене.

— Това, за което ме питаш... истина е. Ти не си ли го виждал?

— Ами... не съм сигурен.

— Щеше да си, ако го беше видял. Когато си сред пясъците, не можеш да се измъкнеш от костюма. Понякога изкарваш вътре цяла седмица. И това е напълно достатъчно. Не знам какво пъхат вътре гнусните милоси, но то започва да расте. Храни се от потта и топлината. Излюпва се и се загнездва в тялото. Докато го убие и започне да се храни от него. Накрая изскача от костюма, сякаш се излюпва от някакво проклето яйце. Човек-гущер — роден убиец.

Твърде бърз и твърде зъл дори за драките. Не могат да се справят лесно с него. Берсеркерите са някаква легенда на Милос, доколкото съм чувал. Но дори цели легиони от тях не могат да спрат драките. — Болард се изплю на пода. — Заслужаваха да загубят Милос.

— Легиони? Ти каза легиони.

— Беше ужасно. Отреди от изгубени сред пясъците войни — и после превърнати в чудовища. С очите си го видях. Пехота, Рицари, всичко, което има бойни костюми и брони.

— И затова са решили да унищожат костюмите.

— И хората в тях. Нямамо никакъв начин да разберат какво тече в жилите им, предполагам. А и никой не знаел откъде са се взели берсеркерите.

— Какви са симптомите?

— Симптоми? — Болард извърна към него здравото си око.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато си заразен. Минаваш ли през различни стадии?

Болард се усмихна мрачно.

— Все още си пазиш костюма, а? Искаш да знаеш дали е безопасно. Изгори го, момче, докато имаш възможност.

— Не мога — Джек се облегна назад. — Може би и ти не си видял толкова, колкото казваш.

— Видях го! — Болард се прекръсти. — Хората изпадат в делириум, започват да разговарят със себе си, страшно е да ги слушаш. След това им изхвърква чивията. Превръщат се в страхотни войни. Не знаят що е страх. А после... костюмът замира. Предполагахме, че е заради изчерпаната енергия. Но нямаше как да им помогнем. Слънчевите колектори имат определен срок.

— Зная.

— А след това костюмът се разцепва. Божичко... — Болард поклати глава. Здравото му око бе помътняло, сякаш надзърташе в собственото си минало. — Никога не бях виждал подобно нещо. Преди и след това.

— Грамадно чудовище, гуцер, който бяга на задните си крака и използва опашката за баланс, зъбата челюст, гуша, която се раздува. Жълти и зелени люспи.

— И ти си го виждал!

Сторм се пресегна и си сипа от бутилката на Болард.

— Мислех, че е било сън. Може и да е било наяве.

— Не е сън. Виждаш си го. Ако използваш костюма си, може и с теб да се случи. — Болард се засмя. Гласът му бе изтънял.

— А какво стана с костюма на твоя колекционер?

— Нищо. Сигурно не е могъл да го накара да направи трансформацията. А може и да не е знаел, че трябва да е пълен с месо, за да стане. Или не е открил доброволци.

— Болард, чуй ме — Джек имаше усещането, че събеседникът му се отдалечава от него и потъва в алкохолната забрава. — Колко време отнема? Колко дни?

— Дни ли? Дни за какво?

— За целия процес. Колко дни минават, докато другите... забележат, че се променяш?

— Това е война, човече. Кой ще се занимава с подобни наблюдения?

Амбър се размърда неспокойно. Премигна, сякаш се пробуждаше от сън. Изведнъж се обърна към Болард.

— Мръсник такъв! Упоил си ме!

Той повдигна рамене.

— Какво ме е грижа? Кажете го на Джек. Той е последният истински Рицар. Отмъсти заради нас, приятелче! Те изгориха цяла планета, за да се отърват от теб. — Той се закашля. — Две седмици до първия стадий. След още една — делириумът. Нататък не зная. Може би още няколко дена. Или дори часове. — Затвори здравето си око и дръпна клепака над златното. След това се наведе и положи глава на масата. От устните му се отрони тихо ридание.

Амбър започна да го обсипва с въпроси веднага щом се върнаха в апартамента.

— Той знае ли за костюмите? Знае ли?

— Да. Но аз самият още не съм наясно. В края на краищата, също като мен и костюмът е бил в хибернация близо двайсет години. И все пак... струва ми се, че се пробужда. Предполагам, около две седмици ще му бъдат достатъчни.

— В такъв случай трябва да ограничим използването му до часове. — Тя наклони глава. — Може би, ако го приберем в хладилник,

ще забавим растежа?

— Две стъпки напред, една назад?

— Нещо подобно.

Джек се отпусна уморено на дивана.

— Заслужава си да опитаме.

— Какво друго ти каза?

Той се намръщи недоволено.

— Ако Болард искаше да знаеш, нямаше преди това да те упои.

— За Ролф?

Долови страха в гласа ѝ, зърна го изписан на лицето ѝ.

— Не за Ролф. Неща, които е по-добре да не знаеш.

Хвърли поглед навън, към порозовяващото небе. Може би съвсем скоро планетата щеше да бъде обхваната в пламъци? Ако не иска да се повтори трагедията от Кларон, трябва да вземе някакви мерки. Негов дълг е да го направи. Джек стисна юмруци.

Страхливец не е, който се бои, а който не съумява да надмогне страховете си. Почти усещаше физическото присъствие на костюма. Сякаш му нашепваше, че е самотен. И че таи заплаха. Той се изправи.

— Трябва да поспя — каза. — А после ще излезем да ти купя свестен часовник.

— Да ми купиш? Мога и сама да си открадна.

— Да ти купя — повтори натъртено Джек.

— Защо?

— Защото отсега нататък искам да знам точно колко време съм носил костюма. Искам и ти да се научиш да боравиш с приборите в него. А също и да следиш как се развива онова вътре. Каквото и да е то. Защото сега моят и твоят живот зависят от него.

10.

— Работа?

Джек се ухили, спомнил си за покойния Марсиани и неговия екипаж.

— Сърбят ме ръцете да строша някоя и друга глава. — Зад гърба му имаше дълга опашка от мъже, които разговаряха помежду си, без да му обръщат внимание. Повечето от тях чакаха тук още от тъмно, за да отворят бара — днес бе приемен ден.

Мъжът с прошарена коса си отбеляза нещо.

— Умения?

Това бе трудната част. Джек се поколеба, преди да отвърне:

— Имам собствена броня. С имплантирани оръжия.

Едва сега мъжът вдигна глава. Не изглеждаше никак добронамерен. По-скоро заплашителен. И бдителен. Твърде бдителен.

Джек пристъпи от крак на крак.

— Смитърс ви препоръча — рече той. — Аз... се сдобих с прототип на бронята, която императорът е поръчал за своята гвардия. Смитърс каза, че ще разберете.

— Така значи било — кимна мъжът. Сбърчи замислено вежди и краищата на устните му се извиха нагоре. След това надзърна в бележките си. — Ще бъда дискретен, ако и ти си такъв. Вземи този диск. На него има един адрес. Доколкото ми е известно, там търсят хора, които... обичат да трошат глави.

Джек прибра диска и пое обратно покрай опашката. Приеман ден за търсеци работа. Той самият също се бе подредил отрано пред бара. Излезе навън и се огледа за Амбър. Намери я в съседния магазин, където се опитваше да надхитри автомата за поръчка на храна.

Дръпна я за лакътя и я изведе навън под яркото малтенско слънце.

— Стига, Джек! Почти бях открила кода за достъп!

— Амбър, точно сега никой от двамата ни не може да си позволи да го арестуват.

Тя изпуфтя отчаяно.

— Не зная дали ти е известно, но сме без пукната пара. Аз например, макар да не ям много, съм свикнала да го правя редовно. Гладна съм, Джек.

Той продължаваше да я стиска за ръката.

— Току-що получих работа.

Изречението ѝ се промени мигновено.

— Това е чудесно! Кога отиваме?

— Аз отивам. Май е най-добре да се явя там без компания.

Тя замръзна на място, сякаш не бе забелязала, че Джек маха на преминаващото такси.

— Забрави ли, че съм ти официален хронометрист?

Сякаш би могъл да го стори. Но Джек поклати глава.

— Няма да нося бронята. Виж, Амбър. Тези хора работят на ръба на закона, макар невинаги да го прекрочват. Мисля, че няма да им се понрави, ако има свидетели. Ако отида там, ще трябва да приема работата. В противен случай ще знам твърде много и следователно се превръщам в рисков фактор. А никой с подобна репутация не живее достатъчно дълго.

— Значи, ако те наемат да убиеш някого, ще го направиш?

— Не. Но те няма да знаят, че не съм го направил. Обикновено наемат и още някого да свърши същото. А аз не смятам да му се пречкам.

— За какво всъщност ще те наемат?

Той повдигна рамене. Един яркожълт лъч се насочи към тях. Джек напипа последната смачкана банкнота в джоба си. Достатъчно, за да откара Амбър у дома. Понечи да извади ръка, но в същия миг таксито закова до тях и вратата се отвори.

— Амбър! — викна шофьорът и я дръпна за ръкава. Тя извика уплашено и подскочи, сякаш я бяха ударили с ток. След това побягна.

Шофьорът излетя от колата, събори Джек и хукна след нея. Беше нисък и набит. Джек се изправи и затича след двамата. Започна да се задъхва. Все още виждаше шофьора, но от Амбър нямаше и следа. Изглежда обаче преследвачът ѝ я държеше под око.

Стъпките им отекваха в бетонните стени на сградите. Пресичаха сенчести и осветени участъци, голото теме на шофьора на таксито

блестеше от пот. Джек успя да се изравни с него, чу накъсаното му дишане и заби лакът в гърдите му.

Шофьорът полетя напред и Джек се хвърли върху него. Главата на човека се удари в ръба на бордюра и той остана да лежи неподвижно, с плувнало в пот лице.

Джек се надигна бавно, поемайки си мъчително въздух. Ако имаха късмет, шофьорът нямаше да помни почти нищо, когато се свести. За съжаление вградената в таксито памет щеше да разполага с известна информация. Озърна се.

— Амбър!

Гласът му отекна надалече. Нямаше и помен от момичето.

Джек пое обратно към таксито. Когато пристигна, завари таблото на колата отворено, изтърбушено. Амбър бе приседнала върху капака, където го очакваше. Ухили се, като видя изражението му.

— Защо се забави толкова? — След това добави: — Той познава Ролф.

— В такъв случай най-добре да те прибера на сигурно. И да те нахраня.

Лицето ѝ светна.

— Добро начало!

Дискът го отведе до един богаташки дом, брониран като крепост. Когато го пъкна в процепа на вратата, домът го допусна в кратък тунел, където с тихо жужене непрестанно го следяха камери. Джек не им обърна внимание, давайки си сметка, че на подобни места параноята върви ръка за ръка с богатството. Щеше да е изненадан, ако беше различно. Нямаше да открият нищо подозрително в него, а и със сигурност информацията нямаше да бъде прехвърлена в централната система. Компютърната система на къщата без съмнение бе изолирана и само за вътрешно ползване.

Изправи се пред масивна врата. Пъкна диска в процепа на вратата и тя го погълна, без да му го връща. След това се отвори.

— Аз съм лихвар — каза жената. Стаята беше просторна, богато обзаведена с антики и разкошни изделия. Домакинята седеше в

приемащо формата на тялото кресло, което обаче срещаше известни затруднения да се справи с масивната ѝ фигура. Със сигурност имаше няколко участъка, където се бе предало напълно. Жената беше чувствена по някакъв неуловим начин. В стаята звучеше тиха, приятна музика.

Джек изпитваше странно неудобство. Тя изглежда забеляза, че е доловил подсъзнателното послание в музиката, защото се пресегна и я спря. Сетне чукна наново върху клавишите с позлатения си нокът и въздухът се изпълни с друга фонова мелодия. Хвърли му поглед, за да види реакцията му. След няколко секунди той осъзна, че изпитва голямо доверие в нея и му допада искреността ѝ.

Засмя се.

— Мога ли да помоля да се заемем с работата без странични въздействия?

Жената отвърна на усмивката му. Музиката затихна.

— Имам си някои трикове — призна тя.

— И все действащи на подсъзнателно равнище — отбеляза Джек.
— Защо трябваше да ги пробвате върху мен?

Тя повдигна рамене. Странно движение, като се имаше предвид, че пухкавите ѝ рамене почти се сливаха с врата.

— Наемам екипаж.

— Така и предполагам. Лихварите обикновено не водят войни, а само ги финансират.

— Това също е начин да си напълниш джоба — отвърна тя. — Наричай ме Сейди, ако обичаш.

— Джек.

— Добре, Джек. Ще забогатее още повече, ако си върна с лихва онова, което съм дала. Това се разбира от само себе си, нали?

Той кимна.

Сейди се понадигна в креслото.

— И тъй, има един човек, който явно е забравил за поетите към мен задължения.

— Искате да си върнете парите?

— Точно така.

— И къде е?

Сейди се засмя. Имаше бледа кожа и начервени устни. Мъдрите ѝ кафяви очи блеснаха.

— Става дума за бронирания сателит на генерал Гилгенбуш.

Джек подсвирна. Дори той бе чувал разказите за космическата станция на размирния генерал. Щеше да е по-лесно да проникне в двореца.

— Изплаши се, нали?

— Трябва да съм глупак, за да не се уплаша. Кой ще бъде капитан?

Жената се пресегна за един диск, същия като този, който го бе довел в къщата.

— Надявах се да е Марсиани, но той излезе в пенсия. Човекът, под чието командване ще работиш, се нарича Котака. — Тя изчака да види реакцията, не получи такава и се засмя.

— Плащам по пет хиляди доминионски кредита на участник, плюс още две и петстотин за топките на Гилгенбуш.

Джек се изчерви, но попита:

— Колко време ще отсъствам?

— Колкото е необходимо.

Той се замисли. Ако приемеше предложението на Сейди Амбър щеше да остане сама за известно време, а Ролф я преследваше по петите... Преглътна мъчително.

— Преживях труден период напоследък, госпожо Сейди. Ще ми е нужен известен аванс, за снаряжение и...

Жената се намръщи.

— Това е твой проблем, войнико.

— Разбирам добре, госпожо. Но тъй като и без това сте в лихварския бизнес...

Изражението ѝ се смекчи.

— Какво пък, сигурно нещо може да се уреди. Какви роднини имаш?

— Ами... само моята по-малка сестричка.

— Какво си уредил? — извика Амбър с пронизителен глас.

— Чакай малко — опита се да я успокои Джек. — Няма от какво да се притесняваш.

— Не желая да ме замразяват като парче месо!

— Сейди разполага със собствени криогенни камери. В подземията при нея е пълно с хора. Помисли си само — дори няма да разбереш, че съм заминал. Никакви притеснения, никакви бръчки.

— Хората наистина ли оставят свои близки срещу заеми? — тя въртеше невярващо глава. — Няма да го направя! Не мога да го направя! — раменете ѝ се разтресоха.

— Ролф никога няма да се сети да те потърси там.

Тези думи я накараха най-сетне да се поуспокои. Тя смъкна крака от дивана и приседна, свита на топка. Изминаха няколко секунди, преди да повдигне дългите си мигли и да погледне Джек.

— Трябва да го направя, нали?

— Ролф никога няма да те открие там — повтори той.

— Какво всъщност представлява?

— Все едно, че спиш. Може и да сънуваш. Все едни и същи сънища, които се въртят в кръг.

Тя обви с ръце голите си колене.

— Щом ти си го преживял в продължение на седемнайсет години, ще го преживея и аз.

За миг му стана тъжно, но се постара да прикрие чувствата си с усмивка. Тя кимна към пицата.

— Оставих ти малко. Но сигурно е изстинала вече.

Не беше съвсем изстинала, но това едва ли имаше значение.

11.

Сейди обичаше да бъде подготвена. В стерилните бели зали, които водеха към криогенните капсули, тя разполагаше с равин, врачка и Скиталец. Имаше и няколко други групички от посетители, които разговаряха тихо помежду си, а в отсрещния ъгъл се разделяха разплакани съпруг и съпруга. Докато Амбър стискаше изплашено лакътя на Джек, той оглеждаше Скиталеца. Имаше добродушен вид, но грамадният кръст, който висеше на гърдите му, бе достатъчен да смачка драк. Скиталецът видя, че го гледат, и прибра кръста под дрехите си.

— Този май те помисли за крадец — засмя се Амбър.

— Негова работа.

— Ех, надявах се на малка утеха, преди да ме замразят...

— Докоснеш ли му кръста, госпожа Сейди ще те остави задълго в капсулата.

— Само се шегувах — сви рамене тя. — Освен това харесвам Скиталците.

Досега Джек почти не си бе имал работа с тях. Въпреки че принадлежаха към една християнска секта, те бяха доста агресивни, страстно издирваха из галактиката признаци, че техният спасител действително е съществувал и е скитал между звездите. Двамата млъкнаха, забелязали, че към тях се приближава една сестра.

— Кой от двама ви?

— Тя — рече Джек и Амбър се смълча.

Сестрата се намръщи.

— Не е ли твърде малка?

— Защо не го обсъдите с вашата работодателка? — Сестрата протегна ръка към Амбър, но трябваше да я дръпне доста силно, за да я отскубне от Джек. Момичето извъртя очи към него и го погледна изплашено.

— Джек!

— Няма да те оставя! Ще се върна, когато те подготвят. Дори ще държа ръката ти, докато те приспиват. — Стисна зъби, когато вратата се затвори зад Амбър, чудейки се дали го е чула.

Докато си събираше багажа и очакваше да дойдат да го вземат, Джек откри, че продължава да мисли за Амбър. Опита се да се успокои. Тревогите на момичето бяха безпочвени. Ако той умре при изпълнение на задачата, според договора му Сейди щеше да ѝ изплати известна сума. Виж Ролф беше друг проблем...

Най-сетне дойдоха да го откарат на транспортния кораб. Докато му помагаша да пренесе багажа, един от тях попита подигравателно:

— Какво си сложил вътре? Да не е някой труп?

Другият изпръхтя недоволно:

— Останалите нямаха нищо против да си носят сами денковете.

Джек се подсмихна, докато ги заобикаляше, за да се настани отпред в колата. Багажът и двамата членове на екипажа отидоха отзад. Изминаха пътя до космодрума в напрегнато мълчание. Джек знаеше, че при първа възможност ще се опитат да му го върнат, тъй като беше новобранец, а те — стари кучета. Първо обаче трябваше да стъпи на тяхна територия.

За щастие багажът се товареше на кораба с транспортна лента. Джек изпроводи своя с внимателен поглед и пътем забеляза, че има и други снаряжения. Видя и апаратура за прикриване и се зачуди къде ли се намира базата на генерала, и ще бъде ли възможно да я използват там. Само ако наблизко съществува друг масивен обект, който да ги прикрие.

Двамата членове на екипажа се поклониха и го подканиха:

— Заповядайте на борда.

— Какво представлява Котака? — попита Джек.

Те се спогледаха. По-високият, който бе с мургава, почти черна кожа, се ухили широко.

— О, шефът ли? Не си ли чувал за него, новако?

— Чувал съм, но не съм служил под негово командване.

Вторият, червенокос, със сипаничаво лице, също се ухили.

— Бива си го, стига благодарение на него всеки от нас да се завръща у дома здрав и читав. Нали?

Джек премълча, макар да смяташе, че от един капитан трябва да се очаква повече. Спря на стълбичката и погледна към хангара отсреща. След това наведе глава и пристъпи в кораба, сигурен, че е видял точно този, когото му се стори, че разпознава... Скокливеца, доскоро член на „Монреал“, го наблюдаваше откъм отсрещния хангар с изкривено от омраза, грозно лице.

Каютата, която отредиха на Джек, бе миниатюрна като телефонна кабина, на едната стена бе окачен хамак. Дори Амбър вероятно разполагаше с повече място в своята криогенна капсула. Нямаше друг избор, освен да остави куфара с костюма в работилницата. Беше поставил вътре малка приставка, която да поддържа постоянно ниска температура, и това сигурно бе предизвикало допълнително любопитство у членовете на екипажа. Но Амбър бе права — студът със сигурност забавяше растежа, така че ексцентричността му имаше своята скрита цел.

Скоро на борда се появи и Котака, мускулист мъж с гъвкаво тяло, изпроводен, преди да се покатери на стълбичката, от няколко разплакани хубавици. Джек едва сега осъзна на какво дължи прозвището си. Командирът имаше сребриста коса, тънка талия и широки рамене, но най-забележително от всичко бе красивото му лице. Едва ли това бе лицето, с което се е родил, най-вероятно бе дело на някой опитен пластичен хирург. Навярно истинското му лице бе пострадало при някоя злополука и капитанът се бе възползвал от безплатното лечение, за да подобри външния си вид.

Червенокосият и луничав Барни, който също бе наблюдавал тъжната раздяла, потвърди подозренията му.

— Разбра ли сега защо му викат Котака?

— Никога нямаше да се досетя — призна Джек.

Барни не отговори, а само присви очи и се почеса замислено по носа.

Котака спечели уважението на Джек още на следващия ден, когато свика всички наемници на съвещание. Сбирката обаче не се проведе в каюткомпанията, а в работилницата, където войниците разопаковаха оръжията си и ги подготвиха за действие.

Джек си даде сметка, че целта на този сбор е всички да бъдат поставени на равни начала. Не едни да се фукат пред другите, а да работят рамо до рамо, като истински професионалисти, въпреки че

всеки от тях имаше различна дарба. Джек наблюдаваше крадешком как един мършав мъж, с пристегната със синя панделка дълга коса, разглобява и смазва грижливо всички части на своите оръжия — малки, но смъртоносни играчки, които можеха да пробият дупка в скафандър за работа в открития космос, а в някои случаи дори в бойния костюм на Джек. Котака бе приседнал върху един празен сандък от амуниции, гол до кръста, с влажно от пот тяло, докато почистваше една огнехвъргачка.

Работилницата имаше собствени миризми и звуци. На пот и смазочно масло, на войници и метал. Чуваше се звънкото потракване на инструменти, докато войниците разглобяваха и сглобяваха своите „играчки“. Лъщяха добре смазани дула. Тънки отвертки настройваха фините механизми на мерниците. В работилницата нямаше герои... само механици.

Но веднага щом извади костюма си, Джек долови осезаема промяна в атмосферата. Беше го поправил и излъскал и докато го окачваше, си спомни думите на Марсиани: „Като първия зъб на бебче“. Костюмът се поклащаше в целия си блясък на закачалката.

Първи Котака скочи от мястото си и дойде да го разгледа. Подсвирна възхитено.

— Погледнете само. Виждал съм брони... но нищо подобно на това. Този път Сейди не е преувеличила. Откъде го взе?

— Свих го от една лаборатория, където се произвеждат прототипове за имперската гвардия.

Капитанът повдигна белезникавите си вежди.

— Без майтап? Откога го имаш?

— От няколко години.

— Не са те наемали често, а?

Това не беше въпрос. Котака се чудеше защо преди не бе чувал за Джек и неговия костюм. Джек кимна.

— Имах лични проблеми.

— Какъв боен опит имаш?

— Участвал съм в потушаване на стачка.

Котака кимна, изглеждаше доволен от отговора. Джек вдигна глава и забеляза, как останалите бързат да сведат погледи към оръжията си. Досети се, че хората от „Монреал“ са разказвали за него. Но знаеше също, че сред наемниците справедливостта е на почит. И

въпреки че сегашните му колеги сигурно се чудеха защо е убил Марсиани, те си даваха сметка, че това си е негова работа. Също както и на екипажа на убития.

Котака му подаде ръка.

— Добре дошъл на борда. Сторм, нали?

— Наричай ме Джек — отвърна той и пое десницата. Дланта на капитана бе хладна и мазолеста. Котака не беше нито толкова млад, нито толкова красив, колкото изглеждаше.

Дойдоха малко след като бе заспал, по средата на нощната смяна. Джек овладя изражението на лицето си, когато зърна силуетите на чернокожия мъж, Либия, и на червенокосия Барни, в отвора на вратата. Барни държеше метла.

— Джек, тази нощ ти си дежурен — обяви навъсено той. Подаде метлата на Джек.

— Без майтап? Извинявайте, пропуснал съм да надникна в графика.

— Не бери грижа за това. Дежурството е рутинна работа, затова капитанът не иска да се прави график. — Барни се озърна. — Какво да се прави, има ги на всеки кораб и трябва да внимаваме да не се размножават прекалено.

— Кое да се размножава? — попита Джек.

— Космическите плъхове. От теб се иска да обикаляш из коридорите и да ги събираш, а ние ще ги изхвърлим навън утре заранта заедно с боклука.

Либия поклати глава.

— Те са бързи, свирепи и опасни.

— Опасни?

— Разнасят болести и дъвчат. Като си представиш само колко кабели има на борда... — снижи глас, сякаш се опасяваше, че плъховете могат да го чуят.

— Аха.

Барни му хвърли поглед.

— Но метлата се справя с тях без проблеми.

— И как така?

— Смесихме храна с метални отпадъци и я разхвърляхме по ъглите. Тези гризачи ядат всичко. Метлата е магнитна тя улавя металните части. Колкото и да се дърпат, твои са. Ах... и нали знаеш кои зони трябва да избягваш?

— Разбира се — отвърна сънено Джек. — За да не повредя някоя електрическа верига с магнитното поле.

— Запознат си значи. Чудесно. Тази вечер ще се заемем със задния товарен хангар. Ти си на смяна, а после ще почиваш пет или шест дена.

Джек кимна и последва двамата мъже. Докато приближаваха вратата към хангара, попита:

— И колко дълго продължава смяната?

Либия погледна крадешком Барни. Червенокосият се засмя.

— Имаме си норма. Ако донесеш половин дузина, ще е достатъчно да им намалиш бройката.

— Шест космически плъха и мога да си легна, така ли?

— Точно така. Донеси ги на мен — ще бъда в предната каюткомпания, имам малко писмена работа.

— Ето ти и торбата за тях — Либия му подаде един мрежест чувал.

— Ясно. — Джек прекрачи прага на сумрачния хангар и двамата мъже дръпнаха плъзгащата се врата зад него.

Веднага щом остана сам, Джек пусна метлата и чувала на пода. Не че на този кораб нямаше плъхове... имаше със сигурност. Плъховете пътуваха навсякъде, където отиваха и хората. Но Джек знаеше, че метлата е точно толкова магнитна, колкото и той, и че нито един плъх не е бил улавян някога с нея. Бяха го пратили за зелен хайвер, по-точно на първото изпитание за новобранеца.

Всъщност това би трябвало да го зарадва. Значи наистина вярвах, че е млад и неопитен. Вероятно и други новопристигнали членове на екипажа бяха подлагани на подобни изпитания — в зависимост от характера им. На алчните предлагаха невероятно примамливи сделки. Параноиците биваха забърквани в несъществуващи заговори.

Би могъл да се свие на пода и да се наспи, докато Барни и Либия решат да дойдат, за да го „спасят“, уверени, че той не би могъл да изпълни „нормата“ си и надявайки се да го заварят с кървясали от

взиране в сумрачните ъгли очи, прекарал времето си в преследване на неуловимите плъхове. Но това би означавало да им позволи да се измъкнат прекалено лесно.

Джек се засмя, вдигна чувала и навлезе безшумно в хангара.

Барни погледна картите си. След това вдигна поглед над ръба им към Либия.

— Сигурен съм, че блъфираш.

Чернокожият му показва блестящите си зъби.

— Сложи ги на масата и ще разбереш.

Барни вдигна рамене. Откри картите, а след това трябваше да наблюдава как Либия прибира поредния залог. Единствената му утеха оставаше мисълта, че на сутринта ще види физиономията на онзи новак, когато отидат да го приберат. Представяше си как ще се гърчи, че не е могъл да си изпълни нормата. Барни изсумтя щастливо, докато Либия разбъркваше и раздаваше. Високият русоляв младеж бе погълнал историята им сякаш наистина вярваше в нея и дори се гордееше, че са му поверили толкова важна задача. Барни се ухили широко. Беше си припомнил онзи далечен ден, когато и него за първи път го бяха пратили да гони космическите плъхове.

Либия извърна глава.

— Някой идва.

Беше твърде рано за жертвата им. Барни се облегна назад във фотьойла и се заслуша в стъпките.

— Сигурно капитанът ще намине да пие едно.

Но фигурата, която се появи на входа, бе на новака. В едната си ръка стискаше окървавена метла, а в другата — пълен чувал.

— Заповядай, Барни — рече той, намигна му и пусна покрития с червени петна чувал в скута му, без да се притеснява, че разбърква картите. — Предполагам, че с това приемният ми изпит е приключил — добави и си тръгна.

Барни втренчи ужасен поглед в чувала в скута си. Вътре нещо потръпваше и цвърчеше.

— Какво е това? — попита Либия и се изправи.

Барни отвори предпазливо чувала и надзърна вътре. След това нададе смразяващ кръвта писък.

— О, божичко мили! Това са плъхове!

Стигнал средата на коридора Джек спря за миг. Писъкът на Барни отекна надалеч. Той се захили и продължи.

12.

— Да видим какво имате — отекна в металната зала гласът на Котака. — Не бих искал да се заема с подготовката на плана за атака, преди да съм наясно с какво ще работя. Мишените са на другия край... гледайте да се прицелвате точно, защото там отразителните щитове са най-мощни.

Барни приседна до Джек и улови насмешливия му поглед.

Имаше и други членове на екипажа, смесени с тълпата от наемници. Джек познаваше повечето от тях от работилницата, където си бяха помагали със съвети и инструменти. Котака очевидно предпочиташе хората му да се познават добре. Началникът бе само един — капитанът.

Един по един мъжете се приближаваха към стрелбището, за да демонстрират оръжията си. Въздухът се изпълни с миризмата на експлозивни и празни гилзи, на енергийни лъчи и озон, на нагорещен метал от щитовете. Джек не бързаше да се изявява, терзаеха го съмнения, че щитовете биха издържали на огневата мощ на костюма. Зачуди се дали на лицето му е изписано неодобрение — повечето от оръжията, които се използваша, нарушаваха изискванията за „чиста“ война, тъй като щяха да навредят в еднаква степен и на противника, и на планетата. Предполагаше, че в известен смисъл същото може да се каже и за костюма. Ала нали на това ги бяха обучавали — светът, обкръжаващата среда е свещена, врагът — не. Урок, който човечеството бе научило много отдавна, на далечната Земя. Калта е по-важна от плътта. И това бе вярно, макар че хората го бяха проумели след горчив опит. Земята, атмосферата и водата представляваха един затворен цикъл, далеч по-уязвим, отколкото непрестанно обновяващата се плът.

Ето защо Джек ненавиждаше драките и разрушителите на Кларон.

— Джек. Пак ли си преследвал космически плъхове?

Капитанът бе застанал пред него. Той се изчерви, въпреки че се опита да запази самообладание.

— Не, сър. Изпълних си нормата още първата нощ. Нали, Барни?

Беше ред на червенокосия да поаленее. Либия се изкиска и сръга другаря си с лакът.

— Какво можеш да направиш за нас?

— Въпросът е по-скоро какво не мога да направя. Костюмът ми е брониран, самозахранващ се, с вградени оръжия. Бих могъл да си го сложа, но се боя, че екраниращите щитове могат да не издържат на директен обстрел. — Усмихна се. — Не ми се иска да пробия кораба от тази страна.

Другите се разсмяха, но Котака го гледаше намръщено.

— Трябва да имам представа за възможностите ти.

— Бих могъл да ви опиша по-подробно...

— Нужна ми е демонстрация, синко.

Настъпи тишина. Джек и Котака се измерваха с поглед. За първи път Джек забеляза решителните извивки на лицето на капитана. Котака очевидно не бе от хората, които се задоволяваха с уклончиви отговори... беше свикнал да получава онова, което иска, дори и резултатът да е в негова вреда.

Джек се размърда.

— Какво ще кажете за компютърна симулация?

— Можеш ли да я направиш?

— Не съм програмист.

— Барни е. Разрешавам да използвате терминала. — Обърна им гръб и се отдалечи. Барни се надигна с въздишка и поклати глава.

Двамата се насочиха към терминала. Необходимо им беше известно време, докато подберат най-подходящата симулираща програма. В началото Барни работеше с известно неудоволствие, но скоро задачата го увлече.

След час се облегна назад и изтри потта от челото си.

— Ти познаваш това нещо като петте си пръста.

— Почти — отвърна Джек, докато разглеждаше изображението на екрана. Беше си спомнил за живия организъм в костюма. — Ще можеш ли да го прехвърлиш на стрелковата платформа?

— Без проблем.

— Да започваме тогава.

Помещението бе изпълнено с плътен дим и миризмата на война. Мъжете се бяха разделили на малки групи, прибираха оръжията си или разговаряха приглушено. Котака бе приклепнал до харпуниста и обсъждаше нещо с него. Когато ги видя, той сбърчи чело.

— Имаме още малко работа — съобщи им.

— Ще почакаме.

Капитанът кимна. Харпунистът излезе на площадката, стреля и пиката от оръжието му прониза метална мишена с дебелина десет сантиметра. Джек си отбеляза мислено никога да не застава между него и противника. Дори неговият костюм не би издържал на подобно нещо.

Барни намали осветлението и включи компютърния екран. Джек не произнесе нито дума, остави на компютъра да покаже пълната мощ на бойния костюм. Когато симулацията приключи, в помещението се възцари мъртвешка тишина.

— Невъзможно — прошепна някой.

— Той е истинска, крачеща военна машина.

Котака стоеше неподвижно, скръстил мускулестите си ръце на гърдите. Тъй като не поощри коментарите, отново се възцари тишина. Накрая се покашля.

— Е, добре. Мисля, че придобихме известна представа за нашите възможности. Поговорете помежду си и се опознайте, защото човекът, който сега стои до вас, утре може да се изправи срещу ви. Хубаво е да си познавате слабите места.

Докато помещението се изпразваше, той даде знак на Барни и Джек да го почакат. Когато останаха сами, се приближи към Джек и попита:

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Аз съм наемен войник.

— Не това имах предвид. Разполагаш с достатъчна огнева мощ да превземеш цяла планета.

— Войната не ме интересува.

— Хубаво е някой да го съобщи на твоя костюм.

Джек пристъпи сконфузено от крак на крак. Металните плочи под краката му потръпнаха. Котака въздъхна.

— Предполагам, че Сейди не е виждала изпълнението ти.

— Не.

— Някой друг?

— Марсиани — отвърна Джек след кратко колебание.

Сините очи на капитана се разшириха.

— Значи ти си виновен за...

— Бих го нарекъл самоотбрана.

Барни се почеса по главата, но премълча. Котака погледна към екрана, където все още се виждаше въртящо се около оста си, тримерно изображение на костюма.

— Радвам се, че придобих представа какви идеи има императорът за гвардията — произнесе сухо.

Джек не пропусна сарказма в гласа му.

— Очевидно ще трябва да се възползваме от способностите ти. Ти какво очакваш от всичко това, Сторм?

— Какво искаш да кажеш?

Котака посочи с пръст Барни и му кимна да напусне помещението. Секунди по-късно двамата останаха сами.

— Това е сравнително малка по мащаби операция. Така и трябва да бъде — ако пратим срещу Гилгенбуш армада, той ще се погрижи да я унищожи. Единственият ни шанс за успех е, че не знае за нас — не става дума само за апаратурата за прикриване. Говоря за Сейди. Тя не му е пращала предупреждение от типа „плащай, иначе лошо“. Договорът им е изтекъл, време е да се разплаща. Не се налага да пита веднъж, камо ли втори път. Гилгенбуш не предполага, че се приближаваме, но ако е умен, ще се досети, защото това е начинът, по който действа Сейди. И ако чекът е в пощенската кутия, а ние прекосим границата... тогава лошо. В момента поддържаме радиомълчание, защото това е единственият начин да се промъкнем незабелязано. Но ако Гилгенбуш вече се е разплатил, представи си щетите, които бихме могли да му нанесем само защото е закъснял. — Капитанът се взря в него. — Ти би могъл да притежаваш собствен кораб. Стига да поискаш... аз съм готов да ти помогна, ако се съгласиш да станем съдружници.

Джек поклати глава.

— Благодаря за предложението, но не смятам да събирам собствен екипаж.

— Кажи ми, какво правиш тук?

— Така ли стана и на Кларон? Никой не знаеше, че идвате.

Котака присви очи.

— За какво говориш?

— Питаше ме какво търся тук. Имам няколко причини и най-важната от тях е изпепеляването на Кларон.

Котака се пресегна неочаквано и сграбчи Джек за яката. Опрял лицето си в неговото, той го изгледа отблизо.

— Нямам нищо общо с онова, което стана на Кларон — произнесе бавно и отчетливо. — Нито пък някой от наемниците, които познавам.

Джек дори не премигна, когато капитанът го пусна.

— Живеем в голяма галактика. Как стои въпросът с наемниците, които не познаваш?

Котака поклати глава.

— Никой не би го направил. Става въпрос за цивилни... невинни. — Отново насочи поглед към Джек. — Какво толкова те интересува Кларон?

— Аз бях там.

Тишината се проточи. След това Котака отстъпи крачка назад.

— На работа?

— В едно от селищата.

— Имал си късмет, че си останал жив.

— Щом го наричаш така.

Котака отново се взря в екрана. Посочи с пръст.

— За какво, по дяволите, ти е бил нужен този костюм?

Джек сви рамене и на устните му затрептя загадъчна усмивка.

— Една от мистериите на живота, капитане. Ще се наложи да я преглътнеш. Всеки има своите малки тайни.

— Да, така е. Но имам чувството, че на твоята още не сме започнали да чегъртаме повърхността. Както и да е. В нашата работа не се печели от любопитство. Хората говорят, че това на Кларон било работа на профсъюзите... миньорите там не членували, а профсъюзите смятали, че трябва да са към тях. Само че негодниците, които наели да свършат работата, се поувлекли. — Котака въздъхна. — Истината е, че имам нужда от теб.

— Съвсем естествено. Всъщност, аз също искам да сритам задника на Гилгенбуш.

— Защо?

— Защо не? — отвърна Джек, докато изключваше компютърното изображение. В стаята се възцари сумрак. — Дватама с костюма ми искаме да си изградим репутация.

— Май ще е по-добре да не знам причината — рече бавно Котака. — И без това е време да поработя върху плана на операцията.

— Приятна вечер, капитане — пожела Джек, докато Котака напускаше помещението.

Болард се бе учудил на наивността му — той смяташе, че са изпепелили цяла една планета, за да се разправят с него. Сега пък Котака твърдеше, че било работа на профсъюзите. Но профсъюзите не допускат грешки от подобно естество. И ако Болард наистина е прав — тогава кой разполага с достатъчно власт, за да накара могъщите профсъюзи да се обърнат срещу цяла планета? Кой, по дяволите, е Уинтън и защо се е заровил толкова надълбоко в бюрократичната машина на Триадата?

Настъпи утрото на нападението. Джек седеше сам на товарната платформа, подръпвайки лениво от стим-цигарата. Костюмът висеше на закачалката, проблясвайки с отразена светлина, сякаш се опитваше да привлече вниманието на Джек.

А може би това бе само игра на превъзбуденото му въображение. Допуши цигарата и я угаси в пода. Котака се прокрадваше към космическата станция на Гилгенбуш иззад необитаемата планета, около която тя се въртеше. Точно сега се намираха на отсрещната страна. Съвсем скоро щяха да започнат сближаването със станцията, използвайки за прикритие масата на планетата, а също и заглушаващото устройство. Ако всичко минеше според плана, щяха да почукат на вратата на генерала, преди да се е досетил, че има гости.

Което обясняваше на Джек какво прави тук Котака. Що се отнасяше до него самия... той прокара ръка през косата си. Ако Амбър бе тук, с него, нямаше да му е толкова трудно. Ако Амбър бе тук... всъщност, той не й дължеше нищо.

Едно бе сигурно, успее ли тази операция, слухът за него ще стигне надалеч — може би чак до самия император. Врата, на която веднъж вече бе почукал и го бяха пуснали вътре, само дето императорът не си беше у дома. Вместо него го посрещнаха слугите.

Джек бе твърдо решен да продължи да упорства, докато намери онзи, който му бе нужен. И без това никой друг не би свършил тази работа.

Той се изправи. Приблужи се към костюма, протегна ръка и докосна гръдната част, там, където трябваше да е кръстът. Той не се виждаше, след като Амбър го бе покрила отгоре с лак за нокти — така, че да се слива напълно с флексобрънките. Беше му предложила да махнат кръста, но Джек бе отказал. Спомни си отново думите на Болард. Той беше последният Рицар. На неговите плещи тегнеше нелеката задача да стигне до императора и да го уведоми за измяната и предателството.

— Ехей! — Осветлението в помещението блесна. Беше Барни, разтревожен и нетърпелив, навлякъл бойното си снаряжение. — Така си и помислих, че ще те намеря тук, Сорм. Капитанът ме прати да видя дали имаш нужда от помощ при поставянето на костюма.

— Благодаря — Джек се надигна. След това си свали ризата.

— Божичко, приятел... това на голо ли ще го носиш?

Джек се обърна и хвърли ризата на Барни.

— Датчиците се прилепват към кожата. Освен това, ако костюмът не може да ме опази, няма смисъл да разчитам на ризата, нали?

— Май имаш право — Барни натъпка ризата в колана си и помогна на Джек да вдигне костюма.

В костюма звуците от външния свят бяха приглушени. Беше намалил почти докрай радиоприемника, за да не чува нервните разговори на останалите. Един по един и другите наемници излязоха на платформата, но Джек не им обръщаше особено внимание, погълнат от информацията, която Котака им бе съобщил. Дойде и Либия, с ендураева броня, сравнително лека, но достатъчно яка сплав, която му осигуряваше маневреност. Чернокожият застана пред Джек и му отдаде захилено чест. Застанал отстрани, Барни отвърна на поздрава.

Двама членове на екипажа в космически скафандри стояха до шлюза в дъното на платформата. Задачата им беше да го отворят, да свържат кораба със станцията и да се отдръпнат достатъчно бързо встрани. В случай на грешка те щяха да са първите жертви. Ако обаче всичко минеше според плана, щяха да останат на кораба, докато

другите изпълняват задачите си. Разбира се, промяната в налягането на станцията при взривяването на шлюза щеше да издаде присъствието им, но докато хората на Гилгенбуш се мобилизират, Джек щеше да поведе щурмовия отряд.

„Прилича на луковица“ — така бе описал Котака леговицето на генерала. И те трябваше да я белят пласт по пласт, докато се доберат до Гилгенбуш и го накарат да отвори хранилището. В случай че генералът откажеше да им съдейства, Сейди бе наредила на Котака да ѝ го доведат жив. Амбър щеше да си има нов съсед в криогенното подземие, докато някой склонеше да плати откуп за генерала. Тъй като Гилгенбуш имаше не само много приятели, но и много врагове, въпрос на късмет бе кой ще го откупи. Накрая Сейди щеше да си получи парите. Котака обаче не се съмняваше, че Гилгенбуш ще бъде наясно какво го очаква.

Барни каза нещо. Джек увеличи звука до нормално и изнервеният член на екипажа повтори:

— Започва се.

Корабът едва забележимо се разтресе по дължина. Джек кимна.

Наемниците започнаха да гасят цигарите и да се надигат. Появи се и Котака.

— Заеми позиция, Джек — нареди той.

Джек се отправи към шлюза. Движеше се грациозно и леко между наемниците, много от които не успяваха да се отдръпнат достатъчно бързо от пътя му. Забеляза изненада и удивление по лицата им. Сигурно бяха очаквали, че тежкия костюм ще бъде неудобен и тромав при движение, не лек и чевръст.

Той пристъпи в шлюза и зачака отварянето на люка. Датчиците дразнеха кожата и сърбежът отново се появи. Навярно сержантът бе прав, че причината е в контактната паста. Джек потрепна неволно и понечи да се обърне, за да го съобщи на сержанта, сетне се сепна, осъзнал къде се намира. Усещаше как адреналинът изпълва жилите му, ръцете му трепереха от вълнение и нетърпение. Всеки миг люкът щеше да се отвори. Оставаха броени секунди... съвсем скоро... ето... СЕГА!

Джек нахлу в тесния тунел на шлюза още преди люкът да се е отворил докрай.

Задните камери показваха следващите го наемници, но той почти не им обръщаше внимание. Погледът му бе съсредоточен в коридора отпред. Можеше да използва оръжията в пълната им мощ само докато се намира във вътрешността на станцията, в крайните коридори съществуваше сериозна опасност да пробие отвор в стената.

Отново го засърбя белегът от ампутирания пръст. Вдигна дясната си ръка и изпепели първата камера в тунела. Ако тръгнат насам, хората на Гилгенбуш нямаше да разполагат с директно изображение. Микрофоните му уловиха воя на алармите, като вибриращ клаксон. Системите на космическата станция бяха засекли нахлуването. Твърде късно. Той вече беше вътре, следван по петите от останалите наемници.

Пред него се появиха трима. Джек използва лявата ръкавица, три единични изстрела, преди да успеят да свалят пушките и да открият огън. Мъжете се строполиха и той прекрачи телата им, оставяйки на следващите го отзад наемници да ги отместят. Имаше друга задача... да очисти тунелите.

Затича се, усещайки как металните плочи на пода поддават под тежестта му. Замига предупредителна светлина и той закова на място. Наведе се и в същия миг над главата му премина сноп светлина, изстрелян от вградено в стената оръдие. Колко ли такива бе подминал, движейки се твърдо бързо, за да го уцелят — оставяйки следващите го наемници за мишени? Късно е да се пита сега. Изстреля лазерен откос, изпепелявайки контролното табло.

Отново в движение, но сега се стараяше да унищожава всички автоматични оръжия. Стигна една пресечка, помисли и сви надясно. Слоевете, един под друг.

Светлините в тунела угаснаха. Сега всички, които не притежаваха прибори за нощно виждане, бяха безпомощни. Но Котака бе предвидил и този ход на противника. Джек, чийто шлем се справяше във всякакви ситуации, дори не забави крачка. Стигна следващата пресечка и там изведнъж се озова лице в лице с Барни и Либия.

Те свалиха оръжия.

Джек си пое дъх. Обувките на Барни бяха опръскани с кръв.

— Накъде?

— Надолу — Джек се ориентира за миг, сетне се обърна. На екрана от вътрешната страна на лицевото стъкло, се изписваха всички възможни ходове. — Ето там има тайна врата.

Върна се назад. Камерите му показваха невидима с просто око утечка на топлина по краищата на един панел. Джек се наведе, пъхна пръсти под панела и го повдигна. Отдолу се появи черен отвор. Той скочи вътре, без да се колебае.

Приземи се малко по-надолу, включи асансьора и се отмести встрани, пропускайки покрай себе си кабината. Барни и Либия щяха да го последват с нея. Огледа се и забеляза десетина души, коленичили в отбранителна позиция и насочили оръжията си към него. Не бяха само хора, там имаше и... драки, а също и още няколко извънземни, каквито не познаваше. Надяваше се, че не са от вид, който владее телепатичния контрол.

Сърцето му замря, пропускайки няколко удара, преди да продължи. Какво, по дяволите, търсеха тук драките? Облиза устни и се пъхна обратно в шахтата, за да се прикрие от стрелбата. Мразеше драките. Тялото му започна да се тресе.

И тогава в него започна да се надига неистов гняв. Гневът му пееше, нашепваше му какво трябва да стори. Обладаваше го и го изгаряше като горски пожар — като пожарищата на Кларон. Той провери индикаторите и превключи оръжията на автоматична стрелба.

Излезе от укритието и откри огън. Телата пред него изригнаха в пламъци. Краката им се подгъваха под тежестта на изпепелените торсове. Индикаторът върху китката му отмерваше автоматично спадането в нивото на енергия.

Настъпи право срещу групата от драки и дори не си направи труда да ги прескача. Изгорените им тела хрущяха под подметките му.

Зад гърба си чуваше виковете на Барни, Либия и другите.

Джек продължи да коси редиците на противника, неутрализирайки подкрепленията още с появата им на сцената, в далечния край на тунела. Сетне тръгна в посоката, в която отстъпваха оцелелите, оставяйки ги да го водят към вътрешността на царството на Гилгенбуш. Скоро изгуби представа за времето и за броя на унищожените противници, и чуваше само гласа на Котака в слушалките си, докато капитанът ръководеше настъплението на отряда. Спомни си, че трябваше да засича времето, което е прекарал в

костюма, но сега го изпълваше свирепа радост и всичко останало нямаше значение.

Мъжът седеше в центъра на своята мрежа и наблюдаваше мониторите. Бронираното чудовище, което проникваше все по-навътре в неговата крепост, дори бе престанало да стреля по камерите. Съпротивата беше излишно усилие. Гилгенбуш го гледаше как преминава през редиците от опитни войници сякаш бяха мишени. Поднесе пурата към устните си и всмукна замислено.

— Хората ми не могат да го спрат.

От сенките му отговори нечий друг глас:

— Аз мога. Виждал съм костюма му в действие.

— Тогава излез да го посрещнеш.

— Защо? Той изчерпва запасите си. Ще се изправя срещу него, когато реша, че е подходящо.

Генералът, който командваше всичко и всеки на този сателит, освен човека в дъното на кабинета, ухапа края на пурата. Не каза нищо, защото знаеше, че този човек няма да следва заповедите му. Разполагаше и с други... възможности. Само трябваше да изчака бронираният човек да се доближи до тях. Но Гилгенбуш не харесваше онова, на което стана свидетел. Той изпусна голям облак сиво-син дим, закривайки част от мониторите. Скоро грижите му щяха да приключат.

Джек задейства първата мина дълбоко във вътрешността на сателита, където войниците се бяха отказали да защитават своя генерал. Сега бяха останали само автоматите. Под краката му изригна газов цилиндър, който го завари неподготвен. Тунелът се изпълни с бял скреж.

Джек се закова на място, докато индикаторите показваха необичайно бърз спад на температурата в околната среда. Изчака лицевото стъкло да се проясни. Друг на негово място, лишен от защитата на костюма, щеше да бъде замразен — хора като Барни, Либия и Котака щяха да са обречени.

Джек си пое въздух и се зачуди кога ли бе спрял да мисли — и да прави каквото и да било, освен да убива.

Той завъртя камерите. Синкави точки му показваха къде бяха скрити още три подобни замразяващи устройства и той ги неутрализира. След това закрачи напред из белезникавата мъгла, докато костюмът се нагласяваше към студа и подаваше топъл въздух. Само тилът му остана влажен и студен.

Джек спря и провери показанията на компаса. Херметичната преграда пред него водеше до съединителна арка с пет разклонения. Сензорите в костюма потвърждаваха, че се приближава към оперативния център на сателита. Трябваше да продължи право напред. Той пристъпи в арката.

В мига, когато краката му докоснаха пода, металът започна да вибрира. Плочите под него се размърдаха. Джек реагира мигновено и задейства реактивните двигатели в краката си. Костюмът се издигна и увисна във въздуха наред арката, която започна да се върти все по-бързо.

Въртеше се като центрофуга, а вратите на тунелите се разтваряха и затваряха, сякаш бяха усти на гигантски чудовища. Джек затвори очи, опасявайки се, че ще му се завие свят. Костюмът му се превърна в център на вселената, константата, необходима да запази здрав разсъдък му.

Трябваше да си наложи с усилие да потисне призива на кръвожадната песен, която ечеше в главата му. Тук нямаше живи противници. Само машини.

Арката спря неочаквано въртенето си. Компасът му продължаваше да сочи посоката. Ако не беше увиснал във въздуха, а бе останал на пода, сега и той щеше да е объркан и дезориентиран.

Джек се засмя мрачно. Изключи реактивните двигатели и се спусна плавно на пода, след което се насочи към първоначално избрания тунел, докато си мислеше, че Гилгенбуш е надарен с необичайно изобретателен ум.

Едва бе изминал няколко крачки, когато към него литна ракета с топлинно насочване, чийто оранжев пламък описа дъга от далечния край на тунела.

Джек замръзна на място. Надзърна в индикаторите и провери проектираната траектория. Стараеше се да стои съвършено

неподвижно. Костюмът потрепери едва забележимо, сякаш знаеше, че се е превърнал в ходеща мишена.

В последната секунда Джек отскочи надясно и долови вибрациите от прелитането на малката ракета край него. Подмина го, без да го поразят, тъй като костюмът почти не отделяше топлина.

Ракетата удари стената на свръзката и избухна. Взривната вълна застигна Джек и го понесе на крилете си. Той провери индикаторите, за да се увери, че не е получил никакви външни поражения, сетне продължи пътя си към Гилгенбуш. Генералът почти бе изчерпал възможностите си.

— Проклятие! — изруга Гилгенбуш и угаси пурата си в пепелника. — Той е съвсем близо.

— Не ти ли останаха повече трикове?

— Не.

— В такъв случай ти предлагам да се предадеш.

Генералът извърна глава към скритата в сянката фигура, докато металните стени на кабинета му започнаха да пукат, нагорещени от външната атака.

Джек нахлу през последната врата, след като изпепели ключалката и я повали с ритник. Мъжът зад бюрото се владееше отлично. На лицето му се четеше смесица от удивление и стоицизъм.

— Божичко — промълви Гилгенбуш. — Какво е наела Сейди?

Той прокара запотена длан по голото си теме. Имаше закривен нос и големи, разтревожени очи. Носеше кафява униформа със златни пагони и еполети, но якичката му бе разкопчана и отдолу се виждаше набръчканата му шия.

— Не можеш да кажеш, че не те предупреждавах — произнесе глас от ъгъла.

Джек се извъртя натам, докато харпунистът пристъпваше от сянката. Оръжието му бе заредено и плоската глава на пиката лъщеше на светлината.

Неистовата радост на Джек се стопи мигновено.

13.

— Виждам, че си стигнал тук преди мен — рече Джек, оглеждайки пиката. — Но предполагам, че си знаел точно къде отиваш.

Харпунистът се ухили. Имаше жълтеникава кожа, скосени очи и мускулесто тяло. Носеше с очевидна лекота тежкия харпун.

— Помниш ли какво ни каза Котака: човекът, с когото днес си рамо до рамо, утре може да се обърне срещу теб. — Той насочи харпуна към корема на Джек. — Или обратното.

Генералът подпря брадичка върху склучените си пръсти.

— Не, Хан, грешиш. Този човек не е Пурпурния, макар че сега вече разбирам защо си смятал така. Той е законът сам по себе си. Добре направи, че ми каза за него.

— За какво говорите?

Двамата погледнаха към Джек.

— За друг наемник — отвърна Гилгенбуш. — Ако живееш достатъчно дълго и останеш в тази професия, рано или късно ще го срещнеш.

Хан свали предпазителя на харпуна.

— Не бих се безпокоил за това.

— Сигурен ли си, че костюмът може да се поправи? — попита Гилгенбуш.

— Не се грижи за това — отвърна харпунистът.

Гилгенбуш кимна.

— Виждам, че вече сте се споразумели за мен — подхвърли Джек.

Застаряващият генерал се подсмихна.

— Госпожата направо ни дере с лихвите си. Предложението на Хан ми се стори далеч по-изгодно. Той ми каза, че справим ли се с теб, хората ми лесно ще видят сметката на останалите.

— На ваше място не бих разчитал на това.

Хан изръмжа.

— Губим си времето.

— Точно така — Гилгенбуш се надигна. — Застреляй го.

Джек беше в движение преди още пиката да изхвърчи от дулото на харпуна. Той се пресегна, сграбчи я и я огъна назад, превръщайки я в смъртоносна кука. Хан зяпна от изненада, пусна оръжието и понечи да избяга, но Джек го улови за косата.

— Ако беше прекарал малко повече време край мен — рече той мрачно, — както направиха останалите, щеше да видиш колко бързо мога да се движа. — Сетне заби тъпия край на пиката в стената, повдигна с другата си ръка Хан и го окачи на куката. Гилгенбуш стоеше като парализиран зад дъбовото си бюро. Генералът бавно разпери ръце.

— Признавам се за победен. Явно трябва да ви кажа къде се намира трезорът... съмнявам се, че ще се затрудните при отварянето му.

— Защо да не дойдете с мен дотам? Вашите хора може би не знаят, че битката е приключила.

Гилгенбуш се засмя.

— Добре казано. Оттук, ако обичате. — Той натисна едно копче и стената зад него се плъзна встрани. Междувременно Джек се свърза с Котака, за да го информира, че плячката е в ръцете му.

Котака отговаряше задъхано, но въпреки това не пропусна да го поздрави.

— Ще бъдем при теб след минута. Божичко, Сторм — ти премина през тях като ледоразбивач. Тук все още разчистваме коридора от труповете.

За миг го обзе паника, защото не си спомняше да е убивал повече от трима или четирима души и няколко драки. Но после се сети за свирепата радост, която доскоро кипеше в душата му, за бръмченето в ушите, за мъчителното пробуждане и за съмненията, че костюмът го е обсебил. Кой от тях контролираше другия?

Докато Джек крачеше след възрастния мъж с кафява униформа и златни еполети, обхвана го страх, че знае отговора.

— Сейди беше толкова доволна, че ме пусна два дена по-рано — подскачаше Амбър. И отново го стисна за ръката.

Джек сведе глава към нея, изненадан от начина, по който му се радваше, въпреки че донякъде беше недоволен от влиянието, което госпожа Сейди бе оказала на момичето. Не... тя вече не беше момиче. Не знаеше дали е заради изминалите няколко седмици на раздяла, или под въздействие на Сейди, но Амбър най-сетне бе пресякла разделителната линия между момичето и младата жена. И това откритие му действаше странно възбуждащо.

Амбър се засмя.

— Все още изглеждаш изненадан.

— Така си е. Очаквах да те заваря в хипотермия. — Понечи да й разроши косата, сетне се отказа. Момичето би приело подобна закачка, но как ли щеше да реагира жената?

— Е, каква премия получи?

— Нов апартамент. В хубава част на града, недалеч от тук.

По лицето й премина едва забележима сянка.

— Колкото се може по-далече от Ролф.

— Това също е предимство. — Сейди им беше поръчала такси, което вече ги очакваше, а един от хората й стоеше на пост до багажа на Амбър. Тя се озърна, докато мъжът се прибираше в укрепената къща. — Къде е костюмът?

— В склад.

— Замразяването помогна ли?

Джек я улови за лакътя и я поведе към колата.

— Струва ми се, че повече на теб, отколкото на костюма.

Тя го изчака да седне до нея, после продължи.

— Не беше чак толкова лошо. Мислех си, че ще е ужасно, като знам как... — млъкна сконфузено.

— Как какво?

— Как се държеше ти.

— При мен нещата стояха съвсем различно — отвърна неохотно Джек. Пъхна диска в робоводача.

— Зная. — Амбър скръсти ръце. — И все пак... — Лицето й се разведри. — Госпожа Сейди ни покани да я посещаваме, когато поискаме. Мисля, че тя те хареса.

— Сигурно. — Джек надзърна през прозореца. Улиците тук бяха ярко осветени и чисти, вместо големи сгради се виждаха отделни, красиви къщи. И дървета. Беше забравил колко много му липсват.

Всеки квадратен метър свободна площ бе засаден с дървета и храсталаци, трева и цветя. Но именно дърветата му доставяха най-голямо удоволствие. Клоните им се преплитаха над шосето.

Амбър постепенно потъна в замислено мълчание, но той забеляза как се любува на новия си златист маникюр, който сигурно също дължеше на госпожа Сейди. Тя надзърна през страничното прозорче и забеляза нисък и набит мъж с ужасно грозно лице, облечен с комбинезон и препасан с колан, какъвто носеха наемниците, да се скрива зад къщата на госпожа Сейди. Помисли си да го покаже на Джек, сетне се отказа и мислите ѝ полетяха в нова посока. Не ѝ приличаше на някой от хората, които би пратил Ролф, тъй че нямаше смисъл да се безпокои.

Той крачи между врагове, вдигнал и двете ръкавици, сеейки смърт, а около него падат трупове и екзоскелетите им пукат под тежестта на обувките му. Докато върви, пее бойна песен и всяко ново убийство му носи неистово удовлетворение. Но изведнъж в него се пробужда съмнение, когато разпознава лицата на враговете си, те не са скрити зад мрежата на екзоскелета, а са от плът и кръв... сержантът, Билоски, Марсиани, хора, чиито имена не помни, лица, изкривени от агонията на смъртта. Вдига ръкавиците нагоре и спира огъня, но сякаш следвайки нечия чужда повеля, ръкавиците се спускат на мястото си и продължават да косят, въпреки волята му. Не може повече да контролира оръжията си, дори когато отсреща изниква неговото собствено лице. Убива го и продължава, не спира, когато зърва лицето на познато момиче, убива и нея, а писъците ѝ отекват надалеч и надълбоко в него.

Джек скочи в леглото. Дишаше задъхано и сърцето му блъскаше като пощуряло в гърдите. Зарови лице в ръцете си. Слава Богу, че се беше събудил.

Мракът се разсея, когато вратата се отвори. Амбър пристъпи в стаята, но остави вратата отворена.

— Джек?

— Нищо ми няма. Връщай се в леглото.

Тя се поколеба. Беше се наметнала с хавлия, а отдолу се виждаше нощницата, която едва скриваше крехкото ѝ тяло, отскоро започнало да придобива женствени очертания.

— Зная, че не е така. Аз защо не сънувам такива сънища? Мислех си, че и мен ще ме спохват, но не се случи.

— Всичко ще бъде наред.

— Не, Джек, няма! Не биваше да постъпваш на работа при Сейди. Знаех си го.

Той изтри чело и с изненада установи, че е сухо. Но не можеше да изтрие от спомените си окървавените лица.

— Връщай се в леглото.

Тя кръстоса крака.

— Няма.

— Тогава аз си лягам. — Обърна се, просна се по корем на матрака и зарови глава под възглавницата, опитвайки се да не усеща присъствието ѝ. Но тя продължаваше да седи на ръба на леглото. Не след дълго Джек се обърна.

— Амбър, разбери, няма ми нищо. Върви да спиш.

— Ще ти помогне ли, ако ми разкажеш какво сънува?

— Не — отвърна твърдо. — Обикновено не сънувам, а и нямам навика да разказвам сънищата си на останалите.

— А какво би ти помогнало?

Той си спомни за Кларон.

— Мордил — отвърна. — Можеш ли да ми намериш?

Тя сбърчи нос.

— Тази гадост? Не ти трябва.

— Само тя ми помага.

— Мисля, че ти трябва специалист рехабилитатор.

— Ходил съм на такъв. — Пресегна се и я притегли към себе си, забелязал, че раменете ѝ се тресат. Сетне вдигна ръка и я погали нежно по косата.

— Слушай. Ще ти кажа какво ми обясниха. Криосънят на военните кораби се различава от този на цивилните и медицинските. Командването се възползва от това време, за да провежда обучение и инструктаж. Записва се и активността на мозъчните вълни — колкото и да е минимална. Това им спестява време по-късно и обикновено е полезно. Пък и се събуждаш пречистен, поне до известна степен.

Раменете ѝ продължаваха да потрепват, но поне хлипанията ѝ бяха утихнали.

— Моят кораб е бил повреден от драките, когато напускал Милос. Повечето животоподдържащи системи са престанали да функционират, корабът изгубил верния курс и се понесъл в космоса... тези неща май съм ти ги разказвал. Знаеш също така, че моята капсула е останала по случайност на аварийно хранване и така съм оцелял. Седемнайсет години в хибернация. И през цялото време сънувах.

Амбър се закашля.

— Но аз също сънувах, когато бях при госпожа Сейди, и сънищата ми не бяха лоши. Някои от тях дори бяха много приятни. Спомних си времето, когато бях малка и мама още беше при мен.

— Да, но в моя случай е действала програмата за инструктаж — можех да сънувам само война. Отново и отново.

— Едно и също нещо?

— И да... и не. Защото умът продължава да твори. Фактите се изопачават, размиват. Понякога детайлите са съвсем точни, друг път умът създава нови неща от старите, докато накрая не знаеш дали е истина, или е рожба на въображението ти. Но винаги ставаше дума за Пясъчните войни.

Тя потрепери.

— И после какво?

— После ме намериха и всичко свърши. Но все още имам проблеми. Събуждам се. Казват ми, че това е реакция на ума поради дългите години, прекарани в принудителен сън. Освен това забравям.

— Какво забравяш? Войната?

— Не. Забравям какво е било преди войната. Семейството ми. Тогавашния живот.

— Не помниш семейството си? — Амбър се извърна и втренчи поглед в него.

— Не съвсем ясно. Понякога ме спохождат откъслечни картини. Загинали са на Дорман, когато там се спуснали драките. Но бяха умрели в мен много преди това.

— Колко тъжно! — тя посегна да го погали, но Джек улови ръката ѝ наскоро въздуха.

— Не ти го разказах, за да ме съжаляваш.

— Да се натъжа, не значи, че те съжалявам. — Отдръпна ръка и добави: — Сигурно ще мога да ти намеря мордил, ако наистина ти помага.

— Чудесно. — Амбър се надигна от леглото и той я изпроводи с поглед. — Това сигурно ще се повтаря с нас всеки път, когато се хващам на подобна работа.

Тя неочаквано се засмя, застинала с ръка върху дръжката на вратата.

— Какво пък, нямам нищо против. Щом става дума за нас.

Джек седеше, кръстосал крака, на пода на всекидневната. Костюмът бе положен върху покривало, проснато на пода. Целта на покривалото бе да запази пода чист, в случай че реши да извърши някои дребни поправки. Нямаше никакъв смисъл да си разваля отношенията с хазайката. Сейди бе направила много за тях. Той се намръщи. Трябваше да има някакъв начин да изолира организма и да го изхвърли от системата. Зачуди се дали да не демонтира всичко, което не бе абсолютно необходимо за функционирането на бойния костюм... ремонтните принадлежности, подплатата... Мразеше да я сваля... от проклетия костюм го сърбеше кожата, дори когато се търкаше през плата.

Телефонът извън, прекъсвайки мислите му.

— Ало — обади се. Отсреща се чу задъханият глас на Амбър. — Какво има?

— Джек, загазих. Някой ме преследва и не мога да се отърва от него.

— Къде си?

— Тръгнах за мордил. — Тя му описа мястото.

— Как изглежда онзи?

По описанието стигна до извода, че е Скокливеца. Джек се намръщи, осъзнал, че отмъстителният наемник сега е свързал Амбър с него... и вероятно с Ролф.

— Той знае ли, че си го забелязала?

— Не съм чак толкова непохватна — нацупи се тя.

— Ако беше така, нямаше да допуснеш да се лепне за теб.

Въздишка.

— Добре де, прав си.

— Остани там. Аз ще те измъкна.

— Но, Джек...

— Ако не ти е нужна помощ, защо се обаждаш? — той прекъсна връзката преди да има възможност да му отговори. Стана и погледна с непа кьм костюма, едновременно привлечен и отблъскван от него. С костюма беше неуязвим. Но същевременно и щеше да се превърне в истинска атракция, ако излезе на улицата. Прекрачи го, взе от чекмеджето малък пистолет и го мушна в джоба на панталона си. Сетне излезе на улицата и взе обществен транспорт до мястото, където го очакваше Амбър.

Имаше изплашен вид, когато влезе при нея, в дрогерията на ъгъла. За миг си помисли, че вироглавото, израсло на улицата момиче е изчезнало, отстъпило място на уплашена, търсеца закрила млада жена, но след миг Амбър разкърши рамене и той зърна познатата му решителност.

— Не съм те викала на помощ — рече му, когато застана до нея. — Искан само да знаеш какво става.

— Късно е вече. Намери ли мордил?

— Да. Аптекарят настояваше да провери дали има лекарско предписание в компютърната система — тя изсумтя недоволно. — Добре, че успях да въведа предписанието тази сутрин.

— Как да се измъкнем оттук?

— Най-добре отпред. Освен ако не искаш да минеш през задния вход, където е аптекарят. — Тя се засмя. — Правеше ми разни намеци.

Тези думи още повече засилиха яда му. Той я улови за лакътя.

— Ще излезем отпред. Ако Скокливеца е дошъл за мен, ще се опита да ме нападне. — Когато момичето кимна, той добави: — А ти гледай веднага да изчезнеш.

Двамата излязоха на тротоара. В същия миг един лазерен лъч блесна пред лицето на Джек. Той бутна Амбър настрана, но тя изпищя тихо и се вкопчи в ръката му. Джек се извърна и се изправи лице в лице с мъжа, който я бе накарал да замръзне от ужас.

Подозренията му се потвърдиха — отвън ги очакваше Ролф. Той и още трима мъже се приближаваха в полукръг зад Скокливеца.

Джек реагира машинално. Извади пистолета и стреля светкавично три пъти, като изместваше леко прицела. Тримата мъже

паднаха покосени. Скокливеца го простреля в гърдите с парализиращ пистолет. Сякаш по тялото му премина електрически ток. Отхвърча назад към Амбър, усещайки, че мускулите му са престанали да му се подчиняват. Краката му се подгънаха и Джек рухна на земята, неспособен да се контролира, но все още в съзнание. Лицето на Скокливеца изразяваше изненада.

Амбър се извърна към Ролф и му се озъби.

— Да не си го докоснал!

— Не искам него, малката ми. Само теб — рече Ролф спокойно. Черните му очи проблясваха, докато разглеждаше падналия Джек, който лежеше безпомощно на паважа и се мъчеше да се изправи. Ролф се бе издокарал с лъскава копринена риза и модни панталони, а косата му бе пригладена назад и пристегната с панделка. Под ризата се очертаваха добре оформените му мускули. Той отмести едва забележимо крак и изрита Джек в ребрата с върха на обувката си. — Този няма да ти досажда повече. С това май сделката ни приключва — добави към Скокливеца.

— Няма да тръгна с теб! — заяви Амбър, надвесена над тялото на Джек.

Ролф поклати глава.

— Струва ми се, вече ти казах, че не бива да влагаш чувства в работата си — отбеляза той и отново посегна към нея, този път твърдо решен да я отведе.

Джек разтърси глава. Усещаше мъчителни бодежи по цялото си тяло, като от хиляди иглички, но въпреки че мускулите му помръдваха конвулсивно, знаеше, че е надмогнал парализата — би трябвало да се въргала в безсъзнание, а координацията му вече се възвръщаше. Едва ли силите щяха да му стигнат да защити Амбър от Ролф. В момента тя се съпротивляваше на якия мъжага.

Изведнъж Амбър извика и дори Джек почувства вълната от мощна енергия. Главата му щеше да се пръсне от болка.

Ролф изсумтя и рухна на колене на паважа, а скъпите му панталони се сцепиха на бедрата. Стискаше главата си с ръце.

— Недей, Амбър! Не го прави — изстена мъчително. След това се преви и падна по лице. От едната му ноздра потече тъничка струйка кръв.

Джек, вече с почти възстановени сили, улови Амбър, която всеки миг щеше да падне. Той се олюля и се озърна — Скокливеца продължаваше да го зяпа с увиснала челюст.

— За Бога! — възкликна наемникът. Очите му се разшириха от изненада. — Не бях виждал подобно нещо досега. Какво му направи? — посочи към Ролф, който лежеше по очи и едва си поемаше дъх.

— Нищо. Получи сърдечен удар. Пусни ни да си вървим, Скокливеца.

Грозното лице на наемника се изкриви от гняв.

— Ти уби Марсиани.

— Убий или ще те убият. Той как постъпи с нас... остави ни всичките упоени в онази дупка само за да може да се добере до костюма. И ти щеше да си изпатиш там — също като мен.

— Капитанът имаше своите недостатъци — отвърна Скокливеца и отново вдигна парализатора. Изглежда обаче бе изгубил доверие в силата му.

— Аз не бих му простил с лека ръка — рече Джек. Чувстваше, че настъпва някаква промяна в настроението на Скокливеца.

Неговият противник продължаваше да се двоуми.

— Мамка му! — подметна. — Не бях виждал досега някой да издържа на парализатор.

— Имам добри рефлексии. Остави ни, Скокливеца! Знаеш добре, че убих Марсиани при самозащита и че за всичко е виновна собствената му алчност.

— Така е — мъжът неочаквано въздъхна и свали оръжието. — Прав си. Добре, Сторм, смятай, че сме квит. Макар че не мога да твърдя същото за останалата част от екипажа. Но искам да знаеш, че не е само алчност. Онзи костюм направо го пощуряваше. Марсиани смяташе, че ти си го опозорил. Беше му влязъл под кожата, като любовница, като нещо, което винаги е мечтал да има, но не е получил. Ето защо постъпи така.

Джек неволно се засмя. Не очакваше толкова проникновени думи от човек с подобна професия и лице.

— Мисля, че разбирам. — Той дръпна Амбър, заобиколи Скокливеца, прекрачи Ролф, който продължаваше да стене, и продължи по улицата.

Амбър изпъшка и клепачите ѝ трепнаха. Лицето ѝ бе придобило мъртвешки цвят и той посегна с влажна кърпа към челото ѝ. Тя се надигна.

— Как се чувстваш?

Момичето му обърна гръб и повърна, надвесена от другата страна на леглото. Беше хвърлил там един чаршаф, след като я сложи да легне. Тя дръпна кърпата от ръцете му и си изтри устата. Джек заобиколи леглото, събра чаршафа и отиде да го изхвърли.

— Съжалявам — извика Амбър зад него.

— Няма нищо. Следващия път ме предупреждавай.

— Обещавам.

Когато се върна, видя, че пак ѝ призлява, и я разтърси за раменете.

— Какво ти е?

— Аз го убих!

— Не, беше още жив, когато си тръгнахме.

— Така ли? — Кърпата се изплъзна от пръстите ѝ. — Опитах се да... после осъзнах какво правя и се помъчих да върна нещата обратно...

Джек ѝ помогна да седне и нагласи зад гърба ѝ възглавницата.

— За малко наистина да го убия — поклати глава тя. — През цялото време си мислех, че Ролф е видял сметката на онези мъже, а после ми е внушил, че смъртта е мое дело. И се е погрижил да има улики за това. Бях почти сигурна... всеки път губех съзнание. Знаех... знаех, че не бих могла да ги убия.

— Амбър, какво всъщност направи? — попита той уморено.

Лицето ѝ се извърна към него.

— Тласнах го с ума си. Помислих си, че искам да умре. И той наистина започна да умира. О, по дяволите! — тя удари с юмручета матрака. — Мога да убивам с ума си! Нищо чудно, че Ролф не искаше да ме пусне. Какво е направил е мен?

— Нямам представа. Знам само, че сега си в безопасност. Джек излезе от стаята и се настани пред компютъра. Въведе достатъчно кредити за да разполага с известен период от време, сетне вкара и кода за достъп. В същия миг Амбър се появи на вратата.

На екрана затрептяхаменящи се образи.

— Джек, не го прави. Този път ще ни намерят.

— Миналия път не знаеха кой ги търси.

Тя положи ръка на рамото му.

— А кой ще е този път?

— Последният останал истински Рицар — цитирам Болард. —
Образът на компютъра замря. След това премигна отново и Джек се озова лице в лице с офицера, който ги бе пратил на сигурна смърт на Милос.

Мъжът смръщи вежди.

— Включете си екрана и се идентифицирайте! Този канал е забранен за достъп!

Джек понечи да отговори, но Амбър се шмугна край него и натисна няколко пъти подред копчето за прекъсване на връзката. Екранът угасна.

— Какво направи?

Лицето ѝ отново бе преbledняло, но тя нямаше намерение да отстъпва.

— Не видя ли индикатора в горния край на екрана? Той показваше, че отново се опитват да ни засекаат. Нали не искаш тук да се появи Планетната полиция? Не искаш да те изправят пред съда на Триадата?

— Но това е Доминионът...

— Не бъди наивен! Тук има повече корупция, отколкото където и да било. — Тя се облегна на бюрото и поклати глава. — Сигурно си израсъл в някоя ферма, преди да те вземат в армията. Не зная до кого води този код за достъп, но със сигурност не е до наборната комисия! Всеки тъпак ще ти го каже.

Той се изчерви и стана.

— Значи ще ми трябва някой тъпак, който да ме пази от самия мен.

— Ами да, а на мен — рицар в белоснежна броня. — Тя се облегна назад. — Господ да ни е на помощ и на двамата.

14.

— Не мисля, че този път трябва да използваш костюма — заяви Амбър, леко намръщена. Побутна с крак бронята, докато очакваше отговора на Джек.

Той се бе навел над закопчалките на положения на пода боен костюм.

— Нали за това са ме наели. Обвинявай Сейди, не мен. Нарездането идва от нея, а парите няма да са ни излишни.

Момичето коленичи до него.

— Никого не обвинявам. Но усещам вибрации, без дори да го докосвам, и то доста силни. Джек, защо не ми каза, че охлаждането не е свършило работа?

— Защото не бях сигурен.

— Е, вече можеш да бъдеш. — Тя повдигна рамене. — Пък и не искам повече да го правя.

— Не съм те молил да го убиваш — започваше да губи търпение.

— И без това не бих могла — не мога дори да се вкопча в него. — Амбър отметна глава и в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета. — Не искам да го правя.

Той запретна ръкави и се наведе пак над костюма.

— Тази твоя дарба я имаш по рождение. Не можеш просто да се откажеш от нея.

— Бих могла да се опитам.

— По-добре се научи да я контролираш.

— Все за това говориш, нали? За контролиране. Искаш да контролираш себе си, костюма, сега и мен.

Джек не отговори и в стаята се възцари неловка тишина. Накрая произнесе тихо:

— Не мога да го направя без теб.

— Зная. — Погледът ѝ се отмести към панорамния прозорец. През него се виждаше част от Малтен, която преди дори не бе мечтала

да види... парк, който се простираше покрай улицата. Малък, зелен, кипящ от живот. — Зная, че е така.

— Откъде да започна?

— Първо, ще трябва да ми позволиш да поработя върху него — Амбър положи неохотно ръце върху флексобрънките. — Божичко, колко е силно сега! Живот, смърт, живот... то пее, Джек.

— Известно ми е — отвърна той и се облегна назад, без да сваля поглед от нея.

— Но това са безсмислици! Нищо не мога да разбера — челото ѝ се намръщи. Една тънка линия се вряза между веждите. — Какво ли може да е това?

— Може би ДНК, а песните са като тези на китовете. Кой знае? Нищо чудно в момента да се регенерира.

— Мистерия... — произнесе тя замислено.

Джек я наблюдаваше внимателно, спомнил си за жаждата да убива, която му бе внушавала тази песен. Ала лицето ѝ бързо се изглади и постепенно на него се появи щастливо изражение. Тя започна да движи дланите си напред-назад върху флексобрънките.

— Никога не бих могла да го убия.

Ръката му намери нейната и я стисна. Изведнъж бе почувствал страх. Амбър го погледна.

— Силно е.

— Твърде силно за теб?

— Не, но... ще трябва да те науча да медитираш.

— Имам известна представа.

— Добре, това може да помогне. Тази песен... е ужасно завладяваща. Наистина ли мислиш, че ти е помогнала да убиеш всички тези хора?

— Не зная. Не помня повечето от нещата, които се случиха.

— Едва ли заради бойния костюм.

Ала той не беше на същото мнение. Амбър забеляза колебанието му и повдигна рамене.

— Всички знаем, че хората са най-свирепите убийци във вселената.

— С изключение на драките.

Тя долови нетърпението в гласа му и побърза да добави:

— Искам да направя последен опит и после ще поработя с теб.
— Наведе се напред, опря длани в костюма и затвори очи.

— Какво направи? — попита я Джек, когато отново ги отвори.

— Ами... поставих отблъскваща преграда. Не зная дали ще може да си пробие път през нея. Знаеш ли какво? Струва ми се, че то още не съзнава, че съществува.

— Какво?

Момичето отметна кичур коса.

— Малко е трудно да се обясни, но имам чувството, че то още не знае за себе си. Сега е като бебе, разбираш ли? Иска само да се храни, да спи и да пишка, вдига голям шум, но ако се опиташ да му „напипаш“ съзнанието, там няма никой.

— Още не е личност.

— Нещо подобно. Добре де. Легни на пода и затвори очи. После ще ти кажа какво да направиш.

Джек си пое дълбоко въздух, опитвайки се да се отърси от възбудата, която цареше на десантната платформа. Там вече се бяха подредили около петдесетина наемници. Този път не изпитваше терзанията дали постъпва правилно, които го бяха измъчвали преди, когато се отпрати на мисия под командването на Котака. Щеше да помага на местния бирник да прибере данъците. Същевременно не изпитваше същата увереност в своя нов командир. Вярно, Уейн бе ужасно самоуверен тип и Джек все още не можеше да реши, дали е станал бирник заради характера си, или той бе плод на професията му. Ала заради избухливия си нрав Уейн не бе успял да сплоти хората така, както го бе направил Котака.

Освен това този път не се прокрадваха незабелязано към целта. Напротив, Уейн бе твърдо решен да проведе показна и назидателна операция. Проявата на сила бе добре подготвена, но едва ли щеше да изненада когото и да било.

Не обичаше така открито да се приближава към входната врата, за да почука.

Изпусна набрания в гърдите въздух, неспособен да завърши докрай упражнението, на което го бе научила Амбър. Костюмът съвсем леко притискаше тялото му. Джек нанесе някои едва доловими

корекции във влажността и температурата, тъй като дъхът му запотяваше вътрешната страна на лицевото стъкло. Съществуто, което споделяше с него костюма, вече се беше пробудило. Можеше да го почувства сега... лишено от дихание, нашепващо присъствие, като слаб, неуловим ветреца. От време на време то проявяваше някакво детинско любопитство към околния свят, поне така се струваше на Джек. Сякаш искаше нещо от него, нещо, което той не бе в състояние да му осигури.

— Десантните капсули са готови.

Джек вдигна глава и забеляза, че другите се отправят към люковете. Щяха да ги изстрелват на смени — Джек, както обикновено, беше сред първите. Петимата пред него отстъпиха встрани и му направиха място. Джек размърда рамене, за да се убеди, че раницата и парашутът са закрепени здраво, след това се спусна в тръбата.

Затвори люка и Джек потъна в тъмнина, нарушавана само от бледото сияние на индикаторите. Сърцето му заблъска. Винаги ставаше неспокоен в десантните капсули. Винаги. Нямахме никакъв начин да се овладее. Сержантът неведнъж му бе повтарял, че това е нещо естествено, част от работата, ала напразно. Джек облиза устни и усети, че по гърба му преминават студени тръпки. Датчиците се активираха.

Съществуто в костюма се пробуди.

„Кой?“

„Ние“ — отвърна той мислено, преди още да осъзнае какво прави. След това се сепна и страхът, който допреди миг бе далеч под повърхността, изплува с пълна сила. Какво, за Бога, се опитваше да разговаря с него?

Долният люк на капсулата се разтвори и тялото му изхвърча навън. Край на колебанията. Понесе се, изгубил тегло, високо над синята повърхност на планетата, а после и през ниския слой от облаци. Парашутът се разпъна с пукот, дърпайки го рязко нагоре. Огледа се. Спускаше се право към града, който бе тяхната цел. Джек завъртя глава, очаквайки всеки миг да зърне трасиращите линии на зенитните оръдия, насочени към него и останалите наемници в небето. Но никой не стреляше по тях. Земята се приближаваше бързо и скоро краката му се блъснаха в нея. Почувства сътресението чак в зъбите си. Наоколо се

приземяваха и останалите. Някои носеха само комбинезони, други имаха брони, тежки почти колкото неговата.

Гласът на Уейн изпищя в ушите му.

— Искам да им видите сметката на онези копелдаци! Връчете им разпореждането — не, напъхайте им го в задниците! Този град ми принадлежи!

— Да, бе, каквото и да е, само този да млъкне! — промърмори някой на локалната честота.

Джек се подсмихна. Провери местоположението си на компаса, но не беше необходимо — фронтът на подреждащите се наемници му показваше накъде е градът. Теренът бе слабо насечен. Докато вървеше, под обувките му се вдигаха прашни облачета. Изглежда беше горещият сезон, защото повечето от листата на храстите и дърветата бяха изсъхнали. В далечината се показва градът, който Уейн искаше да превземат.

Всъщност „град“ бе твърде гръмка название — по-скоро селище, изникнало край голям воден изпарител. Това малко чудо на техниката бе граничната линия между живота и смъртта за местните фермери. Около напоителния център постепенно се бяха появили търговски кантори, барове, магазини и така нататък. Накрая, вероятно с цел да бъдат защитени водните права, градът се бе оборудвал с метална защитна стена.

Джек огледа стената. Можеше да я прескочи след кратка засилка и няколко тласъка на реактивните двигатели. Но сигурно щеше да е единственият, озовал се от другата страна. Уейн им бе казал да взривят главната порта. Изглежда не го беше грижа колко души ще загинат при това.

Приближаваха се необезпокоявани към града и най-сетни сензорите на Джек започнаха да прехващат противниковите оръжия. Повечето от тях бяха ръчни и със сравнително къс обсег. Притежателите им стърчаха по стените и разглеждаха нашествениците, вероятно без да си дават сметка, че представляват чудесни мишени, очертани на фона на светлия хоризонт. Най-сетне се чу дрезгава команда и те налягаха.

Джек почти изпита благодарност към онзи, който им бе извикал. Имаше странното предчувствие, че операцията никак няма да му се понрави. Примижа, когато лъщящата стена отрази лъчите на слънцето.

— Връчете им разпореждането! — изпищя отново Уейн в слушалките.

Екранът до главната порта оживя. На него се виждаше мъж с посребрели коси.

— Какво искате? — обърна се към тях.

— Сега ще им връча шибаното разпореждане! — заяви злобно един от наемниците, вдигнал лазерната си пушка. Зае се да изписва заповедта върху стената, докато цевта на пушката му почервения от топлината. Спря за миг, огледа с критично изражение произведението си и го довърши.

— Не така! — кресна вманиачено Уейн, който наблюдаваше всичко от кораба. — Предайте го на ръка! Сторм, къде си, по дяволите? Искам да им предадеш разпореждането на ръка!

— Готово — отвърна спокойно Джек и се обърна към екрана. — Ние сме представители на Доминионския финансов отдел. Бихме искали да разговаряме с вашия главен администратор, с човека, който управлява този град.

Среброкосият изопна лице.

— Това съм аз. А ти какво си — ходещ поялник? Няма да разговарям с теб. Намери ми някой от плът и кръв.

Джек повдигна лицевото си стъкло.

— Имате го — отвърна той.

Мъжът едва сдържа изненадата си.

— Боже мили! — промърмори. Обърна глава към някой, застанал зад него, и продължи: — Имам заповед за временен мораториум върху разплащанията. Можеш ли да го предадеш на онзи копелдак Уейн? Той чува ли ме чрез теб?

Джек извади една от ръцете си от ръкавицата и нагласи настройките.

— Сега вече те чува. Повтори това, което току-що каза.

Плоското изображение се намръщи.

— Откажи се, Уейн. Имаме съдебно разпореждане. Временен мораториум върху разплащанията. Извикай обратно кучетата си.

Наемниците около Джек започнаха да се смеят. Свалиха оръжия и видимо се отпуснаха.

Уейн изригна поток от проклетия. Слушалките завибрираха. Когато ругатните приключиха, мъжът изрече спокойно:

— Същото и на теб, Уейн. Ела ме хвани... ако можеш. И тогава ще осъдя не само теб, но и институцията, която представляваш. Имаме достатъчно вода за две поколения напред! — екранът угасна.

Мъжете наоколо започнаха да си шепнат намръщено. Уейн извика отново:

— Идете и ми го доведете!

— Той има съдебно разпореждане — възрази Джек.

— Не ме интересува какво твърди, че има. Това е фалшификация. Или грешка. Искам да му връчите нашето разпореждане и да окупирате града.

Джек обаче отстъпи, като се питаше как сега ще се измъкне от тази проклета планета.

Уейн започна да предлага щедро възнаграждение на всеки, готов да следва заповедите му. Неколцина наемници вдигнаха отново оръжията си и поеха напред. От слушалките се лееше неспирен поток от заплахи, ругатни и обещания. Докато наемниците се разпръскваха, Джек забеляза подозрително раздвижване на един от покривите. Фокусира камерите си натам.

— Майчице мила, та те разполагат с едрокалибрен бластер!

Сега вече никой от наемниците не хранеше илюзията, че градът е зле защитен. Оръжие, което разрязваше дебели скали сякаш са масло, щеше да ги покоси без никакво усилие. Джек се обърна към Уейн.

— Ако открием стрелба, ще настъпи истинска касапница. И двете страни ще дадат много тежки жертви. Ще се погрижа да предам разпореждането, но сигурно има и друг начин да бъде направено. — От пукота, който се чуваше в слушалките, Джек предположи, че разговорът им се подслушва. — Виж, Уейн — продължи той, — ако човекът е прав и наистина са наложили мораториум със съдебно решение, в такъв случай задникът ти е изложен на същата опасност, на която и нашите.

Настъпи кратка пауза, след която Уейн обяви:

— Готов съм да го обсъдим с тях, стига и те да са съгласни.

Вратите започнаха да се разтварят. Сивокосият мъж отново се появи на екрана.

— Уейн, разбирам, че жаждата ти за кръв ще остане незадоволена, затова ето какво ще ти предложи — нашият шампион срещу вашия. Ако спечелиш, ще платя данъците, а въпроса ще го

уредим в съда. Ако пък ние спечелим... прибираш хората си и изчезваш. Съгласен?

— Съгласен — отвърна след кратко мълчание Уейн. После добави с тих глас: — Виж му сметката, Джек.

Джек притисна ядно с брадичка ръчката на предавателя. Нямаше никакво желание да бъде част от сделката им. Изведнъж чу възклицанията на другарите си.

— Това е Пурпурния!

Извърна се тъкмо навреме, за да види приближаващото се към него бронирано чудовище — с бледоморав боен костюм.

Изненадата му бе толкова голяма, че коленете му се разтрепериха, светът около него започна бясно да се върти. Съществуването в костюма, почувствало, че преградите отслабват, взе да надига глава. „Аз? Ние?“ — пробудиха се мислите му с пълна сила.

Внезапно го завладя неистова жажда да убива. Преди да вдигне ръка, за да поздрави противника си, той се хвърли напред.

Джек сграбчи пурпурния костюм и го запокити на три дължини разстояние, потрепвайки от прекомерното усилие. Противникът му се блъсна с грохот в земята. Джек разтърси глава и се опита да се отърве от чуждите мисли в ума си. Заобиколи пурпурния костюм, дебнейки и за най-малкото движение. Вече не беше войник — бе станал хищник.

Пурпурния се надигна бавно.

Джек оголи зъби в хищна усмивка.

„Ние? Аз?“ — повтаряше съществуването, с което делеше костюма. Пурпурния откри огън и Джек се извъртя рязко, разминавайки се на косъм с лазерния лъч. Беше изумен, че човекът срещу него знае как да командва всички системи на костюма. Коленичи, вдигна ръкавица и на свой ред откри огън, целейки се право в лицевото стъкло на противника.

Бял скреж покри визъора на Пурпурния — малък трик, на който се бе научил на сателита на Гилгенбуш — да заслепяваш противника си.

Сега вече предимството беше на негова страна. Джек стисна зъби, борейки се колкото с противника, толкова и със себе си. По-добре да го довърши сега, докато все още имаше някакъв контрол върху себе си, защото жаждата да убива се надигаше и го обземаше все повече.

Той скочи, прелитайки над съборения си противник, и стовари крак надолу, с намерение да смаже външната раница и да лиши от енергия архаичния костюм.

Ала точно в този момент неговият собствен костюм реши да се спусне надолу. Джек тупна на земята и като на забавен кадър видя разбягващите се наемници и лазерния лъч, който изпепели почвата на сантиметри от него.

— По дяволите! — изруга, докато се опитваше да си възвърна контрола върху костюма. Кръвожадната песен ехтеше с пълна сила в главата му, по голия му гръб се стичаха едри капки пот. Претърколи се на една страна, за да избегне огъня на противника. В мига, в който се изправи, задейства реактивните двигатели.

Описа широка дъга във въздуха и се приземи долу с грациозно салто. Беше толкова изненадан от внезапно възстановения контрол, че така и не видя удара, който го подкоси. Стовари се на земята и остана да лежи там, наблюдавайки безпомощно Пурпурния, който се приближи към него, скочи на гърдите му и смъкна шлема.

В лицето го блъсна сух и горещ въздух. Джек изпъшка и примижа от ярката светлина. Съществуването, с което делеше костюма, внезапно замлъкна, сякаш бе изчезнало.

Мъжът се пресегна, изключи управлението и костюмът замря. След това свали и своя шлем и изрече развеселено:

— Всяко нещо си има слабо място.

Джек се облеци. Беше мъжът със сребрилата коса от екрана.

Притежателят на пурпурния костюм прокара облечената си в ръкавица ръка през косата си и го погледна с кафяви, засмени очи.

— Избраха ме за кмет на града — обяви той.

— В такъв случай — отвърна Джек — трябва да ви предам едно разпореждане — и постави диска в ръката му. — Кой, по дяволите, сте вие?

На лицето на мъжа се изписа тъга.

— Аз съм последният оцелял от Крепостта на Дорман. А ти кой си, мътните те взели?

15.

— И после какво стана? — попита нетърпеливо Амбър, забравила за парчето пица в ръката си.

— После ми помогна да се измъкна от костюма и да възстановя управлението.

— Нали каза, че неговият костюм бил много стар. Разбра ли откъде го има?

— Да. Баща му бил ветеран — получил го от него. Позволи ми да го огледам отвътре — някои неща са доста променени. — Но не, добави мислено той, и Кодекса на честта на Рицарите. Притежателят на пурпурния, който и да бе той, бе разкрил пред Джек неща, които не бе казвал на никого досега — само заради общата им обвързаност към костюма. Зачуди се дали Болард не знае нещо повече за него.

Амбър преглътна парчето пица.

— Как мислиш, знае ли нещо за „онова“? И дали би могъл да забележи разликата между костюмите?

Джек поклати глава.

— Щом се е намесвало и ти е пречило при движението, значи вече имаш проблем.

— Зная — въздъхна той. Заляха го спомени от Пясъчните пойни... движещи се като повредени механизми, които внезапно застиват неподвижно. Не, онова вътре не можеше да е чак толкова живо. Макар че... кръвожадната песен бе като дрога, като мощен наркотик, който завладяваше съзнанието му.

— За какво мислиш? — Амбър го докосна по рамото.

Джек се сепна.

— Не съм сигурен... Болард ми разказа за последния стадий, преди появата на берсеркерите. Според неговите думи, аз вече съм навлязъл в този последен стадий. Но това е невъзможно. Та ние едва се докосваме с „него“ — имам чувството, че то се учи да мисли. Или грешим, или...

— Или какво?

— Нищо. — Джак посегна към храната. Едва се сдържа да не потрепери от хрумналата му мисъл. Ами ако Болард греши? Ако съществува не е в костюма, а... в тялото му... в кръвта му?

— Какво пък, може и да намериш начин да се разбереш с „него“. Забравих да ти кажа. Има нещо за теб. — Тя му подаде бележка от подпространствената поща. — Дойде вчера, преди да се прибереш.

Беше от Пурпурния, съвсем лаконичен текст: „Ще се срещнем в «Ръждясалият болт».“ Бяха добавени денят и часът.

— Какво иска от теб?

Джек смачка бележката.

— Не съм сигурен. Разговаряхме за много неща. Едва ли има нещо ново да ми каже. Може да ми предложи работа.

— Ще идеш ли? — попита го тя.

— Да, мисля. Но този път ще взема и теб — ако искаш.

Амбър не искаше, но се усмихна пресилено.

— Добре. — Поколеба се, но се постара да скрие раздвоението си. Трябваше да отиде. „Ръждясалият болт“ бе един от любимите барове на Ролф. Познаваше го добре. Ако Джек влезе там, ще има нужда от нея.

„Ръждясалият болт“ беше скромнен бардак с неонов светлини на фасадата от бетонни плочи, от които стърчаха чаркове на архаични роботи и киборги. Всичко това, заедно с миниатюрните сепарета, закрити от полупрозрачни завеси, придаваше определена атмосфера на заведението. Нямаше невъзможни неща в „Ръждясалият болт“ — тук можеше да се случи какво ли не. И се случваше. За срещата им Пурпурния бе избрал ранен утринен час и барът бе съвсем пуст. Докато вървеше зад Джек, Амбър продължаваше да се прозява.

— Няма никой — промърмори той и се огледа. Беше придобил навика на наемниците да не сяда, нито да застава с гръб към вратата.

Амбър също се огледа, виждайки неща, които Джек не забелязваше, като скрити камери за наблюдение, които предаваха образа в тайна стаичка в дъното. Повечето от камерите изглеждаха повредени, но имаше няколко, които със сигурност функционираха и в момента. Тя улови спътника си за ръката.

— Да идем там — насочи го встрани от обсега на една от действащите камери.

Дебелия Фред, притежателят на бара, обичаше да играе и за двете страни — докато камерите покриваха голяма част от бара, имаше места, където обективите им не можеха да надзъртат — стига да ги знаеш, разбира се.

Безпокойството на Амбър се предаде и на Джек, но преди да успее да каже нещо, завесата на ъгловото сепаре се отмести и тя нададе изненадан вик.

Джек се ухили, познал елегантната сребриста прическа на Пурпурния и мургавото лице с блестящи, засмени очи.

— На какво се смее пък този? — попита изнервено Амбър.

Джек усети, че ръката ѝ се напруга.

— Това е Амбър — представи я той и я побутна напред.

Пурпурния я огледа.

— А казваше, че била само някакво си улично хлапе. Виждам, че е изминала дълъг път.

— Що за странно име е това — Пурпурния? — попита подразнено Амбър. — Нямах ли си истинско?

— Амбър!

Пурпурния се разсмя и ги въведе в сепарето. Дръпна завесата, отрязвайки пътя на неоновите светлини, въпреки че малък сноп се процеждаше в отвора между завесата и стената.

— Казва каквото ѝ е на ума, а?

— Ни най-малко — тросна се Амбър. Приседна в самия край на сепарето, откъдето можеше да наблюдава през процепа какво става в бара. Ако наистина бе казала онова, което мисли, Джек едва ли щеше да седи тук толкова спокоен.

Пурпурния очевидно реши да не ѝ обръща повече внимание. Предложи на Джек от напитката си. Джек бутна встрани чашата и попита:

— Какво всъщност си намислил?

— Имам работа за теб — ако я искаш.

— Каква работа? Има ли я в обявите?

— Не, и няма да се появи.

Джек потъна в замислено мълчание.

— Защо точно мен избра? — попита той накрая.

— Държа на високото качество. А също и на наличието на съвест.

— Какво трябва да се направи?

— Да го наречем „стачкоразбиване“ — Пурпурния вдигна чашата си и продължи да го разглежда със засмени очи над ръба ѝ.

Джек започна да се тревожи. Що за странен разговор? Долови и напрежението на Амбър. Момичето ги поглеждаше през рамо, но в очите ѝ святкаха враждебни пламъчета. Какво ставаше тук? Защо имаше усещането, че нещата са извън неговия контрол?

— Ако ти е нужна съвест — заговори той бавно, — не ти трябва костюмът.

— Така е, не ми трябва костюмът. Нуждая се от човека в него — Пурпурния също говореше бавно, като барабанеше по масата с пръсти.

— И точно аз ли съм ти нужен?

— Не се сещам за по-добра кандидатура от твоята.

— Значи не отговаряш само за подбора?

— Аз ще ръководя цялата операция. Заплащането е щедро, плюс жилищни помещения...

— Звучи като дълговременно начинание.

— Може и да бъде.

Джек усети, че Амбър е замръзнала неподвижно. Потупа я по ръката, за да я успокои, без да сваля поглед от Пурпурния.

— Не искам да напускам Амбър... пък и не е зле да съм наясно за кого работя.

— Амбър може да дойде с теб, но ще трябва да я пазиш от останалите наемници.

— Амбър може да се грижи за себе си — рече Джек.

— Чудесно. Колкото до твоя работодател, засега предпочита да запази личността си в тайна.

— Но ти знаеш кой е?

— Знам — кимна Пурпурния. Облегна се назад и подпря ръце на облегалките. — Последния път, когато разговаряхме, беше намислил да постъпваш в гвардията на императора. Моето предложение ще ти помогне по-бързо да осъществиш мечтата си.

Джек се замисли.

— Не обичам да работя за профсъюзите.

— Вече ти казах — сви рамене Пурпурния. — Не мога да ти съобщя кой е работодателят. Мога само да ти гарантирам, че ако приемеш, няма да съжаляваш.

— Моментът не е подходящ. От известно време издирвам един човек — не беше разказвал на Пурпурния за себе си, но предполагаше, че той се е досетил за някои неща. — Не ми се ще да прекъсвам тази задача.

Пурпурния поклати глава.

— С парите, които ти предлагам, можеш да получиш достъп до много системи.

— Джек, подай ми пистолета — прошепна Амбър.

— След малко — отвърна той, все още завладян от мисли. — Добре, за какъв период от време и какво ще е възнаграждението?

— Трийсетдневен цикъл, пет хиляди кредита за теб. Плюс жилище. Можеш да вземеш и Амбър. По-добре да я вземеш добави усмихнато Пурпурния, — че тамошната стока хич не я бива.

Амбър скочи на крака.

— Божичко, Джек — просъска тя. — Дай ми пистолета и да се махаме!

Двамата мъже реагираха едновременно и също се изправиха. Едва сега Джек забеляза Ролф до външната врата, придружен от две мускулести горили.

— Имаме гости — отбеляза спокойно Пурпурния. — Теб ли търсят?

— Да.

Амбър започна да ровичка в джобовете на Джек. Той я плесна по ръката.

— Никакви оръжия. Има ли таен изход?

— Да — рече тя. — Но...

— Няма но — намеси се Пурпурния. — Вие двамата излезте оттам. Аз ще ви прикривам... ако все още искате работата.

Амбър отвори уста, но Джек я изпревари:

— Искаме я.

— Тази вечер, на космодрума, док 42. Ще ви приготвя документите — докато говореше, извади от джоба си страховит пистолет с издължено, тясно дуло. — Изчезвайте!

Джек дръпна завесата и хукна, теглейки Амбър след себе си, но тя заби токчета в пода и се опъна.

— Не оттам, глупчо. Насам!

Вместо отговор той я метна на рамо и сви в посоката, която му указваше. Зад тях изпукаха лазерни изстрели. Един куршум се заби в архаичния шлем на стената и го пръсна на парчета, част от които се разпиляха по пода пред краката им.

— Да имаш още гениални идеи? — попита Амбър на трепкащата светлина на изстрелите.

— Имам — отвърна Джек, пусна я на пода и я помъкна след себе си. — Да си събираш багажа.

16.

— Добре дошли във Видроград — рече Амбър. Прокара пръст по касата на вратата и се намръщи. — Всичко е мухлясало!

Прекрачи прага и влезе в определения им апартамент. Радостта ѝ, че най-сетне са напуснали кораба, започна да се изпарява.

— Това не е Видроград, пък и Пурпурния каза, че всичко ще се оправи веднага щом се нанесем и поставим влагоабсорбиращ апарат. — Джек остави багажа на земята и се приближи към панорамния прозорец. — Виж каква гледка! — Къщата се издигаше върху платформа, в дъното на широк завой на реката.

— Прилича ми на купа със спанак — намръщи се Амбър.

— Това, Амбър, е тропическа дъждовна гора, при това доста гъста.

— Хубаво, а от задния прозорец гледаш към мочурището.

Джек въздъхна.

— Знаеш ли, щеше да е по-добре да си останеш при Сейди.

— Май си прав. Този път тя нямаше да ме замрази — предпочита компанията ми. Щяхме да пробваме нови дрехи, бижута... — Амбър изрита ядно вратата. Сетне се отпусна върху един от куфарите и скръсти ръце. Джек неволно започна да се любува на извивките на тялото ѝ. Момичето въздъхна. — Съжалявам. Радвам се, че съм тук с теб, но това място...

— Не е Малтен. Виж, облаците се разсейват. Обещавам ти, че скоро ще видиш сапфиреносиньо небе, река с девственочиста вода, никакъв бетон и много зеленина...

— До следващия проливен дъжд, който, доколкото разбрах, се излива два пъти дневно през дъждовния сезон. Тогава вече и ние с теб ще плесенясаме.

Джек понечи да възрази, но в този момент на вратата се почука. Двама носачи внесоха сандъка с бойния костюм. Поставиха го на земята, получиха един доминионски кредит бакшиш и си тръгнаха. Амбър не сваляше обезпокоен поглед от сандъка.

— Все едно, че живеем в къща на кокили — промърмори замислено тя. — Надявам се, че няма да ни потопа задниците в блатото.

— Вече си твърде голяма, за да използваш подобен хлапашки език — скастри я той.

Амбър подсмръкна.

— Навсякъде цензура. Хубаво де... — Тя свали блузата, която бе толкова влажна, че заплашваше да се слепне с кожата ѝ. — Ще ида да взема душ, преди да съм се разпаднала в тази влага.

Въздухът стана по-поносим, когато пуснаха влагоабсорбатора. Едва тогава Амбър отиде да разгледа останалите помещения. Върна се със светнало от възлнение лице.

— Това е цял палат, кълна се, истински разкош! — После се сепна. — Не биваше да го казвам, не. Това е гаден замък!

— И всичко е наше? — в началото Джек бе предположил, че ще делят къщата с още някого.

Изненада се, че наколната къща е само за тях. Тръгна след нея. Имаше четири спални, две бани (вана, истинска вана — подскачаше Амбър), просторен кабинет, всекидневна с бар, кухня и столова. Не бе виждал подобно нещо от години.

— Струва ми се, че тук започва да ми харесва — заяви Амбър, докато преминаваше от стая в стая.

Откъм входната врата се чу тих смях. На касата се подпираше строен хуманоид с гладка като на видра кожа с карамеленокафяви петна, като очите на Амбър. Оскъдното му облекло се състоеше от чифт яркожълти шорти с издути джобове, натъпкани с най-различни неща, през чийто заден отвор се подаваше дълга космата опашка. Изпъна се, когато Джек прекоси всекидневната към него, и отдаде чест с ръка, която по-скоро наподобяваше лапа.

— Добре дошли в Рибоград — рече видрочовекът и отново избухна в съскащ смях. — Аз съм Скал. — Размърда мустаци и прибра ушите си към покритата си с козина глава. — Радвам се да се запозная с вас.

— Командир Скал — повтори Джек, който вече бе чувал това име, и подаде ръка, — приятно ми е да се запозная с вас.

Видрочовекът го огледа, сетне отново размърда мустаци.

— И на мен, командир Сорм. Подходящо име^[1] за някой, пратен на нашата планета, не мислите ли? — Той се разсмя. Големите му сияещи очи се извърнаха към Амбър. — Поздрави и за вашата самка.

— Още не съм...

— Не е свикнала с всичко, което ни предлагате — довърши вместо нея Джек. — Но, моля ви, командире, заповядайте. Не съм проверявал какво има в кухнята, но вероятно ще се намери нещо за пиене.

Скал влезе и затвори тихо вратата.

— Сигурен съм, че бира ще има в изобилие — рече той. Когато се усмихна, видяха, че устата му е изпълнена с два реда остри зъби. — Аз лично заредих хладилника.

Бирата беше с остър мирис и белезникав цвят, но приятна на вкус и веднага му допадна. Очевидно на Отър бяха вещи в тайните на алкохолната ферментация. Видрочовекът Скал се бе свил в предложеното му кресло като някакъв хищник. Амбър бе заела почти същата поза в своето. Джек седеше на един прост дървен стол и се извисяваше над двамата. Той помръдна яките си рамене.

Рибоядът го разглеждаше внимателно с ярките си очи.

— Пурпурния ме посъветва да се запозная с вас колкото се може по-скоро.

Джек вдигна ръка и се обърна към Амбър.

— Знаеш ли, мисля, че ще е най-добре да си избереш стая и да идеш да си разопаковаш вещите.

Момичето се нацупи, но стана и излезе от кухнята.

Рибоядът я изпроводи с изражение, в което се четеше интерес.

— Не позволяваш ли на твоята самка да обсъжда с теб стратегията? — попита той.

Джек не отговори и събеседникът му отново размърда мустаци.

— Кога ще мога да се видя с Пурпурния? — попита той.

Този път лицето на Скал със сигурност изразяваше развеселеност. Той вдигна лапи и приглади страните си.

— Това е един изостанал свят — рече той, — и животът тече доста мудно. Едва утре вечер ще възстановим връзката. Трябваше да сме готови вчера, но... — той повдигна едва забележимо рамене.

Джек се огледа. Всичко в къщата разчиташе на електричество.

— Откъде черпите енергия?

— Имаме си реактор в този район. Малко по-надолу, по реката...

— отново безгрижно свиване на раменете. Под кафеникавата козина изпъкваха мощни мускули.

— Реактор? — повтори учудено Джек.

— Ами да. Ефикасен, макар и малко анахроничен.

— Анахроничен? — Джек завъртя глава. — Мислех, че тези неща са забранени със закон. Кой го е построил? Как са му позволили?

— Има кой, командире, не бери грижа — успокой го Скал. — Скоро всичко ще се промени. А междувременно, разполагаме с пречиствателна инсталация, която функционира чудесно. — Той пхна ръка в един от многото си джобове и извади нещо. — Нашият народ има един обичай. Бих искал да ти подаря този церемониален нож. — Той подаде на Джек ножа, с дръжката напред. Беше изработена от слонова кост.

— Колко е красив! — Джек го пое с възхищение.

— Благодаря ти — кимна Скал.

Джек предполагаше, че сега от него се очаква някакъв ответен жест. Ала проблемът бе, че не разполагаше с нищо подходящо.

— Багажът с подаръците се забави — промърмори той.

— Значи следващия път.

— Със сигурност. А междувременно, има ли нещо, което бих могъл да направя за теб?

Лицето на Скал засия от вълнение. Той въздъхна и произнесе предпазливо:

— Много съм слушал за твоя боен костюм. Може ли да го погледна?

— Няма проблем. Дори ще ми е нужна твоята помощ. Трябва да го извадя от куфара и да го поставя на закачалка.

— Толкова ли е тежък?

— Да, и неудобен, когато не е включено захранването. Сега е в големия куфар. — Джек стана от масата и Скал го последва.

Хуманоидът се оказа доста як и двамата се справиха без особени усилия с костюма. Скал бе заплепен от сиянието на флексобрънките.

— Наистина е красив! — въздъхна той с ококорени очи.

— И смъртоносен! Оръжията му са вградени. Ето тук, в ръкавиците — Джек му показва десния ръкав.

Скал посегна да го докосне, сетне отдръпна ръка. Имаше унесен вид, сякаш нещо бе привлякло вниманието му.

— Моля за извинение. Става късно, а имам още срещи. Може би друг път?

— Всеки път, когато пожелаете, командир Скал.

— Оказвате ми голяма чест — отвърна видрочовекът и помръдна едновременно с мустаци и опашка. — Един последен въпрос... не смятате ли, че костюмът е неподходящ за мочурливи светове като нашия?

— Не смятам да го нося толкова често — отвърна сериозно Джек. — Но той има възможности, до които все още не се е налагало да опирам.

Скал се почеса замислено по бузата.

— Не се и съмнявам — поклони се леко. — Надявам се, че подаръкът ми ви хареса, командир Сторм. Очаквам с нетърпение следващата ни среща. — Сетне излезе, спусна се по витата стълба и се озова на пристана, където го очакваше издължена моторница.

Амбър се присъедини към Джек на терасата и погледна към отдалечаващата се моторница.

— Той ми харесва — рече тя. Небето бързо почерняваше и отдалече се чу грохотът на гръмотевица.

— И на мен — отвърна Джек, докато въртеше ножа в ръце. — Да приключваме с багажа.

Скоро започна буря. Нахлу с такъв неистов вой, че трябваше да мине доста време, преди да чуят, че някой тропа на вратата.

Джек отиде да отвори. Този път там стоеше друг местен жител с мокър комбинезон, а до него бе изправен Пурпурния. И двамата бяха привели глави под напора на дъжда. Джек се пресегна и ги издърпа вътре.

Намери им кърпи и докато се подсушаваха, Амбър им поднесе бира.

— Какво става? От часове се мъчим да се свържем с теб. Накрая решихме да дойдем и да проверим има ли някакъв проблем — обясни Пурпурния. След това добави: — Извинявай, пропуснах. Това е

командир Пунум. Той е от северните провинции и не е свикнал с дъжда.

— Командире — Джек кимна на нещастния видрочовек. Козината на главата му бе започнала да изсъхва, но комбинезонът бе пропит с влага. Сетне премести очи към Пурпурния, който си допиваше бирата. — Каква връзка? Казаха ми, че ще бъде възстановена едва утре.

Пурпурния премигна учудено.

— Ами... готова е от вчера!

Амбър подаде глава в стаята. В ръката си държеше прерязан кабел.

— Това така ли трябва да бъде?

— Проклятие! — изруга Пурпурния. — Ето защо не можем да се свържем с теб.

— Няма значение — опита се да го успокои Джек. — Вече дойдоха да ни поздравят с добре дошли.

— Кой?

— Командир Скал — отвърна Джек и втренчи поглед в Пурпурния.

Пунум издаде звук, който бе нещо по средата между изненада и ругатня и се отпусна в креслото.

Пурпурния се усмихна мрачно.

— Тъй, Джек. Изглежда бунтовниците първи са се добрали до теб.

Той разгледа внимателно церемониалния нож, сетне вдигна очи към Джек.

— Ако не друго, ясно е, че те смятат за важен и почетен противник. — Метна поглед на Пунум. Командирът имаше твърде малко общо със Скал... беше нисък, закръглен и се опитваше да се държи като гражданин на Доминиона, въпреки че очевидно комбинезонът и обувките не му бяха удобни.

Джек се пресегна и взе ножа.

— Въпросът е откъде знаят кой съм, и как са разбрали, че съм тук, след като току-що бяхме пристигнали. И откъде са научили за бойния костюм.

— Той знаеше за костюма? — в стаята се възцари напрежение, когато Пунум неочаквано се надигна.

— Дори поиска да го види.

— И ти му го показа?

Джек сви рамене.

— Не виждах причини да не го правя.

Пурпурния се отпусна уморено.

— Току-що се разделихме със скритото си оръжие — той стискаше юмруци. — Проклятие! Да знаех само кой е издал информацията. Скал винаги знае кои конци да дърпа. Как си тръгна?

— С моторница, надолу по реката.

Пурпурния махна на Амбър.

— Не си прави труда да разопаковаш. Тази вечер ще ви преместим.

— Не — поклатиха глави Амбър и Джек.

Пурпурния ги изгледа учудено.

— Но той знае къде се намирате. Настоявам да ви преместим, заради собствената ви безопасност!

— Открил е веднъж, ще го разбере и втори път. Освен това, ако останем тук, ще знаем, че рано или късно трябва да го очакваме. И той ще знае, че сме нащрек.

Пурпурния подсвирна от изненада, сетне се усмихна.

— Какво пък, добре, Джек. Ще играем по твоите правила. Но Амбър...

— Амбър знае как да се грижи за себе си. Повярвай ми — увери го Джек.

— Щом така казваш. В такъв случай ние си тръгваме. — Надигна се и погледна очаквателно към своя спътник. — Ще пратя лодка да те вземе утре за инструктажа.

— Разбрано — рече Сторм и затвори вратата зад тях.

Амбър почака, докато отвън се чу воят на двигателя на моторницата, после попита:

— Какво има?

— Нищо.

— Нещо не е наред. Виждам го в очите ти.

Джек се усмихна пресилено.

— И да е така, не мога да кажа точно какво е. Я по-добре да проверим дали в хладилника има нещо друго, освен бира.

Амбър погледна към мрачината зад прозореца.

— Продължава да вали — отбеляза.

— Почакай до утре.

Тя го последва в кухнята, където бяха приели първо жизнерадостния Скал, а сетне и Пурпурния и Пунум. Взе кърпа и избърса мокрите петна, след това погледна към тавана, сякаш се безпокоеше, че няма да издържи на пороя отвън.

— Не се ли безпокоиш, че издаде тайното си оръжие? — попита го, докато слагаше храна на масата. Навън неусетно бе настъпила черна и непрогледна нощ. Нищо общо с неоновите светлини на малтенските улици, по които бе израсла.

— Не — отвърна Джек. — Всъщност посещението на Скал може да ни е от полза. Той си тръгна с твърдото убеждение, че костюмът е крайно неподходящ за действия в мочурище.

— Прав е. Сигурно ще затънеш до задника — засмя се тя.

— Има нещо такова. Никога не съм го използвал на терен като тукашния, но имахме подобни тренировки по време на началното обучение. Ала Скал не знае още нещо — ако се наложи, мога да се държа като туземците.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— И какво — ще търчиш наоколо само с набедрена препаска? Или с жълти шорти?

— Може да е колан с оръжия. Ако се наложи. — Микровълновата печка изписука. Той отвори вратичката и извади отвътре два пакета. — Хайде, яж, че е време да си лягаме.

Амбър кимна към мрака зад прозореца.

— По какво познаваш?

[1] Сторм (Storm) значи буря. — Б.ред. ↑

17.

— Ти си истинска гадина — рече Сейди. Не сваляше поглед от мъжа, който обикаляше из стаята, като на няколко пъти едва не събори някои от безценните ѝ произведения на изкуството. Знаеше, че се опитва да я ядоса, и се мразеше, задето му позволяваше да го прави.

— Достатъчно е само да ми кажеш къде са.

— Няма да стане.

Ролф се завъртя рязко. Имаше злобна и грозна усмивка и изкривено лице, от навика му да дъвче винаги на едната страна. Носеше плътно прилепнали панталони от лъскава бяла кожа, затъкнати във високи сини ботуши, в същия цвят като синята му риза. Въпреки широко разкопчаната яка врат почти не се виждаше.

— Веднъж вече влязох при теб — заяви той. — Нищо не ми пречи да дойда отново. И ще продължавам да идвам — няма начин да ме спреш. Може да не съм достатъчно силен, за да те накарам да банкрутираш, но ще ти създавам много проблеми. Сериозни проблеми, повярвай ми.

Сейди преглътна.

Мъжът докосна с пръсти зарасналия белег на челото си.

— Нищо лошо няма да им сторя. Амбър е мое момиче — просто искам да си я върна. Тя е опасна. В момента е в ръцете на един човек, който няма никаква представа за способностите ѝ. А това може да му струва скъпо. Правя го за тяхно добро.

Сейди бе чувала немалко полуистини през живота си, затова разпозна с лекота още една. Надигна се от креслото, почти треперейки от усилие.

— Върви си, Ролф.

Той замахна внезапно и събори една ваза, тя се разби с грохот на пода. Ролф изгледа с презрение останките.

— Не биваше да се държиш грубо с мен. Съжалявам.

— Няма нищо — рече с разтреперан глас Сейди, без да сваля очи от останките на вазата. Безценен експонат от времето на династията

Мин, подарък от първия ѝ любовник, с голяма сантиментална стойност. — Но няма да ти кажа.

— Виж, ето в това грешиш. Ще ми кажеш и още как. Ще ми кажеш, защото не искаш да имаш неприятности. Двата с теб — той взе да си оправя маншетите — не искаме да се забъркваме в неприятности.

— Така е — съгласи се Сейди с надеждата, че разговорът променя посоката си. — Не искаме.

— Разбрах, че наскоро си имала вземане-даване с генерал Гилгенбуш.

Тя присви очи.

— Може би.

— Съвсем легален бизнес, разбира се, но горкият генерал не знае къде е, така да се каже, оперативният ти център. Сделките са били извършвани от един банков сателит. Разправят, че ужасно държал да научи къде живееш. Искал лично да ти поднесе... ах, комплиментите си.

— Малтен е неутрална територия. Гилгенбуш не е чак такъв глупак.

Ролф вдигна глава и очите му блеснаха.

— Има тайни операции и тайни операции.

Тя се отпусна в креслото.

— Разбира се, ако знае адреса ми.

— Точно така.

— Което няма да стане, ако аз...

— Ако ми кажеш това, което ме интересува — довърши вместо нея Ролф.

— Те не са на планетата.

— Това го знам.

Сейди разглеждаше позлатените си нокти. „Трябва да смекча удара“ — мислеше си тя.

— Нали не възнамеряваш да им сториш нищо лошо?

— Разбира се, че не.

— Добре тогава. Нае ги Пурпурния. Ще трябва да проследиш него... излетяха от док 42. Това е всичко, което знам.

Ролф кимна.

— И това ми стига. Приятен ден, уважаема госпожо.

— Не мога да отвърна със същото — тя го изпрати с поглед, докато тежката врата се затръшна зад него. Беше време, когато щеше да вкара негодника в леглото си, да го сдъвче и да го изплюе. Но сега... изглежда се размекваше. Докосна копчето на интеркома.

Джек насочи моторницата към острова, наблюдавайки как светлините на базата постепенно надмогват пелената на проливния дъжд. През последните няколко дни бе използвал неведнъж тези светлини за ориентация. В началото островът беше хълм, сетне се превърна в полуостров, но дъждовете продължаваха да ваят и сега той бе единствената суша на много километри наоколо, ако се изключеше дворцовия град, където обаче наемниците бяха нежелани. Небето беше мрачно синьо, на хоризонта се бяха скупчили нови буреносни облаци и вятърът бързо се усилваше. Наколната им къща вече бе напълно заобиколена от вода, което, според Амбър, било по-добре — поне нямало да се безпокоят за гущерите, които скачаха от клоните на дърветата.

Джек не се безпокоеше от такива неща. Всъщност нямаше нищо, което да буди тревогата му, макар да си даваше сметка, че количеството вода, което се изливаше от небето, бе прекалено дори за тропическата зона. Нямаше ли край този дъждовен сезон?

Един скършен клон се блъсна в предното стъкло на моторницата, завъртя се и удари борда отстрани. Джек стисна здраво кормилото и върна лодката на предишния курс. Включи чистачките и в същия миг като по команда от небето отново заваля проливно.

Моторницата вече плаваше из плитчини, които доскоро бяха суша, и Джек забеляза някакво скупчане по-нататък на брега. Двама от хората на Пунум, облечени в доминионски комбинезони, като че се опитваха да принудят някакъв стар рибояд да спре раздрънканата си лодка за проверка. Джек завъртя кормилото и насочи носа на моторницата към тях, усещайки как дъждът го шиба в лицето и гърдите. Беше се облякъл като местните, но униформата и бойният костюм бяха поставени в сандъка отзад. Беше обут със сандали, удобни върху хлъзгав и мокър терен, тъмносини шорти и колан за оръжие.

Хората на Пунум го забелязаха, спогледаха се учудено, сетне му козируваха. Старият рибояд, облечен с наметало от гущерова кожа, само сбърчи косматата си муцуна. Имаше живи черни очи, в които блесна изненада, когато забеляза с какво уважение се отнасят хората на Пунум към Джек — въпреки облеклото му.

Дъждът намаля за кратко.

— Какво става тук?

— Конфискуваме лодката, сър — отвърна по-едрият от двамата, чиито яки мускули изпъкваха под маскировъчния комбинезон. Съдейки по начина, по който помръдваха мустаците му, беше крайно възбуден или ядосан.

— Свободно, войнико — рече Сторм. — Защо я конфискувате?

— Военна повинност. Необходима ни е за транспорт, освен това — той облиза устни и погледна към стария рибояд, — не искаме да оставяме на противника каквото и да било, което би могъл да използва.

— Какъв противник?

— Този противник, сър — едрият войник посочи рибояда. — Освен това е и нарушител. Командир Пунум забрани към базата да се приближават цивилни.

Джек погледна към стареца, който се бе свил на дъното на лодката, сякаш се опитваше да се скрие в нея. В единия край имаше няколко чувалчета с *рин* — тукашния ориз.

— Какво правиш тук, старче? — попита го той.

— Продавам *рин*, ваша милост — отвърна старият рибояд. — Търговията замря в долната част на реката. Помислих си, че тук стоката ми може да се търси повече. Но изглежда съм сгрешил — и погледна свъсено двамата войници.

Джек също с труд намираще *рин* в последно време. Побутна чувалите.

— Ходи ли до базата?

— Не, ваша милост. Тези двамата... — видрочовекът добави нещо на местния диалект, което вероятно щеше да се преведе като „тъпаци“ — ме спряха. Мислят, че *ринът* е отровен. — Той плю презрително през борда на лодката, опасно близо до ботушите на войниците.

Едрият войник отново размърда рамене.

— Заповеди, сър — отвърна той на въпросителния поглед на Джек.

Джек въздъхна. Пунум беше параноик и очевидно това се предаваше на подчинените му. Войниците просто си вършеха работата, макар и малко по-ентусиазирано, отколкото бе необходимо.

Докато плъзгаше поглед по лицата им, даде си сметка, че е твърде слабо запознат с психологията на местните, за да може да разпознае кой от тях му е враг.

— И отровен ли е твоят *рин*?

— Не, ваша милост — отвърна старецът.

— Тогава ще го купя. Колко искаш? Пет доминионски кредита за чувалче?

Старецът облиза устни, а двамата войници пристъпваха неловко от крак на крак. Явно възнамеряваха да конфискуват *рина* за себе си.

— Две чувалчета за мен и по едно за двамата войници възнаграждение за бдителността им. Съгласен?

— Съгласен, ваша милост... но не искам кредити. Имате ли люспи?

Джек се засмя. Старецът не беше глупак. Искаше златни люспи вместо кредити, които може би не бяха добре приети навсякъде.

— Имам малко.

Старият рибояд изкриви лице в нещо, което, макар и с труд, можеше да се оприличи на усмивка.

— Аз и жена ми имаме скромни нужди. Свикнали сме да се задоволяваме с малко. Десет люспи?

Беше малко множество дори за Джек, който обикновено не носеше повече от двамайсета листа или люспи, както ги наричаха местните.

— Осем люспи — отсече той. — И си запазваш лодката.

Старецът изведнъж заподскача радостно.

— Ваша милост, вие сте толкова щедър! Ще ви взема само седем люспи. Премного съм благодарен, ваша милост! Премного благодарен!

Старецът се наведе, прехвърли едно по едно чувалчетата на брега, сетне запали раздрънкания стар мотор и се отдалечи надолу по реката под мрачните погледи на двамата войници.

— Защо му я оставихте? — запита го по-едрият.

— А как иначе ще се прибере у дома?

— С плуване.

Измериха се с погледи, сетне войникът изведнъж осъзна срещу кого е изправен. Отдаде малко неохотно чест и двамата продължиха нататък по брега, като не пропуснаха да метнат по едно чувалче *рин* на гърбовете си. Джек се върна в моторницата си и провери показанията на мониторите. Засега не се засичаше никаква подозрителна дейност в района. Наведе се да намести чувалчетата и случайно докосна ръкава на костюма.

„Здрасти, Джек. Днес ще убиваме ли?“

„Не и днес“ — отвърна машинално Джек. Включи двигателя и извърна носа на лодката към светлините на базата.

Вече беше привикнал да разговаря с костюма и не се изненада, както първия път, когато това стана. Двамата с Амбър бяха стигнали до извода, че влажният климат в Рибоград бе помогнал на съществото да съзрее по-бързо. То вече познаваше с лекота Джек и дори разговаряше с него. Всеки път, когато си разменяха думи, Джек усещаше, как космите му настръхват. Амбър го бе уверила, че е в безопасност дотогава, докато е в състояние да отблъсква съществото.

Рано или късно обаче жаждата да убива щеше да стане непреодолима. Беше като дрога, наркотик, от който се нуждаеше, когато използваше костюма. Джек си даваше сметка, че безгрижните му дни са преброени. Дали ще може още дълго да потиска онова, което се спотайваше в костюма?

Едва сега почувства, че косъмчетата на тила му са настръхнали.

18.

Той натисна копчето на дистанционното и вратите на хангара се разтвориха, пропускайки го във вътрешността на базата. За миг светлините го заслепиха. После видя, че Пурпурния го очаква.

— Проблеми?

— Само лошото време — отвърна Джек и метна чувалчето в ръцете на Пурпурния, който го улови, но се олюля под тежестта му. Джек се засмя. — Май си се отпуснал.

— Ни най-малко! Какво е това?

— *Рин*. Един местен рибояд идваше насам да ни го предложи, но двама от войниците на Пунум го спрели. Искаха да му го конфискуват, заедно с лодката.

— Ти какво направи?

— Аз ли? Като пълен наивник го попитах колко струва, купих го и го разпределих на три.

Пурпурния се разсмя. Докато вървяха към офицерската каюткомпания, той попита:

— Как мислиш, дали е бил от съпротивата?

Джек сви рамене.

— Напълно възможно. Ако е така, съпротивата е забогатяла със седем люспи. — Спря и се напъха в комбинеzona, който носеше в ръка. — Ако пък не е бил, направил съм добро впечатление.

— Благодаря, че си помислил и за мен. Този *рин* ще ми дойде добре.

— За теб по всяко време. Но нека все пак химиците го проверят, преди да го отнесеш у дома. Възможно е ринът да е отровен. — Джек се наведе да си завърже обувките и тъкмо навреме, за да избегне чувалчето, което профуча над главата му.

— Имаме проблеми. — Мургавото лице на Пурпурния изглеждаше страшно сериозно, докато се навеждаше над картата.

— Какви проблеми? — попита Джек и на свой ред се вгледа в картата. Почти веднага разпозна очертанятията на брега надолу по реката.

— Когато доминионските инженери дошли тук и построили реактора, те се захванали и с някои други проекти, по искане на Блестяща козина-ухилен зъб. — Това беше името на религиозния и политически водач, на който служеше Пунум. Всъщност това бе по-скоро интерпретация на името му, което си оставаше непреводимо от местния диалект. Независимо дали се харесваше на другите, той на практика управляваше цялата планета.

Джек забодя пръст в картата.

— За тази язовирна стена ли става въпрос?

— Да... сега устието, точно където са силни бунтовниците, страда от проекта. В онези провинции оттогава се е възцарила незапомнена суша. А същевременно в горната част язовирното езеро се е разраснало дотолкова, че заплашва да потопи няколко селца.

Джек се почеса по главата.

— Сигурно идеята е била добра за времето си — рече той, като чукна с пръст по делтата на реката. — Кога са започнали да се бунтуват — преди или след строежа на язовира?

— Доколкото можахме да определим, бунтът продължава вече три поколения.

— Аха.

Това беше първият сериозен разговор, който водеха, откакто Джек беше пристигнал. Пурпурния го бе накарал да обикаля известно време с Пунум, за да научи езика и да се позанимае с подготовката на войниците. В резултат на това Джек сега бе добре запознат с капризите на времето и всички особености на реката, която изглежда бе нещо като главна магистрала на континента и важна природна забележителност. Най-сетне обаче щеше да получи наистина ценни сведения за обстановката.

— Предполагам, че сме се отказали от претенцията да го наричаме „стачка“.

Пурпурния кимна.

— В такъв случай, сигурно си даваш сметка, че вероятно нарушаваме законите на Доминиона. Ако управляващата класа ни използва, за да се задържи на власт въпреки желанията на населението,

това не е наша работа. Доминионът признава само правителства с широка подкрепа.

Пурпурния сведе глава и се отдалечи от картата.

— Не работим за Доминиона.

— Добре, но не бива да забравяме, че в тази част на галактиката се разпорежда императорът.

Пурпурния тропна с юмрук по масата.

— Джек, навлизаш в опасни води. Дошли сме тук по молба на частен предприемач.

— А ако този предприемач действа в разрез със закона? — Пурпурния повдигна рамене. Изглеждаше слаб и строен в сребристия си комбинезон.

— Не е наша работа.

— Измяната е нещо, за което всеки трябва да внимава.

— Не и ти!

Джек се изправи.

— Нали каза, че ти трябва човек, който действа по съвест?

— Да върви по дяволите съвестта! Това е военна операция.

— Ако е бунт, нещата не са толкова прости. Нямаме право да се намесваме.

— Потушаването на стачки не е ли намеса?

Джек пристъпи от крак на крак и забеляза, че Пурпурния следи внимателно действията му, сякаш се готви да отблъсне атаката.

— Не е моя работа да обсъждам с теб политически или икономически санкции. Дори си мисля, че мястото ми не е тук. Не смятам, че Блестяща козина и прочее има право да се самообявява за пълновластен господар и да бъде подкрепян от войници на Доминиона, ако не е желан.

— И какво те кара да се съмняваш, че не е желан? — този път в очите на Пурпуния нямаше и следа от весели пламъчета.

— Подслушани разговори в местната кръчма. Старият рибояд от реката, чиято кожа току-що спасих. Може би и срещата със Скал. Не зная.

— Щом не знаеш, предлагам ти да не си блъскаш повече главата. Имаме проблеми надолу по реката и от теб се иска да отидеш там и да се намесиш.

— С хората на Пунум?

— Не... с костюма.

Джек се извърна и се втренчи в него. Опасяваше се, че Пурпурния ще надуши страха му от костюма.

— Искаш демонстрация на сила?

— Искам там долу по реката да знаят на какво сме способни — ако се наложи. Там има хамбари за жито и *рин*. Говори се, че местните крадели от тях въпреки забраната на правителството, а негово височество се опасява от избухването на гладни бунтове. Съществува немалка възможност *ринът*, който то си купил днес, да е от същите източници — целта е да ни натрият носовете.

Джек понечи да отвърне, после размисли и премълча. Пурпурния го погледна с въпросително вдигнати вежди, но Джек само поклати глава.

— Заминаваш утре заранта.

— С моторница или със скутер?

— Този път ще вземеш скутера. Забрави за шортите и колана. Това е сериозна задача. Нека са наясно, че няма да правим компромиси. Дръж си ушите отворени и после ще ми докладваш какво си научил.

— Дори и ако е нещо, което не би искал да чуеш?

— Особено в такъв случай — рече Пурпурния и се надигна. — Погрижи се Амбър да е наясно къде и как да ни потърси, ако някой ѝ създава проблеми.

Джек кимна. Когато излезе, навън отново бушуваше буря. Валеше като из ведро и той се зачуди дали скоро и земята под краката му няма да се превърне в дъно на река.

— Не можеш да вземеш костюма.

— Такива са заповедите.

Амбър седеше с кръстосани крака на пода, върху малък, ръчно тъкан килим, който бе купила от местните. Твърдеше, че пресичащите се кръгове в рисунката му ѝ помагали да се съсредоточава, когато медитира. И сега, докато разговаряше с Джек, пръстите ѝ се плъзгаха по тези кръгове.

— Ще бъде касапница. Никой от рибоядите не носи броня.

— Няма да стрелям по никого, освен ако не е крайно наложително. Костюмът е за сплашване.

— Скал не изглеждаше изплашен от него.

Беше права, разбира се, но той не възнамеряваше да ѝ го каже.

— Скал никога не е виждал костюма в действие — пък и той е командир на бунтовниците. Издирват го. Крие се. Никой не го е виждал, откакто беше тук.

Амбър вдигна глава. Лицето ѝ, обрамчено от тъмните ѝ коси, му се стори особено миловидно и привлекателно. У него се пробудиха чувства, които не искаше да изпитва. Не и към Амбър. Преглътна.

— Как нарече Скал? — попита го тя.

— Местен водач — отвърна Джек, като отмести поглед встрани. Зае се да лъска флексобрънките с мека кърпа и да се любува на блясъка им.

— В такъв случай може би от него трябва да получаваш заповеди.

— Подписал съм договор, Амбър.

Тя изсумтя презрително.

— Това не ти е някаква религиозна клетва. Или се мислиш за Скиталец и смяташ, че си поел по верния път?

— Моята работа е моят верен път. Забрави ли защо сме тук?

— Не, но може би ти си забравил.

Те се измериха с погледи.

Джек захвърли кърпата.

— Дойдох, за да си изградя репутация.

— Но това е само част от работата ти! Тук си, защото се надяваш някой ден да откриеш онзи, който те е пратил — теб и всички останали нещастници — на Милос, за да загинете. Да намериш виновния за изпепеляването на Кларон. Тук си, защото някой „замърси“ вашата „чиста“ война, и ти искаш да разбереш кой е и да го накажеш. Затова си тук, Джек, и ако излезе, че Пурпурния е на страната на онзи, в такъв случай не искам да имам нищо общо с него! — Тя скочи от килима и изтича в спалнята. Стъпките ѝ отекнаха, заглушени от затръшването на вратата.

Джек изрита ядно костюма. Флексобрънките засияха и почти веднага се чу:

„Здрасти, Джек! Ще ме обличаш ли?“

— Не — отвърна той. — Не смятам да нося костюма.

„Защо, Джек?“

Все едно спореше с тригодишно дете.

— Защото не искам.

Последва мълчание, но той долови мислена вълна на неудоволствие. Взе кърпата и отново се зае да лъска флексобрънките. По някое време спря, споходен от внезапна мисъл:

— Чувстваш ли нещо, когато правя това?

За миг усещането за чуждо присъствие се изгуби, сякаш бе попаднал в черна дупка, сетне от бездната ѝ изникна нова мисъл:

„Мога да почувствам, ако ти го искаш. — Пауза. — Искаш ли го?“

— Не сега — отвърна замислено Джек. — Знаеш ли къде се намираш?

„Навсякъде“ — дойде мигновеният отговор.

— Не, имам предвид в костюма.

„Не вътре. Около теб. Използвай костюма и аз ще бъда около теб.“ Вълна от удоволствие.

Джек разтърси глава. Безсмислено беше да общува с невидимото същество. Амбър също не бе постигнала повече от него. А междуременно костюмът започна да си тананика странната песен, която сам бе измислил.

— Какво правиш?

Вълна на изненада.

„Раста“.

Джек застина, учуден. Сега съществото осъзнаваше, че расте.

— Какво си ти?

Мълчание. После:

„Не зная. Аз... — много дълга пауза, през която Джек имаше чувството, че нещо се ровичка из мозъка и мислите му. После, миг на задоволство. — Аз съм фантом“.

— Фантом?

„Да. Неидентифициран обект.“

Джек неволно се разсмя.

— Добре, съгласен, ще бъдеш фантом.

„Ще ходим ли някъде?“

— Определено.

Той вдигна костюма и се отправи към вратата. Скутерът бе завързан за верандата и Джек постави костюма отзад, като пъшкаше достатъчно силно, за да го чуе Амбър и евентуално да му се притече на помощ. Небето започна да се прояснява. Свечеряваше се и на небосвода изгряваха звезди, нито една от които не му бе позната.

Върна се в къщата да си вземе багажа. Амбър надникна откъм хола.

— Нима ще тръгнеш, без да се сбогуваме?

— Нямах подобно намерение. Искях първо да отнеса костюма.

— Хубаво — тя не сваляше поглед от него. — Все още си мисля, че е опасно да...

— Остави ме аз да преценя — прекъсна я той. — Виж, Амбър, костюмът се държи по съвсем различен начин, когато се бия с него. Наречи го жажда за кръв, каквото пожелаеш. Берсеркерът, който расте вътре, е лишено от разум, войнолюбиво чудовище. Костюмът крие опасности и това означава, че трябва да се отнасям внимателно с него и винаги да бъда нащрек.

— Защо не се отървеш от него?

— Не мога... поне засега. Когато ме вземат в гвардията, ще си поръчам нов.

Тя сбърчи нос.

— Истината е, че не искаш да се разделяш с костюма. Няма да го признаеш, но си увлечен по него, както, надявам се, си увлечен и по мен. Това обаче също няма да признаеш.

Джек метна багажа на рамо.

— Може и да си права. Явно имам навика да събирам подхвърленичета. — Съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Амбър извърна рязко глава, сякаш я бяха зашлевили. Без да каже нито дума, тя изтича край него, излезе на верандата и се надвеси над костюма. Поддържа ръцете си върху него няколко минути, после се върна.

— Това ще го накара да замлъкне, поне за известно време съобщи навъсено. — Между другото, ако се интересуваш, той си е измислил име. Нарече се „фантом“.

— Зная — отвърна Джек, но тя вече му бе обърнала гръб и се прибираще вътре. Скочи в скутера, натисна докрай газта и се понесе надолу по реката.

Джек влезе в стаята си на втория етаж на хана и се огледа внимателно. Още помнеше подозрителните погледи, с които го бяха изпратили гостите в кръчмата долу. В близост до устието се бе възцарила трайна суша и почвата навсякъде бе напукана. Джек смътно си спомняше ранните години на Дорман, когато фермерите посрещаха сухия сезон с опасения дали ще могат да изхранят семействата си. Насажденията и добитъкът измираха, сякаш сушата изсмукваше живота от тях. Спря, след като пристъпи в стаята, опитвайки се да възвърне спомени, които бяха почти изтрети от седемнайсетте години, прекарани в хибернация.

— Ще пиеш ли една бира? — произнесе любезен глас в тъмнината. — Това е най-добрият лек срещу неприятностите в живота.

Джек положи внимателно костюма. Знаеше кой е нечаканият гост в сянката, още преди да пристъпи напред.

Скал му се ухили и мустаците му щръкнаха. Тънък сноп светлина, който се процеждаше през прозореца, озари бластера в ръката му.

19.

— Завари ме неподготвен — рече Джек и се приближи към него. Скал размърда опашка.

— Със смъкнати гащи, а? — засмя се с беззвучния си смях. След това прибра оръжието. — Не бях сигурен, че ще си ти.

— Виж, това щеше да е изненада.

— Радвам се да те видя отново, командире — призна Скал. — Но няма смисъл да се криеш в тъмното. Не зная дали ти е известно, но ние, рибоядите, имаме отлично нощно виждане. — Протегна му вече невъоръжената си ръка.

Джек я стисна.

— Казаха ми, че с теб сме врагове.

Скал вдигна рамене.

— Зависи от гледната точка. Ела и седни. Тук има готвено с месо и студена бира, все вносни неща, заради теб — посочи масичката, на която бяха сервирани две порции и запотени бутилки.

Джек кимна.

— Звучи примамливо. — Настани се на един от столовете и остави Скал да му напълни чашата. Беше седнал така, че да не е с гръб към вратата и прозореца. Скал забеляза предпазливостта му и се засмя.

— Веднъж наемник — наемник за цял живот, а? Не си обикновен гост за вечеря.

— Нито пък ти.

— Така е — Скал вдигна чашата си с бира. — Да пием за необикновените гости.

Джек отпи с удоволствие — бирата беше добре изстудена, а храната се оказа вкусно приготвена и още гореща. Бирата не беше от любимия му вид, но без никакво съмнение си я биваше.

Скал вдигна крака на дървената облегалка на свободния стол.

— Намислил съм — заговори той, — когато взема властта, да поканя на планетата някой от прочутите производители на бира.

Джек едва не се задави.

— Това не съм го чул — рече той.

— Разбира се, че ме чу — погледна го Скал. След това се пресегна и засили светлината на фенера, окачен на стената.

— Изненадваш ме, Джек Сторм. При първата ни среща си помислих, че кръвта ти е като ледените води на северния континент.

Джек също се облегна назад и сръбна от чашата. Реши да не отговаря, а да седи мълчаливо, със загадъчно изражение.

Мустаците на Скал помръднаха. Джек го прие за израз на нервност. Наведе се напред и опря лакти върху масата.

— Не забравяй, Скал, че аз съм прочут войн — със или без бойния си костюм. Но като всички войни, не обичам да започвам конфликта и вземам участие в него само когато намесата ми стане неизбежна.

Скал се отдръпна лекичко от масата.

— Блестяща козина-ухилен зъб вече го направи — заяви той. — Като покани чуждоземци, за да поддържат властта му, в случай че народът се вдигне на въстание. Но той е глупак.

Джек набоде на вилицата парче от ароматното месо и отхапа.

— Чудесна храна — отбеляза.

— Ще предам похвалата ти на моята самка — кимна Скал. — Виждам, че не се интересуваш от политика.

— Ни най-малко. Нито от бунтовници.

— В такъв случай може би ще успея да те убедя, че ако си на моя страна, ще извлечеш известни изгоди.

— Изгоди могат да се извлекат от всяка страна. Дори когато целта е само да се спласи населението, за да се избегнат излишни жертви. Макар че в такъв случай изгодата ще е по малка.

Скал също похапваше с видимо удоволствие. От време на време белите му зъби проблясваха в сумрака.

— Какво ще искаш тогава, командире?

— Нищо, което би могъл да ми осигуриш. Проблемът, ако има такъв, ще го решавам сам. Но не смятам да стоя със скръстени ръце.

Скал не отговори, но на лицето му се изписа усмивка.

— За какво дойде тук? — попита той след кратко мълчание. — Заради хамбарите ли?

— Казаха ми, че имало тежка суша и било възможно да бъдат нападнати хамбарите.

— Възможно, но не и вероятно. Защо не слезем долу да пийнем по нещо по-силно. Ще се запознаеш с местните.

Джек се подвоуми, после се надигна.

— Защо пък не?

Кръчмата беше почти опустяла. В просторното помещение бяха останали само три групички рибояди. Дървените маси лъщяха на светлината на фенерите. Тук нямаше електричество. Съдържателят се приближи, костелив рибояд с посивяла козина. Носеше риза и шорти, от които се подаваше отпуснатата му опашка.

— К'во мога да сторя за вас, момци? — попита той на местния диалект.

Скал постави на масата четвърт люспа.

— Две чаши от най-доброто вино, но искам да го наточиш от бурето в мазето.

— Ах — поклати глава кръчмарят. — Скал, ако по-голямата ти сестра не работеше тук, нямаше да знаеш, че имам таквиз неща. Хубаво де, щом сте платили, ще си го получите.

Джек се озърна и забеляза, че останалите им хвърлят любопитни погледи.

— Тихо е тази вечер.

— Повечето вечери е така. Рибоядите напускат равнините и се преселват из планинските райони. Там поне има вода, а и няма кой да им иска данъци.

— Заради язовира ли стана така?

Скал поклати глава.

— Не съвсем... но затова пък проливните дъждове нагоре по реката са наша работа.

— Какво?

Скал го разглеждаше внимателно.

— Джек, ти не си глупак. Чу ме добре какво казах.

— Не можете да контролирате времето. Няма технологията и не можете да се сдобиете с нея — прекалено е скъпа. А и намесата в климата може да предизвика тежки последици в екологичното равновесие на континентите. — Джек едва успяваше да овладее възбудата си. Имаше чувството, че всички в кръчмата слушат разговора им.

— Нищо не сме нарушавали, само пратихме няколко облака нагоре по реката.

— Но как?

— С магия, Джек — ухили му се Скал. — С магия.

В същия миг се появи кръчмарят и постави две чаши пред тях. Имаха упойващ и примамлив аромат.

Скал вдигна своята. Беше порцеланова, с позлатен ръб.

— Както е казал много отдавна един от вашите философи: „Истината ще ви направи свободни“.

— А друг пък е казал, че една лъжа, повторена сто пъти, става истина — контрира Джек и надигна чашата. Виното приятно опари гърлото му. — Какво имаш предвид под „магия“?

— Магия и нищо повече. Не съм магьосник и не мога да ти издам тайната, но ще ти кажа, че се получава. Ще видиш, че вали само горе.

— Сигурно е случайност.

Скал поклати глава.

— Не вярвам в магиите — рече Джек.

— Добре де, може да имате други названия за тези неща. Заклинания, молитви, каквото ти хареса.

Джек вече се питаше, дали Скал не е жертва на въображението си или на силно самовнушение. Вдигна чашата си и я разгледа с възхищение. Беше истинско произведение на изкуството. Всичко това бе наистина много странно. Как е възможно един толкова изостанал народ да владее подобно изкуство? Виното, което произвеждаха, имаше великолепен вкус, някой бе открил тайната на порцелана, освен това твърдяха, че с умовете си командват времето.

— Какво се надявате да постигнете?

— Това — отвърна Скал, като не сваляше блестящия си поглед от него — ще оставя сам да откриеш.

Пиха по още няколко чаши, след което се върнаха в стаята на Джек, където Скал го остави да намери сам пътя до леглото. Междувременно рибоядът се зарови в багажа му под учудения поглед на Джек. Зарадва се на церемониалния нож, но остана видимо недоволен, че не е открил другото, което търсеше.

— Къде е, Джек?

— Кое?

— Дистанционното на работа.

Джек седна в леглото и спусна крака. Усети, че главата му се върти.

— Няма дистанционно. И не е робот. Това е боен костюм.

Скал размърда мустаци и вежди по начин, който Джек вече се бе научил да разпознава като смръщване.

— Безполезен е.

— Обиждай ме колкото искаш, но не и моя костюм! — Джек вече чувстваше, че алкохолното опиянение го напуска, но се стараяше да се преструва на пиян, за да заблуди противника си.

— Не зная дали да ти вярвам — подметна замислено рибоядът.

— Нито пък аз. С твоите налудничави разкази за старейшини, които използвали магия срещу времето...

Очите на рибояда блеснаха. Той протегна ръка.

— Ела с мен. Ще ти покажа. И си сложи бронята.

— Бронята?

— Старейшините трябва да я видят. Да, това е единственият начин да го направим. Трябва да дойдеш с мен и да носиш костюма.

— Ами ако не искам?

— Разбира се, че искаш!

Джек се надигна бавно, вече контролираше напълно тялото си.

— Утре сутринта трябва да проверя хамбарите и да организирам охрана, преди да са започнали бунтовете.

— Не се безпокой за това, приятелю — сви рамене рибоядът. — От рина вече няма и следа.

Кой знае защо Джек не беше изненадан.

— А опасността от бунт?

— Пратили са те по фалшива следа. Пуснахме малко дим с надеждата, че изборът им ще падне върху теб. И познахме! Хайде, Джек, какво губиш?

Въпросът бе какво ще спечели Скал, но Джек премълча.

— Къде отиваме?

— В планините.

— И ще трябва да се катерим чак дотам?

— Защо? Аз имам скутер — усмихна се Скал.

— Така и предполагам. Е, добре. Само да пратя съобщение.
Скал се пресегна и го улови за китката.

— Виж, това не те съветвам да правиш. Ако те обвинят в предателство, винаги можеш да кажеш, че сме те отвлекли насила.

Джек повдигна изненадано вежди, но не отговори. Извади костюма и го приготви за обличане. Фантомът кой знае защо не се пробуди, нито започна да го разпитва и за първи път Джек усети, че му липсва.

Навън вече се зазоряваше, когато скутерът се понесе над напуканата земя. На редките места, където се виждаха влажни петна, имаше рояци от дребни мушици с разноцветни телца и златисти криле, а над тях кръжаха птици, които от време на време се стрелваха надолу, за да похапнат от плячката.

Не след дълго синкавата мараня на утрото се смени със сиянието на жълтото слънце. Скал управляваше скутера сякаш бе яхнал диво животно. Обърна се и се ухили на Джек. Машината нямаше предно стъкло, нито покрив и вятърът рошеше русата коса на Джек. Беше си сложил очила и се стараеше да си държи устата затворена, въпреки че мушичките намираха начин да се напъхат вътре. Примижа към слънцето. Не беше толкова силно, колкото на Малтен, нито като на Милос, но бе достатъчно ярко.

Попаднаха във въздушна яма и скутерът хлътна надолу. Празният ръкав от флексобрънки се преметна и го перна през ръката, сякаш костюмът се опитваше да привлече вниманието му. Когато отново изравниха полета, до слуха му достигна приглушен грохот.

Джек вдигна очи. В небето се бяха струпали облаци, които се движеха нагоре по реката. А нямаше почти никакъв вятър. Какво ги тласкаше?

Какво, действително?

20.

— Няма човек, достатъчно мъдър, за да ни управлява — заяви Старейшината.

Джек се озърна в мъждивата светлина на огромната пещера. По стените блещукаха минерали, уловили светлините на тънките свещи, забодени в ниши на различни места, под които се бяха оформили пътечки от разтопен восък, останал от безброй предишни, изгорели на същото място свещи. Не се чувстваше удобно, приседнал на една страна, притиснат от тежкия костюм и шлема, както бе настоял Скал. В сравнение с него рибоядите наоколо изглеждаха истински джуджета. Имаше желание да се раздвижи, да помръдне с рамене, но си даваше сметка, че това наглед невинно движение може да помете околните. Рибоядите извърнаха косматите си муцуни към него и той осъзна, че очакват да отговори на думите, които току-що бе чул. Покашля се, докато обмисляше какво да каже, но го изпревари еднорък рибояд.

— А ти, дърта фъшкия, си готов да оставиш да вземат решенията Старейшини като нас, дете не знаем друго, освен да пеем за дъжд и да спорим за всякакви глупости. Нито село, нито цяла планета могат да се управляват по този начин — той размаха чуканчето на отрязаната си ръка. Имаше гарвановочерна козина, със сребристо петно на муцуната и ушите си.

— Кой тук ще повярва, че вземаш страната на Блестяща козина-ухилен зъб? — обади се друг рибояд със светлобежова козина, вероятно женска. Освен шорти носеше и покривало.

— Познаваш ме добре, Мъгла над водата — отвърна Едноръкия. Той погледна към женската и кимна едва забележимо, жест, който вероятно означаваше уважение. — Но за да се действа, не стигат само един или двама.

— Стига и един, трябва обаче да е подкрепен от съвета.

— Може би.

— Ба! — изръмжа първият рибояд и герданът на шията му проблесна. — Нито един човек не може да почувства онова, което

чувства рибоядът.

Джек отново трябваше да потисне желанието да се размърда. Погледна към Скал, седнал безстрастно от другата страна на кръга, озарен от трепкащата светлина на свещите. Въпреки че изглеждаше спокоен, нямаше никакво съмнение, че поглъща внимателно всяка произнесена дума.

Скал се размърда, сякаш усетил погледа на Джек.

— Доведох ви гост, не да ви чуе как се карате за политики, а за да му покажете магията, която владеете.

Очите на всички присъстващи се присвиха при тези думи, Джек почувства, че по гърба му пробягват хладни тръпки.

— Това умение — обади се Мъгла — е наша свещена тайна. Не е позволено дори да се говори за него. И ти го знаеш, Скал.

Той наведе глава и остана така.

— Живеем в необикновени времена — рече тихо.

— Тъй ли? И защо да са такива? Отглеждаме собствен *рин* и пращаме роднините си в планините да оцеляват. Защо? Защото държим да покажем на императора зъбите си?

Скал сви рамене. Козината му настръхна, сетне се приглади, докато гласът на Мъгла утихваше надалеч в пещерата.

Едноръкият размърда чуканче.

— И двамата сте само лайна във водата, ако продължавате да се карате пред чужденеца. Ще му покажете всичките ни слабости и нито едно достойнство.

— Не съм тук в качеството на официален представител намеси се Джек.

— Не представляваш никого, освен себе си, така ли?

Джек кимна в потвърждение.

Едноръкият се озъби в доволна усмивка.

— Това добре! Така трябва да бъде.

— Пак говориш за политика, изкуфял дъртако — скастри го рибояд с червеникава козина, който досега бе скрит в сенките. — Когато чужденецът си тръгне, главата му ще е пълна с нашите вражди.

— И какво от това?

— Истината е — обади се Скал, — че той е наш враг.

В пещерата внезапно се възцари тишина, нарушавана единствено от пукота на пламъчетата и цвърченето на падналите върху тях капки.

Мъгла извърна сините си очи към Джек.

— Вярно ли е?

— Аз съм на платена служба при командир Пунум — и доколкото ми е известно, той е главнокомандващият на Блестяща козина-ухилен зъб.

Някой изсъска. Друг произнесе:

— Враг на едни от нас, приятел на други.

Джек премигна. Какво търсеха тук поддръжниците на владетеля на рибоядите? Започна да осъзнава, че политическата обстановка на планетата е далеч по-сложна, отколкото си я бе представял.

Скал вдигна церемониалния нож.

— Дори да е враг на някои от нас, той е благороден. Накарах го да облече бронята, която носят войниците на неговия император, за да може всеки от нас да придобие представа срещу какво се изправяме, в случай че избухне война.

Джек едва сега разбра, че Скал го бе довел тук за демонстрация. Неволно се сви в костюма. Пурпурния щеше да се ядоса страшно много, когато узнаеше за какво са го използвали. Предполагаше, че и Амбър ще каже: „Джек, ти си толкова наивен.“ По гърдите му се стече една самотна капка, която остави топла и влажна диря върху кожата. Ужасно му се искаше да се почеше. За миг му се стори, че е на Милос — с туземците, които трябваше да защитава, а техните представи за война бяха съвсем различни.

Но беше по-лошо, отколкото на Милос, защото врагът, срещу когото трябваше да се изправи, му бе симпатичен — тези рибояди нямаха нищо общо с отвратителните драки, които мачкаше с такава охота из пясъците. А Скал му бе също толкова близък, колкото и Пурпурния. Как би могъл да воюва срещу него?

Но ситуацията наподобяваше тази на Милос по друго — Джек осъзнаваше, че е в безизходица. Работеше за частно лице. Ако императорът научи за това, ще си измие ръцете, а Джек ще трябва да излезне отново, за да не злепостави височайшата политика.

Не и този път!

Нямаше да позволи отново да го заровят жив.

Осъзна, че Скал му говори нещо и че останалите го гледат, очаквайки да чуят отговора. Изправи се и ги огледа.

— Не затова дойдох тук.

Разнесе се недоволен и дори гневен ропот, но Скал вдигна ръка.

— Моят гост има право. Той идва от друг свят. Не ми повярва, когато му казах, че вие сте прогонили дъждовете нагоре по реката. Исках да ви помоля да го убедите, че съм прав.

Мъгла над реката погледна Скал. Мустаците ѝ трепереха. След това изви глава назад и подхвана странна и причудлива песен, наподобяваща вой на животно — дивашки звук, който прати ледени тръпки по гърба на Джек.

Останалите дванайсет старейшини от кръга се присъединиха към нея. Някои пееха, други тананикаха монотонно или подвикваха ритмично, спираха и пак започваха.

Джек долавяше съвсем осезаемо звуковата вълна. Костюмът не беше затворен херметически, нито разполагаше с достатъчен запас кислород, за да се изолира от околната среда. Почувства нарастващото напрежение в пещерата, като преди скок от десантна тръба или при бързо изкачване на голяма височина. След това изведнъж изтрещя гръмотевица.

Джек се извърна към входа на пещерата, който бе толкова далеч, че едва различаваше отвора. Напусна кръга и се отправи към него. Скал скочи и изтича напред, сякаш възнамеряваше да му запречи пътя, но се отказа и го пропусна.

Джек излезе навън и спря на склона на Скалистата планина. Малко по-надолу сияеше с металната си обшивка скутерът. Високи и жилави планински треви се превиваха под напора на вятъра. Клоните на дърветата шумяха. Джек погледна през горната камера към небето. Когато пристигаха, беше сапфиреносиньо, а сега бе почерняло като въглен — нагоре по реката се надпреварваха тъмни облаци. Изглеждаше направо невъзможно, но всички датчици засичаха рязка промяна във времето и спадане на атмосферното налягане.

Джек не разполагаше с никакво обяснение за стореното от старейшините, или поне с такова, което би могъл да приеме. Ако Амбър беше тук с него, може би щеше да му помогне...

Забеляза, че Скал е застанал зад него.

— Виждам — промърмори Джек, — но не разбирам.

— Някои неща са отвъд способностите ни да ги проумеем — каза Скал. — Аз също не разбирам как си се озовал тук, в моя свят, но въпреки това те има. И защо нямаш опашка?

Джек неволно се разсмя. Извърна се и влезе обратно в пещерата.

— Доведе ме тук, за да им покажа костюма, нали?

Скал вдигна рамене.

— Искях да разберат какви възможности притежава.

— Защо?

— Чувал съм разни истории. Опитвах се да убедя сънародниците си, че ако искаме да спечелим тази война, трябва да го направим с един светкавичен и решителен удар. В противен случай ти и другите като теб ще ни смачкате. — Скал посочи към дъното на пещерата; — Те не вярват, че можеш да ни унищожиш.

— И ако им покажа — тогава какво?

— Тогава ще ги убедя как трябва да действаме.

Или, помисли си Джек, че трябва да се предадат пред по-силния противник. Той се поколеба.

— Веднъж се присмя на костюма ми. Не вярваше, че може да бъде използван в тресавища и блата.

— И все още не вярвам — заяви Скал.

— В такъв случай предстои да го подложим на изпитание.

Големите кафяви очи се разшириха.

— И мен ли смяташ да убеждаваш?

— Стига да мога.

Скал помисли малко, сетне отвърна:

— Малко по-надолу има мочурище. Пълни се от планинските потоци. Използваме го да затваря пътя към пещерата от онази страна. Не е кой знае какво, но стига да погълне човек като теб.

— Значи ще свърши работа.

Видрочовекът се ухили.

— Очаквам с нетърпение да те видя как затъваш в калта. Но да влезем вътре. Старейшините ни чакат.

Песента бе секнала. Мъгла над водата бе обгърнала коленете си с ръце. Из въздуха се носеше сладникав дим и Джек забеляза, че рибоядите си предават от ръка на ръка запалена лула. Кой знае защо това не го изненада.

— Видях, че бурята поема нагоре — рече той.

Едноръкия се ухили.

— Дребна работа — заяви. — Колкото да ти покажем нещо.

— Но как го направихте?

Рибоядите застинаха и Джек си даде сметка, че въпросът му е глупав. Махна с ръка.

— Моля за прошка. Бях забравил, че тази тема е... свещена.

Скал седна с кръстосани крака на мястото си в кръга, тъкмо навреме, за да поеме лулата.

— Имам една молба за Джек — произнесе той.

— Каква?

— Мъгла над реката, ще те помоля да му гадаеш по дима — Скал се усмихна загадъчно и предаде лулата нататък.

Женската първоначално се намръщи, след това лекичко наклони глава на една страна и помръдна с мустаци.

— Добре, щом настояваш. — Очите ѝ се присвиха съсредоточено. Вдигна лице нагоре и сиянието на свещите накара зениците ѝ да блеснат. — Ти си доста по-възрастен, отколкото изглеждаш... почти двойно повече, но си прекарал половината от живота си в сън... в сънища за война.

Джек се облеци. Въпреки че останалите не го виждаха заради костюма, тялото му започна да трепери.

— Виждам пламъци. Всичко е в пламъци — Мъгла поклати глава. — Каква ужасна война... не почакай. Добре, че е свършила.

Едноръкия промърмори:

— Както казва *скачала*, той ще се запъти към нашия свят.

— Шшшшт. — Друг старейшина го сгълча и той сведе засрамено глава. Сторм не можа да разбере дали бе защото прекъсна Мъгла, или защото бе споменал един от техните най-зли богове.

Мъгла го посочи.

— Ти имаш дълг, роден от пясъците и закален от огъня. Не го забравяй, каквото и да стане. — Тя млъкна за миг, сетне продължи: — Има и още един...

Джек не можеше да понесе повече.

— Благодаря ти, Мъгла, виденията ти са верни, но позволи ми да запазя някои неща в тайна. Скал вече ви каза, че съм ваш враг.

Мъгла кимна и се изправи.

— Да видим как се движиш.

Скал ги поведе към мочурището в планината. До него се стигаше през тясна клисура. Мочурището заемаше дъното на клисурата и само една тясна, очертана с белезникави камъчета пътечка следваше

далечния му бряг. Джек я забеляза само защото погледна натам, но почти веднага прецени, че е твърде несигурна, за да мине по нея с тежкия костюм.

На места мочурището бе покрито с гъста зелена трева, имаше дори участъци, където изглеждаше изсъхнало. И едва ли щеше да му обърне внимание, ако не го бяха предупредили за съществуването му.

Старейшините се подредиха в началото на пътеката и извърнаха лица към него. Усилващият се вятър рошеше козината им. Забеляза с изненада, че някои от тях имаха оголени места по телата си. Мъгла пристъпяше грациозно, но някои от останалите Старейшини накуцваха и се нуждаеха от помощ, докато прескачаха от един камък на друг. Докато ги разглеждаше, Джек установи, че вече не мисли за тях като за чуждоземци. Размърда лекичко рамене. Един от датчиците го дразнеше неприятно.

Скал бе застанал на отсрещния бряг и очакваше демонстрацията да започне.

— Е, старче — рече си Джек, — време е.

Фантомът не отговори, но Джек кой знае защо бе сигурен, че го чува. Сви колене. Включи реактивните двигатели на малка тяга и закрачи по повърхността на мочурището.

Скал замръзна от изненада и опашката му щръкна нагоре, докато Джек се носеше над блатото. Рибоядите очевидно очакваха да го видят как потъва и също зяпнаха от почуда. Джек продължаваше да крачи право към Скал. Командирът бе застанал на пътя му към изхода на цепнатината. Зад него се виждаше зелена долина със сребърни дървета, които се огъваха под напора на вятъра, истински малък оазис в свят, който доскоро бе смятал за царство на мочурищата.

Джек натисна с брадичка лоста за управление и буквално изхвърча от калта, прелетя над главата на Скал и се приземи в началото на долината. Извърна се и погледна към тях.

— Обучаван съм — заговори с ясен глас — да воювам по такъв начин, че да не пострада нито един елемент от обкръжаващата среда. Наричаме подобна война „чиста“.

— Звучи разумно — кимна Едноръкия. — Какъв смисъл да завладееш мочурище, което вече си замърсил.

— Тъкмо това е идеята. Някои ни обвиняват, че твърдо лесно убиваме и сме забравили значението на понятието *душа*. Може би са

прави. Но ако плътта е толкова глупава, че да се вдига на война, може би заслужава да бъде унищожавана, докато на нейно място дойде друга, склонна към миролюбиви постъпки. Както и да е, аз не съм... старейшина. Аз съм само войник. Сега ще ви демонстрирам част от възможностите, а също и щетите, които бих могъл да нанеса, ако ми бъде заповядано. — Джек се завъртя и насочи един лазерен лъч към каменните стени. Скалата започна да се топи, няколко едри парчета се откъртиха, свлякоха се надолу и запушиха входа на клисурата.

Рибоядите ахнаха, Мъгла извика уплашено, но Джек не спря. Още преди камъните да са изстинали, той се наведе, сграбчи с ръкавиците си едър къс и го вдигна над себе си. След това приклепна, хвърли камъка нагоре и го простреля в небето, превръщайки го в облак прах. Отново се наведе към купчината и започна да хвърля останалите натрошени камъни обратно в назъбения кратер, който бе издълбал с лазерите си. Не след дълго от кратера остана само тъмна, обгоряла дия.

В краката му лежеше друг масивен отломък. Джек го взе, подхвърли го като футболна топка, улови го и продължи да се упражнява с него, както ги бяха учили по време на началната подготовка, като същевременно тичаше, подскачаше и дори се преобръщаше във въздуха. От време на време разнообразяваше представлението с фойерверки от лазерни откоси. Когато най-сетне спря, беше задъхан и тялото му бе плувнало в пот. Свали шлема и огледа триумфално публиката. Не беше се упражнявал толкова интензивно от двайсет и три години и сърцето му блъскаше лудо.

Трима от старейшините бяха припаднали. Мъгла се поклащаше несигурно, опряна на ръката на Скал. Джек се изплаши, че е прекалил, но в този миг един от старейшините промълви:

— Ние нямахме ни най-малка представа. Всичко, което направи... ти си играеше с нас... а би могъл да ни смачкаш. Като червеи...

— Но ние не воюваме по този начин. Предпочитаме да преговаряме и преминаваме към действие само когато няма друга възможност. Затова ще се опитаме да... — Джек млъкна, усещайки, че гърлото му е пресъхнало. — На този свят има далеч по-страшни неща... — Все пак предпочиташе да не им разказва за тях. Нямаше нужда да им описва артилерийска подготовка, бомбардировка или

химическа атака. Достатъчно бе, че са видели *него*. — Винаги когато е възможно, проявяваме милост.

Мъгла стисна зъби.

— Милост ли е да си играеш с нас? Милост ли е да ни оставиш да смятаме, че бихме могли да се изправим срещу теб, да се бием на равна нога? Какъв избор имаме сега, когато знаем, че не можем да те спрем, че усилията ни са безсмислени и ще бъдем смазани при първото стълкновение. Това ли наричаш милост? — почти извика тя.

21.

— И после какво стана? — попита Пурпурния и се подпря заинтригувано на бюрото, разглеждайки го с блестящи очи. Прокара ръка през посребрената си коса.

— Упоиха ме и ме върнаха обратно в крчмата. Свързах се с теб и потеглих обратно веднага щом установих, че хамбарите са изпразнени. По всичко изглежда, че това е станало още преди няколко дни. — Джек отговаряше с равен глас, без да сваля поглед от Пурпурния. Незнайно защо в съзнанието му изплуваха думите на Мъгла: „Роден от пясъка и закален в пламъци... не забравяй дълга си...“ Дали това е неговото предназначение?

— И каква, според теб, е била целта на тази малка операция? Да ни предупредят, че назрява бунт?

— Искаха да видят костюма.

— И видяха ли го?

— Когато ме отвлякоха, бях с него — отвърна Джек. — Направих демонстрация пред съвета на старейшините.

Пурпурния се почеса уморено по челото.

— Каква беше тяхната реакция?

— Бяха съсипани, но мисля... че са твърдо решени да продължат.

— Същите тези Старейшини, които вярват, че могат да предизвикат дъжд? — Пурпурния въздъхна уморено и се отпусна в креслото. Извърна се настрани и затропа нервно с пръсти по масата. Отвън дъждът продължаваше да се сипе като равна стена.

Джек неволно погледна нагоре. Смътно си спомняше последните думи на Скал. Беше казал само: „Не забравяй язовира.“ Но какво за язовира? Защо да не го забравя?

Стана от стола и се приближи към картата.

— Опитваш се да възстановиш маршрута ли? — попита го уморено Пурпурния.

— Не... както вече ти казах, и на отиване, и на връщане бях със завързани очи. Но... — Джек прокара пръст по картата. — Докато

разговарях със старейшините, останах с впечатлението, че са разделени помежду си на групи. Блестяща козина не може да е представител на всички тях. — Спря поглед на обозначението на наскоро построената язовирна стена. Имаше още няколко язовира, разхвърляни на различни места из континента. А също и на останалите континенти. Страна на мочурищата... където най-много се строяха язовири.

Изведнъж осъзна с кристална яснота стратегията на Блестяща козина. Опитваше се да сложи ръка върху водните ресурси на всяка от големите реки, принуждавайки отделните групи да се съюзят с него, или да бъдат прогонени от мочурищата си. Сега вече ставаха разбираеми и намеците на Скал. Само глупак не би се досетил за какво става въпрос — още повече, когато пред него е разпъната толкова подробна карта.

— Той не ги представлява.

— Какво? — Джек се извърна и вдигна поглед от картата. Беше забравил за какво разговарят.

— Императорът не представлява и една десета от населението на планетата.

— В такъв случай защо работим за него?

— Ами ние не... не работим за него. Работим за частен предприемач. Джек, ако имаш проблем с тази задача, предлагам ти да помислиш дали да не се откажеш. — Пурпурния се изправи. Напрежението се долавяше във всяка фибра на тялото му.

Джек поклати глава.

— Не мога да повярвам, че ще ме освободиш. Също така не вярвам, че си се захванал с тази работа, без да имаш ясна представа за положението. Когато ме повика, каза ми, че ти трябва човек със съвест. Не е нужно да си кой знае колко съвестен, за да разбереш какво става.

Двамата кръстосаха погледи.

Пурпурния промълви едва чуто:

— Много по-лесно е да победиш Пунум, когато работиш за него.

Тези думи накараха дъха на Джек да секне. Беше замръзнал на място, втрещен от чувото.

— По дяволите! — избухна. — Амбър е права. Аз съм пълен наивник. През цялото това време си гъделичкал Пунум по опашката само защото си го смятал за кръгъл идиот!

Пурпурния се ухили.

— Ако седнеш да ме изслушаш спокойно, Джек, ще ти кажа какво е намислил твоят работодател.

Дъждът продължаваше да се усилва.

Джек се върна при картата.

— Ако играта ни е да саботираме правителството, времето почти няма да ни стигне. Погледни — Пурпурния се наведе до него. — Блестяща козина е построил язовирни стени тук, тук и тук, а освен това в момента се работи на още три места.

Пурпурния кимна бавно.

— Не виждаш ли? — попита, изгубил търпение, Джек. — Той преднамерено тормози сънародниците си, за да ги накара да му се подчинят. Използва водата, за да построи собствена империя.

— Но какво значение има... ако те наистина контролират дъждовете?

— Да, но дъждовете ваят само тук. Не и надолу по реката.

— Да не искаш да кажеш, че се опитват да препълнят язовира? — повдигна вежди Пурпурния.

— Точно така. И нямаше да е никак трудно, ако беше строен с местни средства. Този свят е изостанал. Не познават модерните технологии и материали. Но са го строили нашите.

— Достатъчно здраво, за да издържи на напора на увеличаващата се вода.

— Точно така. Засега усилията им са напразни. Земята им остава суха, а омразният император продължава да е на власт. Освен ако... — Джек млъкна.

— Освен ако какво?

— Освен ако не взривим стената.

Пурпурния подсвирна от изненада.

— Направиш ли го, ще пометеш столицата на Блестяща козина, преди да потопиш във вода зоната около устието.

— Столицата, която просперира от нещастieto на останалите.

— Унищожен от собственото си оръжие — подметна замислено Пурпурния. Поизправи се и огледа картата. — А какво ще стане със Скал и съюзниците му от устието?

— Повечето от тях вече са се преместили сред хълмовете, където топящият се сняг осигурява достатъчно вода. Земите им ще бъдат

наводнени, но след време водата ще се оттече и равновесието ще се възстанови.

Пурпурния се почеса замислено по брадичката. В очите му отново заблещукаха весели пламъчета.

— Не мога да ти помогна. Трябва да съм с Пунум и делегацията, да се опитам да убедя Блестяща козина, че методите му са погрешни, особено в светлината на тази нова информация.

Те се спогледаха.

— Ще успееш ли да се измъкнеш навреме? — попита Джек.

— Стига да се уговорим предварително. Останалото е моя грижа.

— И къде — попита Амбър обезпокоено — ще бъда аз, докато ти се забавляваш с безумния си план?

— Където те отведе Пурпурния. Намираме се в горната част на реката, но не е изключено да се вдигне и обратна вълна. Най-важното е да не бъдеш изложена на опасност.

— Толкова ли те е грижа за мен? — погледна го тя. Очите ѝ блестяха ярко на електрическата светлина.

— Разбира се, че ме е грижа!

Амбър отмести поглед и му предостави изящния си профил, за да му се полюбува, докато обмисляше чутото. Кестенявата ѝ коса се спускаше на вълни върху раменете ѝ.

— Помислих си... помислих си, че те е яд, задето ме доведе и понеже ти се пречкам във всичко.

Не я попита защо са ѝ хрумнали подобни мисли. Разкъсваше се от желанието да я прегърне и да я притисне към гърдите си и мисълта, че това може да доведе до непредсказуеми последици. Тя не беше помалката му сестра. Беше жена, която всъщност жадуваше да прегърне, макар да не смееше да го направи.

— Когато се върнем... — поде той и млъкна.

— Когато се върнем къде? — подкани го тя.

— На Малтен. Помислих си, че може би ще се съгласиш да тръгнеш на училище.

— Училище? — веждите ѝ се склочиха от изненада. По бузите ѝ изби лека розовина. — Що за приказки? Досега ме търпеше такава, каквото съм! Не съм ли достатъчно умна за теб?

— Каквото знаеш, си го научила на улицата или от такива като теб. А аз исках...

— Искал си! Не е необходимо да знаеш как се строи някой проклет звездолет, за да летиш с него! Добре съм си такава, каквато съм, и е крайно време да го осъзнаеш, Джек Сторм! Време е да ме приемеш.

Джек не отговори. Тя се бе изправила. Гледаше го отгоре, с блеснал от гняв поглед и в ушите му се появи неприятно бучене. Вдигна ръка и произнесе:

— Амбър... причиняваш ми болка.

Тя побледня мигновено.

— Ох, по дяволите! — прекара разтреперана ръка през лицето си. — Пак изгубих контрол.

— Знаем, че не беше нарочно.

Тя заплака, сълзите ѝ прокапаха между сплетените ѝ пръсти.

— Не е това! Ролф ме караше да изпълнявам разни упражнения! Никога не съм разбирала защо... може би до този момент. Струва ми се, че... че трябва да се науча да си дърпам юздите. — Амбър подсмръкна. — Защо не мога да съм като всички останали?

— Не съм се влюбил в останалите — изрече Джек, без да се замисля, и изведнъж в стаята се възцари тишина. Дватамата се спогледаха учудено. Той се покашля смутено, но в този момент някой почука настойчиво на вратата.

Влезе Скал, с подгизнала козина. На лицето му грееше усмивка.

— Любовна свада? — попита нехайно и Амбър избяга от стаята, със зачервено и засрамено лице.

— И ти намери кога да дойдеш — укори го уморено Джек. — Готов ли си да тръгваме?

— Веднага щом си вземеш костюма.

Джек се надигна. Поколеба се, сетне се провикна:

— Събирай си багажа, Амбър. Утре сутринта Пурпурния ще прати някой да те вземе. Ако никой не се появи, качи се на скутера и иди горе в планините. Разчитам да го направиш — заради мен.

Амбър застана на вратата на спалнята.

— Добре — кимна послушно. После го изпрати с поглед.

— Кой още ще бъдат в групата за нападение? — попита Джек, докато полагаше бойния костюм на задната седалка на моторницата. Този път Скал бе вдигнал предното стъкло и бе опънал покрива, но Джек се съмняваше, че платнището ще издържи на проливния дъжд. — Не трябваше ли дъждът да спре?

— Ще спре веднага щом отmine тази буря. Не беше никак лесно да убедим останалите от съвета — най-вече Едноръкия и Мъгла. Знаеш колко е трудно понякога да се сменя стратегията.

Джек не остана никак доволен, че Мъгла ще дойде с тях. Не се сдържа и го спомена.

Скал не сваляше поглед от него. Мустаците му потрепнаха и ушите му се прилепиха назад.

— Мъгла над водата може да призовава светкавици — обясни той с равен глас. — Или искаш да идеш там, без да сме им отвлекли вниманието?

— Въпросът е, че не бих желал да я излагам на опасност.

— Нашият свят не е като вашия, приятелю. При нас женските носят еднаква тежест с мъжките.

— А твоята женска къде е? — попита Джек, но по последвалото мълчание разбра, че не е трябвало да задава този въпрос.

После Скал отвърна:

— Убиха я по нареждане на Блестяща козина-ухилен зъб. Опасяваше се, че може да роди претендент за престола.

— Съжалявам — произнесе Джек. — Не трябваше да питам.

— Така е — кимна Скал, ала очите му отново станаха весели. — От друга страна, имаш право да знаеш. А ти какво си зложил в тази работа?

— Аз ли? — учуди се Джек. — Не съм сигурен. Може да е скрито сред предсказанията на Мъгла.

Останалата част от пътя до скривалището в хълмовете изминаха мълчаливо. Джек забеляза, че дъждът е спрял далеч преди скутерът да се приземи.

— Това е Кривия — Скал посочи едър рибояд с жълтеникава козина, чиито рамене се превиваха под тежестта на огромни мускули. Кривия носеше мокър комбинезон с много джобове, превърнати в

склад за най-различни неща. Вероятно храна или оръжия. Кривия като че ли нямаше опашка, във всеки случай такава не се виждаше извън дрехите му. Той кимна рязко и се люшна напред-назад върху огромните си ходила.

— Мъгла вече я познаваш — продължи Скал. Женската го поздрави с усмивка. Тя също бе облякла тъмен на цвят комбинезон, който бе пристегнала на кръста с колан.

— Онзи там го наричат Птича песен, защото рядко има какво да каже. — Скал кимна към дребничкия индивид до него. Птича песен разглеждаше Джек с нескрито подозрение. Беше тъмнокафяв и носеше само шорти и колан за оръжия. В едната си ръка стискаше доста страховита лазерна пушка. — И за късмет сме взели Малка рибка. Тя е много чевръста и хитра.

Джек се усмихна на гъвкавата и дребничка рибоядка. Беше светлокафява, почти с цвета на косите на Амбър. Вместо да му протегне ръка тя подскочи, приземи се и го погледна тържествуващо, мърдайки мустаци.

— Виждам, че името ти подхожда — отбеляза Джек.

— На теб също — изкиска се тя.

— Какво? — Джек се извърна и погледна към Скал. — Да не би да имам рибоядско име и никой да не ми го е казал?

Скал сви рамене.

— Само когато носиш костюма.

— Какво е то?

— Малко слънце — рече Мъгла и посочи с пръст Малка рибка.

— Сложи си броня, Рибке, и не забравяй, че бъдещето на нашия народ ще лежи на твоите плещи.

Джек сведе поглед към гърдите си. Флексобрънките проблясваха в мрака на нощта. Може би в техните очи наистина приличаше на слънце или на луна. Вероятно имаше нещо смешно в името му, ако се съдеше по физиономията на Скал, но реши засега да не повдига въпроса. Посочи им вързопите с ендуревеи ризници, които двамата със Скал бяха задигнали от складовете на базата.

— Аз нося боен костюм и няма да ви взема със себе си, ако не сте добре екипирани. Тук има достатъчно за всички. След това ще раздадем и оръжията.

— Аз не се нуждая — заяви Мъгла. — Имам си мои.

Птича песен кимна, че е на същото мнение.

Докато Кривия и Малка рибка се ровеха във вързопите, Джек почувства да го изпълва добре познатото напрежение. Започваше се.

Амбър се събуди от тропане по входната врата. Намръщи се озадачена, сетне си спомни. Беше си легнала с дрехите, за всеки случай. Погледна часовника и установи, че съвсем скоро ще се зазори, макар небето да бе скрито от облаци и почти черно. Стана от леглото, облече си жилетка и отиде да отвори.

Мъжете отвън бяха приведени под шибацията ги дъжд. Амбър различаваше само силуетите им.

— Готова съм за тръгване — уведоми ги. Последва ги към огромния скутер, привързан за верандата, увиснал съвсем ниско над водата.

Спря за миг, за да хвърли прощален поглед на къщата — най-хубавата, която някога бе имала. Всъщност, кой знае. Може би пак щяха да се върнат тук за малко — преди да отпътуват.

Плъзгащите се врати на скутера се отместиха встрани. Един от мъжете я улови за лакътя и я бутна навътре. Докато се навеждаше, за да не си удари главата в горния ръб на вратата, Амбър го чу да казва:

— Изглежда очакваше някого. Не ни създаде никакви проблеми.

Амбър замръзна и в същия миг в гърдите я блъсна лъчът на парализиращ пистолет. Усети, че въздухът изскача шумно през устата ѝ и почувства вкус на жлъчка. Изплю горчивия сок върху лицето на мъжа срещу нея и това ѝ достави вяло удоволствие, преди да изгуби съзнание. Последната ѝ мисъл бе, че той е дошъл чак на другия край на галактиката, за да я открие.

Ролф издърпа отпуснатото тяло на момичето в скута си и затвори вратата, спирайки набезите на дъжда и вятъра.

— Да изчезваме оттук — рече и скутерът се понесе, подскачайки из въздушните ями.

Тичаха по тесния ръб на язовирната стена. Джек почти усещаше треперенето на бетонните опори под напора на огромното количество вода. Под тях ревяха турбините. Стараеше се да не поглежда надясно,

където далече под краката им се виждаше тясната долина и речното корито. Птича песен ги водеше, стиснал в ръце лазерна пушка.

Над тях се развихряше поредната буря. Святкаха светкавици, чийто ярки, накъсани линии раздираха нощното небе. Но нямаше дъжд. Само шумотевица и бушуваща природа.

Птича песен спря неподвижно, когато на пътя му се появи един от работниците по поддръжка на стената. Двамата стояха почти лице в лице и веждите на мъжа се бяха извили нагоре от изненада.

— Имаме оръжия, а ти нямаш. Пусни ни да минем, докато все още можеш — заяви със спокоен глас Птича песен.

Работникът се поколеба. Премести поглед към всеки от шестимата, но най-дълго задържа поглед върху бронята на Джек. Изведнъж се обърна и хукна да бяга. Птича песен стреля, не улучи и се втурна след него към масивната постройка в другия край на стената.

Скоро обаче се върна и разпери безпомощно ръце.

— Лоша работа — рече Скал. — Този ще повика помощ.

— В такъв случай да побързаме с разполагането на експлозивите.

Джек махна на Кривия да му подаде торбата със зарядите и детонаторите. Мъгла го докосна по рамото. Усети загрижеността ѝ.

— Нали се разбрахме, че ще прогоним всички работници.

— Така е... освен ако те не се опитат да ни нападнат. — Джек подаде един експлозив на Рибка и ѝ показа как да го нагласи. — Само внимавай — добави.

— Обещавам! Къде да го сложа?

— На стената, както се уговорихме. Ще трябва да се спуснеш с въже.

Тя кимна. Бяха ѝ възложени някои от най-опасните задачи. Джек я изпрати с поглед.

После подаде експлозив и детонатор на Птича песен.

— Ти си бърз. Този трябва да бъде поставен над последния шлюз.

Рибоядът поклати глава.

— Не. Вратата на шлюза се охранява.

— Не бери грижа. Аз ще прогоня пазачите. Но трябва ти да поставиш експлозива, защото Кривия е твърде тежък и няма да успее да се измъкне навреме.

Птича песен се двоумеше. Сетне внезапно се озъби, грабна детонатора и хукна. Джек го проследи с поглед, чудейки се откъде ли бе бликнала тази спотаена омраза.

— Те идват — промълви зад него Мъгла. — Усещам ги.

Все още непривикнал със странните ѝ способности, Джек неволно потрепери.

— Връщайте се към хълмовете — нареди той.

— Не — възрази тя.

Скал побърза да се намеси.

— Трябва да вървиш. Ти си старейшина и Джек е прав. Не се бави!

Слабата женска със светлобежова козина се поколеба, после се обърна и се затича право срещу сивата стена на бурята. Над главата ѝ отново блесна светкавица.

Малко преди зазоряване откъм външната порта се зададе група работници, въоръжени до зъби. Скал неволно изруга, когато Джак сви юмрук и насочи оръжията си към тях. Нямаше друга възможност, освен да открие огън.

Работниците попаднаха в кръстосания огън на Джек, Скал, Кривия и Птича песен. Катереха се и падаха, изтиквайки настрани от своите колеги, продължаваха да пълзят нагоре по хълма като мравки. Джек пусна един дълъг откос, яркооранжев пламък на фона на тъмносиньото буреносно небе, опитвайки се да не мисли за това, че рибоядите избиваха своите сънародници.

Но скоро пазачите отвърнаха на огъня. Пръв падна Кривия, с изкривено в свирепа маска лице. Тежкото му тяло тупна върху стената и полетя надолу.

Джек подскочи и се приземи пред Скал.

— Използвай ме за щит — нареди му той. — Отстъпвай назад след Мъгла. Като минем стената, бягай колкото ти държат краката.

— Не.

— Махай се от тук, дявол те взел!

— Битката още не е изгубена.

Птича песен нададе предупредителен вик, когато батерията на пушката му се изтощи. Обхванат от неописуема ярост, той се нахвърли с голи ръце срещу нападателите. Четирима от тях се сблъскаха с него и цялата група полетя надолу, за да изчезне в разпенените води. Джек

погледна за миг след тях, благодарен на боговете, че не е споделил съдбата им.

Задната му камера улови Малка рибка, която се катереше нагоре по въжето. Женската надзърна предпазливо над рѣба на стената. И последният експлозив очевидно бе поставен.

— Изчезвай, Скал — повтори Джек. — Вземи Рибка и бягайте!

— Какви ги дрънкаш?

— Експлозивите са поставени. Време е да се махаме! — Джек вдигна Скал за кичура на тила и го понесе към края на стената, където ги очакваше Малка рибка. Там го пусна и ги накара да продължат, а Джек се обърна, тъкмо навреме, за да поеме с флексобрънките няколко изстрела. Отстъпи назад и на свой ред откри огън.

Неочаквано го прониза остра болка. Изгуби за миг контрол над костюма и падна на колене. Щитовете бяха изключени. Джек се преви.

„Болка. Болка. Убивай.“

Докато се гърчеше на земята, едва долавяше нашепващия глас. Фантомът! Наложеното от Амбър ограничение се бе изчерпало. Но защо фантомът изпитваше болка?

— Не, фантом. Няма болка. Ти не бива да чувстваш болка — мърмореше Джек. Забеляза, че работниците се събират и подготвят за атака. Мъчеше се да си възвърне контрола над костюма. Какво ли е станало с Амбър? Започна да го изпълва познатата жажда да убива.

„Добре, господарю. Няма болка. Днес ще се бием.“

Джек се надигна. Вдигна дясната си ръка и сви пръст. Срещу него се изправяше стена от космати същества, с блеснали от възбуда и страх очи. Прииждаха и още, излизаха от постройките около стената. Той беше техен враг. Бе хищник.

Фантомът в Джек гореше от жаждата да ги избива. Да чува виковете им, докато лъчите на оръжията му разкъсват с еднаква лекота плът, кости и нерви, а душите им отлитат нагоре. Преглътна горчилката в устата си, пое дъх и извика:

— Не, няма да убивам днес!

Поколеба се, свали надолу ръкавицата и прокара огнена струя пред краката им, принуждавайки ги да отстъпят. Някой заговори по радиото. Експлозивите са заложени... работата му тук е приключена. По-добре да отстъпи и да задейства детонаторите.

Докато оглеждаше лицата им, даде си сметка, че няма да го пуснат лесно да си отиде... а и не искаше да им позволи да преследват Мъгла, Скал и Малка рибка.

Отново пристъпи напред. Костюмът му се съпротивляваше и от това движенията му станаха накъсани, неточни, краката му приближиха ръба на стената.

— Пусни ме, фантом.

Рибоядите започнаха да се приближават. Вдигаха щитове и насочваха лазери, готови за атака.

— Сега, фантом. Позволи ми да задействам детонаторите.

„Живей, умри, живей...“ — костюмът продължаваше да се клатушка объркано, изведнъж нещо щракна и Джек почувства, че е възстановил контрола.

Включи високоговорителите и нададе ужасяващ вик, предназначен да сплаши рибоядите. Онези, които не се обърнаха и не хукнаха незабавно, се озоваха сред море от пламъци, което ги убеди, че е време да напускат бойното поле. Крещейки колкото му глас държи, Джек ги подгони надалеч от язовирната стена, където щяха да са в безопасност.

Докато тичаше, отново се зачуди какво ли може да е станало с Амбър?

Какво би могло да ѝ се случи?

Замръзна на място, отново доловил надигащата се воля на фантома — пронизваща болка, гняв и желание да убива. Сякаш нещо се бе взривило вътре в главата му. Костюмът застина неподвижно по средата на язовирната стена. Джек се бореше да възвърне контрол над себе си.

Натисна копчето на преподавателя.

Светкавица проряза небосвода. Изтътна гръмотевица, последвана от трясъка на експлозиите. Бетонната стена под него се разтресе. Оставаха броени секунди, преди да се разцепи и стихията да го повлече към дъното, където неминуемо щяха да го смажат огромните и тежки отломки и тоновете вода.

Джек нададе вик и се хвърли, за да яхне гребена на вълната.

22.

Амбър се събуди. Езикът ѝ беше обложен и когато се опита да преглътне, почувства в устата си горчилка. Размърда се и усети как се пробуждат болките в китките и глезените. Постепенно мислите ѝ се проясняваха. Изведнъж замръзна неподвижно. Ролф! Беше в ръцете на Ролф!

Отвори предпазливо очи. Колко ли време е била в безсъзнание? Лежеше с лице върху пропитата с повръщано тапицерна. Косата бе залепнала по мокрото ѝ лице. Подът под нея се поклащаше, следователно все още се намираше на борда на скутера. Амбър извърна глава и едва сега забеляза мъжа на съседното място.

— Уцелих момента, а? Твоето приятелче май не обича да те оставя за дълго. Но не и този път. Сега си моя. И докато си будна, искам да те предупредя: убиеш ли ме, малко след това ще умре и твоят приятел.

Амбър не сваляше поглед от него. Опита да се надигне и едва сега забеляза, че ръцете ѝ са завързани на гърба. Ролф се изтягаше на седалката срещу нея, както винаги елегантно облечен, с копринена риза с тигрова шарка и черни кожени панталони. Беше красив, по някакъв свой, брутален начин. Но тя предпочиташе русолява коса, сини очи, високи скули и обикновено, но честно лице.

Ала ето че отново бе попаднала при Ролф. Трябваше да действа изключително внимателно. Мъжът поднесе цигара към устните си и тя долови миризмата на дрога, докато от ноздрите му излизаше синкав дим.

Блесна светкавица. Ослепителната ѝ светлина озари вътрешността на луксозния скутер. Амбър изведнъж си спомни за Джек и неговия план и неволно настръхна.

— Къде ме водиш?

— Запазил съм луксозен апартамент за нас двамата. В едно от крилата на хотел „Интернешънъл“. Владетелят на този свят, макар и косматото чудовище, е много гостоприемен. Ще бъдем негови гости.

В столицата, която, според плановете на Джек, трябваше да бъде пометена от водите на разрушения язовир. Амбър отчаяно поклати глава.

— Не бива да ходим там.

Ролф я погледна изненадано.

— И защо не, мила моя? Колкото и да ти е пилешко мозъчето, сигурно си даваш сметка за последствията, ако откажем на един предводител на варварите. Пък и онова местенце изглежда... многообещаващо. Може би някой ден ще подхвана бизнес тук.

Амбър прехапа устни. Надзърна през прозореца и забеляза, че се носят върху гребена на разпенена вълна, право надолу, към теснината и стената на язовира. Вече беше твърде късно. Дори да каже на Ролф и той да предаде по радиото на Блестяща козина за съществуващата опасност, няма да могат да я предотвратят.

Премести поглед към похитителя си, осъзнавайки, че може би минутите им са преброени, и се усмихна.

— Каквото щещ прави, но просто ме махни оттук — рече тя. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Вече не издържам...

Усмивката на Ролф се разшири.

— Вярно, миличка, изгубихме се за близо година. Но виждам, че Джек Сторм не се е оказал интересен спътник, така ли? Какво пък, в това няма нищо лошо.

Докато се стараеше да издържи на изпитателния му поглед, Амбър се молеше нито той, нито онзи, който държеше руля на моторницата, да не успеят да различат трясъка на гръмотевиците от грохота на експлозивите.

Джек падаше. Докато се преобръщаше във въздуха, едва не изхвърли съдържанието на стомаха си. Измъкна ръце от ръкавите, натисна ръчката за херметизиране, сетне притисна с длани главата си и се приготви за страшния удар в камъните. Обгръщаше го оглушителният грохот на падащата вода, при удара усети, че прешлените на врата му изпукват, но издържа.

Над него се свличаха нови талази. Течението го понесе, като го блъскаше насам-натам и го подхвърляше като кукла. Твърде изплашен,

за да може да определи какво става около него, той плъзна пръсти и опипа тила си.

Фантом проплака:

„Студено.“

Студът беше смърт за невидимото създание.

— И на мен ми е студено — рече Джек. Почувства някакво неуловимо трептене в мозъка. Докато се носеше сред тъмните, кални води, Джек бе завладян от съжаление към съществуването. Светлините от таблото на костюма премигнаха и угаснаха, след като се блъснаха в някаква стена или скала. А може би беше дъното на реката? Не знаеше. Сблъсъкът забави за миг движението му. Джек си пое дъх.

Беше напълно безпомощен, докато не успееше да установим накъде е горе и накъде — долу. Отново се удари с глава в невидимо препятствие. Вратът му изпука. Сетне го проряза болка в десния крак. Извъртя се, но кракът се бе заклецил здравата и докато го дърпаше, подложен на огромен натиск от течението, почувства как флексобрънките поддават. Още няколко секунди и костюмът заплашваше да се разкъса.

Изведнъж кракът му изпука и се освободи, но болката, която изпита, го накара да разтвори уста в ням вик. Течението отново го понесе. Болката не стихваше, от очите му бликнаха сълзи.

„Боли, господарю.“

Джек не знаеше какво да отговори. Почувства странна топлина да залива ранения крак. Само това ми липсваше, рече си. Открита фрактура. Щеше да умре от кръвозагуба, вътре в костюма.

Съществуването в мислите му като че се размърда. Напусна нишата, която обикновено заемаше, и миг по-късно Джек усети странно пощипване в крака. А след това — нищо. Кракът бе съвсем безчувствен — от коляното надолу. Джек наведе брадичка, опитвайки се да надзърне, да провери какво е станало.

— Какво си направил! — изкрещя. — Какво, за бога, направи с крака ми?

Берсеркерът отново изплува в мислите му, сега поуспокоен.

„Поправих го, господарю. Вече нараства.“

Джек предпазливо сви пръстите на крака. После напрегна прасеца и болката отново се появи. Нараста ли? Заздравява, може би. А той си бе помислил, че копелдакът му е откъснал крака.

Не му остана много време за подобни размишления, тъй като костюмът отново започна да се преобръща, а сетне развълнуваните води го изхвърлиха нагоре. Когато отново се потопи, от сблъсъка му притъмня и пред очите му се спусна черна пелена. Фантомът продължаваше да хленчи, вкопчен в реалността.

Мъгла се държеше за Скал, а тримата бяха вкопчени в скалата. Земята отдолу се тресеше от яростно изливащата се вода. Далеч под тях за миг от бушуващата река изхвъркна блестящият костюм на Джек, сетне се загуби сред пръските. Скал потрепери и опашката му се сви уплашено.

— Смъртта на героя — рече Мъгла на езика на рибоядите.

Но малко по-късно отново зърна костюма да подскача над вълните и поклати глава.

— Не — прошепна. — Той е жив. Трябва да го последваш, синко, с летящата машина на чуждоземците. Той ще оживее.

Скал изправи рамене. Не изпитваше и капчица съмнение към пророчествата на Мъгла. Тя знаеше толкова много неща, които той никога нямаше да научи.

Докато се спускаше надолу към скутера, Мъгла над водата и Малка рибка го изпроводиха с разтревожени погледи.

— Ако почувствам, че сме го изгубили — подвижна му Мъгла, — ще ти пратя вест.

Скал кимна. После им махна за сбогом, скочи в скутера и потегли право към зората.

Пурпурния свали бинокъла. От високото плато, на което го намираще, имаше чудесна видимост към разрушената стена и бликащите през нея водни талази. Работодателят му щеше да остане доволен. Дори владетелят на рибоядите да оцелее, несъмнено щеше да изгуби и малкото авторитет, който му бе останал. Мисията бе изпълнена. Той въздъхна и попита помощника си:

— Сигурен ли си, че падналият при взрива на стената, беше Джек?

— Само вие двамата имате костюми.

Пурпурния поклати глава. Никой не би могъл да оцелее след такава падане — дори с костюм. А тоновете вода, които са се изсипали върху него... той извърна глава.

— Какво стана с момичето? — надяваше се поне, че приятелката на Джек ще е в безопасност, дължеше му го.

— Не беше там, когато отидохме да я вземем.

— Какво? Защо не ми казахте?

Мъжът сви рамене.

— Наредиха ни да не забавяме вашето напускане на двореца.

Пурпурния изруга. Продължи да ругае продължително и звучно, докато ушите на помощниците му порозовяха. Накрая спря.

— И къде е отишла?

Помощникът му подаде бележка.

Пурпурния схвана мигновено ситуацията. Този Ролф беше враг на Джек, държеше в плен Амбър и със сигурност жадуваше да се разправи със своя съперник. История, стара като света. Прочете отново бележката. Всеки наемник имаше врагове от миналото, които да го преследват, и Джек не беше изключение. Пурпурния сгъна бележката и я прибра в джоба си. Ако Джек е изчезнал безследно, значи той трябва да реши проблема. Стига, разбира се, Ролф да оцелее след потопа.

— Докарайте скутера — нареди. — Искам да разузная района.

„Господарю? Господарю? Тялото ти изстива.“

Джек изстена. Дори това минимално усилие предизвика остри болки в тялото му. Костюмът го притискаше, дишането му бе затруднено. Освободи дясната си ръка и се опита да избърше лицевото стъкло отвътре.

Тиня. Беше потънал в тинесто дъно. И кой знае колко тона вода му тежаха отгоре.

Добрата новина бе, че течението вече не го влачеше. Фантом го сръчка отново.

„Студено е, господарю.“ — Дори неговият глас бе по-бавен.

Джек не отговори. Предполагаше, че щом не вижда нищо, е потънал по лице в тинята. Би могъл да се опита да изпълзи от нея... Изведнъж се замисли за съществуването в костюма. Дали студът го убиваше? Какво ще стане, ако умре? Макар да се боеше от него, не

можеше да отрече, че в миналото му е помагало неведнъж с изключителната си сила. Джек въздъхна.

— Живи сме, фантом. А където има живот, има и надежда.

Ала присъствието продължаваше да отслабва.

— Фантом? Стегни се. Необходима ми е помощта ти, за да мога да управлявам костюма. Ако искаме да се измъкнем живи оттук.

„?“

— Докато аз правя едно, ти ще вършиш друго. Точно така. И друг път си командвал различни функции на костюма.

„Излюпвам се.“

Излюпва се? Това пък какво значи. Джек неволно потрепери. В костюма цареше студ. Повечето от функциите му се бяха самоизключили. Прекъснати връзки, лишени от енергия чипове. Нямаше начин да определи какво е станало, поне на този етап. Пое си дъх и забеляза, че въздухът е застоял.

— В такъв случай ще се опитам да се справя сам — рече Джек, но почувства, че го завладява паника. Ако пречиствателната система не функционира, значи го очакваха тежки минути. Нямаше никакво желание да се задуши на дъното на този чужд свят.

Всяко движение бе свързано с болка. Десният му крак, все още безчувствен, реагираше вяло на командите. Джек се извъртя, размаха ръце и направи опит да заплува. Сетивата му, зад плътната стена на костюма, бяха напълно объркани и зашеметени — беше толкова лесно да изгуби ориентация в този свят на мътилка. Но тинята като че ли поддаваше.

Изминаха часове на неистови усилия, които може би бяха само минути, докато най-сетне нещо проблесна зад стъклото. По лицето му се стичаше пот. Фантом се пробуждаше, сигурно от топлината на тялото. А може би и от потта. Изглежда бяха еднакво важни за неговото съществуване.

Джек застина неподвижно, когато усети, че уринаторната торбичка се е разкачила и сега урината му изтича в крачола. Костюмът би трябвало да филтрира всички телесни течности, но нямаше как да отстрани неприятната миризма. А и усещаше под петата му да се образува малка локва.

Мътилката и тинята изглеждаха непреодолими. Но неочаквано Джек докосна нещо с ръкавицата си. Пресегна се внимателно,

ориентирайки се пипнешком. Отново го докосна и този път разбра какво е. Клон! Доста дебел и тежък. Хвана се за него и опита да се изтегли нагоре.

Допря още един клон, който изглежда се бе оплел с първия. Ако можеше да ги строши и да ги сплете като сал тогава би могъл да стъпи върху тях. А след това да изплува над тинята.

С трепереци ръце в ръкавиците, стремейки се да не използва прекомерна сила, докато ги чупи, Джек сполучи да изплете от тях нещо като малък сал. Изпълзя върху него и с неимоверни усилия успя да застане на четири крака. Салът потъна съвсем малко. Нямахше да издържи дълго, но засега вършеше работа.

Джек се изправи внимателно. Въздухът в костюма ставаше все по-тежък. От усилието и недостига на кислород мислите му започнаха да се объркват. Почти щеше да изгуби съзнание, когато изведнъж му светна пред очите, а фантомът заяви:

„Аз я оправих.“

Джек се засмя, когато осъзна, че става дума за пречиствателната инсталация.

Джек започна да пробива нагоре гъстата тиня, стъпил на клоните. Сърцето му блъскаше все по-ускорено. Спря за миг да почине. Фантом въздъхна. Джек продължи да се надига, разперил ръце над себе си и изведнъж шлемът му проби горната част на тинестата завеса и се озова в по-чиста вода. Беше тъмно и сумрачно, но поне вече не се намираше в тинята. Джек нададе радостен вик. Гласът му отекна в затвореното пространство. Включи външното осветление. Беше съвсем слабо, но достатъчно, за да различи мътните очертания на огромен дънер, потънал до него. Джек се пресегна, улови се за него и започна да се катери.

Ето че най-сетне се озова във водата. Пое си въздух с пълни гърди. Размърда крака, за да се освободи от тинята и водораслите. Ако имаше късмет, реактивните двигатели щяха да работят. Поколеба се за миг, осъзнавайки, че това е рисковано начинание. Без контрол двигателите можеха да го отнесат право нагоре в небето. После ги включи.

Скал бе застанал на брега на разпенената река, втренчил поглед в дърветата и храсталаците, които се носеха на повърхността ѝ. Мъгла го бе пратила на това място, но засега от Джек нямаше и следа. Появи се втори скутер, описа кръг над него и се спусна. От скутера слезе един командир, за когото знаеше само, че се нарича Пурпурния. Мъжът се спусна по брега към него.

Спря при Скал и му подаде ръка по онзи странен маниер, който имаха чуждоземците.

— Видя ли нещо?

Скал поклати глава.

— Не. Една от нашите старейшини ми нареди да чакам тук.

— Така ли? И коя по-точно? Да не е онази, която може да предизвиква дъжд?

— Точно тя — кимна Скал.

— В такъв случай и аз ще почакам, ако нямаш нищо против.

Всъщност Скал имаше, но премълча. Не свалеше внимателен поглед от буйните води.

Пурпурния кръстоса ръце на гърдите си.

— Не остана много от града на Блестяща козина-ухилен зъб — подметна той непринудено.

Скал наведе глава, стараяйки се да не даде воля на чувствата си.

— Той оцеля ли?

— Казаха ми, че се е спасил. Свикал е съвета, за да му намерят заместник и да координират действията на спасителите. Той самият абдикира от престола.

Скал се озъби доволно, но не каза нищо.

Пурпурния се покашля.

— Ти не беше ли приятел на Джек?

Рибоядът обмисли думите му, преди да отговори.

— Да. Така мисля.

— В такъв случай, ще ми е нужна помощта ти. Ако Джек е изчезнал. Един негов враг е отвлякъл Амбър...

Скал се извърна към него, забравил за реката.

— Врагът на Джек е и мой враг. Къде я е отвел?

— В столицата, в един от евакуационните центрове. Може да се наложи да се бием за нея — предупреди го Пурпурния.

Рибоядът махна с опашка.

— Готов съм — заяви той. В този миг дочу бълбукане откъм водата. Недалеч от тях неочаквано се появи тъмнокафяво петно, над него се образува бяла пяна и той видя над повърхността да се издига онова, което Мъгла бе кръстила „малко слънце“.

Джек забеляза двамата на брега в мига, когато и те го зърнаха. Той зяпна от изненада и в този миг двигателите на костюма замряха, изчерпали последните резерви от енергия. Тялото му остана да лежи в плитчината. Дотича Пурпурния и разви шлема. Джек си пое жадно въздух.

Скал се наведе ухилен над него.

— Ако ме питаш, Мъгла трябваше да те кръсти Рибата от водата — рече той.

Джек се задави, но успя да промълви:

— В безопасност ли са всички?

— Да.

Пурпурния коленичи до него и му помогна да свали презрамките. Освободен от неимоверната тежест, Джек се надигна.

— Това беше добрата новина — рече Пурпурния.

Джек се извърна уморено към него. Сърцето му замря.

— А коя е лошата?

— Ролф отвлече Амбър.

23.

— Няма да се връщаш там с този костюм — настоя Пурпурния.
— Взemi моя.

— Твоят е много стар. Освен това съм свикнал да използвам моята екипировка.

Скал размаха опашка.

— Аз пък няма да те оставя да идеш сам. Ще дойда с теб.

Джек го погледна уморено. Въпреки намесата на фантома все още чувстваше болка в крака. Пурпурния му бе поставил пригодена от подръчни материали шина. Освен това му бе избърсал гърдите, по които вече избиваха огромни червени и виолетови петна от ударите.

— Това е моя война, Скал — рече Джек. — Ролф ще очаква малка армия. Дори и да е в евакуационния център, сигурен съм, че се е заградил с цял кордон. Сам бих могъл да се промъкна незабелязано. Даже и да ме види, че се приближавам, ще ме допусне, за да се разправи с мен. Двамата имаме стари сметки за уреждане.

Скал размърда тревожно мустаци. Не каза нищо, но големите му очи се присвиха.

Джек се пресегна и го потупа по рамото.

— Двамата с теб споделихме ритуалния нож, приятелю мой, и аз знам, че наистина искаш да ми помогнеш. Но това е моя борба. — Дръпна ръка и отново се зае с костюма. Беше смачкан и издраскан, тинята бе проникнала навсякъде между флексобрънките.

Пурпурния му подаде гаечен ключ и сонда, като сбърчи нос.

— Това нещо трябва да бъде изсушено и промито.

— Знам. Но засега и така ще ми свърши работа.

— Виж... позволи ми да се обадя на този тип. Нашият работодател пристига днес следобед. Той оценява високо свършеното от теб и е ужасно доволен. Мисля, че ще се съгласи да плати откупа, като част от предвидената премия.

Джек го погледна. Пурпурния имаше ентузиазизиран вид.

— Няма да стане — рече му Джек. — Ролф получи онова, което искаше — Амбър. Ако се забавим, ще се опита да избяга... а той знае, че подготвяме нещо. Каза, че срещата е в четири часа и аз ще бъда там.

— А ние какво да правим?

— Пригответе се да измъкнете Амбър, каквото и да се случи с мен.

Скал и Пурпурния се спогледаха.

— Ще направим каквото можем.

От известно време Джек безуспешно се опитваше да се свърже с фантом. През това време Пурпурния му помагаше с поправката на костюма.

— Никога няма да стане същият — подметна той.

— Напротив, ще стане.

— Джек, най-добре да си купиш нов — когато имаш възможност.

Джек се разсмя.

— Само имперската гвардия има право на нови костюми.

— Ще кажа някоя добра дума за теб.

— Браво — докато работеше над костюма, Джек се замисли, че всъщност тъкмо това бе неговата крайна цел. Ала сега имаше далеч по-важна задача и тя бе да спаси Амбър. Щеше да мисли отново за бъдещето едва след като тя бъде в безопасност. Напипа една скъсана жица и се зае да я свързва. Помисли си, че двамата с костюма са като едно... оръжие. Насочваш го накъдето трябва и то стреля.

Ръката му докосна случайно помпата на пречиствателната система. Помпата, която фантом бе поправил. Опря в нея сондата и тя потвърди, че микрочиповете са в изправност. Фантом бе свършил чудесна работа. Зад гърба му Скал и Пурпурния се спогледаха.

Радиото на Пурпурния изпука. Той се върна в скутера, за да го включи. През това време Скал пристъпваше неспокойно до него.

— Мъгла ме повика — рече той накрая.

Джек усети, че разговорът ще бъде важен. Остави инструментите и вдигна глава.

— Ти ми беше добър помощник — рече. — И още по-добър приятел.

Скал помръдна засрамено мустаци. Върху тъмнокафеникавата му козина блестяха водни капки. Пъхна ритуалния нож в един от джобовете на комбинезона, който Пурпурния бе дал на Джек. След това дръпна ципа.

— Искам да задържиш този нож — настоя, — макар че обичаят е да го върнеш, когато битката приключи. Независимо от изхода ѝ.

— Щом обичаят е такъв... — поде Джек, но Скал вдигна ръка.

— Мъгла над водата, Едноръкия и аз се споразумяхме — заяви той твърдо. — Заради размириците едва ли скоро ще бъдем приети в Доминиона.

— Трябва да имате обединено правителство — съгласи се Джек.

Скал се ухили.

— Трудна работа, когато става въпрос за рибоядите. Но задръж ножа, показвай го на всички и им разказвай за нас — така няма да бъдем забравени въпреки глупостта ни.

— Да си част от Доминиона, не значи да си безсмъртен.

Скал сви рамене. Джек зърна за миг как яките мускули под козината му се стегнаха.

— Кой знае какво е това безсмъртие, Малко слънце? — пресегна се и го докосна по ръката.

— Успешен риболов — пожела му Джек.

Скал кимна.

— Спокойни води — отвърна той, махна с опашка и скочи в своя скутер.

Пурпурния се подаде от неговия.

— Беше Холкомб. Казва, че Ролф се е настанил в един апартамент в хотел „Интернешънъл“.

— В такъв случай най-добрият достъп ще е от покрива — отвърна Джек, откъсвайки очи от отдалечаващия се скутер. Той плесна костюма с ръка. — Време е да потренираме катерене.

Сержантът обичаше да повтаря, че бойният костюм може всичко. Всичко, с изключение на спускането с него по въже от дващестетажна сграда. Джек висеше, полюшвайки крака, втренчил поглед в една гънка на костюма, която протъркваше въжетото. Гърлото му беше пресъхнало. Колкото повече се люлееше, толкова повече флексобрънки се търкаха в

сплетените нишки, докато, рано или късно, металът щеше да ги скъса. Погледна отново надолу. Невъзможно бе да оцелее при подобно падане, въпреки че далеч под него сияеше водна повърхност. Водата от потопа все още не се бе оттекла.

Пурпурния управляваше лебедката на покрива. Гласът му изпращя в слушалките:

— Какво има, Джек?

— Въжето се закачи. Някакви предложения? В противен случай ще трябва да ме изтеглиш обратно.

Което би означавало, че щяха да опитат да се спуснат надолу по стълбата. А там, според данните от информаторите, ги очакваше малка армия. Джек бе изгубил жаждата да убива.

„Господарю?“

„Здравей, фантом. Сега ли се пробуждаш?“

„Излюпване (регенерация)“ — отвърна фантом. Джек имаше усещането, че разговаря с бавноразвиващ се. Понякога намираще смисъл в думите му, друг път — не.

Погледна към озарените от слънцето прозорци на хотела, в които се отразяваше неговият костюм. Яркото отражение му пречеше да надзърне вътре. Нищо чудно оттам да го наблюдаваха Ролф и неговата армия.

„Фантом, можеш ли да поемеш контрола над лявата ми ръкавица?“

„Кое е ляво?“

— Ето тази — отвърна на глас Джек и сви пръстите на лявата си ръка. От невнимание изпусна въжето и се смъкна още няколко педи.

Ръкавицата започна да се разтваря, въпреки че Джек не помръдваше.

— Точно така — кимна Джек, опитвайки се да потисне неприятното си чувство. — А сега искам да стискаш здраво. Затегни я.

„Затегни?“

Джек си представи кръвожадна сцена на противник, стиснат с ръкавица за шията.

— Ето така. Искам да задържиш, дори и ръката ми да отмалее. Ясно?

„Ясно.“

Сега вече Джек можеше да насочи цялото си внимание към дясната си ръка, да контролира въжето в примката и да управлява оръжията. Разбие ли веднъж стъклото, щеше да последва истински ад и той искаше да разполага с цялото си внимание, за да може да отвръща на стрелбата.

— Какво става, Джек?

— Ще се опитам да се залюлея назад и да строша прозореца с крака — обясни Джек на Пурпурния.

— Разбрано, Джек. Успех.

— Благодаря.

Джек си пое въздух и започна да се люлее.

Амбър седеше до прозореца и поглеждаше крадешком към Ролф, който се разхождаше в коридора. Оттам той и малката му армия държаха под око стълбището, с готови за стрелба оръжия, в очакване да се появи Джек. Тя размърда рамене, опитвайки се да се освободи от напрежението, но движенията ѝ бяха ограничени, защото ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. Отново погледна към Ролф. Този път бе взел предпазни мерки и ѝ бе наложил психоблок, иначе досега щеше да се разправи с него. Или я беше упоил? Все още не знаеше.

Амбър замижа. Слънцето грееше ярко зад дебелия прозорци. Никога досега не я бе заслепявало с такава сила, откакто бе пристигнала на тази мочурлива планета. Но нищо чудно, като се имаше предвид, че бе валяло почти непрестанно. Амбър извърна глава към прозореца, премигвайки срещу светлината. Ослепителното слънце се приближаваше към нея, сякаш се бе прицелило право в зашеметеното ѝ лице.

Амбър нададе радостен вик в мига, когато прозорецът се строши и Джек влетя в стаята с краката напред и бликащ от ръкавицата огън. Той пусна въжето, изправи се и бойният му костюм засия в целия си блясък.

Сълзи се стичаха по лицето на Амбър, докато се надигаше. Да убиеш Джек Сторм в бойния му костюм, бе равносилно на това да се опиташ да убиеш слънцето.

— Амбър! Легни долу!

Тя се хвърли на пода и остана да лежи там, опряла буза в строшените стъкла на прозореца, хлипайки от страх и радост.

Джек пушна един дълъг и нисък откос, който подпали подовата настилка в другия край на стаята. Лумнаха огньовете, които ги отрязаха като стена от струпаните във наемници. Джек продължи нататък, прескочи огнената стена и продължи да стреля. В ушите му кънтеше кръвожадната песен на фантома.

Помещението бе претъпкано с наемници. За частици от секундата Джек се замисли откъде ли Ролф е успял да събере подобна пасмина, но след това се завъртя рязко, тъй като един от противниците му бе вдигнал шокова граната. Мигновено стреля с лявата ръкавица. Гранатата отхвъркна и падна на самия ръб на стълбищната площадка. Джек превключи на проектилна стрелба и пушна един куршум, с който претърколи гранатата нататък. По виковете и трясъка, които последваха отдолу, заключи, че е отрязал пътя на подкреплението.

Индикаторите грееха в червено. Джек приклепна, отскочи, праметна се във въздуха и се приземи встрани от Амбър, увеличавайки огъня на противника със себе си. Докато се приземяваше, пушна още един дълъг лазерен откос. Наемниците се блъскаха панически в опит да намерят прикритие.

Една точно метната граната се удари в гърдите му и го повали по гръб. Той се надигна, прицели се за миг и отсече главата на нападателя с бързо движение.

Но червената светлина на индикаторите съобщаваше, че не може да продължи още дълго така. Включи с брадичка микрофона.

— Не искам никой от вас — произнесе той и гласът му изтрещя във високоговорителите. — Само Ролф. — Обърна се и посочи с ръка далечния край на стаята. Размърда пръсти, активирайки лазерното оръдие. Стената избухна и се срина и през пробойната нахлу вятър и ярка светлина. Хвърли поглед към противниците си, за да провери какъв е психологическият ефект от демонстрацията.

Наемниците се спогледаха. Лицата им се изопнаха. Джек можеше да чете мислите им, сякаш бяха произнесени на глас. Защо да рискуват живота си за няколко кредита само за да спасят кожата на Ролф? Разделиха се като вълните на морето в древните писания и доскорошният им началник остана сам в средата.

Ролф претегляше шансовете си. Втренчи поглед в Джек, надзъртайки предпазливо над своя щит. После го захвърли на пода.

— Свали си костюма и да се биеш като мъже — предизвика го Ролф. — Ако спечелиш... ще ти позволя да си тръгнеш с Амбър. Ако аз спечеля... — мъжът се ухили неприятно. — Получавам това, за което съм дошъл.

— Джек, недей! — извика момичето, докато се мъчеше да се изправи.

Костюмът и без това бе останал почти без енергия. Джек нямаше кой знае какъв избор. Вдигна ръце и си свали шлема.

— Чухте какво ви каза — обърна се той към останалите и те побързаха да си приберат оръжията.

„Не ме изоставяй“ — радостното вълнение на берсеркера бързо утихваше. Джек изведнъж се почувства невероятно самотен.

— Ще се върна — прошепна той. — Ако не успея... опитай се да спасиш Амбър. Разбрано?

„?“ — после, след като Джек допълни думите си с картината на Амбър, която се напъхва в костюма и се опитва да се измъкне, с последните запаси от енергия прошепна: „Бий се на воля“.

Джек откачи презрамките и смъкна костюма. Остави го да стърчи, полуизправен, задържан от флексобрънките. Погледна към Амбър. Тя се опитваше незабелязано да си пререже въжетата с едно остро стъкло. За миг срещна погледа му, с разширени от уплаха, невинни очи. Той премести многозначително поглед към костюма, опитвайки се да ѝ внуши какво трябва да направи, надявайки се отчаяно, че го е разбрала.

Ролф се приближи. Побутна настрани захвърления на пода щит и изведнъж се метна напред, а в ръката му блесна метал.

— Внимавай, има нож! — извика Амбър.

Джек се наведе, но беше закъснъл. Мъжът го прободде в рамото, на същото място, където още имаше голямо, лилаво петно от ударите в реката. Джек се олюля. Ножът остави широка и кървава резка, която се спускаше към ребрата. Острието му бе опряло в костта, преди Джек да успее да се отдръпне.

С голи гърди, както винаги, когато носеше костюма, Джек бе в крайно неизгодно положение. Докато се претъркулваше настрана, опитвайки се да избегне следващия скок на Ролф, нещо твърдо се заби в бедрото му. По пода след него остана алена дيريا. Изведнъж си спомни за церемониалния нож на Скал. Направи лъжливо движение встрани, изправи се и извади ножа от джоба на панталона.

Обърна се, премести тежестта на върховете на пръстите си, готов за атака, с лъщящ нож в ръката. На лицето на Ролф се изписа изненада. Неговият нож бе по-малък, със сгъваемо острие от пластостомана, изработен по такъв начин, че да не бъде засичан от детекторите. Джек от своя страна бе въоръжен с ловджийски нож, закалена стомана, назъбено острие... зловещо оръжие за убиване, многократно превъзхождащо джобното ножче на противника му.

Ролф вдигна своя нож и го поздрави подигравателно. След това приклепна и двамата започнаха да обикалят един около друг.

— Няма да издържиш дълго — заговори Ролф. — Раната ти е доста лоша. Освен това изглеждаш отвратително. Някой съвсем наскоро те е бяхтил здравата.

Джек овладя болката. Дръжката на ножа вече беше започнала да се затопля.

— Не е необходимо да издържа дълго. Достатъчно е да се справя с теб.

По стълбите отекнаха стъпки. Джек трепна, насочвайки част от вниманието си към новата заплаха. На вратата се появи Пурпурния, следван от няколко свои бойци. Джек отново погледна към Ролф. Твърде късно. Ножът блесна пред лицето му. Джек парира удара, но по-тежкият и по-здрав Ролф го притисна в смъртоносна прегръдка. В черните му очи блеснаха триумфални искри.

— Сега ще умреш. И за какво? Заради една малка мръсница като Амбър? Знаеш ли какво е тя? Знаеш ли?

Джек дишаше тежко, опитвайки се да се освободи от прегръдката на противника. Двамата се завъртяха в зловещ танц.

— Ще ти кажа какво е, глупако, защото очевидно тя ти го е спестила. Тя е убиец. Разбра ли? Тя има способности... не ти ли ги е показвала? Да се надяваме, че не е. Може да убива с ума си. — Устните на Ролф се разтегнаха в зла усмивка. На челото му запулсира вена, докато приближаваше бавно ножа към гърлото на Джек. — Аз съм я

обучавал. Тя дори не го знае. Но целите вече са ѝ зададени. Въведени в подсъзнанието. Казвам нужната думичка и тя действа. Бум! Като бомба с часовников механизъм.

Амбър промърмори нещо зад гърба на Джек. Но той не можеше да ѝ обърне внимание.

— Не е така — успя да промълви в нейна защита. Беше му все по-трудно да диша.

— Така е. Подсъзнанието. Тя дори не знае към кого не бива да се приближава. Тя е убиец, Джек. Запомни го. Сигурно след като го узна, няма да имаш нищо против да ми позволиш да я отведа със себе си. Аз съм единственият, който може да въвежда корекции в програмата ѝ. — Ролф си пое въздух. — Сбогом, глупако.

Той натисна още по-силно, опирайки острието в плътта на Джек. Но в този миг пръстите му се подхлъзнаха върху голата, потна кожа и острието се плъзна настрани. Джек успя да се измъкне, усещайки прорязваща болка в гърлото.

Ролф тупна на пода. Изсумтя болезнено, когато Джек се стовари върху него и го сграбчи за мазната коса. Изви главата му назад и замахна с церемониалния нож.

— Ролф, кажи ми кой те финансира. Кой ти даде пари, за да можеш да ни проследиш?

Ролф изсъска злобно. След това се предаде и произнесе:

— Гилгенбуш. — Направи безполезен опит да се освободи. — Който и да си, имаш доста сериозни противници.

Джек опря ножа в гърлото му.

— Сигурен ли си? — очакваше да чуе името на Уинтън, дори може би искаше да го чуе, което би означавало, че най-големият му враг го е познал и сега е по следите му. Но Джек предпочиташе той да се прокрадва и да изненадва противниците си. Уинтън трябваше да е негов. Заради Пясъчните войни. Заради Кларон. Заради отдавна изгубения му дом. Погледът му се замъгли от болка и влага. — Съвсем ли си сигурен? — повтори.

— Сигурен съм, за Бога! Гилгенбуш е, онзи непокорен генерал.

Джек си спомни за Скал, неговия приятел и доскорошен враг, и започна да плъзга острието по шията на Ролф. Кожата се разделяше под него и отдолу бликаха алени капки.

— Почакай! — извика заповеднически Пурпурния. — Почакай, в името на Пепус, императора на Доминиона!

Дишайки тежко, със стичаща се в очите му пот, Джек вдигна очи и премигна. Забеляза, че по стълбата се спуска дребен, набит мъж. Продължаваше да държи Ролф, опрял нож в гърлото му.

— Съветвам те да не мърдаш — прошепна в ухото му Джек, — докато не разбере какво става.

Ролф застина съвсем неподвижно.

— Джек — обади се Амбър с разтреперан глас. — Това е той. Наистина е той.

Джек почувства, как кръвта се отдръпва от лицето му. Опитваше се да въведе някакъв ред в отчаяните си мисли. Вдигна лявата си ръка и избърса потта от очите си. С дясната продължаваше да стиска ножа.

Пурпурния и императорът се изправиха пред него. Пепус беше жилест, добре сложен мъж с къдрави червеникави коси, започнали да оредяват, и тъмнозелени очи, които му се усмихнаха още преди устните да потрепнат.

— Пусни го, Сторм — нареди с мек глас императорът. — Пурпурния ми обясни положението. Но бих искал да ти напомня, че Ролф е гост на бившия владетел на този свят и дипломацията изисква да му позволим да си тръгне необезпокояван.

— Джек, нужна ти е медицинска помощ — добави Пурпурния. — Амбър вече е в безопасност. — Той се наведе напред. — А и императорът е нашият работодател.

Работодател? Джек премигна. Изведнъж по кожата му пролазиха ледени тръпки.

Императорът кимна.

— Добра работа свършихте тук. Но нека всичко си остане между нас. Колкото по-скоро го пуснеш, млади човече, толкова по-рано ще можем да обсъдим твоето приемане в гвардията. Пурпурния те препоръча горещо. Очаква те блестяща кариера.

— Отговори — произнесе с безизразен глас Джек. — Имам нужда от някои отговори.

Пепус посегна към ножа.

— В такъв случай, да се погрижим да останеш жив, за да можеш да зададеш своите въпроси.

С огромно усилие Джек разтвори пръсти и позволи на императора да му вземе ножа. Някъде отдалеч, зад черната пелена, дочу облекчената въздишка на Амбър.

Амбър потърка голите си рамене. Роклята ѝ се развяваше от напорите на силния вечерен вятър. Приближи се към парапета на терасата в горния край на облицования с розов мрамор дворец и погледна към града.

— Все ми се ще да завали — рече. — За да прочисти въздуха.

— Някой ден може пак да се върнем там — отвърна Джек.

— Скал и Мъгла ще се зарадват. — Тя се усмихна замечтано. — Жалко за Кларон.

Джек сви рамене.

— Положението не е съвсем безнадеждно. Обещават да започнат тераформиране. Но не и на Дорман. — Той млъкна и двамата се замислиха за планетата, погълната изцяло от дракските пясъци.

„Хубава битка“ — намеси се фантом. Амбър се пресегна и потупа десния ръкав на костюма. Вдигна очи към Джек, който стоеше пред нея, стиснал шлема под мишница. На шията му все още се виждаше белег. — Радвам се, че задържа костюма.

— Да се отърва от фантом? Не бих си го и помислил. Освен това костюмът ми е почти като нов. — По някакъв начин през изминалите седмици Джек бе спечелил битката за надмощие с невидимото същество, което обитаваше костюма. Ала връзката им все пак оставаше напрегната.

— От него? — повтори учудено Амбър.

Джек сви рамене.

— Той говори за себе си в мъжки род.

— Може да е тя — Амбър поклати глава. — Какво ще кажеш, фантом?

— Въпроси — промърмори Джек. — Ние всички имаме въпроси. — Прегърна Амбър през раменете и я притегли към себе си. Фантом бе създал усещане във флексобрънките и сега му се струваше, че я притиска към голото си тяло. Амбър се изчерви засрамено. — Утре ще започна работа върху отговорите.

Тя погледна към него и златистите ѝ очи засияха.

— Винаги съм се чудила какво ли ще почувствам, ако те целуна — рече с неочаквана дързост.

— Какво пък, не е необходимо да чакаме утрешния ден за всички отговори — отвърна Джек и се наведе към нея. — С този поне можем да се справим и днес.

БЛУС ЗА ЛАЗЕРТАУН

ПЪРВА ЧАСТ

1.

— Няма костюм, няма и войник. Ето ви една простичка истина — инструкторът плъзна поглед по редицата от мъже, строени пред него, чиито голи рамене лъщяха от пот под ярките лъчи на слънцето. — Можем да ви дадем лазерни пушки, но никога няма да станете войници.

Не беше чак толкова просто. Никога не е било. Ала въпреки това мъжете продължаваха да стоят неподвижно, покрити с прахта на този чужд свят, и да слушат инструктора. Един от тях, нито млад, нито стар, неволно потреперваше, чувствайки се гол и незащитен под малтенското слънце, тъй като през последните шест седмици твърде рядко се бе разделял с костюма си. Бялата му кожа порозовяваше бързо. Бяха ги накарали да си свалят костюмите след няколко дни на патрулни обиколки и сега тренираха без тях.

От двете му страни бяха строени млади мъже, почти момчета, втренчили погледи в инструктора. За Джек Сторм подобна ситуация бе позната от преди доста време и не чувстваше това, което изпитваха те. Беше получил бойното си кръщение преди много години и сега единственото, което го вълнуваше, бе дали ще успее да си възвърне формата, за да бъде приет в редиците на имперската гвардия. За разлика от останалите, подредени в редици встрани и зад него, той не бе тук от патриотични подбуди или от желание да служи на императора. Напротив. Беше дълбоко уверен, че императорът му е длъжник.

Беше с дващестина години по-стар от другите. Не си личеше по тялото му, защото бе прекарал седемнайсет от тях в хибернационен сън. Докато стоеше, замислен за тези и други неща, а гласът на инструктора ехтеше на парадния площад, усещаше как потта се стича по тялото му. Пясъчнорусата му коса бе започнала да потъмнява. Лицето му бе обгоряло от слънцето, но само до шията, откъдето започваше бледорозова кожа.

Джек затвори очи, опитвайки се да се изолира от всичко. Ала побърза да ги отвори, когато неочаквано пред вътрешния му взор

изплува отдавна забравен кошмар от времето на хибернационния сън. Припомни си, че е имало дни, в които това проклятие е било равносилно на благословия. Ако тялото му бе на четирийсетгодишен, едва ли щеше да издържи на натоварванията, на които го бяха подложили през изминалите шест седмици.

Мъжът до него пристъпи от крак на крак.

— За какво говори този?

— Ще видиш — отвърна тихо Джек. Прогони споходилото го желание да извърне глава и да погледне към прозореца на втория етаж, откъдето и днес, както всеки ден, ги наблюдаваше невисок, строен мъж. Този мъж, прочут наемник, посочен лично от императора да командва гвардията, нямаше име, също както Джек Сторм нямаше определена възраст. Пурпурния познаваше Джек добре — но дори приятелството между двамата не можеше да го отърве от строгия поглед на инструктора.

— И така, войници — прокътят гласът на инструктора. Всички знаем, че само един на всеки четирима ще стигне заветната цел и ще стане имперски гвардеец. Това, което не знаете, е къде и кога ще бъде взето решението. — Той скръсти ръце на блестящите си сребърни гърди. — Защото днес е денят. От няколко седмици получавахте оценки за всеки взет изпит. Днес онези от вас, които не са се справили, ще бъдат отстранени. Получихте костюмите си и вече знаете как да ги поддържате. Окончателната преценка ще бъде извършена според състоянието, в което се намират те. В момента се извършва техният оглед.

— По дяволите! — изруга червенокосият вдясно от Джек.

Джек разбираше какво има предвид. Току-що се бяха завърнали от тридневен патрул и не им бе останало време да презаредят и поправят костюмите си. Какво, за Бога, очакваха тези хора?

Но под първоначалната му изненада си проправяше път една друга мисъл. Устните му се извиха в едва забележима усмивка. Император Пепус знаеше какво иска — човек, който не само владее бойните умения, но и знае как да поддържа в изправност и готовност снаряжението си. С такъв човек зад гърба си можеше да стигне далече.

От друга страна, подобно решение можеше да се окаже фатално за Джек. В сравнение с останалите, неговият костюм бе архаичен, далечен прототип на костюмите, които бяха изработени от новото

правителство. С него бе участвал в Пясъчните войни и се бе завърнал оттам.

И освен това костюмът му беше жив.

Джек неволно трепна, когато инструкторът изрева: „Свободни сте!“ Колко надълбоко в костюма му биха могли да се заровят? Той облиза устни. Бяха покрити със засъхнала прах.

Нечия ръка го потупа по рамото.

— Да пийнем по една студена бира?

— Защо не? — сви рамене Джек. — Чакането ще е дълго. Имат да проверяват триста костюма.

Изравни се с niskия, набит и мургав мъж, който го бе поканил. Не познаваше Даку много добре, въпреки че беше един от първите доброволци в отряда за подготовка.

В началната подготовка нямаше чинове. Даку би могъл да е генерал или цивилен. Беше работил и тренирал рамо до рамо с Джек седмици наред, без да промълви нито дума. А сега изведнъж го бе поканил да пият заедно. Мургавото му лице имаше неразгадаемо изражение. Широкият му нос бе набръчкан в основата си.

— Притеснен ли си?

— Естествено. А ти?

Даку кимна.

— Въпреки че — отбеляза той — има други, които би трябвало да са далеч по-притеснени. Онези, които нехаеха за екипировката, уверени, че ако нещо се повреди, просто ще им направят нов костюм.

Приближиха външния портал, където вече се бе скупчила неголяма група. Даку се чувстваше свободно в тълпата, докато Джек изпитваше необяснимо безпокойство. Не обичаше тълпите.

Когато най-сетне излязоха, отидоха да се преоблекат в съблекалнята. Джек носеше сиви панталони с множество джобове и широка, свободна риза. Даку бе в тъмни дрехи и докато крачеше редом с него, Джек си помисли, че не би искал да го срещне в някоя сумрачна задна уличка на Малтен. Малко по-надолу по улицата имаше аеротаксита. Изглежда и други се бяха сетили да ги повикат.

Двамата с Даку избраха едно такси с автоматично управление и се качиха. Даку спря за миг, вдигнал пръст над екрана на навигационното устройство.

— Накъде?

— Накъдето и да е — сви рамене Джек.

Даку натисна няколко копчета и таксито се понесе надолу по хълма, право към центъра на Малтен, града, на който бе кръстена цялата планета.

Даку почака да сервират вторите халби бира, след това се наведе към него. Диванът изскърца лекичко под масивното му тяло.

— Е, какво ще кажеш? Не ми изглеждаш особено разтревожен.

Джек чукна с нокът по запотеното стъкло на чашата. Усещаше едва доловима болка в ръбеца, останал на мястото на отрязаното кутре. Ако не друго, поне му напомняше достатъчно често за времето, прекарано в хибернационен сън. Зачуди се какво ли може да иска Даку от него. Едва ли го бе избрал случайно. Стараеше се да го разглежда крадешком, без да издава любопитството си. Барът, в който се бяха озовали, не беше от евтините. Нито един от останалите курсанти не бе дошъл тук. Не беше и уличен бар, тъй като не се забелязваше обичайната тълпа от мошеници, наемници и всякаква друга измет, която си има постоянни проблеми със закона. Даку имаше вид на опасен човек. Защо ли искаше да се сближи с него? За един кратък миг съжали, че не може да се допита до Пурпурния, но откакто бе постъпил в школата, избягваше да се вижда с него — двамата бяха на различни нива. Пурпурния лично бе препоръчал Джек на императора, който бе заповядал да го приемат в групата за начално обучение. Оттук нататък обаче съдбата на Джек щеше да е само в неговите ръце — точно както той предпочиташе.

На входната врата се появи непознат мъж в синьо расо, който спря на прага и се озърна. Погледът му се спря на Джек, после и на Даку.

— Някакъв поп — подметна презрително Даку.

Джек се размърда неспокойно. Непознатият беше въоръжен, дискретно, но тежко, и това го безпокоеше. Скиталците принадлежаха към една радикална секта, възникнала на основата на стара земна религия, наричана християнство, и се бяха посветили на идеята да докажат чрез антропологични изследвания и археологически разкопки, че Исус Христос е действителна личност, която е посещавала множество светове. Но въпреки това Джек не бе виждал досега

въоръжен духовник. Гледката му въздействаше по странен начин. Мъжът се приближи до бармана, размени тихо няколко думи с него, после се отдалечи към сепаретата в дъното.

Даку изсумтя. Сетне вдигна чашата.

— Знаеш ли, Джек, завиждам ти на самообладанието. Имам чувството, че си преживявал и преди всичко това.

— Вярно, че залогът е голям — отвърна невъзмутимо Джек, — но не виждам с какво можеш да промениш нещата, ако се притесняваш. — Нямахше намерение да казва на мургавия си събеседник, че наистина веднъж вече е преживявал нещо подобно. Името му не фигурираше в компютърните архиви на Доминиона. Нямахше какво да разкрие, че той е последният оцелял от Пясъчните войни, и Джек предпочиташе нещата да си останат така. Оттогава бяха изминали двайсет години, за някои цяла епоха, но не и за него. Двайсет години, по голямата част от които бе изкарал в хибернационен сън, и те се бяха превърнали в пропаст между настоящия и миналия му живот на елитен Рицар. Една-единствена цел го караше да продължава напред. Жаждата за мъст. И за да я осъществи, трябваше да събере отделните части от мозайката и да ги сглоби. Струваше му се, че мъжът пред него може да се окаже една от тези части.

— Прав си — кимна Даку. Приблужи чашата до устните си и отпи голяма глътка.

С крайчеца на окоето си Джек забеляза към бара да се приближава млада жена. Имаше стройно и гъвкаво тяло, нещо в движенията ѝ напомняше уличните акробати. Ала ако се съдеше по дългата, падаща на вълни коса и прилепналия по тялото ѝ гащеризон, по-вероятно бе да е някоя високо платена проститутка. Тя хвърли поглед към тях, извърна глава и седна на една от свободните маси.

Даку остави чашата.

— И откъде идваш, изпълнен с младежки мечти? — попита.

Джек отново го погледна. Започваше разговор с надлъгвания и подпитвания. Извади една снимка от портфейла си и я постави на масата.

— Бях рейнджър там.

Даку се пресегна и придърпа снимката върху масата.

— Откъде я имаш?

— Подкупих един от членовете на изследователския отряд.

— Гледката не е кой знае колко привлекателна.

Джек не отговори. А и нямаше смисъл. Даку беше прав. Нямаше и не можеше да има нищо привлекателно в гледката на един изпепелен свят. Можеше само да се надява, че са се запазили непокътнати ясното синьо небе и лазурното море.

— Тази планета е била изпепелена.

— Така е.

Даку побутна снимката обратно.

— Значи може да бъде само Кларон. Без предупреждение, нали?

— И без причина — допълни Джек, макар да знаеше, че не е така. Той бе причината. Едно мускулче затрептя на лицето му. Първо Милос, драките, после и Кларон, обгърнат в пламъци. Вече два повода за отмъщение.

— Винаги има причина. Просто ние с теб не я знаем. Лоша работа — поклати глава Даку.

— Аха — кимна замислено Джек. В ума му се надигаха спомени за огнения ад и бягството в последната възможна секунда. Опита се да ги прогони. — Ти откъде си?

— Африка 2 — отвърна Даку и сега бе ред на Джек да се изненада. Планетата, заселена изцяло с чернокожо население, рядко търгуваше със системата на Триадите. Отделила се по собствено желание, Африка 2 не хранеше приятелски чувства към останалите планети. Още по-странно бе, че някой оттам би искал да постъпи на служба при императора. Даку изглежда предугади мислите му, защото каза:

— Не обичам, когато в космическото ни пространство се навъртат дракски кораби.

Мотивът бе разбираем за Джек. Въпреки всичко враговете си оставаха врагове. Той вдигна бавно чашата си и произнесе:

— Смърт на всички драки.

— Амин — отвърна Даку и пресуши своята.

— Виждал ли си някога пясъчна планета на драките? — попита нехайно Даку.

Джек бе виждал. Беше участвал в сраженията на Милос, докато драките тераформираха планетата в безбрежен пясъчен океан, заравяйки в дюнните яйца, които скоро след това започваха да се люпят.

Но потвърждението щеше да е равносилно на това да се издаде. Отпи от чашата, преди да отговори лаконично:

— Не.

— Аз съм бил. На Дорман, една от последните планети, които изгубихме. Гледката беше ужасяваща, повярвай ми. Сега там е мъртвило, ако изключим, разбира се, драките.

Неговата родна планета. Планетата, на която бе изгубил цялото си семейство. Джек стисна чашата и отмести поглед към една русокоса посетителка на бара, която тъкмо отказваше на потенциален клиент. За миг очите ѝ се стрелнаха към Джек. Той преглътна смутено, надявайки се, че Даку няма да забележи. Погледна си часовника, докато събеседникът му пъхаше картата си в автомата за поръчки. След това вдигна ръка.

— Няма да пия повече. Стига ми толкова. Ще си вървя.

Даку вдигна глава и се усмихна любезно.

— Джек, излишно е да се безпокоиш. Няма да можеш да си тръгнеш. Пратиха ме да те превърна в глината, от която сме слепени всички ние. Прах от прахта.

Джек гледаше право в цевта на миниатюрния лазерен пистолет. Тялото му реагира, преди още да му подаде команда. Оттласна се от масата, изрита я отдолу, право в зъбите на Даку, и се претърколи настрани, тъкмо когато от цевта бликна ярък лъч. Блондинката на бара започна да пици, хората наскачаха от масите си и хукнаха да бягат панически от заведението.

Джек успя да се изтърколи в ъгъла, където скочи на крака. Даку също тъкмо се изправяше. От горната му устна са стичаше кръв. Ръката, която стискаше пистолета, трепереше.

— Няма да се измъкнеш. Аз отговарям за това!

Джек се метна в мига, когато лазерният лъч проби дупка в тавана над главата му. Тупна на пода и се преобърна. Чуваше как Даку тича в обратната посока.

Русокосата пропъзля до Джек и му подаде малък пистолет.

— Какво щеше да правиш без мен?

— Да си живея сам — отвърна той. — Свий се в някой ъгъл и не си подавай главата.

Тя се намуси, но изпълни нареждането му.

— Предполагам, че няма да искаш да ми кажеш кой те е наел — подвижна Джек, докато премисляше възможните ходове.

Даку се захили злобно. Кръвта по лицето му придаваше зловец вид. Завъртя се на място и пусна около себе си дълъг, смъртоносен откос. Но Джек вече бе скочил десетина стъпки наляво. Масата, зад която се скри, скоро се превърна в димяща купчина от разтопена пластмаса.

Даку приклепна, уверен, че Джек не го вижда, и изтри уста с опакото на ръката си. Провери заряда на пистолета. От мястото, където се намираше, Джек можеше лесно да го уцели, но сърце не му даваше да застреля човек в гърба.

Освен това искаше да узнае защо го бяха превърнали в мишена.

Джек се хвърли към него. Удари го с пистолета по тила и го повали на пода.

— Кой те нае? Кой — казвай!

Осъзна, че е допуснал грешка, в мига, когато стисна шията му с ръце. Даку сви рамене и Джек усети стаената в мускулите му мощ. Нямахше да успее да го задържи дълго в тази поза.

Даку завъртя пистолета и се опита да простреля Джек през рамо, но при първия изстрел улучи тавана. Втория път късметът съвсем му изневери, защото лъчът го прониза в черепа.

— Проклятие! — изруга Джек. — Казвай — кой те нае? — раздруса го той, но искрицата на живота вече угасваше в очите на другия. Джек го пусна.

Русокосата от бара бе застанала до него.

— Да се махаме — подкани го тя. — В този квартал рядко се случват подобни неща. Скоро ще пристигне полиция.

Едва отвън, когато се качиха в аеротаксита, Джек намери време да си поеме въздух.

— Защо ме проследи?

— Шегуваш ли се? Днес ви вземат костюмите за проверка. Да не мислиш, че не ме интересува какво ще стане с фантом? — тя сбърчи нос и изведнъж придоби съвсем детински вид. — Пък и при нас, медиумите, няма случайни неща. Не се ли запита как така Даку не ти обръщаше внимание цели шест седмици, а сега изведнъж тръгва да се сприятелява? Усетих, че нещо не е наред, и реших да намина, за да те

държа под око. Какво мислиш? Дали е убиец, или просто е решил да намали бройката на съперниците за гвардията?

Джек се извърна и я погледна внимателно. После бавно поклати глава.

— Мисля си, че си сложила твърде много грим. Приличаш на курва.

2.

Пурпурния седеше срещу Джек, потропвайки с пръсти върху облегалката на фотьойла. Сребрилата му коса бе пригладена назад. Имаше слабо, красиво лице. От прозореца зад гърба му се виждаха неспокойно разхождащите се на площада кандидати, чиято група постепенно се увеличаваше. Джек знаеше, че скоро ще обявят резултатите. Напрежението във въздуха ставаше все по-осезаемо.

— Питам се, Джек — заговори Пурпурния, — дали това е параноя, или Даку наистина е бил пратен да те премахне?

Джек извърна поглед към него.

— Той каза, че задачата му е била такава. Струва ми се достатъчно.

— Няма начин да проследим откъде идва.

— Няма — кимна Джек.

Амбър заобиколи фотьойла на Пурпурния и приседна на перваза на прозореца, откъдето можеше да наблюдава площада. Щеше да ги уведоми, когато нещо се случеше.

Джек не сваляше очи от приятеля си, някога колега в различни свободни начинания, а сега негов старши офицер.

— Това им е била грешката. Наемниците от Африка 2 са смъртоносни убийци, но са прочути със своята себичност и това често им пречи. Ако Даку не се бе изпуснал, щях да сметна, че просто е решил да намали конкуренцията с една глава.

— Но защо точно днес? Защо не по време на подготовката? Можеше да мине за инцидент. Вече загубихме няколко кандидати.

Джек повдигна рамене.

— Може би се е надявал да спечели и един костюм от тази работа. А също да успее да го прекара през постовете. Бойният костюм навярно струва цяло състояние.

— Пък и теб доста те бива в костюма — кимна усмихнато Пурпурния. — Изчаквал е да си без него, за да ти види сметката.

— Ето още едно обяснение. — Джек се отпусна на своя фотьойл. Пурпурния познаваше възможностите на бойните костюми — той

също притежаваше свой, стар модел като този ма Джек, макар и не толкова архаичен. Също както на повечето ветерани, историята му бе забулена в мъглата на миналото.

— Ако Даку е наемник — продължи да разсъждава на глас Джек, — навярно онези, които са го пратили, се безпокоят от нашата близост.

— И аз това си помислих — кимна Пурпурния. — Наемниците не нападат други наемници. И без това си имаме достатъчно проблеми.

Всъщност Джек знаеше и друга максима, научена доста отдавна. Когато предлагаш уменията си за продан, нищо не пречи човекът, с когото воюваш днес рамо до рамо, утре да се окаже твой противник.

— Свидетелите в бара потвърдиха, че Даку е убит при законна самоотбрана — продължи Пурпурния. — Няма да те подлагат на разпит. Има и записи, на които се вижда цялата сцена. Пепус ги прегледа лично и отхвърли обвиненията.

— Това е добре — отвърна с пресъхнала уста Джек. За него бе важно да встъпи в гвардията. Дори Пурпурния не знаеше кой е в действителност и откъде е пристигнал, нито какво иска. Само Амбър бе посветена в скритите в душата му тайни.

— Джек — обади се тя тихо. — Почти всички са се събрали долу.

— Време е — потвърди Пурпурния и чукна с пръст по часовника си. Погледна към младата жена. — Добре, че Джек скри връзката си с теб от останалите кандидати, иначе Даку щеше да премахне първо теб.

— Ако се беше опитал — отвърна Амбър, — в същия миг щеше да е мъртъв.

— Знаеш ли, Джек — сети се нещо Пурпурния, — дали пък Даку не е бил нает от бившия ѝ сводник?

— Ролф не е сводник! — подскочи Амбър.

— Добре де, настойник. Знаем, че Ролф има широки връзки. Хич не му се щеше да се разделя с теб и едва ли щеше да го направи, ако не беше императорът.

— Той не му остави никакъв избор.

— Така е, но доколкото разбрах, възлагал е на Амбър големи надежди, макар че никой от двамата ви не знае с каква цел в края на краищата.

Амбър не погледна към Джек, но беше уверена, че той няма да я издаде. Изпитваше истински ужас при мисълта, че бившият ѝ

настоятник бе развил вродените ѝ психични таланти, превръщайки я в убиец. Беше заложил дори целите в подсъзнанието ѝ, но нито тя, нито Джек знаеха кои са те.

Джек се изправи. Даку не го тревожеше толкова, колкото един друг човек, загнездил се дълбоко в административния апарат на императора. Командир Уинтън. Човекът, който бе наредил да бъдат изоставени всички войници на повърхността на Милос.

— Даку може да е бил нает от някой, който се е опитвал да ни проследи. Повечето от нас нямат досиета в компютрите заради миналото си на наемници.

— И това не е изключено. За теб например няма никакви сведения, нито за костюма ти. — Пурпурния се усмихна загадъчно. — Аз имах подобен проблем. — Той се завъртя с фотьойла и погледна през прозореца към площада. — Ще закъснееш. Съветвам те да побързаш.

— Веднага — Джек скочи и се приближи към вратата. Там спря и отдаде чест. — С ваше разрешение, сър.

— Върви. Амбър ще остане при мен, ако не възразяваш.

Сторм се засмя.

— Стига тя да не възразява. — Той излезе и затвори тихо вратата. Пурпурния се размая. Досещаше се какво има предвид. Амбър умееше да се грижи за себе си.

Амбър втренчи поглед в среброкосия мъж, който отговаряше за личната гвардия на императора. Джек му вярваше безрезервно, заради събитията, които бяха преживели и в които Пурпурния бе извоювал това доверие. Тя обаче, като дете на улицата, винаги хранеше известни подозрения. Мироглед, който ѝ помагаше да оцелее.

Амбър кръстоса крака.

— Какво сте направили с Джек? — попита тя. — Струва ми се, че разсъждава по съвсем различен начин.

— Всичко е заради теб. Ако иска да постъпи в гвардията, трябва да прекъсне връзката. Няма да се изненадам, ако не намери сили да го направи. Но през последните няколко седмици инструкторите се опитваха да го превърнат в онова, което е бил някога — чудесно

настроено оръжие, което трудно се спира, веднъж бъде ли насочено в нужната посока. Ето защо не му остава време за теб.

— Искаш да кажеш, че аз съм прът в колелото му, така ли? — попита с навъсена усмивка Амбър.

— Добре казано и съвсем вярно — кимна Пурпурния. — Сигурно скоро ще ти съобщи, че смята да се мести. Гвардията е настанена в отделни казарми. Но и ти ще имаш всичко необходимо, не се притеснявай.

— Ами ако не искам да остана сама? — попита тя, скръстила ръце и втренчила замислен поглед към площада.

Пурпурния се изправи и застана до нея. Той също гледаше към кандидатите.

— Джек допусна грешка, като се обвърза с теб. Не може да си позволи да те задържи.

Огромна ледена топка бе заседнала на гърлото на Амбър. Тя преглътна мъчително.

— Ако той ме помоли, ще се съглася да живея сама. Но само ако ме помоли. Джек има нужда от мен, макар че сигурно още не го съзнава. — Тя стисна зъби за да не продължи, да не се изпусне пред този арогантен копелдак и да не му каже, че тя единствена може да контролира онова, което обитава неговия боен костюм. Но се овладя.

— И въпреки това ще му позволиш да си иде — заяви той хладнокръвно.

— Ако поиска. Но той няма да го направи — Амбър почувства, че в очите ѝ е избила влага. — Стига сме го обсъждали. Да видим, дали ще го приемат в гвардията. Това е най-важното сега, нали?

Среброкосият мъж скръсти ръце на гърдите и не отговори.

Джек съжали, че не може да прогони нервните тръпки, които пробягваха по цялото му тяло, докато се спускаше с асансьора надолу. Даваше си сметка, че Пурпурния бе престанал да го разпитва кой може да стои зад тази атака само заради присъствието на Амбър. Пък и това е въпрос, който не се задава на един наемник. Когато си в този бизнес, неминуемо си създаваш врагове.

Асансьорът спря и вратата се отвори. Джек почеса замислено белега от липсващото кутре. Всеки път му напомняше за онова, което е

бил и което трябва да запази в тайна, заради собствената си безопасност — единственият оцелял от Пясъчните войни и единственият, който знаеше причината, задето бяха загинали останалите. Засега поне най-здравословно бе да го пази в тайна — и да си държи устата затворена.

Слънцето го заслепи веднага щом излезе на площада. Под ботушите му скърцаше ситен, червеникав пясък, типичен за Малтен. Ако можеше да получи по един кредит за всяко пясъчно зрънце, което някога се бе удряло в костюма му...

— Ето ги и костюмите! — извика някой от тълпата.

Джек почувства, че сърцето му ускорява туптенето си. Връщаха костюмите. Какво ли бяха намерили? Дали неговият костюм бе издържал на проверката? Дали съществото в него е било открито — или унищожено? Джек усети, че устните му са изсъхнали.

На всяка цена трябваше да постъпи в гвардията. Това беше единственият начин да оцелее, без да се налага отново да се захваща с наемничество. Освен това, само тук можеше да зададе въпросите, чийто отговори искаше да научи. Тук можеше да преследва Уинтън и да узнае истината за Пясъчните войни. Да разбере защо Кларон бе обречен на тази жестока участ. Ръката му неволно се сви в юмрук. Трябваше да узнае отговорите. Или да умре, но докато се опитва да го стори. Не беше забравил, че това едва не му се случи, само преди час.

Той си запроправя път през тълпата.

Бялата броня висеше на една от закачалките, отразявайки лъчите на слънцето, заобиколена от ярко сияние. Костюмът беше малко потесен от новите модели, чиито флексобрънки бяха изработени от различна сплав, а шлемът бе с по-голямо лицево стъкло. Освен това личаха няколко кръпки от поправки, а малко по-тъмната боя на гърдите бе точно на мястото, където той бе изрисувал... но това бе станало преди близо двайсет години. Когато бе много по-млад.

Джек улови ръкавицата и дръпна костюма към себе си.

„Привет, господарю.“

Съществото, което обитаваше костюма, го поздрави и Джек едва сега си позволи да въздъхне облекчено. На каквито и тестове да го бяха подложили, невидимото създание бе все още живо.

Не беше съвсем сигурен дали се радва чистосърдечно на тази новина. Всеки път, когато носеше костюма, го спохождаха кошмарни видения от Милос... но костюмът се бе превърнал в наркотик, без който не можеше да отиде на война. Известно бе, че милосите заразявали костюмите на Рицарите с опасни паразити. Те се загнездвали вътре и с течение на времето изяждали обитателите им, а накрая костюмът се разчупвал като черупка и отвътре излизал напълно съзрял гуцер берсеркер, воин, който не се плашел от смъртта. Милосите очевидно бяха решили, че гуцерите ще свършат по-добра работа от Рицарите. Оказа се, че грешат.

Изглежда тъкмо по тази причина Доминионът бе изоставил там всички свои войски. Заразените мъже бяха избити от драките. Бяха предприети показни действия за евакуирането на войниците, колкото за пред обществеността, и с ясното съзнание, че евакуационните кораби ще бъдат унищожени в орбита от драките. Създателят на целия този план се бе оказал дяволски предвидлив — с едно малко изключение. Корабът на Джек, който по някакъв начин бе преминал през блокадата.

Джек знаеше само, че паразитът не живее в тялото му. Амбър бе успяла да установи връзка с него и да се увери, че е някъде в костюма. Но всеки път, когато Джек обличаше бойния костюм, той усилваше и без това забележителните способности на съществото. То го завладяваше. Правеше го непобедим.

Джек имаше нужда от това, за да осъществи своя план за възмездие.

— Здравсти, фантом — прошепна той. — Трудни времена, а?

„Ужасно. Къде е Амбър? Изгубих я.“

— Трябваше да ми помогне за една друга работа — Джек млъкна, забелязал, че Гарнер, един от курсантите, му се усмихва.

— Сторм, радвам се, че получи обратно стария си костюм рече той. — Сигурно си даваш сметка, че трябва да правиш истински чудеса с тази антика, за да можеш да си наравно с нас.

Джек повдигна небрежно рамене.

— Млъквай, Гарнер — произнесе един глас зад гърба на курсанта. — Антика или не, снабден е с достатъчно оръжия, за да ти изпържи задника.

— Може би. Защо не го попиташ какво стана с оня тип, с когото отиде сутринта да пие бира в един бар?

Джек обърна гръб на двамата спорещи, свали костюма и тръгна през площада, завладян от спомени за всички приключения, които бе преживял с него. Беше достатъчно стар, за да му бъде оставен от собствения му баща. И такава беше версията, която разпространяваше — поне пред Пурпурния и останалите.

Гарнер обаче не беше от онези, които се отказваха лесно. Той тръгна след Джек, като продължаваше да се подхилква.

— Знаеш ли какво казват за теб? Наричат те Мълчаливия Джек. Не ставаш за работа в група. Да, точно така. Винаги знаеш повече, отколкото казваш. Доста повече.

Джек се извърна и го изгледа с присвити очи.

— Надпреварата свърши, Гарнер. Ако искаше да ме елиминираш като съперник, трябваше да го направиш вчера. А сега те съветвам да не ми се пречкаш в краката.

Задуха лек ветрец и костюмът на закачалката се заклати, сякаш се заканваше на досадника. Лицето на Гарнер пребледня. Той отстъпи крачка назад. Джек улови костюма за ръкавицата.

„Остави ми го, господарю.“

— Забрави, фантом. — Но Джак едва успяваше да овладее напрежението си. Чувстваше, че всеки миг може да изгуби контрол върху костюма. Психичните предпазители, които Амбър бе наложила, изглежда бяха на път да поддадат — а Джек знаеше, че животът му е изложен на опасност всеки път, когато се напъхва в костюма.

Един от последните му ясни спомени от Пясъчните войни бе гледката на разчупващия се костюм... от който излиза ужасяващо създание... неузнаваеми останки на човек, когото Джек бе наричал свой приятел...

— Господа... стройте се!

Курсантите побързаха да се подредят, метнали на рамене костюмите, които сияеха ярко на слънцето. Инструкторът се покатери на една подвижна трибуна, откъдето да може да ги вижда всичките. На площада постепенно се възцари тишина. Само тук-там се чуваше метално потропване от разклатени от вятъра костюми.

Джек протегна ръка да задържи своя и с допира отново пробуди фантома.

„Какво става, господарю?“

„Не сега.“

Ентусиазмът бе сменен от мрачно отдръпване. Джек едва сдържа желанието да погледне към прозореца горе, откъдето вероятно ги наблюдаваше Амбър. Какво ставаше с нейния контрол над фантома? А може би съществото продължаваше да набира сили и скоро щеше да се освободи от психичното ѝ ограничение...

— Господа. Излизайте напред, когато произнеса името на всеки от вас. Оставете костюмите на закачалките. Ще получите чековете си в съблекалнята.

Джек почувства как настръхва. Едно след друго бяха прочетени много имена, но той така и не чу своето.

Накрая на площада остана неголяма групичка. Инструкторът ги изгледа и се покашля многозначително.

— Вие, останалите, вдигнете ръце и повтаряйте след мен: в ясно съзнание на това място се кълна да посветя живота си на император Пепус, като член на отряда на доминионските Рицари и негов личен телохранител...

Джек вдигна дясната си ръка и излъга с всяка дума, която произнесе на парадния площад.

3.

Лицето на Амбър пребледня.

— Какво искаш да кажеш — че няма да дойда с теб?

— Ще живея в казармата. Дори още не знам какъв чин ще получа. Не мога да те взема със себе си. Пурпурния е на същото мнение — той смята, че е по-добре да останеш тук. Ще си на територията на двореца и ще разполагаш с всички привилегии...

— Но ще бъда сама.

— Не, няма. Ще те посещавам винаги когато съм свободен от служба. Освен това ще можеш да тръгнеш на училище и да учиш сериозно.

Тя прехапа устни.

— Не желая да ходя на училище.

— Трябва. Ако искаш да станеш нещо повече от крадеца, в който смяташе да те превърне Ролф...

— Убиец — не крадец. Не го забравяй.

Джек улови погледа ѝ и забеляза стаената болка.

— Не съм го забравил. Но той вече няма власт над теб.

— Така е. — Тя протегна ръце към него. — Джек, искам да съм с теб и фантома. Не желая да оставам сама...

— Ти си твърде млада.

— Твърде млада за какво? По улиците на Малтен съм виждала неща, които не си и сънувал. За какъв се мислиш — та ти си израсъл в някаква затънтена ферма!

Джек неволно се засмя. Тя, разбира се, имаше право. Беше израснал на Дорман, преди да стане Рицар, после рейнджър и накрая наемник. Без нейна помощ едва ли би оцелял на Малтен. Той отметна кичура от челото си.

— Добре де, погледни го от друга страна. Вече си голяма и не се нуждаеш от постоянната ми закрила.

— Но ако не искам? — тя потърка с юмруче едното си око. — И какво ще стане с фантом? Кой ще го държи под контрол? Кой ще му попречи да те сдъвче и да ти изплюе кокалите?

Джек започна да усеща нарастващо безпокойство. Но поклати глава:

— Не зная. Но струва ми се, че фантом е вече достатъчно силен да преодолее и твоите защиты. Ако е така и ако трябва да поема този риск...

— Тогава какво?

Джек сви рамене, но не продължи. Наведе се и взе чантата си.

Амбър тропна с крак.

— Не си тръгвай, преди да е приключил разговорът!

— Или какво? — предизвика я той.

— Или... или... по дяволите! Откъде да знам! Джек, някой се опитва да те убие!

— Известно ми е. Още една причина да не си постоянно до мен.

— Пусна чантата на пода и хвана ръцете ѝ. Не се страхуваше от нея — никога не се бе страхувал, макар да знаеше, че може да убива с ума си.

— Ти си единствената, която знае истината за моя живот.

— Не цялата. Никога не си ми я разказвал.

— Казах ти достатъчно. Ако нещо се случи с мен, ще я преразкажеш на Пурпурния и нека той се заеме с търсенето на отговори, ясно? Не можем да оставим нещата така.

— Прав си. — Тя преглътна. — Мога да ти помогна да откриеш Уинтън. Веднъж те свързах с него чрез мрежата — мога да го повтора.

— Не и докато не разбере какво би могъл да ми направи. Може да се е заровил толкова надълбоко, че дори императорът да няма представа кой е или какво прави... дребен чиновник... или някой, който ме познава от Пясъчните войни. Или от Кларон например. Ще те помоля да не се захващаш с тези неща, докато не понауча туй-онуй. Все още има твърде много въпроси, чиито отговори биха могли да ми струват скъпо.

— А какво ще кажеш за Даку?

— Даку е мъртъв.

— А ти имаше късмет — изгледа го с присвити очи. — Имаше късмет, че аз бях там!

— Може би. Той обаче нямаше връзка със станалото на Кларон. Беше потресен, че съм бил на онази планета. Или пък не го бяха информирали, за да не се издаде. Това щеше да е най-умното нещо, което биха могли да направят.

Амбър отметна косата си назад и той забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Толкова ли високо те оценяват? Смятат, че всеки убиец, който ти пращат, ще се провали?

— Не зная — ухили се неочаквано той. — Ти си наясно с тези неща. — Наведе се над нея, целуна я по върха на носа, вдигна отново кожената чанта и излезе, преди тя да се е съвзела. Когато затваряше вратата, стори му се, че чу тъничкия ѝ глас да произнася:

— Проклет да си, Джек Сторм!

Доминионският Рицар носи бойния си костюм сякаш му е втора кожа. Джек предпочиташе да го облича гол до кръста, пък и така по-лесно се прикрепваха контролните датчици. Холограмата, която танцуваше по тялото му, а сетне предаваше движенията му на костюма, беше като трансформатор за повишаване на напрежението. Беше си свалил шлема и го бе поставил в краката си, но дори и така костюмът му бе доста ефектен. Достатъчно бе да вдигне палец и да насочи пръсти и ръкавицата му се превръщаше в лазерно оръдие. На гърба си носеше раница, в която се побираха допълнителни заряди, способни да го превърнат в оръжие за масово поразяване. Единственото нещо, което би могло да му наложи ограничение, бяха червените светлини на индикаторите, които показваха, че енергозапасите му са на изчерпване и че скоро костюмът му ще изгуби своята подвижност и ще замръзне или ще рухне, смачквайки онзи, който се спотайва вътре.

На Милос червените индикатори бяха постоянна заплаха въпреки слънчевите панели, монтирани в шлема. В момента обаче нямаше от какво да се притеснява, с изключение на досадата, която му навяваше необходимостта да стои мирно, местейки поглед из залата за аудиенции на император Пепус, върховния командир на силите на Доминиона.

Той не беше единственият на служба. Още четирима негови колеги бяха заели местата си в четирите ъгъла на залата, откъдето бойните им костюми лъщяха в целия си блясък. Някои от присъстващите ги разглеждаха с любопитство, други — с нескрита

враждебност. Джек стисна зъби. Не погледите, а коментарите, които ги придружаваха, понякога поставяха търпението му на изпитание.

Покрай него премина висока елегантна жена, чиято сребриста коса бе подрязана равно по линията на веждите. Придружаваше я нисък и набит мъж, който я държеше за ръката. Тя спря и извърна поглед към Джек.

— Това значи е един от тях.

— Така изглежда, скъпа. — Кавалерът ѝ се огледа неспокойно, разтревожен от надменното ѝ поведение.

— Изглежда толкова тромав. Ако питат мен, Пепус трябваше да си наеме полицейски работи.

Мъжът погали облечената ѝ в ръкавица ръка.

— Мила моя, роботите не ги бива в някои по-сложни ситуации, свързани с човешки взаимоотношения. Виж какво се случи с нашия бивш император. Изкуственият интелект понякога просто не е в състояние да разбере хората. Прободоха го в гърдите още преди роботът да осъзнае, че животът му е заплашен. — Той се изкашля. — Пепус не е от хората, склонни да забравят подобни неща.

— Но след всичките тези години... — жената млъкна и поклати глава. — Всъщност той не изглежда чак толкова зле. — Тя понечи да пристъпи напред, завладяна от любопитство, после се спря. — Божичко, Мърфи. Виж кого са допуснали — този там не е ли Скиталец?

— Не може вечно да ги държи пред вратите, скъпа моя.

Джек едва успя да запази равнодушно изражение. Мърфи явно отдавна бе привикнал с внезапните промени в настроенията на своята спътница.

— Но той е пред нас на опашката.

Джек не чу отговора на Мърфи, тъй като двамата се отдалечиха. Едва сега си позволи да извърне леко глава и да погледне към мястото, където споменатият Скиталец изчакваше търпеливо реда си.

Облечен в синьо, дълго до земята расо върху миньорски комбинезон, свещенослужителят носеше на гърдите си масивен дървен кръст. Имаше гола глава и лице с красиви, волеви черти. Джек го бе виждал и друг път. Ако не бъркаше, същият бе чакал преди пет дни отново на опашка за аудиенция. Не беше никак трудно да го запомни. Ако не друго, търпението със сигурност бе едно от достойнствата му.

Дори сега, когато аудиенцията всеки миг щеше да приключи, той изглеждаше напълно спокоен.

— Свети Колин от Синьото колело — обяви глашатаят и Скиталецът се надигна, сетне закрачи към подиума, където бе тронът на императора.

Пепус спря поглед на приближаващия се свещеник, сетне направи едва забележим жест с ръката. Глашатаят, който следеше внимателно движенията му, добави:

— За днес аудиенцията приключи.

Залата започна да се изпразва, но Скиталецът остана. Джек не сваляше поглед от него. Вече се досещаше, че ще получи лична аудиенция. За един кратък миг съжали, че не може да си сложи шлема и да използва микрофоните, за да чуе какво ще си кажат двамата.

Еlegantната жена си изпусна едната ръкавица, докато бързаше към вратата. Мъжът до нея продължи да я дърпа припряно. В този момент Джек пристъпи чевръсто напред, с едно бързо и ловко движение улови ръкавицата, преди да докосне пода. Бързината и грациозността, с която го направи, накараха жената да застине от изненада. Джек си позволи лека усмивка. Малка, но впечатляваща демонстрация на неговите възможности. Подаде ѝ ръкавицата. Жената я дръпна, сякаш можеше да изгори в ръцете му, а Мърфи го изгледа с преbledняло лице.

После двамата отново забързаха към затварящите се врати.

Джек насочи вниманието си към другата двойка. Не можеше да напусне поста, докато не бъде освободен от Пепус.

Императорът слезе от подиума и се настани до една ниска масичка, на която димеше сребърен чайник. Прокара пръсти през посивялата си коса и покани Скиталеца да се присъедини към него. Двамата седнаха един срещу друг и подхванаха любезен разговор.

Изведнъж Пепус се изправи.

— Ти, ти и ти — вървете си. Капитан Сторм, ако обичате, присъединете се към нас.

Джек си взе шлема и прекоси опразнената зала. Знаеше, че трябва да е нащрек. Скиталците бяха религиозни фанатици и следователно опасни.

Когато се приближи, забеляза, че Пепус е не само ядосан, но и обезпокоен.

— Свети Колин, капитан Джек Сорм, от моите наскоро възстановени доминионски Рицари.

— Ваше величество, позволете да отбележа, че за решаването на този въпрос не ни е необходим танк. Достатъчно е някой от вашите тайни агенти...

— Вие ме запознахте с този проблем. Аз ще се постарая да го реша така, както намеря за добре.

— Но това са Божи човеци!

Джек погледна към Свети Колин, който се бе изпънал в креслото и всяка фибра от тялото му трептеше от гняв.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той.

Свети Колин му хвърли мрачен поглед, сетне извърна лице.

— Нашият гост дойде при мен с един нетърпящ отлагане проблем. Триадата проявява търпимост към религиозната свобода, стига боричканията между отделните секти да не заплашват трона — усмихна се императорът. — Въпреки че Свети Колин сигурно ще побърза да отбележи, че Божията власт предшества моята.

— И ще е прав, сър — кимна Джек.

Свети Колин отново погледна към него. Този път гневът му изглеждаше уталожен. Дясната ръка на Скиталеца се вдигна към кръста и го докосна.

— Историк и книжник — произнесе загадъчно той, — скрит зад тази броня.

— О, не е скрит — усмихна се отново Пепус. — Виждал съм капитана в действие. Взех го на служба след препоръка на много уважаван от мен човек. Той ще ви свърши работа, Колин, при това е напълно дискретен.

— Бих се чувствал далеч по-спокоен, ваше величество, ако знаех какво ми възлагате.

— Търпението не му е присъщо, Колин. Но нищо. Вие му кажете.

Преподобният се облегна назад. Изглежда отскоро бе провъзгласен за светия.

— Откъде сте, капитане?

Джек не знаеше какво да отговори. Дали да признае, че е от Дорман? В такъв случай би могъл неволно да пробуди подозренията на Пепус за неговото минало. И двамата му събеседници не бяха

случайни хора. Умееха да надушват истината, дори когато бе добре прикрита. Иначе нямаше да са на тези високи постове.

— От една далечна земеделска планета. Израснах във фермерско семейство — добави той с усмивка под мрачния поглед на Свети Колин.

— Християнин ли сте?

— Моето семейство беше.

— Значи сте чували за сектата на Скиталците?

— Донякъде. Зная, че основната цел на тази религия е да докаже, че Исус Христос се е скитал между световите, за да „подготви и други помещения за Царството небесно“. Надявам се, че цитирам дословно вашето учение.

Свети Колин плесна с ръка по облегалката на креслото.

— Точно! А ние сме само учени и археолози, нищо повече!

Пепус се размърда.

— Подценявате се, господине. Мрежата на вашата религия обхваща всички цивилизовани светове и — теоретично — би могла да се разпростре из цялата вселена.

Двамата се спогледаха. Мъжът, който властваше с физическа сила над звездите, и другият, който имаше духовна власт над тях.

— Никой няма да спечели — отбеляза невъзмутимо свети Колин, — ако подхванем религиозен кръстоносен поход.

Джек изведнъж си спомни въоръжения Скиталец, когото бе видял в бара сутринта, когато Даку се опита да го убие.

— Предполагам, че сте обезпокоени от някоя групичка отцепници, които освен това са въоръжени? — попита той.

— Точно така — кимна свети Колин. — Но това е въпрос от компетенцията на тайната полиция, не на един войник... в броня.

Джек се засмя.

— Защо не използвате вашите шпиони?

— Защото заразата се разпространява сред редиците ни като горски пожар. Все още не можем да се натъкнем на археологическите доказателства, които така упорито търсим. Нашата секта старее и губи вяра. Настъпват времена на изпитание за всеки един от нас.

— Интересува ли ви, Джек? — намеси се императорът.

— Да, ваше величество.

— Чудесно. Но бъдете така добър да се посъветвате с Пурпурния, преди да се захванете с тази работа. И ми докладвайте при първа възможност. Свободен сте.

Докато излизаше, съпроводен от тропота на тежките ботуши по пода, му се стори, че дочу възраженията на Свети Колин, последвани от успокояващия шепот на императора.

— Скъпи мой, той със сигурност ще си свали бронята, преди да се заеме. — А след това: — Чух, че сте започнали нови разкопки. Нещо интересно?

— Да, надявам се, но ни беше трудно да получим разрешение за разкопките...

Гласовете утихнаха зад него.

Джек имаше предчувствието, че задачата ще е лесна. Даже прекалено лесна. Ала въпреки това си повтаряше, че трябва да е нащрек.

Барманът го погледна, когато влезе в помещението. Беше същият, който бе на работа, когато Даку се опита да го убие, но с нищо не показва, че го е познал. Джек избра едно сепаре в дъното, откъдето можеше да наблюдава, без да прави впечатление.

Малко по-късно влязоха трима Скиталци. Нито един от тях не си тръгна до края на вечерта.

Докато се връщаше към двореца, Джек отново се замисли, че случаят изглежда прекалено лесен. Отби се да види какво прави Пурпурния.

— Открих мястото, където се събират.

— Наемат сподвижници или просто се срещат?

— Предполагам, че е второто.

Пурпурния се почеса замислено по брадичката. После въздъхна.

— Значи, хванахме ги още в самото начало.

— Освен ако не сме на погрешна следа.

— Искаш ли да претърсим бара? Или да монтираме бръмбари?

Джек облиза устни.

— Довечера ще има сбирка. Ако поставим подслушвателни устройства, могат да ги засекаат. Най-добре да отида с още неколцина. Така ще е по-безопасно.

- Ами направи го тогава. Но внимавай да не ви разкрият.
— Ще внимавам — обеща Джек и си тръгна.

Гарнер облиза пресъхналите си устни. Приглади черната си коса с длан и в очите му блесна подозрително пламъче.

— Искаш да изляза без костюма?

— Точно това имах предвид.

Младежът облиза отново устни. Сетне продължи неохотно:

— Капитане, без бойния костюм не струвам пукната пара.

— Не е вярно, Гарнер. Познавам те добре и знам, че това е операция, с която можеш да се справиш. Трябва само да наблюдаваш. По-късно, ако се наложи, ще си сложим костюмите.

— Ако има по-късно — промърмори Гарнер, но кимна. — Добре де. Но те предупреждавам, Мълчаливи Джек, че ако загазиш, ще направя всичко възможно да те измъкна.

Джек почувства как в душата му се надига приятна топлина.

— Не очаквах друго от теб.

Веднъж взел решение, Гарнер прочете внимателно адреса на бара и после двамата уточниха часа и още някои подробности. Всичко беше координирано. Съберат ли нужната информация, Джек ще се свърже с Пурпурния. Тогава Гарнер ще получи разрешение да си облече костюма и операцията ще продължи.

Свети Колин от Синьото колело преглътна изплашено и се опита да отвори очи под плътно пристегнатата превръзка. Помисли си с горчивина, че дори да се измъкне жив след отвличането, очите ще го болят още известно време.

— Хайде, старче.

Ръката, която го стискаше за лакътя в желязна хватка, го побутна към вратата на аеромобила. За миг си помисли със съжаление, че е отишъл твърде късно при Пепус. Ала вече нямаше смисъл да съжاليا. Пристъпи напред, но подът под краката му изчезна и Колин почувства, че полита надолу. Така и не успя да им се ядоса, задето го бяха нарекли „старче“.

— Все още ни трябва жив. Поне засега — изрече друг глас, който чу, когато се приземи на нещо твърдо и се претърколи на една страна. Някой се наведе и грубо смъкна превръзката от очите му. Той си пое дъх и зашепна разпалено:

— Господ Бог е моят пастир...

Изменниците — защото това бяха точно те, помещението гъмжеше от въоръжени до зъби и арогантни изменници — като че ли го забелязаха, докато разговаряха възбудено помежду си. Той знаеше какво искат: християнска империя, която да се основава върху археологичните находки, открити до този момент... ала споменът за многобройните кръстоносни походи в миналото на човечеството го караше да трепери. Масивният кръст се залюля на гърдите му и изведнъж тежестта му се стори прекомерна. Премигна уморено.

И тогава Колин си спомни, че е провъзгласен за светец, и се помъчи да изправи рамене.

— Вие сте глупаци — рече той. — Пепус знае за вашите намерения. Няма да ви позволи да осъществите гнусните си замисли.

— Закъснял си, старче. В този момент в двореца е нахлул убиец. Докато Пепус разбере какво става, никой от неговите хора-консерви няма да е в състояние да го спаси.

Колин се огледа. В единия край на помещението бяха струпани касетки с алкохол и това го наведе на мисълта, че вероятно се намира в подземията на бар. Освен това познаваше някои от присъстващите по физиономия. Въздъхна, сетне рече:

— Управниците на Триадата са като зъби на акула. Извадите ли един, на негово място мигом ще порасте нов. А новият владетел може да не се отнася с такава търпимост към вашите възгледи. Да не мислите, че Пепус се изненада, когато го уведомих, че ще му създадете проблеми?

— А ти да не мислиш, че ние се изненадахме, когато изтърча да му плачеш на рамото? Сега млъквай и сядай в ъгъла. От това ще зависи колко ще живееш.

Колин се обърна към мъжа със закривен като на хищна птица нос, който изрече заповедта.

— Познавам ли те отнякъде?

— Все още не — оголи той зъби. — Но ще ме опознаеш. От утре ще те използваме, за да накараме нерешителните да преминат на наша

страна. В края на краищата, нали си светец? Ще им кажеш онова, което ти наредя. Дватама с теб ще работим заедно.

Колин едва сподави желанието си да стисне очи.

— Ще се изненадаш колко упорит ставам, когато се опитат да ме притиснат в ъгъла — отвърна тихо.

Забеляза, че другият се готви да го удари, далеч преди да замахне. Свиване на лакътя, леко повдигане на рамото, това бяха достатъчни белези за тренираното му око. Имаше време да реагира и това накара противника му да се изненада от неочакваната му пъргавина.

Хвана непознатия за китката, обърна я и използва тежестта му, за да го хвърли по лице на земята. Странно гъделичкане между плешките му подсказа, че останалите са се струпали зад гърба му.

— Стойте на място!

Така и не ги видя откъде се взеха — тихи като сенки, те наизскачаха от ъглите на помещението. Една от стените експлодира и през отвора нахлуха още — цял отряд от елитните гвардейци на императора, пред които Скиталците вдигнаха ръце, показвайки, че нямат никакво намерение да се бият.

Високият Рицар с бял костюм повдигна нагоре лицевото си стъкло и погледна към него.

— Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред. — Колин погледна надолу и с изненада откри, че десният му крак притиска шията на неговия нападател, докато в ръцете си продължаваше да стиска извитата му китка. Пусна го и се изправи. — Капитан Сторм, трябва незабавно да се върнете в двореца.

— Чух разговора ви. Гарнер, ела с мен. Останалите, довършете тук. Искам да бъдат арестувани всички, освен този господин.

— Как успяхте... да се промъкнете, без никой да ви чуе?

Джек се засмя.

— Бяхме тук преди тях. И ги очаквахме.

Колин кимна, а сетне се обърна, за да изрази мълчаливата си благодарност, задето молитвите му бяха чути.

Джек използва специалния код на Пепус, за да преодолее охранителната система, и спусна аероколата право на покрива на двореца. Изскочи навън и Гарнер го последва. Младежът носеше шлема си под мишница, сякаш имаше втора глава. Косата му бе щръкнала на кичури и разрошена.

— Какво правим тук?

— Най-бързият достъп винаги е отгоре. — Джек се наведе през ръба и се ориентира къде са терасите. — Убиецът най-вероятно е изключил част от системите. Ще завържем въжетата тук и ще се спуснем надолу.

Гарнер се наведе и също погледна. Дори в мрака на нощта пролича как лицето му пребледня.

Джек завърза въжето. Усука го около ръкавицата си и дръпна, за да провери дали е достатъчно стегнато. Трябваше да е здраво, за да издържи тежестта на бойния костюм. Завърза го още няколко пъти, праметна примката около кръста си и стъпи на стената.

Изчака, докато Гарнер се присъедини към него и се оттласна. Докато летеше право надолу, стомахът му се сви, сетне примката се стегна и той увисна и се залюля настрани. Гарнер заподскача до него.

— Още колко? — попита по предавателя.

Джек погледна надолу. Усмихна се мрачно, но знаеше, че другият не може да го види.

— С другото спускане сме там.

Стори му се, че дочу изплашено стенание, но вече отпускате примката и отново се понесе надолу.

Краката му удариха пода на терасата малко по-силно, отколкото възнамеряваше и Джек почувства сътресението чак в капачките на коленете си. Гарнер се приземи до него и започна да развързва въжето.

Точно пред тях бяха големите прозорци на балната зала, но осветлението вътре бе приглушено. Джек изпъна пръст и светлината на лазерния лъч затанцува върху стъклото.

— Какво правиш? Можем просто да го счупим и сме вътре.

— Има алармена инсталация. Не ми се иска да я задействам, освен ако не е крайно необходимо.

Стъклото започна да се топи от топлината на лазерния лъч. Джек бръкна през отвора и натисна дръжката. Пристъпи вътре и Гарнер го последва. Не беше изключено да са задействали безшумната аларма,

но по-важното бе, че сирените мълчаха. Убиецът вероятно се прокрадваше по коридора към покоите на Пепус и Джек предпочиташе да го изненада неочаквано.

— Откъде да знаем, дали е пред нас или зад нас? — попита Гарнер.

— Не знаем.

— Но в такъв случай... — Гарнер млъкна, забелязал, че Джек му дава знак да не говори.

Сторм превключи на инфрачервено виждане и огледа залата. Точно пред него върху пода се виждаше върволица от топли следи.

— Какво правиш?

— Премини на инфрачервено. А после се постарай да мълчиш. Нищо чудно убиецът да проследява различните радиочестоти — нямам никакво намерение да се издаваме. Следвай ме и ако не знаеш какво да правиш, поне не се пречкай. — Джек прекъсна връзката.

Намръщи се озадачено. Убиецът бе действал непредпазливо. Може би след като бе проникнал в двореца, смяташе, че най-трудното е минало. Той тръгна по „следите“.

Гарнер се поколеба, но го последва. Докато наблюдаваше другаря си осъзна, че движенията му са леки и грациозни. Надяваше се и неговите да станат някога такива.

Така и не получи възможност да поразсъждава върху това, защото в този момент убиецът се нахвърли върху Джек.

Последвалата схватка не подлежеше на описание. Черни сенки се сражаваха с невероятна бързина в мрака на коридора, тъмна вода се опитваше да изгаси яркото слънце. Колкото и бърз, и изобретателен да беше убиецът, Джек винаги успяваше да се измъкне от ударите му, да ги парира, да подложи блок. Привидно тежкият и тромав костюм се огъваше с лекота и изящество, което накара Гарнер да зяпне от почуда.

Всеки път, когато невероятно подвижният убиец се озоваваше в нова изгодна позиция, Джек вече беше там, за да го контрира. Китка в китка и крак в крак. Убиецът като че ли дори не забелязваше, че човекът срещу него носи боен костюм, но в един кратък миг Гарнер зърна нещо да проблясва в ръката му и осъзна, че би могъл да разпори Джек както се изкормва риба — стига да можеше, или по-точно, стига да се добереше до своя противник.

За частица от секундата бялото и черното се разделиха. Убиецът приклегна, сгърбен и задъхан. След това, сякаш най-сетне осъзнал, че е победен, той се извъртя и хукна към дъното на коридора, твърдо решен да се справи с императора. Джек насочи пръст след него.

В мига, когато от дулото бликна ярък лазерен лъч, в коридора гръмнаха алармите.

Гарнер си свали шлема и примижа на ярката светлина. Ноздрите му потрепваха от миризмата на изгорена плът, докато прескачаше трупа на убития.

— Остави ли нещо за онези от разузнаването?

Джек кимна отсечено. Сетне си свали шлема и го нагласи под едната си ръка.

Гарнер заобиколи локвата с кръв.

— Добре се справи — подхвърли той.

— Добре?

— Всъщност беше невероятен. Като си помисля само, в една вечер и заговорниците, и убиецът. Императорът ще е ужасно доволен. Аз... исках да ти благодаря, че ме взе с теб.

Очите на Джек светнаха.

— Няма нужда от благодарности.

— Освен това ми се ще да ти се извиня, че ти създавах проблеми преди — по време на обучението. — Гарнер разглеждаше с престолено внимание шлема си.

— И да се извиняваш не е необходимо — отвърна Джек. Смятай го за награда. И друг път се постарай да преценяваш добре хората, преди да се заяждаш с тях.

Той се обърна и пое по коридора. От другия край се приближаваха хората от разузнаването, които идваха да съберат уликите. Гарнер остана да ги чака, пристъпяйки неловко от крак на крак.

— Поздравления, капитан Сторм. Чудесна работа. — Пепус го гледаше усмихнат. В ръката си държеше някакъв триизмерен макет, който можеше да е игра или нов проект. Постави предмета на масата.

— Свети Колин ще бъде доволен, както съм и аз. От разузнаването докладваха, че ако бяхме щурмували главната им база, са щели да изправят пред нас стена от жени и деца. — Императорът поклати глава. — Щеше да стане истинска касапница. — Той прокара ръка през оредялата си червеникава коса. — Добре, че Колин се обърна към мен за помощ и че използвахме теб. Двамата с него се познаваме от години. Освен това получих възможност да проверя доколко е подготвена гвардията.

Джек почувства, че стомахът му се свива. Представи си жива стена от фанатизирани жени и деца, през която трябва да премине с костюма.

— Благодаря, ваше величество — произнесе той отсечено. Якичката на мундира му го стържеше неприятно по шията.

Пепус кимна.

— Свободно, капитане. И запомнете, че съм ви длъжник.

Джек се обърна и напусна приемната. Имаше неприятен метален вкус в устата си. Спомни си последните думи на императора. Какво пък, скоро ще поиска да му върнат услугата.

С тази мисъл в главата и ясното желание, че има нужда да поговори с някого, той напусна двореца и се отправи към квартирата. Амбър все още не му бе идвала там на гости. Помисли си, че няма да е зле да я покани.

Наслаждавайки се на тази приятна идея, той отвори вратата на апартамента. Бойният костюм висеше на закачалка в гардероба — поправен и почистен след последната операция. Още щом го зърна, изпита към него познатото влечение. Джек се постара да не обръща внимание на прилива. Все още контролираше костюма, но осъзнаваше, че скоро ще му е нужна и помощта на Амбър, за да го прави. Побутна вратата на всекидневната и пристъпи. В същия миг чу съвсем слабо изщракване и долови раздвижване във въздуха. Завладя го паника. Джек се завъртя и се просна по лице на пода.

ВТОРА ЧАСТ

4.

Пясък. Навсякъде, гигантски вълни от пясък. Джек прокара език по зъбите си, усещайки финия пращец върху емайла. Според докладите от разузнаването, в пясъка обитавали микроорганизми, миниатюрни същества, с които драките се хранели така, както китовете се хранят с планктона в океана. Не знаеше дали е истина, но и нямаше никакво намерение да се превръща в опитно зайче.

Изправи се, чувствайки се гол без костюма, и надзърна отвъд линията на дюните. Не биваше да е тук. Знаеше го. Беше студено, много студено и с всяка стъпка, която правеше, ледената кора върху пясъка се трошеше, разпръсквайки паяжина от пукнатини встрани от обувките му.

Беше сам и без костюм, участник във война, за която знаеше, че отдавна е свършила. Джек си изтри лицето. Имаше засъхнала слюнка в ъгълчетата на устата си.

Сън? Погледна изплашено ръцете си и видя, че са съвършено здрави и не липсва нито един пръст. Завладя го паника. Наистина сънуваше — сигурно пак лежеше в криогенна капсула.

Сън, от който не би могъл да се пробуди по желание.

— Лейтенант! — стовари се тежка ръка на рамото му. — От работилницата съобщиха, че костюмите ни са готови.

Джек познаваше този глас — беше на сержанта. Изглежда бе обречен да преживява отново и отново тези последни дни на Милос.

— Добре, сержант. Предай на останалите да си слагат костюмите. Предстои атака. — Това ли наистина бе казал? Точно тези думи? Или имаше някаква неуловима промяна.

Джек се обърна. Зад него се бе подредил целият взвод. Останалите се озъртаха уплашено. Сержантът застана до него и му тикна лазерна пушка в ръцете.

— Имате ли нужда от помощ, лейтенант?

— Не, но благодаря — Джек се озърна. Костюмът му бе при останалите и го очакваше. Не каза нищо, но имаше желание да

закреши. Беше попаднал в безкрайната примка на спомените, където нямаше нито величие, нито победа.

— Не е необходимо да го правиш. Не могат да те накарат — заговори Амбър, която се бе материализирала от въздуха и вятърът развяваше дългата ѝ коса.

— Затворен съм в примка.

— О, стига вече, фермерче. Нима това ще те изплаши? Двамата с теб можем да се справим с всичко на този свят. Аз, с моя опит от улицата, а ти ще бъдеш моят бял рицар, нали така? — Тя го разглеждаше с детинска наивност. — Ти ще им отвлечеш вниманието, а пък аз ще ги преджобя.

Джек премигна. Драките нямаха джобове. Пресегна се да я докосне по рамото и тя се превърна в купчина светложълт пясък. Джек се наведе, загреба шепя от пясъка и го пусна между пръстите си на струйки. За разлика от всичко останало тук, пясъкът, който доскоро бе Амбър, беше топъл. Зад гърба му останалите вече навличаха костюмите. Той се изправи и изведнъж настъпи тишина.

Последва ниско и заплашително ръмжене. Джек почувства, че настръхва. Погледна през рамо.

Бяха се подредили в редица на билото на близката дюна. Приличаха на преобърнати фигури от шахмат. Лицевите им стъкла бяха непрозрачни, или пък зад тях се виждаше непрогледна тъмнина. Джек преглътна с пресъхнало гърло. Изпитваше панически ужас, защото знаеше какво ще последва.

— Сержант? Сержант?

Фигурите изстенаха. Звук, който се зароди някъде дълбоко под краката му, разпространявайки се на вълни из околния пясък. Джек потрепери. По лицето му се стичаха едри капки пот. Ако можеше сега да скочи в своя костюм, да се прикрие зад бронята, да почерпи от енергията. Но той стоеше неподвижно, като вкопан.

Като Рицари, те бяха изрисували върху гърдите си различни неща. Семейни гербове, символи, неразгадаеми картини. Това бяха все хора, които беше тренирал и предвождал в битки, по цвета на костюмите им можеше да се досети кому принадлежат.

Но вече не бяха хора. Джек изтри потното си чело с opakото на ръката. И в същия миг чудовищата, които зрееха и костюмите, изригнаха навън.

Огромни. По-големи от костюмите, с полепнали по тях частици от кости и кървави тъкани, сиво-зелени гущери с белезникави зъби и яркочервени очи, редица от берсеркери, които се нахвърлиха върху него.

Джек затвори очи и изкрещя, но викът заседна в гърлото му.

Беше съвсем сам и вървеше между белите дюни на Милос, там, където някога бяха расли трева и гори. Под краката му хрущеше дракски пясък и беше студено, ужасно студено, и той знаеше, че отново се е върнал в началото на примката.

Амбър потрепери от нощния студ, докато ръката на Пурпурния я насочваше по коридорите. Едва бе успяла да се наметне с халата, дори краката ѝ бяха боси. Не зададе никакви въпроси, защото знаеше, че той няма да ѝ отговори. Единственото ѝ желание бе да разбере час по-скоро какво се е случило с Джек.

Спъна се в една издадена плочка и преглътна ругатнята. Пурпурния беше напрегнат и ядосан и тя се зачуди, дали не вини нея за случилото се.

Стигнаха офицерските помещения, дълбоко във вътрешността на императорския дворец. От една отворена врата се процеждаше светлина. Забеляза вътре униформени мъже и веднага щом ги разпозна, присви устни — Планетната полиция. Трябваше да внимава. Ако не за друго, поне заради Джек.

За нейно облекчение, когато влязоха вътре, не видя проснат на пода труп.

Гвардейците се изпънаха и козируваха. Пурпурния отвърна на поздрава им.

— Нещо ново?

— Само това, сър. — Един от офицерите му подаде малка пластмасова капсула. — Открихме я от вътрешната страна на вентилационната тръба.

— Какво има вътре? — Амбър разглеждаше капсулата, притисната между пръстите на Пурпурния. Газ. Доста мощен, ако се съдеше по размера на капсулата.

— Доколкото можахме да определим, не е токсичен. Вероятно служи само да отнема съзнанието. Но лабораторните анализи ще ни кажат повече.

Тя плъзна поглед из стаята. Нямаше никакви признаци от борба. Костюмът висеше в гардероба, сияейки с отразена светлина. Реши да почака, докато стаята се изпразни, и после да провери какво е състоянието на фантома. Обикновено идваше в съзнание само когато Джек обличаше костюма... но тя бе готова да опита всичко, за да преодолее типичната за него враждебност.

— Обадиха ли се за откуп?

— Не, сър. Още не.

Пурпурния сведе поглед към Амбър.

— Засега предполагаме, че са го пленили и е жив. Продължаваме да го търсим.

— И това ли е всичко, което ще направите?

— Ще прегледаме, разбира се, и записите от охранителните камери. Може да открием нещо.

— Вече го направихме, сър — намеси се офицерът от Планетната полиция. — Няма никакви следи от нахлуване с взлом. Освен това на записите не се вижда никой друг, освен капитана.

Амбър изпъшка. Огледа се. Бе почти сигурна, че някой е променил записите или се е постарал да не попада в обсега на камерите. Всъщност всеки аматьор би могъл да го направи.

Пурпурния освободи офицерите и се отправи към вратата.

— Не можеш да останеш тук. Това е зона с повишена сигурност.

— Искаш да кажеш, че е *била* такава — поправи го тя невъзмутимо. — Но вече не е. Познавам го по-добре от всеки друг. Тук може да има нещо, което полицаите са пропуснали. Може би газовата капсула не му е подействала. Може да е тръгнал да преследва някого.

Среброкосият мъж я погледна. Нямаше и следа от веселото пламъче в очите му, с каквото го помнеше от първата им среща. Изглеждаше уморен и разтревожен.

— Добре. Давам ти един час, може и два, но след това се обади да ти подсигурия охрана до дома. Съгласна?

Амбър кимна.

— Съгласна.

Вратата се затвори и тя се надигна. Първото, което направи, бе да потърси фантома.

Ръцете му горяха, левият му крак бе почти парализиран от болка. Джек се гърчеше в мрака.

— Внимателно. Този човек и преди е имал рани от изгаряне... вижте белезите от ампутации. Два пръста на краката и кутрето.

— Хибернация?

— Съмнявам се. Малцина се събуждат от толкова ниски температури.

Джек продължаваше да се съпротивлява. Усещаше как по тялото му се плъзгат ръце. Той заплува през мрака и задържа дъх, очаквайки да излезе на повърхността.

— Дишането е на пресекулки.

— Важното е, че излиза, докторе. Това е синдромът на удавения.

Гласовете продължаваха да се надвикват около него.

— Добре, щом е така. Но го наблюдавайте. И следете непрестанно монитора. Все още не е изключено да се получат усложнения. Не ми харесва как реагира.

— Да, сър.

Джек продължи да се извива, но постепенно се умири, когато го завиха с топло покривало. Започна да трепери неудържимо, изгубил контрол над тялото си, зъбите му затракаха шумно. Все още не можеше да отвори очи, но стискаше здраво челюсти.

— Успокой се — прошепна му нисък женски глас. Почувства, че го завиват с още едно термоизолиращо одеяло.

— Ти... ли ме откри?

— Да съм те открила? Не, ти си беше тук, настанен в една от каютите. Лежи неподвижно и скоро ще се стоплиш. Доста трудно излезе.

Джек усети, че го увиват в одеялото.

— Изгубихме се — промърмори. — Ние се изгубихме. — Клепачите му трепнаха. Той беше изгубеният, в продължение на цели седемнайсет години, и сега отново го бяха намерили. Но треперенето наистина взе да намалява. Най-сетне го бяха открили. Сигурно сега щяха да го пратят рейнджър на Кларон. Присъни му се огнената буря.

После спокойният живот сред природата. Всичко ще бъде наред. Този път няма да позволи на нещата да се объркат.

— Амбър, овладей се. Направихме всичко, което е по силите ни. Тя крачеше напред-назад из кабинета.

— Измина цял месец. Или е мъртъв, или е на някоя друга планета.

— Ако беше мъртъв, щяхме да го разберем. Ако го е направил Ролф или някой друг заради отмъщение, щеше да подхвърли трупа му. Сама го знаеш.

— Значи не е на планетата.

— И затова не можем да го открием — кимна Пурпурния. — Защото не фигурира в компютърната система и няма микрочип на китката — все неща, с които Джек се гордееше, но сега се обърнаха срещу него!

Амбър се извърна към него.

— Но той все трябва да е някъде! Не може просто така да зареже костюма! Нали?

— Права си — отвърна Пурпурния. — Никой от нас обаче не го познава толкова добре.

— Сигурна съм, че ако можеше, щеше да ми прати съобщение къде се намира. — Почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи. По дяволите. Тя никога не плачеше. А ето че сега бе готова да се разреве само защото Джек бе изчезнал от няколко седмици. Запремигва ядосано. — Не е мъртъв. Ако беше, щях да го усетя.

Пурпурния втренчи поглед в нея и тя си помисли: „Той знае повече, отколкото казва.“ Мъжът отмести поглед и го сведе към бюрото. Амбър се досети, че Джек е обсъждал медиумните ѝ способности с него. Облиза разтревожено устни.

Командирът отново вдигна глава.

— Амбър, ние смятаме, че е бил отвлечен. Пратили са го на някоя робска колония, сигурно заради някоя стара вражда. Позабравен враг от далечното минало, когато е бил наемник. Не зная. Това е всичко, което ми хрумва засега. — Той разтърка слепоочията си. — Ще те повикам веднага щом научим нещо повече.

— Хубаво — Амбър тръгна към вратата. Излезе навън, без да почувства и капчица угризение, задето го бе притиснала мислено да сподели с нея онова, което му бе известно. Беше готова на всичко заради Джек.

Джек сънуваше Кларон. Планетата беше голяма, девствена и неопитомена, свят на гъсти зелени гори и тучни равнини, на щръкнали към небето високи планини, увенчани с бели шапки. Би могъл да кръстосва дни наред, без да се натъкне на каквато и да било следа от човешко присъствие. Не само можеше да докосне всичко наоколо, но усещаше уханието и вкуса на непознатото място.

А после в съня му нахлу огнената буря. Долови далечни сътресения и нарастващ тътен, пулсиращия шум на приближаващите се космически кораби, които вече навлизаха в стратосферата. Спомни си, че веднъж вече го бе преживял — тогава напусна къщата си и видя, че небето гори. Спомни си, как бе облякъл костюма и се бе затичал към звездната порта, как взривната вълна от бомбите го бе прехвърлила през тунела в пространството. В черния космос, където едва не бе загинал. Но после треската отново се усили и той забрави всичко.

— Исууусе Христе! Този тип само да стене ли знае?

— Трябва да е някаква алергична реакция към хибернационния сън. Стига си го гледал, ами играй. Да чуя колко залагаш.

— Ако е болен, трябваше да го оставят в лазарета.

— Хайде, залагай, Сташ!

— Добре де, приятелю, добре.

Той отвори очи. Първото, което видя, бе приглушеното оранжево осветление от тавана. Вибрациите и сътресенията от съня все още го обгръщаха. Съзнанието му постепенно изплуваше. Премигна и се озърна. Намираше се на кораб. Лежеше в койка. Ръцете му бяха завързани от страни. Помещението миришеше на потни тела и на цигарен дим. Той извърна глава. Повечето от останалите койки бяха заети, хората в тях се бяха завили през глава и вероятно спяха. Чуваше се похъркване. Какво ставаше с него?

В тишината отекна шляпане на карти. В прохода между койките имаше маса и над нея се бяха надвесили две фигури. Над главите им се кълбеше синкав цигарен дим. Бяха облечени в еднакви кафяви комбинезони и изглеждаха като хора, които са виждали и по-добри дни. По-младият бе извърнат с лице към него, но вниманието му бе съсредоточено върху картите на масата. Косата му бе късо подстригана, а очите му изглеждаха сурови и непроницаеми. Не беше красавец и докато болният го разглеждаше, забеляза как прибра в дланта си една карта, докато партньорът му броеше чиповете.

Другият изсумтя. Метна картите и се оплака:

— Щях да извадя по-голям късмет, ако бях играл с дракски фъшкии.

— Млъквай и раздавай — ухили се младият.

— Уморих се. Ще ида да подремна.

— Няма да стане. Още си ми длъжник! Утре е ден за ориентиране. По дяволите. Двамата с теб сме натрупали доста опит в миньорството. Какво толкова очакват от нас? — Мъжът се наклони напред. — Ето какво смятам да направя. Ще си прекъсна договора. Не са измислили още такъв договор, който да ме задържи.

Възрастният подсвирна тихо през зъби.

— Само внимавай, Сташ. Това място не е като другите. Всеки от нас се надява да получи добри парици от договора.

— Може би — Сташ огледа близките койки. — Но тук има и такива, които не са дошли доброволно. Предполагам, че някои от тях ще са готови да платят, за да ги измъкнем. Той потри доволно ръце и ги сложи на масата. — А аз не съм от онези, които си затварят очите пред подобни възможности.

Сетне отново се зае да раздава картите, но от дъното на помещението се чу нечий глас:

— Ей, вие двамата! Не знаете ли, че е време за почивка?

— Да бе, да — отвърна успокояващо Сташ и се изправи. Длъжник си ми, Богс. — Отново плъзна поглед по койките и този път на Джек му се стори, че са го забелязали. Но Сташ се извърна, без да каже нито дума повече, покатери се в една от койките, зави се с одеялото, изопна мрежата за безтегловност и само след секунди захърка.

Болният се отпусна в своята койка. Виеше му се свят и реалността се смесваше с халюцинации. Къде се намираше, в какъв период от време? Единственото, което научи, бе едно име — Сташ. Какво пък, ще го запомни. Ако иска да се измъкне оттук. Вкопчи се в името като удавник за сламка и постепенно се унесе.

Събуди се облян в пот, с усещането, че някой го наблюдава. Оказа се прав. Мъжът на име Сташ бе приседнал на койката му и разглеждаше пластмасовата табелка, закачена в единия край. Сетне вдигна поглед.

— Събуди ли се, друже? Сами сме. Останалите отидоха да се тъпчат. Искаш ли да ти помогна? Сестрата рече, че можем да ти махнем въжетата, когато се свестиш. — Непроницаемите очи блеснаха подигравателно. — Но кой от нас не е малко луд, а?

Джек преглътна и размърда ръце.

— Моля те... отвържи ме.

— Разбрано де — Сташ се наведе над него. — Ще хапнеш ли нещо?

Джек помисли върху предложението, сетне поклати глава.

Сташ извади порционната карта от джоба на Джек и го погледна въпросително.

— Нещо против аз да се почерпя? Като отплата за развързването?

Отново немирните пламъчета в очите.

— Как се казваш, друже?

Джек поклати глава. Устата му бе твърде суха, за да може да говори.

— Имаш треска от хипотермията. Лоша работа беше. Виждал съм такива неща и друг път. Имаше един, дето дори не си помнеше името, когато го събудиха. — Сташ отново надзърна в джоба му. — Брей, имаш порционни карти от предишните смени. Знаеш ли какво ще направим? Ще ти прочета досието срещу две от тях.

— Съгласен — едва промълви Джек.

Очите на Сташ блеснаха от радост. Побърза да извади две от картите.

— Ей сегичка се връщам, друже. Ти си почини и гледай да не паднеш от койката, че сестрата ще ми трие сол на главата. Бях ѝ хвърлил око, ама изглежда няма да ме огрее.

Болният затвори очи и потъна в сън.

— Я да видим сега. В досието пише, че си Джек Сторм, на двайсет и четири. Подписал си договор за монтажист или миньор. Неженен. — Сташ вдигна поглед към него. — Като всеки от нас, друже.

— Продължавай — името не му говореше почти нищо, но започна да осъзнава в какво положение е изпаднал. Един от множеството нещастници със заробващи договори. На име Джек. Повтори няколко пъти името. Като че ли извикваше някакви далечни асоциации.

Сташ се изкашля.

— Имал си магазин за електроника във Външния пояс. Банкрутирал си, продал си всичко, за да си платиш дълговете. Стандартно образование. Това е всичко.

— Роднини?

— Нямаш живи. — Сташ пусна картата обратно в плика с документи. — Нищо особено, така е с всеки от нас тук. Част от общата картинка, Джек, момчето ми.

— Да. Предполагам.

Джек затвори уморено очи. Беше ходил в трапезарията на закуска, а после да се поразкърши малко в гимнастическия салон и сега краката му се подгъваха като на новородено конче. Зачуди се откъде знае за заробващи договори, миньорски труд и новородени кончета, след като не може да си спомни нищо за себе си. Без да отваря очи, произнесе:

— Благодаря, Сташ. Но върни, ако обичаш, на мястото порционната карта. Вчера вече ти платих.

Мъжът се покашля, но пъкна картата обратно.

— Което си е вярно, вярно си е. И ако се съди по вида ти, ще имаш нужда от нея. Иди да почиваш, друже. От това също имаш нужда.

— Е, добре, мързеливци. Ставайте от койките. Време е да се захващате за работа.

Джек крачеше неуверено, пришпорван от виковете на надзирателя. Забеляза, че има червени следи по китките си и започна да ги разтрива, докато заемаше мястото си в редицата. Беше немит и небръснат, със същия избелял комбинезон като останалите, достатъчно голям, за да се побират в него хора с различни размери. Докато се подреждаха в пространството между койките, те се побутваха сънено.

Нисък, набит мъж застана пред тях.

— Аз съм ви бригадирът. При мен са договорите ви и досиетата. Искам отсега да знаете, че тук не търпим мързеливци. Плащаме ви добри парици, за да работите в Лазертаун. Можете да си тръгнете само след като изпълните договорите си.

Джек го слушаше, без да разбира почти нищо. Потърка лице, сякаш това можеше да му помогне да схване ситуацията. Картините обаче се смесваха пред погледа му. Спомни си свистенето на изтичащ газ...

Лицето му се изопна.

— Съвсем скоро пристигаме. Искам да се разпределите на работни групи и да сте готови. Ще ви чета имената, а вие се обаждайте и се подреждайте до мен.

Джек стисна зъби. При споменаването на Лазертаун нещо в него бе трепнало — дори по-силно, отколкото когато Сташ му прочете името. Тук беше почти като роб, лишен от близки мъртвец, защото миньорската общност на една мъртва луна имаше свои закони за оцеляване. Джек не би могъл да се справи с работа, за която не помнеше да се е подготвял и един ден. Колегите му едва ли щяха да търпят човек, който ще им бъде само бремене... след като от това зависеше собственото им оцеляване. В началото едва ли щяха да му обръщат внимание, но когато недостатъците му се проявят... Достатъчно бе някой да пререже кабела му и да го остави да отплува към открития космос, да стовари върху него някоя канара или пък да пробие незабележим отвор в скафандъра.

Бригадирът плъзна поглед по редовете, сякаш очакваше да чуе възражения. Нямаше никакви. Един глас от дъното се обади:

— Хайде, старши, кажи лошите новини.

Бригадирът се засмя, върна се към началото на прохода и застана до преградата на шлюза. Взе първата карта от купищата и примижа късогледо.

— Перез, Джон. Захранване и кабел. Поемай.

— Стоктон, Марти. Захранване и кабел.

Джек стоеше, очаквайки да чуе своето име. Повдигна глава и зърна насмешливото изражение на човека срещу него. Намръщи се.

— Какво гледаш, хубавецо? — заяде го Сташ.

— Теб — оголи зъби Джек. Не беше виждал алчния си доброжелател от няколко дена.

Сташ отвърна на усмивката. Двамата размениха няколко думи, но тихо, за да не ядосат бригадира.

— Когато подписваше договора, предполагаше ли, че ще се разболееш?

— Що питаш? — отвърна Джек. — Да не си решил да ми стискаш ръчичката? — Сташ се изхили, а Джек довърши: — Съмнявам се. Но какво правя, си е моя работа.

— Тъй ли било? Да знаеш, че ако искаш да се измъкнеш, трябва да говориш с мен.

— Първо важните неща. Трябва да оцелея.

— Защо? Още ли нищо не помниш?

— Може и да не помня. И имам предчувствието, че това може да бъде фатално.

— Виж, в това си прав, друже. Гледай аз какво правя — той млъкна и извърна поглед към бригадира.

Групата на работниците в помещението бързо оредяваше и трябваше да се приближат, за да могат да си чуят имената сред нарастващата глъчка, докато останалите си събираха багажа и излизаха. Подът на кораба също вибрираше, докато излизаше на орбита.

Сташ си взе чантата. Джек забеляза една почти празна пътна чанта под неговата койка и я метна на рамо. Сташ я огледа.

— Пътуваме с малко багаж, а?

— Имам всичко, което ми е нужно.

— Сигурно. Така казват всички. — Сташ се ухили отново, докато бригадирът обявяваше:

— Грю, Делман. Заварки.

— Това съм аз — рече неговият събеседник и се приближи към бригадира. — Викай ми Сташ.

— Заеми си мястото на опашката.

От тълпата вече бяха останали само шепа хора. Джек почувства нарастващо безпокойство.

— Сторм, Джек. Експлозивни.

Съобщението го разтърси. Най-опасната специалност в миньорството. Един възрастен човечец до него го изгледа:

— Експлозивни, значи? Не бях чувал за теб.

Джек се втренчи в него. Ветераните познаваха колегите си по професия. Думите застинаха в гърлото му.

Сташ се наведе над картата в ръката на бригадира и я чукна с пръст.

— Ей, Бил. Тук пише заварчик. Трябва да си купиш нови контактни лещи. Тръгвай, Джек.

Бригадирът само поклати глава.

— Както и да е. Вземай го, Сташ.

Джек си запроправя път през тълпата, усещайки как по гърдите му се стичат едри капки пот. Докато крачеха редом, Сташ го погледна с крайчеца на окото.

— Длъжник си ми — рече той.

Джек не се съмняваше, че когато дойде време, Сташ ще поиска да се разплатят.

5.

Амбър не бе обмисляла възможността отново да се върне на улицата. Седеше в ъгъла на електробуса, който тъкмо пресичаше границата между луксозните квартали на Малтен и крайните райони, чиито обитатели предпочитаха да си нямат вземане-даване с представителите на закона. Изпъна лекичко крак, за да провери как е закрепено енергоострието в калъфа на десния ѝ глезен. Виждаше отражението си в предното стъкло на електробуса — съсредоточена, незабележима, спокойна. Би могла да излезе с дрехите, които ѝ бе купил Джек, но предпочиташе да не привлича внимание. Беше се постарала под дрехите да личат очертанията на скритите оръжия, за да се предпази от евентуални досадници. Никой не закачаше професионалните убийци, дори когато идваха от скъп квартал.

Ако играеше ролята си добре, сигурно въобще нямаше да ѝ обърнат внимание. Достатъчно бе да избягва районите с охранителни камери и да се надява да не срещне някой познат от предишния си живот. Това бе особено важно, тъй като този, когото търсеше, беше готов да се обърне и да побегне веднага щом я съзре пред себе си.

Не бяха изминали кой знае колко месеци, откакто я бе намерил Джек, ала ѝ се струваше, че е било цяла вечност. Беше се отървала от предишния си живот като от стара дреха. И нямаше никакво намерение да се завръща задълго към него. Само колкото е нужно, за да си свърши работата. А сетне — у дома.

Ако все още имаше дом. Дом, който според представите ѝ не трябваше да е разкошен палат, а уютно място за живеене. Но уютът бе изчезнал заедно с Джек. Трябваше да го намери, колкото заради него, толкова и заради себе си.

Електробусът спря. Тя се наведе напред, порови се незабележимо в пулта за управление и зададе нова посока, встрани от обичайните маршрути.

Когато пристигна, излезе и се огледа. Отново се наведе над пулта за управление и изтри маршрутните данни от последния курс. След

като приключи, провери машинално дали ножът продължава да е на мястото си, усмихна се с мрачна решителност и тръгна по улицата.

От съвсем малка улицата бе неин втори дом. Ролф бе първият ѝ наставник, учеше я как да краде, без да бъде забелязана, и в началото ѝ позволяваше да задържа плячката, докато натрупа достатъчно опит да посяга не само на плодове и играчки. Дължеше му цялото си образование, а освен това се отнасяше добре с нея — имала е късмет, както научи по-късно, че не беше от тези, които посягаха на подопечните си, защото повечето деца от улицата бяха използвани за различни неща. Ала сега вече знаеше, че Ролф не го е правил от някаква прикрита добронамереност. Заровен дълбоко в спомените ѝ имаше един момент, в който се бе опитал да се възползва от нея, и тя бе реагирала, отгласквайки го мислено, след което той бе лежал в несвяст в продължение на няколко дни. Когато отново се възстанови, не си и помисли да я накаже, а се зае да разработва невероятните златоносни залежи, на които се бе натъкнал.

Първо беше продал способностите ѝ на непознат купувач, а след това бе започнал да я обучава, превръщайки я в неосъзнато и страховито оръжие. Беше я научил да медитира, за да увеличи способността си за концентрация и контрол. Ала същевременно бе поставил психичен блок над скритите ѝ таланти, тъй че самата Амбър нямаше и представа за какво я готвят. Единственото, което забелязваше, бе, че се справя малко по-добре от останалите улични крадци и че никой не иска от нея да проституира — само да примамва клиентите, да ги обира и да изчезва.

На два пъти обаче при подобни опити нещата не бяха тръгнали според плана. И в двата случая тя помнеше малко от онова, което бе станало — само дете се свестяваше до труп. Ролф ѝ бе казал, че е убила и двамата, но тя се съмняваше в думите му, предполагайки, че убийствата са негово дело и смисълът му е да я обвърже и направи зависима. А след това я откри Джек и тя постепенно се увлече по него с цялото си сърце. Джек имаше свои врагове, Ролф бе един от тях и затова двамата бяха принудени да бягат и да се крият. Едва тогава узна най-страшната истина — че може да убива и че бе убила с помощта на ума си.

Дълбоко в подсъзнанието ѝ бе заложена друга мишена, за чието убийство бе необходимо само Ролф да произнесе ключовата дума.

Имаше нужда от Джек, за да я защитава от самата нея. Затова трябваше да го намери.

Не че той не разполагаше със собствена менажерия от врагове. Беше ѝ казал твърде малко, предполагайки, че по такъв начин ще я защити от ненужни опасности, и макар в началото Амбър да не одобряваше подобна политика, постепенно се съгласи с нея. Ала в хода на съвместния им живот бе понаучила някои неща за Джек Сторм. Той идваше от друга планета и съвсем друга среда. Бе от хората, които не могат да лъжат, а когато са принудени да скрият истината, това неизменно си проличава по руменината на лицето.

Стоеше пред вратата на бар. Влезе вътре, прекоси забързано откритото място, където обикновено бяха разположени камерите, и се пхна в едно сепаре, с надеждата, че не е оставила отчетливо изображение в паметта на камерата. След това се озърна. Съмняваше се, че ще успее да забележи Болард, преди той да я види, но се надяваше да го спипа, преди да успее да излезе от бара. Избяга ли, планът ѝ рискуваше да се провали.

Видя някакво раздвижване в далечния ъгъл. Измъкна се от сепарето, затича се и скочи, сблъсквайки се с някакъв мъж, който бързаше към задната врата. Мъжът изсумтя от изненада, прекатури се и двамата тупнаха на пода. Тя сграбчи косата му и продължи да го притиска, докато не го чу да застене от болка. След това изсъска в ухото му:

— Облечена съм като убиец и никой няма да се изненада, нито ще се намеси, ако извадя нож и ти го забия в окото! Така че не ме предизвиквай!

Болард изпъшка и се освободи от нея. Амбър се претърколи, извърна очи към него и го тласна съвсем леко, колкото да го омаломощи. Все още ѝ беше трудно да контролира нивото на силата си.

Мъжът вече се изправяше, готвейки се да хукне към задната врата, но движенията му видимо се забавиха. Падна на колене и стисна слепоочията си с длани.

— Престани! — чу го да казва.

Амбър се наведе над него.

— Ще говориш ли?

Болард кимна и се вмъкна в едно празно сепаре. Тя се настани срещу него. Единственото му здраво око бе кървясало, а другото продължаваше да лъщи с метален блясък. Сред черните му къдрици проблясваха сребърни кичури. Челото му бе обляно в пот. Амбър му подаде салфетка.

— Какво искаш от мен? Мислех, че си зарязала улицата.

— Така е — отвърна и вирна брадичка.

— Какво, по дяволите, ми направи преди малко?

Момичето сви рамене.

— Един малък номер. Стреличка на нужното място. До час ще се оправиш напълно. — Нека си мисли, че го е пробола. Не биваше никой да узнае тайната ѝ. Джек бе единственият, на когото я бе доверила. — Не съм тук да си разказваме спомени. Какво знаеш за Джек?

Изведнъж лицето на Болард преbledня. Премигна, но лъщящото око продължаваше да я следи.

— Нищо не зная.

— Знаеш, че е оцелял от Пясъчните войни.

Болард ѝ изшътка да говори по-тихо. Продължаваше да масажира тила си.

— И това е достатъчно да загазим двамата. Той е оцелял, а аз дезертирах. И двамата водим живот назаем.

Амбър пхна ръка в крачола и измъкна ножа, с тънко като лист хартия острие.

— Какво е станало с него?

— Какво искаш да кажеш? — отвърна с въпрос той и Амбър насочи ножа към него. — Отвлекли са го — побърза да добави Болард.

— Как така?

— Трябвало е да го убият, но вместо това са го приспали и сега не е на планетата. Говори се, че онзи, на когото била възложена поръчката, бил наказан със смърт за провала си. Не зная обаче къде са откарали Джек. Известно е само, че сам не може да се върне.

— Принудителен договор за работа? — попита тя.

— Вероятно — Болард смачка салфетката и попи мокрото си чело. — Един безплатен съвет. Амбър, не се меси в тази работа.

— Ролф ли стои зад нея?

— Твоят бивш настойник не храни особена любов към златокосия ти герой, но в случая е чист. Тази работа е дебела — много

дебела. И двамата с теб сме изложени на огромен риск.

— Някой от нас може и да се прости с живота — озъби му се тя.

— Чуй ме! Ти си дете на улицата, използвай опита си. Щях да те предупредя, ако знаех къде си. Уважавам Джек Сторм. Той е истински Рицар. Владее костюма до съвършенство... обучен е да води „чиста“ война. Отдавна вече няма такива като него. Дори да са останали, ще са един или двама. Не зная. Щях да ти помогна, ако можех!

Острието на ножа сочеше точно между очите му. Болард премигна изплашено.

— Истината ти казвам. Аз... следях какво става с Джек по-скоро от любопитство. Никой не е идвал при мен, не им е било и нужно. Този, който го е отвлякъл, е знаел много добре с кого си има работа. Било е само въпрос на време да го открие.

Амбър се облегна назад и прибра неохотно ножа в калъфа. Почти бе сигурна, че Болард казва истината.

— Хубаво — въздъхна тя. Не й оставаше друго, освен да се опита да прегледа всички договори за принудителна работа на колониите. Ако отново са го напъхали в някоя хибернационна капсула... при мисълта потрепери. Кой знае дали разсъдъкът му би издържал на подобно изпитание. — Трябва ми чип, Болард. Но искам да ми намериш някой наистина добър. Не ми се ще да ме заловят за носене на фалшив микрочип.

Болард се усмихна изплашено. Огледа се да провери накъде е насочена камерата, сетне си извади портфейла. Барманът погледна за миг към тях, сетне отмести дискретно поглед. Болард извади миниатюрния чип, не по-голям от човешки нокът. Постава го незабелязано на края на масата.

— Вземи този. Принадлежал е на херцогинята.

Амбър плъзна ловко пръсти и взе чипа. Болард го пристегна към вътрешната страна на китката ѝ със специална лепенка. Оттук нататък мониторите щяха да регистрират действията и финансовите ѝ операции на сметката на херцогинята.

— Какво ти дължа? — попита момичето, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Нищо. Херцогинята имаше нужда от алиби. Помоли ме да намеря някой, съгласен да го носи два-три месеца. Приеми го като знак за благодарност, че ме остави жив.

Амбър се разсмя на шегата му. После стана.

— Пак ще се видим, Болард. Ако не за друго, за да ти върна чипа. Или ще ти го пратя.

— Оставям това на теб — Болард не помръдваше, очаквайки тя първа да си тръгне. Златното му око я проследи, а в живота се четеше неприязън.

6.

— Трудно е човек да се промъкне незабелязано зад теб, а? — попита Сташ, изникнал неочаквано зад ъгъла. Изкуствената светлина зад гърба му го превръщаше в тъмен силует.

Джек се надигна от койката.

— Може би. Какво искаш?

— Да ти кажа ли? Будиш се по няколко пъти на нощ. Знаеше ли го?

— Имам известна представа.

— И откъде?

— Аз също те държа под око.

— Брей? Поласкан съм — ухили се Сташ.

Джек спусна крака от койката. Най-сетне бе определил едва доловимия акцент на другия. Южноавстралийски, или може би кокни. Сташ се подпираше на стената, през рамото му бе праметнат скафандър.

— Това за какво е?

— Идвам да ти предам няколко урока, друже.

— Може да почака, докато се приземим.

Усмивката на Сташ ставаше все по-широка.

— Съмнявам се. Доколкото подразбрах от останалите, кацането ще е доста грубичко. Може би дори невъзможно.

Джек разтърси глава, опитвайки се да прогони спомена за неприятните сънища.

— И какво друго казват?

Палубата под краката им неочаквано се разтресе и Сташ се озърна обезпокоено. Усмивката му беше изчезнала в миг.

— Че над Лазертаун тегне ембарго. Трудно е да влизаш и да излизаш.

— Чие ембарго?

— На драките.

Джек стана и последва Сташ към изхода на спалното помещение, усещайки как след последните думи по гърба му пробягват студени

тръпки. Дватама се озоваха в хангара, където Сташ му подаде тежкия костюм. След това затвори плъзгащата се врата и извади от шкафчето скафандър за себе си.

— Драките ли?

Мъжът вдигна рамене.

— Така ми казаха. Но тъй като не става дума за официално нарушение на споразумението, Триадата се преструва, че не знае какво става. Изглежда е свързано с някакви права за добив и продажба на минерали. Ако не ти е известно, единственото ценно нещо в Лазертаун са минералите. Както и да е, по-опитните смятат, че когато наближим външния периметър на блокадата, ще е най-добре всички да си сложим скафандри. В такъв случай, ако капитанът реши да действа безотговорно и ни пробият дупка в корпуса, няма да измрем от декомпресия. Разбрано, друже?

— Разбрано — промърмори Джек. Дръпна ципа и надзърна във вътрешността на костюма. Почувства странен сърбеж по дланите. Имаше чувството, че е правил нещо подобно и преди. Ядоса се, защото не можа да си спомни точно кога.

— Къде изгуби пръстчето?

— Не си спомням — отвърна Джек.

— При някое сбиване?

— Не, май е от измръзване. Сигурно съм попрекалил с престоя в някоя хладилна камера — отвърна той и в същия миг си помисли: „Това ли е наистина? Или нещо друго...“

— Без майтап? — прекъсна мислите му Сташ. — Какво пък, няма да ти трябва точно кутрето, когато нахлузиш работните ръкавици. И така, ето как се прави. Ще ти дадат изолиращи ръкавици. Носи ги. Пристъпи вътре, но остави скафандъра на пода, а пък аз ще ти помогна да го нагласиш.

Джек наблюдаваше внимателно движенията му и слушаше обясненията, на които Сташ не се скъпеше, очевидно изпълнен с дълбоката увереност, че приятелчето му е пълен профан в тази област. Интересно какво ли целеше този път, защото нямаше никакво съмнение, че Сташ се занимава само с неща, от които може да извлече лична изгода. Сети се как бе излъгал бригадира, че е заварчик. Може би се нуждаеше от помощник? Или от някой, който да му пази гърба.

— Имай предвид, че ще прекарваш в скафандъра по дванайсет-четиринайсет часа на ден. Хубаво е да го пазиш чист поне отвътре. Това са пречистващите филтри. Ако заподозреш, че си пипнал някаква инфекция, дори най-банална — веднага иди в медицинския отсек. В противен случай може да изгубиш ориентация, а има ситуации, в които това е много опасно. Разбрано, друже?

Джек не отговори, изцяло съсредоточен върху поставянето на скафандъра. Изглеждаше му прекадено тънък, мек и несигурен за предназначението си, въпреки че без никакво съмнение бе изработен от подходяща и достатъчно здрава тъкан. След като си го постави, се оказа далеч по-широк и хлабав, отколкото му се струваше в началото. Прокара ръка надолу по него.

Костюмът не разполагаше със собствен енергоизточник. Беше тежест, бремене, окачено на раменете му, струваше му се едновременно съответстващ и неестествен за онова, за което вероятно бе предназначен, и по някакъв начин пробуждаше неясни сигнали в паметта му.

Всичко това никак не се нравеше на Джек.

Сташ изглежда долови колебанието му. Той спря, стиснал в ръката си шлема.

— Не е нещо особено, но ще ти помогне да останеш жив.

В края на краищата това бе най-важното.

— Ти какво печелиш от тази работа, друже?

— Аз ли? — отвърна с усмивка Сташ. — Пари, разбира се. — Изсмя се кратко и като прекоси хангара, изчезна през вратата.

Джек продължаваше да се двоуми дали да го последва. Стисна зъби, опитвайки се да надвие неприятното усещане в корема си. Все още държеше шлема в ръце. В главата му се гонеха всякакви мисли, като смразяващи ветрове. Какво ставаше с него? Откъде, за Бога, бе дошъл и от колко време бе тук? Би могъл да прекара години наред в хибернация. Погледна към вратата, през която бе изчезнал Сташ. Струваше му се, че има нещо познато в лицето на неканения му помощник.

— Опасен човек е този Сташ — произнесе тихо един глас зад гърба му. — Отдавна ли сте приятели с него?

Джек се обърна и срещна погледа на нисък, мършав човек със закривен нос. От ноздрите и ушите му се подаваха къси, четинести

косми. Беше мъжът, когото Сташ така умело лъжеше на карти.

— Казвам се Богс. Алфредо Богс — представи се и откри изгнилите си зъби в подобие на усмивка.

— Джек Сторм. Всъщност съм само партньор на Сташ. Не го познавам.

Мършавият плюю към ъгъла на хангара.

— По-добре да си останете така.

— Той те лъже на карти — произнесе неочаквано Джек.

— Така е. И знае, че съм наясно. Но предпочитам да играя с човек, на когото познавам номерата. Иначе може да си загубя и живота — Богс огледа Джек с воднистите си очи.

Джек сви рамене, окачи шлема на закачалката и започна да разкопчава скафандъра. Богс го наблюдаваше, скръстил ръце на гърдите.

— Сторм, значи. Малко странно име.

— Наследство от времето на първата експедиция — отвърна Джек, без да се замисли. — Така се говори в нашето семейство — добави и чак след това се зачуди откъде му е хрумнала подобна мисъл. Беше вътре в него. Частица от него, която бе изгубил.

Богс му помогна да отнесе костюма в шкафчето и да го прибере.

— Отдавна ли си заварчик?

— Не много.

— Никой от нас не беше чувал за теб, преди да се обади Сташ.

Джек погледна Алфредо Богс. Беше прехвърлил средата на жизненото поприще и приличаше на препатил плъх.

— Едно нещо ще ти кажа, татенце. Не съм нито толкова млад, нито толкова неопитен, за какъвто ме смяташ. Пък и не съм глупав.

Богс продължаваше да го гледа втренчено.

— Ще видим това — подметна той. — Ще видим.

Интеркомът започна да писука тревожно във вонящото на потни тела спално помещение.

— Трийсет секунди до началото на спускането. Всички да заемат стабилно положение. Трийсет секунди...

Корабът се разтресе. Джек почувства вибрациите чак в костите си. Някой изруга съвсем близо до него. Позна пресипналия глас на

Алфредо Богс.

— Исусе. Май ни удариха.

В спалното настъпи суматоха. Джек изведнъж бе споходен от спомена за блъсканица на друг кораб и в друго време.

— Не е това. Сигурно са включили спирачните двигатели. Дръж се, татенце. — Едва произнесъл тези думи и корабът се наклони рязко, сякаш се готвеше да се прекатури през някаква преграда.

Друг глас обяви:

— Това е маневра. Онези насекоми са се залепили за кърмата!

Драки! В спалното настъпи мрачно мълчание. Последва нова вибрация, когато корабът смени посоката си и за един кратък миг те всички увиснаха с главите надолу от койките, придържани единствено от еластичните мрежи.

После се изправиха отново.

Джек не можеше да не се възхити на пилота. Действаше като опитен пилот на боен кораб. Не че от това му ставаше по-леко на стомаха. Той затвори очи и се опита да си създаде собствен център на гравитация. Изведнъж се зачуди, откъде знае какво е да си на боен кораб. Но очевидно имаше добра представа. Пак сътресения и нови изплашени викове. Джек стискаше здраво ръкохватките. Корабът се наклони, разтресе се, подскочи, отново се наклони. Всички тези движения му бяха познати.

— Сега вече можеш да напълниш гащите, татенце. Защото очевидно стрелят по нас. — Корабът подскочи доста по-силно отпреди. Джек прехапа устни.

Челото му бе обляно в хладна пот. Корабът се завъртя около оста си, чу се ритмично бум, бум, бум. Джек се измъкна от мрежата и скочи на пода.

Краката му се подгънаха, палубата се повдигна и той се блъсна с глава в ръба на една койка. Пред очите му разцъфнаха алени петна, прониза го остра болка. Някой от лежащите се пресегна, улови го и го задържа на пода, докато корабът продължаваше да подскача.

А после, също толкова неочаквано, той почувства, че скоростта им се забавя, и долови познатите вибрации на спирачния режим при стръмна орбита.

— Навлизаме — едва успя да промълви.

— Значи сме в безопасност, друже. Подминахме блокадата!

Чуха се слаби викове и изплашени, но вече радостни възклицания. Едва сега Джек усети, че в помещението мирише на повръщано. Докато се изправяше, откри, че по лицето му се стичат сълзи. Заля го нова вълна от спомени. Истински спомени. Джек се излегна на койката и се замисли за други места и други времена.

Амбър плъзна ръка по гладката повърхност на флексобрънките, след като бе положила костюма в големия куфар. Херцогинята, естествено, можеше да си позволи по-обемист багаж, докато пътува. От допира на ръката ѝ се пробуди фантом.

„Къде е господарят?“

— Не зная, фантом. Но ще го намерим. — Бронята бе студена, но връзката между тях — топла.

„Аз... се нуждая от него.“

— Аз също, фантом — отвърна Амбър. Бяха изминали месеци от изчезването на Джек. Връзката с фантом постепенно отслабваше. Паразитната форма на живот без съмнение губеше сили. Но съществото беше здраво, невероятно издръжливо — беше преживяло цели седемнайсет години в хибернация, също както и Джек. Студът не можеше да убие фантом. Може би самотата щеше да свърши тази работа. Тя спусна капака и затвори закопчалките.

— И където и да е, той също се нуждае от нас — произнесе. Сетне въведе пътническия код. — Първа спирка, най-голямата и най-нелегалната криогенна лаборатория на Триадите.

Вратите на хангара се разтвориха. Заслушан в металния им звън и тропот, Джек се подготвяше вътрешно за онова, което знаеше, че ще последва — нахлуването на свеж, но чужд въздух, изпълнен с непознати миризми и вкусове. Всички наемни работници се бяха струпали около него в хангара, нетърпеливи най-сетне да напуснат кораба и да излязат навън.

Но отново се озоваха на закрито — очакваше ги дълъг сив тунел, където въздухът бе също така застоял и миришеше на човешко нещастие дори повече, отколкото рециклирания въздух на кораба.

Джек пристъпи няколко крачки и пропусна тълпата край себе си. Сташ застана до него. Вдигна ръка и изтри с ръкав стената на тунела зад тях.

— Погледни тук, друже.

Джек надзърна, но видя само пустота. Лазертаун беше мъртва луна, използвана за минни разработки, чиято повърхност бе покрита с тунели, обхващащи я като влакна на паяжина и стигаци до множество жилищни куполи. Сташ го сръга и прошепна:

— Тук няма къде да избягаш, друже. — След това метна чантата на рамо и тръгна по коридора, като си подсвиркуваше безгрижно. Джек го изпрати с поглед.

До него се приближи Алфредо.

— Опасен тип е той, Сорм. Пази се от него.

— Знам. — Сорм също метна чантата си на рамо. Сети се, че веднъж вече го бяха предупреждавали за това — просто не беше обръщал внимание на думите. Рано или късно трябваше да потърси начин да се измъкне оттук, но засега не се очертаваше подобна възможност. Нито начин да се отърве от наложения му договор. Напълно възможно бе да го заробят тук до края на живота му — колкото и да му бе отредено от съдбата.

Продължиха нататък по дългия и мрачен коридор, изпълнен със застоял въздух, лъхашц на метал, докато неочаквано се озоваха в просторна зала, където се дишаше далеч по-леко, а на сводестия покрив се виждаха роторите на вентилационната система. Веднага щом и последният от групата пристъпи вътре, зад тях се затръшна масивна стоманена преграда.

Джек зърна бригадира да се изкачва на един подиум, пристегнал на шията си ларингомегафон. Там вече го очакваше дребна и стройна жена с изсечени, някак мъжки черти. Джек нямаше много време да се чуди коя е.

— Работници, след няколко минути ще бъдете разпределени към групите си. Имайте предвид, че онези, които са дошли тук преди вас, имат старшинство. Вслушвайте се в командите им, тъй като те познават по-добре обстановката. Да сте част от групата, означава да оцелявате по-лесно. — Бригадирът плъзна поглед по тълпата. Сетне кимна към жената до него. — Това е губернатор Франкен.

— Работници — гласът ѝ, макар и женствен, бе изпълнен с решителност и воля да командва. Тълпата замлъкна незабавно.

Сигурно мнозина от тях от доста време не бяха чували женски глас. Джек изведнъж си спомни за Амбър и почувства неясна болка в душата си. Как бе могъл да я забрави досега? — Работници, според приетия при нас обичай, сега е моментът тези от вас, които смятат, че са попаднали тук по погрешка, или са били наети въпреки волята им, да излязат напред. Случаите ви ще бъдат преразгледани. Ние сме миньорска компания. Животът на всеки от нас зависи от самочувствието и сигурността на отделните членове. Говорете сега — устните ѝ се разтеглиха в усмивка, но лицето ѝ остана сериозно — или замълчете и изпълнявайте всичко, което ви се нареди.

Тълпата се раздвижи. Джек откри, че Сташ е застанал до него.

— Произнесеш ли една думичка, си мъртъв — прошепна той.

— Какво?

Сташ кимна към губернатора.

— Не вярвай на нито дума от приказките ѝ.

Зад тях двама мъже спореха тихо с пресипнали гласове. Единият повиши тон:

— Бившата ми жена е виновна, казвам ти! Използвала е стар пластоотпечатък, за да подпише договора.

— И какво от това? Нищо не можеш да докажеш. Най-добре си затваряй устата.

Губернаторът притисна с пръст своя ларингомегафон.

— Няма ли желаещи?

Мъжете зад Джек бяха утихнали. Той повдигна рамене.

— Да става каквото ще. — След това пристъпи напред. — Ваша милост, аз бих искал договорът ми да бъде преразгледан.

Тълпата се смълча. Жената оглеждаше Джек.

— Какво пък — подсмихна се тя. — Най-сетне един честен човек. — Жената извърна поглед към бригадира, но той мълчеше. След това махна на Джек. — Ще ви отведат. — Обърна се и напусна платформата, под която я чакаше малък едноместен електромобил.

Двама мъжаги застанаха от двете страни на Джек и го поведоха към друга, четириместна кола. Джек хвърли поглед през рамо. Презрителната усмивка бе изчезнала от лицето на Сташ. Той вдигна ръка и му помахаше злобно.

— Дано пак се видим, друже.

Не че очакваше подобно внимание, нито смяташе, че ще вземат оплакването му на сериозно. Надяваше се единствено да успее да огледа по-добре гигантската клопка, наречена Лазертаун, в която го бяха напъхали и където несъмнено му мислеха най-лошото, преди да направи опит да се измъкне от нея. Колата се стрелна напред, хвърляйки го върху яките плещи на пазача отдясно, докато се носеха право към търбуха на огромния, наподобяващ паяк град.

7.

— Госпожо... ъ-ъ...

— Стирене — подсказа му Амбър и изправи рамене. Маниерите и позата имаха далеч по-голямо значение за ролята, която играеше, отколкото дрехите и гримът. Тя изгледа пълния мъж, който излъчваше авторитет.

— Да. Вашият... хъм, багаж, далеч надхвърля по тегло приетите ограничения...

Тя отмести поглед, с привидно безразличие, докато сърцето ѝ подскачаше. В никакъв случай не трябваше да изоставя фантом! Ами ако Джек се нуждае от него, за да се измъкне от бъркотията, в която го бяха напъхали?

— Да, зная. Но вътре всичко е от първостепенна необходимост. Готова съм да заплатя нужната добавка.

От сметката на херцогинята. Но тя сигурно знаеше, че ще се наложи да поеме подобни разходи, щом се бе разделила с чипа си. Пък и при нужда Амбър бе готова да възстанови необходимата разлика.

— Госпожо Стирене, за съжаление излишъкът надхвърля всякакви допустими норми.

Амбър сведе поглед и прехапа устни. Проклятие! Защо този костюм тежи толкова много! Дори да се откаже от останалия си багаж, пак нямаше да влезе в нормата. Чиновникът се покашля и продължи:

— Бих ви посъветвал, да пратите тежкия куфар по пощата, или да го оставите на склад...

Амбър гледаше към тълпата от пътници, които преминаваха покрай гишетото. Не беше особено гъста, в тази посока изглежда не пътуваха много хора. Изведнъж ѝ хрумна една идея. Наведе се към чиновника.

— Разберете, господине, не мога да си зарежа багажа. Дали не бихме могли да го уредим по... друг начин?

На лицето му избиха червени петна.

— Госпожо Стирене, съмнявам се, че мястото е подходящо за подобни предложения...

— Не ме разбрахте. Говорех за втори билет — добави невъзмутимо Амбър. — Ще взема куфара като втори пътник. Пък и ще ми излезе по-евтино, отколкото да го пращам по пощата, нали? И със сигурност ще влезе в ограниченията ви за тегло.

Чиновникът облиза устни.

— Ами... всъщност. Доста ще е тежичък, този пътник, но сме имали и по-тежки. Не е човек, разбира се, но... не виждам защо не. На ваша сметка ли да бъде билетът?

Амбър махна с ръка.

— Разбира се, имате моето съгласие. Това ли е всичко, всъщност? Защото аз съм доста зает човек.

Чиновникът ѝ подаде ръка.

— Госпожо, позволете да ви благодаря за вашето съдействие. Заповядайте бордовия билет. — Той удари печат върху билета и го подаде, след което ѝ кимна, че може да преминава.

Амбър едва се сдържа да не се затича нагоре по рампата.

Чиновникът от гишето за билети я изпроводи с поглед. Крачеше далеч по-грациозно, отколкото бе присъщо за жена на нейната възраст. Освен това бе успял да зърне белезите на младостта ѝ, недобре прикрити под масивните пластове грим и лакираната коса. За миг дори изпита желание да се докосне до тази привлекателна женственост. Но имаше други заповеди. Върна се в канцеларията и се наведе над компютъра.

Уинтън се обади почти веднага.

— Наложил се да я пусна.

— Багажът с нея ли е?

— Купи втори пътнически билет, за да избегне свръхтеглото. Не можех да ѝ откажа, като се имат предвид обстоятелствата.

— Би могъл, ако ти бях наредил — отвърна с леден тон мъжът отсреща.

— Така е, ако ми бяхте наредили — повтори смирено чиновникът. — Все още мога да я...

— Не. Няма значение. Пусни я да лети.

— Но аз помислих, че вие искате тя да...

Уинтън го смрази с поглед.

— Не знаеш какво искам и не ти трябва да знаеш. Наредих ти да я задържиш или, ако бъде възможно, да я спреш, но без да будиш

подозрение. Направил си каквото е по силите ти с ограничените си пълномощия. Повече от това не трябва да знаеш.

Връзката бе прекъсната внезапно.

Уинтън се облегна в креслото. Извърна поглед към бледорозовата фасада на императорския дворец. Неговият противник трябваше вече да е мъртъв, а не беше. Отдавна трябваше да се е отървал от него. Може би този път ще е по-добре да остане зад кулисите. Нека момичето го намери, стига да успее. Ако се справи, ще се отърве и от двамата. Не успее ли, там, където е Джек, все едно е мъртвец.

Но от друга страна, е жив. Не бива да го забравя. Уинтън го искаше мъртъв. Заровен и забравен завинаги. Трябваше да измисли някакъв начин да се справи с всичко това.

Но след Милос, Кларон и Малтен започваше да си мисли, че Джек Сорм е омагьосан да живее. Уинтън потропа нетърпеливо с пръсти по кутията на монитора.

Веднага щом се качи на борда, Амбър си смъкна перуката и грима. Ролф я бе научил добре да преценява хората. Сега вече не се съмняваше, че освен уменията, притежава и някои скрити психични способности да надушва намеренията им. Чиновникът на гишето за билети несъмнено я бе пуснал твърде лесно. Какво ли му бяха наредили да прави? Да я забави, за да си изпусне полета? Или да я обезкуражи, без да събужда подозренията ѝ?

Каквото и да беше, важното е, че я пуснаха. Очевидно в цялата тази история действаха различни сили. Някой бе заповядал да убият Джек, но вместо това го бяха упоили и откарали някъде надалеч. Ако сега я проследят, ще узнаят къде е и могат да довършат делото. Проклет да бъде този Болард. Чипът на херцогинята се оказа не само безполезен, но и опасен. Ще трябва да се отърве от тази роля и да се опита да слезе от борда незабелязано. Преди да са стигнали космодрума. Иначе няма да има никакъв смисъл.

Амбър извърна поглед към видеоекрана, на който се виждаше станцията от външната страна. Все още не бяха натоварили багажа. Вероятно това щеше да стане малко преди отлитане.

Тя се огледа. Погледът ѝ се спря на елегантна жена на средна възраст, под ръка със също така елегантен мъж. Амбър се подсмихна. Ето какво можеше да ѝ реши проблема, а и бе достатъчно уверена в ловкостта на пръстите си, когато въпросът опираше да предложени някого. С ловко движение микрочипът щеше да смени собственика си. После щеше да напусне кораба, да се промъкне в товарния отсек и да вземе куфара, преди да са го качили в хангара на кораба. Останалият багаж ще зареже, и без това вече не ѝ трябваше. Амбър знаеше как да започва нещо отначало, случвало ѝ се бе и друг път. Пък и в края на краищата това бе само космопортът на Малтен. Тук дори не се приземяваха най-бързите кораби. А тя изведнъж реши, че ще ѝ трябва някой бърз кораб.

Добере ли се веднъж до следа в хибернационната лаборатория, ще измисли нещо друго.

8.

Не му приличаше на килия за изтезания, но пък той никога не бе попадал в такава. Джек не хранеше особени илюзии какво го очаква, като гледаше горилите, които го доведоха тук.

Въздухът в помещението бе почти толкова застоен и неприятен, колкото и онзи отвън.

— Сядай! — нареди единият от мъжагите.

Джек се подчини. Зад големия панорамен прозорец на едната стена се виждаше като на длан цялата миньорска колония. Двамата мъже очевидно се готвеха да си тръгнат.

— Няма ли да ми правите компания? — подсмихна се Джек.

Те също се засмяха.

— И без туй няма къде да идеш.

Веднага след като вратата се затръшна зад тях, Джек си даде сметка, че са прави. Стените на помещението бяха много дебели. Той стана и отиде до прозореца зад компютъра. Горната част на купола закриваше гледката към космоса. Не се виждаше и планетата, около която обикаляше луната. Слезе ли веднъж в тунелите, ще се лиши дори от тази гледка.

Потърка длани. Обърна се и огледа бронираната врата. Ако беше с костюма, щеше да премине през нея без никакви затруднения. Все още се наслаждаваше на наскоро възстановените си спомени. Вече всичко си беше на мястото и си имаше своето обяснение — с изключение на Сташ. Той оставаше загадка.

Джек усети едва доловимо раздвижване във въздуха. Извърна се и забеляза, че вратата към вътрешната канцелария се е отворила лекичко. Долитаха приглушени звуци. Той се приближи и установи, че чува гласа на губернатора.

— Какви са щетите?

— Тунел 102 е затворен. Бихте могли да изключите компютъра, ако желаете. Казаха ми, че групата е успяла да постави навреме изолираща преграда. Молят за официална намеса. — Гласът бе

задъхан, мъжки, идваше от преподавателя. Джек се успокои и пристъпи по-близо.

— Не мога да го направя. Тунелите не са част от главното съоръжение. Ако Лазертаун е паякът, основните тунели са неговата мрежа. Ще бъде невероятно трудно да докажем, че драките са го обстрелвали преднамерено и че не е бил ударен от отломки. Изключете компютъра на вентилационната система, ако смятате, че пробойната не е била запушена както трябва. И пратете още една група на помощ. Ако отказват, обещавайте им премия.

— Но губернаторе... те молят за защита.

Жената изруга тихо. След това отвърна:

— Нали копаят под повърхността. Каква по-добра защита от тази им трябва?

— Не е достатъчно, ако драките отново ги нападнат.

— Казах ти, нищо повече няма да получат! Трябва да мисля за защитата на куполите. Заглушителите и оръжейните системи остават съсредоточени над тях.

Джек се почеса замислено. Преди да успее да си поеме дъх, чу се нов сигнал за повикване.

— Губернатор Франкен?

Жената въздъхна уморено и включи приемника:

— Да, преподобни Уесли. С какво мога да ви помогна?

— В хотела цари тревога заради последното нападение.

— Всичко е наред, преподобни.

— Говори се, че в мините имало разрушения.

— Слухове и нищо повече — отвърна жената, без дори да се замисли. Джек поклати глава. Биваше си я. — Установихме повреда в компютъра на вентилационната система. Станало е късо в системата и е било спряно подаването на свеж въздух към няколко тунела. Но няма изтичане на газ и всичко е под контрол.

— Ах. — Мекият, приятен глас заглъхна за миг. — В такъв случай, ще можем ли да обсъдим нашето прошение?

— Моментът наистина не е подходящ, преподобни отче — този път губернатор Франкен не си направи труда да скрие раздражението си.

Преподобният продължаваше да настоява.

— Забавяте ни вече няколко месеца, губернаторе. Имах възможност да извърша инспекция на някои от проектите за открит рудодобив...

— Кой ви е позволил? Това е поверителна информация! — сега вече Франкен очевидно беше ядосана.

— Да речем, че ние, Скиталците, имаме последователи навсякъде. Даде ми я човек, който вярва, че на луната съществуват истински археологични доказателства за онова, което търсим. Вашите планове за този район ще ги унищожат, след като са били съхранени за толкова дълъг период от време благодарение на уникалните условия на луната.

— О, стига вече — прекъсна го Франкен. — Наистина ли вярвате, че Исус Христос е слизал на този къс скала? Вие не сте само фанатици, но и безумци. Защо не погледнете каква пустош е отвъд куполите, преподобни?

— Неведоми са пътищата Господни. Кой би могъл да твърди със сигурност, че тази луна винаги е била безжизнена? Но дори и да е така, няма това пречи на Господ да я избере за своя временна спирка? Все още не сте отговорили на нашето прошение.

Джек почувства, че напрежението между двамата нараства. Стоеше съвършено неподвижно, затаил дъха си.

— И нямам намерение да ви отговоря, преподобни, докато не го разгледам внимателно. Ябълката на раздора е разположена на тъмната страна, ще са нужни допълнителни проучвания, за да се уверя, че там наистина могат да бъдат открити някои интересни археологически находки. С други думи, ще ми трябва доказателства, за да взема подобно решение.

Джек не се съмняваше, че докато луната е под блокадата на драките, ще бъде почти невъзможно да се извърши оглед от въздуха на споменатото място и да се направят нови снимки.

— Е, това е нещо малко по-добро от директен отказ — рече мъжкия глас. — Кога ще разполагате с малко свободно време?

Франкен забарабани с пръсти по бюрото.

— Първо помислете как да се отървем от проклетите драки.

Последва сух смях.

— Не сме способни на чудеса. Съжалявам, губернаторе, но това не е по моята част. Но за да ви успокоя, ще ви кажа, че насам лети моят

началник. А той знае как да оказва натиск. Приятен ден, губернаторе.

Чу се пукот и линията прекъсна. Джек чу жената да мърмори:

— И теб те бива за това, по дяволите.

Върна се на мястото, където го бяха оставили. Доказателства за теорията на Скиталците тук? Почеса се замислено по брадичката. Това си заслужаваше да се види.

Вратата се отвори и на прага застана губернатор Франкен. Усмихна се и махна с ръка.

— Е — рече, — трябва да призная, че рядко някой от работниците откликва на предложението ми.

— Поне що се отнася до мен, сигурен съм, че е имало защо.

Жената се облегна на рамката. Имаше стройни крака, успя да установи Джек, тъй като бе свалила защитното облекло, с което ги бе посрещнала в хангара. Главата ѝ леко се наклони на една страна.

— Виждам, че не само изглеждаш интелигентен.

Джек кимна, после пристъпи към нея.

— Губернатор Франкен, аз съм свободен наемник, не работник на принудителен договор. Не се и съмнявам обаче, че споменатият договор е подготвен по такъв начин, че да не може да бъде обжалван по правен път. Ако не беше така, едва ли щях да стигна чак дотук.

Жената се усмихна, но челото ѝ продължаваше да е разсечено от угрижени бръчки.

— Няма да стигнеш далече, ако продължаваш да ме заплашваш по този начин.

— Никого не заплашвам. Но сигурно знаете, че между наемниците съществува известно приятелство и взаимопомощ.

— Разказвали са ми подобни неща — губернатор Франкен се върна при бюрото и извади от чекмеджето цигара. Запали я и изпусна в стаята облак синкав дим. — Някой по-известен случай, в който сте участвали и за който може да сме чували?

— Бях в групата, която атакува спътника на генерал Гилгенбуш.

Тя повдигна смаяно вежди.

— Изненадвате ме отново... както и да се казвате.

— За последно ми викаха Джек Сторм.

— И за каква работа бяхте определен?

— Експлозивни. Сапъорство. Прехвърлиха ме обаче при заварчиците.

— Експлозивни значи. Какво пък, това май не е далече от предишната ви специалност?

— Каквато и специалност да избира, винаги се старая да остана жив — отвърна мрачно Джгек.

— И няма ли да науча кой е причината за тази сурова несправедливост. Някой стар враг?

— Ако започна да ви разказвам за враговете си, нищо чудно да се озовете редом с мен в някой от тунелите.

— Наистина ли? — тя се надигна. — Добре, но не разбрах какво точно искате. Да ви прекъснем договора или нещо друго?

Джгек си позволи една лека усмивка. Приблужи се до прозореца и погледна надолу. Оттук се виждаше по-голямата част от Лазертаун.

— Честно казано, губернаторе, просто исках да се запозная с разположението на града. — Когато се обърна, усмивката все още бе на лицето му. Помисли си, че бягството няма да е особено трудно по време на някоя дракска атака.

— И само това? — попита тихо Франкен. — Не си заслужава усилието, според мен. Дори да успеете да прекъснете договора, все още оставате длъжник на компанията. Пари за храна, екипировка, транспорт... Животът в Лазертаун не е никак евтин.

— Така и предполагам.

Тишината, която настъпи, започна леко да го изнервя. Чувстваше се заплетен в гигантска паяжина. Дори да си осигури известна свобода, пак щеше да е под стриктно наблюдение. Опита се да задържи усмивката.

— Благодаря ви за поучителния разговор.

— Останете при мен — предложи му губернатор Франкен. Джгек я погледна изненадано, но преди да успее да отговори, тя побърза да добави: — Не бих ви молила... при други обстоятелства. Но харесах очите ви.

— И какво ще спечеля от това?

— Нищо — рече тъжно тя. След това отметна кичур коса от лицето си. — Честно казано, аз също съм пленница на това място. Ще ме пуснат да си вървя, едва когато успея да изпълня отредения ми дял. А честно казано, това е почти невъзможно с ограничената работна ръка, с която разполагам.

— В такъв случай ми позволете поне да надзърна в моя договор. Искам да знам кой ме е накиснал.

Тя поклати глава.

— Няма да го откриете в договора.

Джек кимна към монитора.

— Нека все пак опитам. Ще ми съдействате ли?

Жената въздъхна, наведе се над клавиатурата и затрака по нея. Пръстите ѝ се местеха с лекота, която му напомни за Амбър. Точно този момент не бе подходящ да се разсейва с мисли за нея, затова изтика мисълта в периферията на съзнанието си, докато на екрана излизаха страниците от неговия договор. Имената на посредниците му бяха непознати, почти всички данни вътре бяха измислени и не отговаряха на действителността.

С изключение на един факт.

Бяха го вписали като ветеран.

Уинтън. Само Уинтън знаеше, че е ветеран. Нямахте го в досието му, когато го назначиха за рейнджър на Кларон. Никой не знаеше нищо за миналото му, когато му дадоха нов живот. Не беше никак трудно да се скрие истината сред необятното количество информация.

Джек изключи програмата. Усети, че жената е съвсем близо до него, телата им почти се допираха. Но изкушението бе потиснато от мисълта за Амбър и той вече знаеше, че предстои промяна на плановете му.

Франкен се усмихна огорчено.

— Последен шанс. Нека ви даря с малко удоволствие, преди да ви причиня болка. Не мога да ви пусна без наказание. В противен случай колегите ми ще сметнат, че съм започнала да се размеквам. А не мога да си го позволя, ако искам да си запазя работата.

Той сви рамене.

— Може би някой друг път. — Отново зарея поглед към Лазертаун, но под привидното нехайство се криеше наблюдателен ум, който внимателно проучваше разположението на сградите, запомняше слабите места, изходите. — Знаете ли, гледката си я бива.

Тя се изчерви от гняв. Пресегна се и натисна едно копче на пулта.

— Ще трябва да заплатите доста висока цена за посещенията си, господин Сторм. Следващия път ще се замислите, дали да не си купите

карта, вместо да си позволявате подобни шегички. — Тя загаси ядно цигарата тъкмо в мига, когато вратата се отвори. Дори не вдигна глава към двамата си помощници. — Покажете на господин Сторм какво му се полага, щом си позволява да ми губи времето — нареди тя.

Огромните им ръчища се заключиха около китките му. Джек сви рамене.

— Какво пък, няма безплатен обяд — подметна, докато го водеха към вратата.

9.

Амбър се притискаше към хладната подвижна преграда, която изпълняваше ролята на стена. Жадуваше с всяка фибра от тялото си да стане невидима. Стената студенееше... може би щеше да понижи телесната ѝ температура достатъчно и да премине незабелязана през инфрачервения скенер. Колко ѝ се искаше да стане така...

Ситни капчици пот се стичаха по челото ѝ и за първи път тя осъзна какво означава да те облее студена пот. Една от капчиците се претърколи през веждата и спря върху фалшивия ѝ клепач. По-скоро усети, отколкото чу електронния брояч. Мили Боже, дано я подмине, без да я забележи. Беше открила всичко, което ѝ бе необходимо, за да намери Джек, оставаше ѝ само да премине през преградата от датчици.

Алармата мълчеше. Амбър се посъвзе, достатъчно, за да си поеме тихо дъх. Може би и този път ще успее да се измъкне невредима. Но първо да се върне при фантом. Колкото и да е опасно това — заради него можеха да я проследят.

Не искаше да умира тук, толкова далече от Малтен и също толкова далеч от Джек. Беше изгубила няколко седмици в търсене, подслушване, прокрадване, шпиониране и проникване в забранени за достъп системи, докато най-сетне откри следата, която търсеше, сред договорите за принудителна работа и списъците на криогенните пътници, повечето от които бяха обречени да работят до края на живота си. Но сега, докато се притискаше към хладната стена, заслушана в пърхането на сърцето си, си мислеше, че ако я открият, няма да я пуснат жива.

Дори само заради това, което бе научила.

Човекът, отвлякъл и изпратил на дълго пътешествие Джек, бе загинал от насилствена смърт.

Амбър се поколеба, дали да не изчака следващото преминаване на брояча. Всеки път, когато към нея се насочваха лъчите на датчиците, сетивата ѝ реагираха като задействани аларми, подавайки бясно сигнали към мозъка, преди отново да утихнат.

После побягна.

Джек се пробуди мъчително. Огнена мрежа пронизваше всеки нерв на тялото му и докато изправяше глава, му се стори, че вратът му е бил скършен и би могъл да я завърти на триста и шейсет градуса. Тръпки го побиваха и той повдигна клепачи, опитвайки се да установи какво са направили с тялото му. Очакваше да види покрита с мехури, подпухнала кожа.

Трябваше да събере цялата си сила, за да овладее треперенето. Размърда внимателно пръсти. Местеха се бавно, сякаш се пробуждаха от дълбок сън, и при всяко движение предизвикваха болезнени пробуждания, които се събираха във вълна от болка. Джек си помисли с мрачна насмешка колко е добре, че има само девет пръста, които да му причиняват подобна мъка, вместо десет като другите хора.

Ръката му се отпусна безсилно на койката. Чу нечие стенание. Едва след няколко секунди осъзна, че всъщност чува собствения си глас.

Болката в ръката му постепенно утихваше. Джек извърна внимателно глава и погледна лявата си ръка. Освен леко порозовялата кожа нямаше никакви други следи от мъченията. Главата му клюмна. Затвори очи и се опита да си припомни какво бе станало. Бяха го извели от канцеларията и го бяха завели в лабораторията. Кресло с колани. А след това го покриха с мрежа. Само при спомена за нея Джек почувства, че стомахът му се свива мъчително. Стигат му толкова спомени, реши той.

Губернатор Франкен очевидно не обичаше да остава длъжник никому.

Нечий арогантен глас прекъсна разсъжденията му.

— Какво става, друже? Още не си се събудил и вече пъшкаш? А казваха, че няма да се свестиш до утре. Ей. Обзалагам се, че умираш за чаша студена вода. Успокоява нервите след невростимулатора, така казват.

Джек извърна глава в другата посока. Сташ бе приклепнал до койката и го гледаше ухилено.

— Буден си значи. Е, какво ще кажеш? Какво ще ми дадеш за чаша вода?

Имаше чувството, че устата му е натъпкана с изолираща пяна. Едва успя да раздвижи челюсти и да промълви:

— Майната ти.

— Я гледай ти! — продължаваше да се хили Сташ, сякаш не бе чул ругатнята. Вдигна ръка и му подаде чаша с вода. Половината от съдържанието се разля, тъй като Джек почти не можеше да контролира мускулите си, но останалото наистина подейства благотворно — потуши горящия в него огън.

Сташ продължаваше да клечи, отпуснал ръце на коленете си.

— Знаеш ли, друже, казват, че болката е поучителна. Сигурно може да ни научи на много неща. Ако не друго, поне да не си правим майтап с онази госпожа, независимо дали договорът ни е справедлив или не. Както и да е, майната ѝ на системата, винаги има и други начини да я излъжеш и да си върнеш свободата. Виж какво направиха с теб в онази проклета лаборатория — с един невинен човечец.

— Такъв ли съм? — простена Джек.

— Разбира се. Всички го знаят. Невинен като младенец.

Джек затвори уморено очи. Ако новородените, помисли си, можеха да крачат сред гора от окървавени, изпепелени тела. Но той беше войник, оръжие. Тази мисъл пробуди странни отгласи в душата му.

Сташ дръпна нагоре одеялото и го зави до брадичката.

— Глобиха те с тридневна надница, друже. Тъй че си поспи добре и се наслаждавай на покоя. Не бери грижа. Когато се съвземеш, ще се погрижим за теб. — Сташ снижи глас. — Сега на нас, заварчиците, ни е доста напечено. Драките са взривили един тунел и ни чака страшно много работа. Ще изкараме пет заплати за нула време — изкиска се злорадо.

Драки, помисли си Джек, докато отново се унасяше в сън, усещайки как огньовете в тялото му наистина утихват. Божичко, колко ги мразеше само.

„Амбър?“

Събуди се почти веднага, дочула гласа в главата си.

— Да, фантом?

„Намери ли Джек?“

Тя си позволи една уморена усмивка.

— Почти. Когато стигнем междинна станция Уилинг, ще трябва да се прехвърлим. Може да ни отнеме малко... както и да е, ще се справим. — Беше се свила върху огромния куфар, в който бе прибрала костюма. В товарния отсек беше студено и Амбър потрепери.

„Но... къде е Джек?“

Тя разтърка уморено очи. Интересно, каква част от онова, което казваше, достигаше до съзнанието на фантом?

— Открих къде е. Отиваме там.

„Добре — пауза. — Ако има проблеми, фантом ще се бие за теб.“

Амбър се изсмя беззвучно. Не се съмняваше, че ще го направи, стига тя да облече костюма. Но си спомняше какви усилия полагаше Джек, за да овладее берсеркера всеки път, когато двамата се срещаха зад флексобрънките. Едва ли щеше да съумее да го направи. Фантом по-лесно би разрушил междинната станция, отколкото тя да успее да го овладее.

— Благодаря ти, приятелче — рече все пак. — Надявам се да не се наложи.

„Да се биеш е хубаво“ — възрази фантом.

— Само когато е за да оцелееш — успокой го Амбър. — А сега млъквай. Опитвам се да поспя.

„Ох — кратка пауза. — Какво е «да поспя»?“

— Фантом!

„Разбрано.“

Амбър затвори очи. Само докато спеше, не чувстваше студа в товарния хангар. Когато се събуди, ще трябва да помисли откъде да открадне малко храна и отново да използва тоалетната. Всъщност какво ли можеха да й направят толкова, ако я открият. Най-много да я изхвърлят в открития космос заедно с боклуците. Тя въздъхна. Беше стигнала твърде далеч. Питаше се обаче какво ли прави Джек.

Сташ въздъхна замечтано.

— Удвоени премии. Извънредна работа. Истинска златна мина, друже. За нула време ще си тръгнем от това място. — Той тупна Джек по гърба. — Този скафандър ти е като ръкавица, малкия.

Джек изсумтя в отговор.

Сташ го погледна обидено.

— Показах ти как да си напълниш джобовете, а ти се отнасяш с пренебрежение.

— Стига, Сташ. Ти печелиш далеч повече от контрабанда, отколкото от заварките.

— Може и да е тъй... но щом така ще си купя билет за връщане, какво значение има? Двамата с теб скоро ще се махнем от тази дупка.

Джек погледна надолу към дългата редица от тунели. Все още не бе успял да привикне с гледката. Първо взривяваха проходи, сетне сглобяваха металните стени, а тяхната група правеше заварките. Действаха бързо, защото екипите отзад чакаха нетърпеливо, за да продължат с изкопните работи. Ако имаха късмет, сапъорите се натъкваха на някоя богата жила и тогава за известно време работата спираше. Ако нямаха, продължаваха да копаят и копаят, докато стигнат до някъде или докато ги ударят драките. Но за заварчиците винаги имаше работа.

Товарната кола ги бе откарала до една пресечка недалеч от техния лагер. Джек едва държеше очите си отворени след дългата и натоварена смяна. Размърда уморено рамене, усещайки втвърдените си мускули. Колкото и да се опитваше да запази формата си, непрестанно губеше тегло и сила.

— Какво ще кажеш за това, друже?

Джек спря. Точно пред тях, до стената на тунела, сред купчина натрошени камъни и прахоляк се подаваше дребно, сиво-зелено растение. Той се наведе над него. Дори в стерилната атмосфера на Лазертаун имаше място за живинка. Екипите за дезинфекция пръскаха два пъти на ден всички тунели със специални разтвори, за да спрат растежа на плесени и гъби... но това тук вероятно бе израсло от семе, пренесено от ботушите на някой от миньорите от кой знае колко далечна планета и бе открило начин да оцелее.

Сташ докосна с ръкавица листенцата.

— Не го пипай — наежи се Джек.

— Разбира се, че няма, друже. Какво си помисли? — той се изправи и продължи нататък, като си подсвиркуваше тихо.

Джек го изпроводи с поглед. Почти бе сигурен, че Сташ е разпознал растението и възнамерява да се върне и да го използва по някакъв начин. Въздъхна и тръгна след своя колега.

В бюфета цареше потиснатост. Но скоро ведрото настроение на Сташ се предаде и на околните. Той повдигна вежди и погледна към Джек.

— Какво ще правиш в почивния си ден, друже?

— Не съм мислил за това. Ще ида в някой от куполите, предполагам.

— А ти, Фрици?

Едрият мъж от Нова Австралия, застанал на опашката за шубера пред Сташ, повдигна рамене и изръмжа нещо.

— Какво беше това? — сръга го Сташ. — Не го чух.

Мъжът се обърна.

— Казах — избоботи, — че благодарение на теб някои хора не могат да се радват на почивни дни.

Очите на Сташ се изцъклиха.

— Благодарение на мен? — повтори и остави таблата за храна върху лентата към шубера. — Благодарение на мен? Това благодарност ли е? Аз ли съм виновен за твоето състояние, Фрици? Не. Скапвам се от работа, за да може такива като теб да са доволни. Така че, Фрици, ако се налага да работиш двойно или тройно, за да можеш да ми се издължиш, вината съвсем не е моя.

Алфредо Богс, който беше малко по-напред на опашката, си взе таблата и мина покрай тях.

— Остави го на мира, Сташ — подхвърли пътем.

Сташ вдигна ръка и размърда демонстративно пръсти.

— Че аз дори не съм го докосвал.

Фрици изсумтя и отново се обърна към шубера.

Джек поклати глава озадачено. Срещна погледа на Перез и го попита:

— Какво ново?

— Спящата болест. Още един от втора смяна я е пипнал.

— За какво говориш?

Тъмнокожият мъж го изгледа.

— Ти къде си бил досега? Не знаеш ли какво става? Питаш ли се защо напоследък ни събраха в нови групи? За да не се смесваме със старите.

Сташ се почеса по гърба.

— Говорят, че онези всичките са луднали.

— Може и така да е — сви рамене кабелджията. — Зная само, че от време на време излизат на разходка.

— Това пък какво е? — попита Джек.

— Разхождат се бе, човек.

— Разхождат ли се?

— Ами да, но без скафандри. Просто си тръгват. Както се досещаш, не стигат много далече. Но тях не ги е грижа. Онази вечер разправяха, че един от хората на Бил Куейд се опитал да спре някакъв — проклетникът едва не го убил и продължил към тунела — гласът на Перез се сниши до шепот.

— Кофти дрога.

Перез се озъби на Сташ.

— Да, човече. Приказва се, че причината е в некачествена дрога. Ама на мен много не ми се вярва. Тези неща се случват още откакто е основан Лазертаун. Но никой не иска да си тръгне, заради богатите запаси от руда. Да не говорим за рубините.

— Това какво е? Наркотици из въздуха?

— О, един Господ знае. На онези типове наистина им е изхвъркнала чивията, да знаеш.

— Гладен съм и не ме интересува — вдигна рамене Сташ, избута по-дребния мъж от пътя си и се насочи към една от масите. Перез изгледа Джек.

— А ти внимавай, човече.

— Знам, знам. Ти също.

Перез кимна и се отдалечи. Джек се замисли защо не ги смесват с хората от старите групи. Може би наистина имаше някакъв проблем. Огледа се. Настроението в бюфета си оставаше мрачно и потиснато.

Сташ го сръга, все така засмян.

— Знаеш ли какво си мисля. Както работим усилено и паричките текат като река, току-виж до една година вече сме си купили билета за връщане. Най-много след година и половина.

Джек почувства по гърба му да пробягват тръпки. Повечето от хората бяха тук за две до пет години. Почти цял един живот, като се имаше предвид, че липсваха каквито и да било развлечения, освен някоя и друга разходка из града или в хидропонните градини.

— Стига си мечтал, Сташ — подметна той.

— Прав си, друже. Но ти ми се виждаш малко умислен. Да не си хлътнал по онази госпожичка в големия кабинет? Или пък смяташ, че ти досажда. Ако е тъй, защо не я запознаеш с Фрици? Казват, че си падал по тези неща. Най-много да го тикнат в невростимулатора — добре ще му дойде малко гъделичкане.

Едрият мъж, който бе пред Сташ, изригна като вулкан. Вдигна таблата си и я стовари върху главата му, след това го сграбчи и го повали на пода.

Двама работници се нахвърлиха върху Джек. Той се отърва с лекота от единия и се озова лице в лице с втория. Адреналинът изпълваше кръвта му. Божичко, колко е хубаво пак да се биеш, помисли си Джек и замагна.

Из въздуха се разхвърчаха табли, чинии и храна. Джек се наведе. Миньорът, който се бе изпречил на пътя му, получи удар в корема и се преви.

— Страхотно — изпъшка той.

Джек бе напълно съгласен с него и замагна повторно. Този път от удара ръката му се разтресе до рамото. Миньорът тупна на пода, но продължаваше да се хили щастливо.

Сташ се измъкна от мелето.

— Хайде, друже, да се махаме от тук.

В бюфета цареше истински хаос. Джек се почувства толкова жив, колкото не се бе чувствал от седмици. Блъскащите се тела го изпълваха с ентузиазъм.

— Защо?

— Охраната ще дойде. Не искам да си загубя спечелените с пот кредити. Идвай с мен.

Джек едва успя да се добере до вратата.

Не се чувстваше тъй ентузиазирани, когато излизаха от кабинета на бригадира. Същото можеше да се каже и за Сташ.

Той хвана Джек за ръката.

— Ей, друже, откъде можеш да знам?

— Какво да знаеш? Не ме е грижа, че ме глобиха заради сбиването — хареса ми. Но виж, това, че ме свързват с твоите

далавери, ме безпокои. — Джек усещаше как в душата му се надига гняв.

— Може би наистина попрекалих — сви рамене Сташ.

— Знаеш добре, че двамата с теб сме само колеги. Никога не съм участвал в игрите ти. Защо не го каза вътре?

— И те веднага щяха да ми повярват? Стига, Джек. Това е война и ние сме от другата страна.

— Не е така, Сташ. Всички сме от една и съща страна. Но ти май не го разбираш? Лазертаун може да е жалка и вмирисана дупка, но засега е наш дом. И има само един начин да се измъкнем оттук.

Сташ се почеса по раната, останала му от съприкосновението с подноса на Фрици. Сетне поклати глава.

— Оставаш си дете, Джек. — Побутна го с рамо и продължи нататък. — Сигурно заради това те харесвам. Ти си като полъх свеж въздух — засмя се той.

Джек го изпроводи с гневен поглед, после пое след него. Охранителните камери следяха всяко тяхно движение. За миг вдигна поглед към тях. Докато разговаряше със Сташ, в яда си бе казал една много важна истина. Ако всички миньори се вдигнат заедно, нямаше да има кой да ги спре.

Амбър се съмняваше, че някога през живота си е изпитвала по-голям студ. Спря в сенчестия ъгъл на една странична улица. Дъхът ѝ излизаше на облачета пара. Влачеше куфара след себе си и вече бе привикнала с неизменното стържене, което я следваше. Улиците бяха покрити с лед. Амбър не знаеше как ще оцелее на тази мразовита планета — нямаше пари нито топли дрехи, нямаше дори яке. Крепеше я единствено надеждата, че утре ще бъде малко по-топло.

Пъхна замръзналите си пръсти под мишниците.

Всъщност планетата съвсем не бе толкова изостанала. Уилинг беше външен пост на Скиталците, откъдето поемаха на изследователски експедиции. Малко преди залез-слънце улиците се изпълниха със свещенослужители, издокарани в дългите си до земята раса — дори и жените. Амбър приближи пръсти към устните си и се помъчи да ги стопли с дъха си. Да можеше само да ги опази да не се вкочанят от студ, преди да намери някой бар или зала за залагания...

достатъчно бе да напипа нечия кредитна карта или пръстен и щеше да е спасена.

Запристъпва от единия на другия крак, за да се постопли. Нощите винаги бяха най-лоши, когато нещата тръгнат на зло. Не биваше да се предава поне до сутринта. Новият ден винаги носи нови надежди.

Стига да не замръзне тази нощ на улицата.

За миг бе изкушена от идеята да заложи фантом. И без това ѝ тежеше да го влачи със себе си, а нямаше дори дребни монети за гардероба на космодрума. Съмняваше се обаче, че някой би оценил костюма. А и щеше да е далеч по-трудно да си го върне без пари и кредитна карта.

Затова се отказа от тази идея.

Сви пръсти. Толкова близо и толкова далече.

В другия край на улицата се появи бял и пухкав облак. Втренчи обнадеждено поглед нататък.

— Съветвам ви да се приберете тази вечер, преподобни. Утре сутринта ще ставате рано.

На улицата бяха спрели двама мъже. Амбър си даваше сметка, че шансовете ѝ за успех са минимални, но се надяваше студът и заледената повърхност да са на нейна страна.

Възрастен мъж — не виждаше лицето му заради сиянието на уличните лампи — потърка зиморничаво скритите си в ръкавици ръце.

— Нямам възможност да наглеждам Уилинг толкова често, колкото бих искал. Ще ми се да не изпускам от поглед това, което строим.

Младият му събеседник се засмя.

— Строежите вече не са само наши, преподобни.

— Така е, зная. Но да не забравяме, че сме на границата на цивилизацията, логично е и други да поискат парче от тортата. Добра работа свършихте. Нещо против да продължа сам?

— Преподобни! Не можете... разкопките...

— Ах. Искаш да видиш разкопките значи.

Младежът изправи рамене.

— Повече от всичко!

— Все още нямаме разрешение.

— Така е, преподобни.

Амбър разтърка отново ръце. Налагаше се да остави куфара в тъмната уличка и да се върне за него след няколко часа. Но снегът вече го беше позатрупал и тя се съмняваше, че някой ще го намери. Пригответи се за един светкавичен набег. Сега или никога.

Амбър хукна по улицата. Блъсна се в по-възрастния от двамата събеседници, напипа мигновено картата му, събори го и го запрати към другия мъж. След това се втурна да бяга.

Но младежът прескочи ловко тялото на падналия. Амбър чу ядосаното му сумтене, сетне долови топлия му дъх върху раменете си и после тя самата получи силен удар, от който литна напред. Удари се в земята и се хързулна, без да изпуска кредитната карта, която режеше болезнено пръстите и. Остана да лежи задъхана, докато преследвачът ѝ се изправи над нея и я преобърна с крак.

В очите му святкаха гневни пламъчета.

— Трябва да знаеш, подлецо, че в Уилинг никой не посяга на светците.

Амбър се надигна, поемайки си въздух на пресекулки.

— Светец или не, аз пък трябва да живея.

Възрастният мъж се приближи към тях и положи ръка на рамото на своя другар.

— Какво си хванал тук, Ленска?

— Крадец — младежът я изрита по ръката, за да пусне картата. Амбър извика от болка.

— Достатъчно, Ленска — старецът се наведе. — Изглежда ми съвсем безобидна.

— Тя? Това жена ли е?

— Така ми се струва. Да — кимна старецът и се засмя. — Какво правиш тук момиче?

— Оцелявам — отвърна мрачно Амбър.

— Не се справяш добре. Едва ли ще постигнеш нещо по този начин. — Той се обърна към младия мъж. — Ето ти първото изпитание. Как смяташ да я превъзпитаеш?

Амбър мълчеше, местейки поглед ту към единия, ту към другия. Младият мъж поклати глава.

— Не бих се и опитал.

Старецът го изгледа неодобрително. Сетне отново извърна очи към Амбър.

— В такъв случай ти сама ще трябва да се превъзпитаеш. Избери наказанието си.

Тя огледа топлото расо, с което беше загърнат. Досуц като на останалите.

— Направете ме монахиня — предложи подигравателно. Онзи, когото бяха нарекли Ленска, я изрита отново.

— Наистина? — попита възрастният. — Ще се покаеш и ще станеш монахиня? Готова ли си?

— Готова съм на всичко, само да ме приберат на топло — рече Амбър, която бе поизгубила надежда, след като зърна насмешливите пламъчета в очите на стареца.

— Преподобни! — намеси се младият. — Това е светотатство!

— О, не — засмя се другият. — По-скоро реализъм. Ела с мен, тогава ще видя какво мога да направя. Но само по въпроса за топлината. Не бих ти позволил да оскверниш одеждите на Скиталците.

— Но, преподобни, не можете да я приберете — тя е крадла.

— И защо не?

— Защото утре сутринта пътувате.

Докато тримата вървяха, краката на Амбър се постоплиха малко и тя отново започна да си чувства пръстите. Сега обаче се разтрепери неудържимо. Старецът видя това и си свали наметалото, после я загърна с него.

— Ох, да, прав си. Виж, това е проблем. Освен, разбира се, ако младата дама не пожелае да дойде с нас.

Амбър поклати глава.

— Не... преподобни... тръгнала съм за друго място.

— Всички пътуваме. Но не мога да те изоставя тук — в този студ на улицата. Такива сме ние, Скиталците. Натъкнем ли се на нещо, което трябва да се свърши, не се отказваме от него. А струва ми се, че точно ти, млада госпожице, имаш нужда от известна помощ. Освен ако не пропускам нещо.

Амбър закова на място и отхвърли наметалото, което падна в снега.

— Не — заяви решително. — Не съм играчка на другите. Трябва да намеря един човек. Все пак ви благодаря.

— Не можете да я вземете в Лазертаун, Свети Колин — избърбори Ленска.

— Лазертаун? — ококори се Амбър. Наведе се бързо и вдигна наметалото. — Всъщност — рече, — нали казах, че съм готова да стана и монахиня, само и само да се стопля.

Лицето на Свети Колин грейна в широка усмивка.

— Имало е и по-небогоугодни причини — рече той и я улови за премръзналата ръка.

10.

— Добре — въздъхна уморено Свети Колин, след като се настаниха в отредената им каюта на борда. Не беше казал почти нищо през нощта, нито на сутринта, когато Амбър довлече тежкия, заскрежен куфар, и само вдигна учудено величествените си вежди. Ленска си бе тръгнал с видима неохота и на излизане бе метнал на Амбър ядосан поглед.

Междувременно Амбър бе издокарана с нови топли дрехи, осигурени ѝ от църквата на Скиталците. Ръцете ѝ вече се бяха стоплили и сега имаха приятен розов цвят. Тя седна, сви крака под робата и обгърна колене с ръце.

— А сега? — попита.

— Сега, предполагам, не очакваш да ти повярвам, че наистина гориш от желание да станеш монахиня. Какво всъщност те привлича в Лазертаун?

— Нищо не ме привлича там. Всяко място ще е по-добро от този айсберг.

Мъжът поклати уморено глава.

— Не, малка улична крадло. Този път искам да чуя истината. Ти не си тукашна, иначе нямаше да си облечена толкова неподходящо. Следователно само преминаваш оттук транзитно. Пък и Лазертаун те интересува. Сигурен съм. Това е една стара миньорска колония. Да тръгнеш натам просто ей така, е все едно да се хвърлиш с главата напред във врящо гърне, както казват древните. Отнасяй се към мен с нужното уважение, дете мое. Какво ще правиш в Лазертаун?

Амбър отметна косата си назад и го погледна уморено.

— Е, добре. Търся един мой приятел и подозирам, че са го пратили там.

— Пратили?

— Незаконен договор за работа. Имам съмнение, че са го упоили и закарали там въпреки волята му.

Свещеникът я наблюдаваше мълчаливо, сплел пръсти и притворил очи под надвисналите си вежди. Нелегалните договори бяха

равносилни на заробване. Беше почти невъзможно да бъдат надзиравани от служителите на закона, още по-трудно бе да се разтрогнат. Най-сетне се покашля многозначително.

— Дали пък, дете мое, не си била изоставена от този човек?

— Не! Той няма никакви причини да подписва договора. Зная, че е бил отвлечен въпреки волята му от човек, който иска да го премахне от пътя си.

— И кой би направил подобно нещо?

Тя завъртя очи.

— Повярвай ми, Свети Колин, по-добре е да не знаеш истината. Съществуват достатъчно сериозни причини. Както и да е, когато го открия, мога да докажа кой е и как са постъпили с него, тогава ще бъдат принудени да го пуснат.

— И да разтрогнат договора?

— Точно така. От няколко месеца го издирвам.

— Ясно. — Скиталецът докосна с ръка огромния си дървен кръст. — Кой всъщност е този човек?

Амбър се подвоуми, сетне сви рамене.

— Казва се Джек Сторм и е член на имперската гвардия. Този, който му е объркал живота, ще си има сериозни неприятности.

— Сторм ли каза? — повдигна учудено вежди Свети Колин. — С руса коса и уморени сини очи? Некрасиво, но честно лице?

— Точно той! Познаваш ли го?

Свещеникът се облегна назад.

— И още как. — Сетне включи интеркома. — Всичко е наред, Лени. Кажи на пилота, че има разрешението ми да излети.

Амбър го погледна учудено.

— Какво?

Колин повдигна рамене.

— Да не мислиш, скъпа моя, че ще те взема с мен, без да зная защо искаш да идеш там? Тази стара кожа, която нося, неведнъж или два пъти е била мишена. В интерес на истината, тъкмо твоят Джек я спаси последния път.

— Искаш да кажеш, че се готвеше да ме изриташ оттук? — надигна се ядосано Амбър.

— Естествено, ако ме бе излъгала или пък ми бе казала нещо, което не одобрявам. Щях обаче да ти позволя да задържиш расото. Все

пак аз съм християнски свещеник. — Той я подкани с ръка. — Настани се, ако обичаш. Малко ще ни раздруса при излитането.

Амбър седна тъкмо когато по пода преминаха първите вибрации. Имаше неспокоен вид и преподобният изглежда го забеляза, защото пъхна ръка в джоба на расото си и извади отвътре малка лепенка.

— Сложи я зад ухото. Това е трискополамин. Върши чудеса при излитане.

Тя последва съвета му.

Скиталецът се облегна назад. Под тъмносиньото му расо се подаваше пилотски комбинезон.

— Не мога да разбера как са могли да отвлекат Джек. Той е почти непобедим в бойния си костюм.

— Не го е носел. Сега е в куфара, който влача.

— Ясно — Колин притвори очи, потънал в размисъл. — Смяташ ли, че е разумно да отнасяш подобно нещо чак на Лазертаун?

Амбър се засмя.

— Предположих, че Джек може да се нуждае от него, докато убеждава онези типове да му прекъснат договора.

— И сигурно имаш право — отвърна ѝ с усмивка свещеникът. — Пък и аз ще помогна с това-онова.

Разговорът им бе прекъснат, когато корабът премина в спирален полет и тягата ги притисна в креслата. Амбър още мислеше за последните думи на Свети Колин. Успее ли да предаде костюма на Джек, на Лазертаун ще настъпи суматоха!

Докато се връщаха обратно през тунелите, Джек избягваше да поглежда към Сташ.

— Нещо си начумерен, друже — подметна колегата му.

— Да, защото покрай теб изкараха и мен виновен.

— Така е, но виж. Скоро ще си натъпчем джобовете с мангизи, и то не само от мъкнене из тези тунели. Ще продаваме на другите сънища и привилегии.

— Не търгувам с подобни неща.

— Нито пък аз, друже, при обикновени обстоятелства. Гледай сега, дръж се за мен и всичко ще бъде наред. До една година ще си откупиш договора.

— Не зная дали трябва да се държа за теб, „друзе“, но виждам, че ти старателно си се залепил за мен. Питам се, защо ли?

Сташ спря и отметна черната коса от лицето си.

— Виж сега. Трудно е да се обясни, наистина. Може би защото двамата с теб имаме общи черти.

Джек изсумтя и закричи към лагера. Имаше достатъчно време да се преоблече и да отиде на смяна, преди да са го глобили.

— Почакай малко — подтичваше зад него Сташ. — Виж, ние не сме миньори като останалите. Ние сме заварчици. Може в момента да съм го загазил, но не смятам така лесно да се предавам.

— Нито пък аз — поклати глава Джек. — Но грешиш, Сташ ние с теб не си приличаме.

— Не ме познаваш добре, друже, и затова говориш така. Но потърпи още малко и ще видиш, че нещата ще се оправят. Още в края на тази седмица двамата с теб ще можем да си вземем момичета и пиячка и ще оцениш колко го бива добрия стар Сташ да организира подобни веселби.

Джек ускори крачка, но Сташ не изоставаше от него. Очевидно нямаше да се отърве лесно от своя другар. Какво пък, нали е войник. Свикнал е да се бори.

Влязоха в помещението и Джек си облече работните дрехи. Една от малките транспортни коли беше спряла на релсите. Джек провери програмата ѝ. Смяната бе тръгнала без нея, вероятно бяха сметнали, че днес няма да им е нужна. Запали я и тъкмо преди да потегли, чу отзад Сташ да го вика. Досадният му партньор се затича, скочи в последния момент, озова се на платформата и се настани на задната седалка. Джек държеше радиоприемника си изключен, за да не слуша досадния му брътвеж. Напоследък все по-трудно го понасяше.

Введе идентификационния си номер в работната станция на компютъра.

„Глоба за петнайсетминутно закъснение“ — появи се върху екрана. Джек сви рамене. Можеше и да е по-лошо. Скоро пристигнаха на работната площадка. Той скочи от колата, прекрачи през изопнатите на земята кабели и се приближи към Алфредо Богс, когото позна по скафандъра. Алфредо му махна. Джек включи предавателя.

— Съжалявам, че си в една смяна с него — заговори го Богс — Извади лош късмет.

Джек се разсмя.

— Целият ти живот може да е лош късмет. Сигурно съм си го заслужил.

— Може и да е така.

— Какво става тук?

— Започваме монтажа на стените веднага щом приключат с взривяването. Според сеизмичните изследвания трябва да се натъкнем на жила на скъпоценни камъни в тази посока и бригадирът иска да сме готови.

— Ясно. От мен какво се очаква?

— Засега стой да ми правиш компания. Ако имам нужда от помощ, ще ти кажа.

Джек кимна. Тунелът вече беше изолиран херметически и Алфредо приключваше с нанасянето на пяната. Веднага след това Джек можеше да се заеме със заварката на модулите. Сташ застана до тях, погледа известно време как Алфредо работи, сетне се прехвърли от другата страна и започна да заварява съчленението.

— Лошо заплащане за добра работа — въздъхна Богс, докато изхлузваше шлема и го окачваше на закачалката. Зад него бе застанал техникът, за да му помогне със свалянето на скафандъра.

— Какво пък, налага се да свикваме. Такъв е животът.

Богс размаха пръст към техника.

— Гледай следващия път да го заредиш догоре. Иначе току-виж издъхнал точно по средата на смяната.

Техникът направи кисела физиономия и хвърли скафандъра върху количката. Богс поклати глава.

— Тук на никого не му пука за работата.

— Освен на теб.

Богс се изправи и изгледа строго Джек.

— Аз съм началник на смяна. Трябва да ми пука. Пък и вие, хлапета, неслучайно ми викате „татенце“. Два пъти по-стар съм от вас.

Джек се опита да запази невъзмутимо изражение. Нека „татенцето“ си мисли, че е два пъти по-възрастен. Колкото по-малко знаят за него, толкова по-добре. Свали скафандъра и го метна върху другия. И той като Богс бе забелязал, че го зареждат с ограничен запас

въздух, навярно за да не може да избяга, ако му хрумне подобна идея. От известно време обмисляше как да преодолее тази пречка.

Двамата влязоха под душовете. Колонията разполагаше с оскъдни запаси от вода и им се полагаха само по петнайсет секунди. Но пък горещата вода и парата бяха най-мощното средство за бързо прочистване на порите. На Милос Джек бе издържал далеч повече време без баня. Веднага щом приключи, той взе кърпа и се върна в съблекалнята.

Чу гласа на Сташ, преди да свърне зад ъгъла. Джек се намръщи. Последен на опашката и първи вън — такъв беше Сташ. Изглежда пак се заяждаше с Фрици.

— Ей, друже, знаеш ли какво става? Идва краят на седмицата, ето какво. И знаеш ли къде смятам да отида? В „Плюшената яма“.

Фрици изръмжа. Беше се изправил пред шкафчето си и дъвчеше с яките си челюсти.

— Олеле — промърмори Богс, застанал зад Джек.

— Няма да има почивка за теб — изломоти едрият мъж. — Ще ти я отнемат като наказание, задето започна боя.

— Малко грешиш, друже. Може да са ме глобили някой и друг кредит, но не могат да ми отнемат почивката. Ще видиш как добре ще се позабавлявам. — Той смигна на Фрици и пъкна крака в комбинезона. — Сецаш се какво имам предвид, нали? Чух, че в „Плюшената яма“ имало някаква чернокоса хубавица с коса, дълга чак до готиния ѝ задник, и смятам да я...

Фрици премина към действие. Замахна и затръшна вратичката на шкафчето, което го делеше от Сташ. Досадникът му се усмихна лъчезарно.

— Гледай ти. Фрици, ти май имаш други представи за забавление. — Озърна се, забелязал, че тълпата бързо расте. Ей, знаете ли как се развлича Фрици?

— Престани — рече му Джек.

Но Сташ само го изгледа презрително. Нищо друго, освен юмрук в лицето, нямаше да го спре и този път.

— Добре, момчета, ще ви кажа. Фрици ни шпионира за разнообразие. А после ходи да си приказва с госпожата. Така че, ако някой от вас е намислил да излезе на дълга разходка през късия тунел

или да се отърве от досадния договор, нека не го споделя с него. Той е доносник, ето какъв е нашият Фрици.

Джек пристъпи напред, но Богс го улови за лакътя.

— Сташ е прав. Остави ги. Нека се разберат двамата.

Ала Фрици не смяташе да оставя на Сташ да продължи. Хвърли се напред с изненадваща за едрото си тяло бързина, блъсна се в Сташ и го събори. Миньорите побързаха да се отдръпнат настрани.

Фрици облиза устни.

— Говори каквото щеш за мен. Но не закачай дъщеря ми...

Сташ вдигна глава и премигна.

— Дъщеря ти... о, искаш да кажеш, онази чернокосата? Но, Фрици, трябваше да ми кажеш. Божичко, сигурно щеше да ми направи отстъпка!

Фрици не му позволи да се изправи. Той изрева и се нахвърли върху него.

С крайчеца на окото си Джек забеляза как една от камерите се извърща към тях. Сигурно вече бяха вдигнали обща тревога. Опита да си пробие път към предния край на тълпата, надаваща възбудени възгласи. Зяпачите вече си разменяха ентузиазирано залози. Но този бой нямаше да е като онзи в столовата. Ни най-малко. Фрици щеше да убие Сташ, ако някой не успееше да го спре.

Джек избърса чело. Пристегна пешкира на кръста си. Усещаше, че мокрият под е хлъзгав. В този момент Сташ отново отхвърча назад и се блъсна с трясък в гардеробчетата. Фрици го вдигна, окачи го на една от вратите и го удари с другата. В същия миг в помещението нахлуха полицаи с оръжия в ръце. Изглежда бяха предупредени навреме, защото носеха специални униформи за борба с размирици. Или пък просто спяха с тях.

— Не мърдай!

Всички в помещението замръзнаха по местата си. Само Сташ хленчеше, проснат на пода, с разкъсан на гърдите комбинезон.

Полицаяте, с тъмни шлемове и щитове, изглеждаха малко нелепо, заобиколени от голи мъже.

— Това е законен бой — обяви усмихнато Богс. — Нямаме нужда от вас.

— Да има други мнения по въпроса? — попита старшият, оглеждайки присъстващите.

Никой не отговори. Джек също сметна, че ще е най-добре да премълчи. Сташ може и да беше прав, че Фрици е доносник, но кой би могъл да обвинява едрия мъж, че държат дъщеря му в бордея на компанията?

Сташ най-сетне се надигна и опря гръб в гардероба.

— Настоявам за правото си на дуел — произнесе той задъхано.

Фрици го изгледа. Стисна зъби, отвори уста и проговори:

— А аз потвърждавам неговото право. И тъй като аз бях предизвиканият, искам това да стане тук и сега.

Богс се размърда. Насочи поглед към старшия.

— Господин Куейд. Те настояват за дуел. Предлагам да удовлетвори желанието им. Така поне ще изпуснем бесовете от бутилката.

Старшият повдигна масивните си рамене.

— Какво пък? Това си е ваша работа. Ти се погрижи за това, Богс, теб ще държа отговорен. — После кимна на полицаите. — Изчезваме оттук. — Те се подредиха и излязоха, също толкова бързо, колкото бяха дошли.

Сташ изглеждаше изненадан.

— Нямах предвид веднага...

— А кога, Сташ? — попита го Богс. — Сам си го изпроси.

— Но... аз не мога да се бия с Фрици в това състояние вдигна окървавената си ръка.

Богс се приближи към него.

— Няма страшно. После ще те оправят в лазарета. Хайде, изправи се, момче. Ти го предизвика, сега си сърбай попарата. Инак Куейд ще си го изкара на нас.

— В такъв случай ще помоля някой да ме замести. Видяхте какво направи с мен Фрици, когато ме притисна одеде. Хайде де. Все някой ще го направи заради мен. — Надигна се, олюлявайки се, с пребледняло лице. — Той ще ме убие!

— И тъкмо навреме, друже — чу се нисък глас откъм тълпата.

Останалите го гледаха мрачно, пристъпвайки от крак на крак. Неколцина с привидно безразличие се обърнаха към гардеробчетата, за да довършат прекъснатите си занимания. Сташ най-сетне бе на път да получи онова, което заслужаваше.

Джек пристъпи напред.

— Аз ще го направя.

11.

Богс се извърна втрещен към Джек.

— Не дължиш нищо на този негодник — но като видя решителното изражение на лицето на Джек, сви рамене. — Обличай се, щом си решил. Ние ще дръпнем гардеробите назад.

Сташ надари Джек с вяла усмивка.

— Благодаря, друже.

— Не ми благодаря. Не го правя заради теб.

— А за кого тогава?

— За Фрици. Само обвинение в убийство му липсва в този момент. — Джек плъзна поглед из стаята, но срещна само изненадани лица. Той повиши глас: — Щем не щем, ние всички сме заедно в тази бъркотия. — Сташ стисна зъби и не каза нищо. Джек отиде при гардеробчето си и се облече, докато част от присъстващите подготвиха импровизираната арена.

Фрици си беше свалил ризата. Гол до кръста изглеждаше още по-страховит, заради изпъкналите си яки мускули.

Той погледна към Джек.

— Не искам да се бия с теб, човече.

За момент Джек се поколеба.

— Ти също настояваше за този бой, нали? — позволи си една лека усмивка. — Мисля, че ще бъдеш изненадан. — Наведе се и нахлузи обувките, снабдени с прилепващи подметки. Гравитацията на мъртвата луна бе почти нормална, но дори десетте процента разлика налагаха да носят подобни обувки, за да се чувстват по-уверено.

Излезе на откритото място, където Фрици го очакваше, отпуснал ръце и с объркано изражение. Джек огледа едрия мъж и си припомни накратко онова, което бе наблюдавал от двубоя му със Сташ в бюфета. Този път нямаше да е толкова лесно. Фрици знаеше само един начин за бой — лавина от удари с огромна сила, а сетне сграбчване и стискане в клещите на яките ръчища. Последното Джек не биваше да допуска в никакъв случай.

Богс облиза устни.

— Синко, той е с по-дълги ръце — прошепна му. — Не му позволявай да те спипа.

— Не се тревожи, татенце — отвърна Джек. — Зная как да се пазя.

Скочи внезапно, замахна с крак във въздуха и изрита Фрици в брадичката. Ударът бе толкова неочакван и силен, че Фрици извика от изненада и болка и полетя назад. Успя да се задържи, потърка брадичка и отпрати на Джек поглед, в който се четеше смесица от изненада и уважение.

— Не знаех, че те бива в тези неща — подметна Фрици. Кой знае защо Джек се замисли за дъщеря му, предполагайки, че и тя ще е като него — не особено умна и доста наивна. Но в този момент Фрици премина в атака.

Джек бе трениран да контролира костюма си, но сега реши, да не сдържа рефлексите си. Скочи, праметна се във въздуха и изчезна от пътя на бясно летящия Фрици, който се вряза в гардеробчетата отзад. Преди да утихне страхотния трясък от сблъсъка, Джек вече се бе приземил и се извърна, готов да посрещне следващата атака. Миньорите се бяха скупчили наоколо и ги окуражаваха с виковете си. Някои подвикваха на висок глас колко и за кого залагат. Джек отново се усмихна.

Фрици отстъпи, поклащайки глава.

— Това пък за какво го направи? — попита той.

Джек вдигна рамене.

— Хайде, момче. Остави ме да те ударя и ще бъдем квит.

— Не, Фрици. Няма да е толкова лесно. Щом сме се хванали, ще играем според правилата.

Фрици нанесе удар преди още да е приключил изречението, като замахна лъжливо с дясната ръка, а едновременно изнесе лявата. Юмрукът му попадна върху темето на Джек и главата му отхвъркна назад. Той се завъртя на място и се претърколи, оставяйки на инерцията да погълне силата на удара. Фрици пристъпи напред, без да се прикрива.

Джек замахна на свой ред и го блъсна в корема. После отново отскочи.

Фрици почти не реагира на удара, а юмрукът на Джек пламна, сякаш се бе сблъскал с бетонна стена. Разтърси глава, за да отметне

падналия в очите му перчем. Фрици се завъртя с изненадваща за едрото си тяло бързина и Джек почувства безпокойство при мисълта, че може да е подценил противника си.

Отдръпна се, но този път не беше достатъчно чевръст. Единият удар попадна в челюстта му, вторият в корема и Джек се олюля. Фрици не беше нито толкова праволинеен, нито пък толкова глупав, колкото го смяташе. Джек отново се претърколи и се изправи, като гледаше да е извън обсега на яките ръце на Фрици. Имаше нещо професионално и уверено в движенията на едрия миньор.

Този път, докато се надигаше, Джек установи, че погледът му е замъглен.

— Хайде, друже, зложих една надница на теб! — провикна се Сташ. — Виж му сметката!

Фрици се усмихваше победоносно. Джек никак не хареса пламъчетата в очите му.

— Какво пък, сам си го търсеше — подхвърли Богс. — Стегни се и се дръж мъжки.

Погледът на Джек се проясни достатъчно да зърне фучащия към челото му юмрук. Хвърли се надясно и същевременно изрита другия с левия си крак.

Този път Фрици изсумтя от блока и се преви. Джек възстанови равновесието си и изчака другия да се посъвземе.

— Ти си добър боец — рече Фрици с блеснали очи.

— Благодаря. И теб си те бива.

— Бях шампион, преди да ме спипат кредиторите — отвърна Фрици. Вдигна ръце и зае позиция. — Ела малко по-близо.

Джек поклати глава.

— Не и този път. Сташ, какво е необходимо, за да бъде удовлетворена честта ти?

Сташ се изплю на пода.

— Искам тази торба с картофи просната на пода.

— Бъди разумен — поклати глава Джек.

— Добре де. Един хубав чист удар. На който и да било от двамата.

Джек остана малко изненадан от откровения отговор. Но междуременно Богс реши също да се намеси.

— Какво пък, струва ми се справедливо. Ти какво смяташ, Фрици?

— Съгласен — той кимна на Джек. — Пригответи се да те халосам.

Джек разтърси за трети път глава. Имаше само част от секундата, преди Фрици да изпълни коронния си номер.

А след това боят го погълна. Фрици изведнъж заряза боксирането и се хвърли напред, вкопчвайки се в него с мазолестите си ръце. Преди още да разбере какво става, Джек се озова в менгеме от мускули, което заплашваше да го задуши. Трябваше да се бори за всяка глътка въздух, почти не му оставаха сили да се съпротивлява.

— Пропуснах да ти кажа по какво съм бил шампион — задъхано прошепна Фрици в ухото му.

Джек успя да освободи едната си ръка и заби лакът там, където смяташе, че ще е най-болезнено, след това се извъртя и се измъкна от хватката. Претърколи се на пода, изправи се и си пое облекчено въздух. Фрици се нахвърли отново като изникнало от бездната чудовище и Джек трябваше да нанесе няколко бързи удара, за да го задържи на разстояние.

— Внимавай! — кресна някой зад него.

Джек отскочи слепешката. Фрици сграбчи празния въздух на мястото, където бе стоял допреди миг, но се препъна, изгуби равновесие и се плъсна по корем.

Това бе едничката възможност, на която Джек можеше да разчита. Пристъпи напред, наведе се към изправящия се мъж и замахна.

Остра болка раздра ръката му. Белегът от отрязаното кутре придоби тъмновиолетов цвят. Главата на Фрици отхвъркна назад и очите му станаха стъклени. Онези, които стояха зад него, успяха да го уловят, преди да е паднал отново, и го задържаха на огъващи се крака.

Преди едрият мъж да успее да реагира, Богс се втурна между двамата.

— Готово! Честта на засегнатия е удовлетворена! Джек е победител.

— Съгласен. Той е по-добрият от двама ни! — присъедини се към него Фрици. Скочи към Джек и го стисна в обятията си. Сетне го вдигна.

Светът се наклони на една страна, докато Джек се озърташе над раменете на Фрици. Присъстващите го аплодираха шумно, скупчени плътно около него.

— Пусни ме де — извика Джек. Без предупреждение едрият мъж разтвори ръце и Джек изчезна в морето от хора.

— Мъртъв си, човече — прошепна някой в ухото му. Джак се извърна, но видя само захилени лица.

Нямаше никакъв начин да разбере кой го бе заговорил, Сташ се приближи към него и го прегърна.

— Направихме щури пари, друже! — надвика той шумотевицата.

— Как ти е ръката? — попита го Джек.

— Ръката ми ли? О, нищо ѝ няма. Малко пластотъкан и ще е като нова.

— Сигурен ли си?

Шумът постепенно утихваше. Почувствала нещо, тълпата се отдръпна. Джек протегна ръка и стисна за рамото събеседника си.

— Виждам, че само юмрукът ти е ожулен. А одевете си помислих, че ще трябва да я гипсират.

Сташ сви рамене.

— Просто оздравявам бързо бе, човек.

— Не ми излизай с тия номера. Опитваше се да ни насъскаш да се бием още от деня, когато слязохме от кораба. Ти си лешояд, Сташ. Махни се от очите ми и не ми се мяркай повече. — Джек си пое дъх. — Голяма напаст си, запомни го от мен.

Лицето на Сташ пламна. Той се почеса объркано по челото.

— Добре, Джек, момчето ми, но да знаеш, че пак ще ме потърсиш. Имаш се за много благороден, а такива като теб не обичат да вършат мръсната работа. Стане ли напечено, търсят някой като мен да им я свърши. — Той си проправи път през тълпата и излезе навън.

Джек застина. Изведнъж се сети откъде познава Сташ. Беше един от рано отпадналите кандидати за имперската гвардия. Без никакво съмнение Сташ също го помнеше. Въпросът сега бе какво смята да прави Сташ с тази информация.

— Наближава полицейския час, татенце — рече един от присъстващите на Богс и кимна след Сташ.

Алфредо Богс махна с ръка.

— Оставете го. Няма къде да иде. Ще се върне.

Междувременно Фрици отново бе застанал до Джек.

— Човече, ще ми се някой път да те запозная с дъщеря ми.

— Съгласен, Фрици — кимна Джек. — Всеки от нас има някъде близки хора, на които държи. Но да не бързаме. Когато му дойде времето.

Джек обаче добре знаеше, че неговото време ще дойде съвсем скоро.

12.

Улиците на Лазертаун бяха малко по-близо до слънцето и звездите от неговите тунели — но не достатъчно. Куполът филтрираше пряката радиация и осигуряваше гледка към потъмнялото небе. Все едно се намираше под постоянен дъждоносен облак, помисли си Джек, докато двамата с Фрици вървяха към центъра. Дори черната пустош на космоса му се струваше по-привлекателна. Едрият мъж не бе спрял да говори, откакто двамата излязоха. Джек го слушаше с половин ухо. Даваше си сметка, че градът е грозен, защото е бил построен като индустриална зона, а не да радва окото на посетителите.

Пък и настроението тук напълно му съответстваше. Хората се блъскаха в тях, без да се извинят, никой не им правеше път, нито очакваше от тях да му сторят. Рекламите сияеха твърде ярко и бяха прекалено крещящи, придружени от шумна музика и светлинни ефекти. Изглежда никой не бе дошъл по собствено желание в Лазертаун.

Фрици го насочи към една малка лавка, където продаваха сандвичи.

— Опитай от тези — подметна, докато си поръчваше. — Ще ти харесат.

Джек обаче не беше никак ентузиазизиран от миризмата, която се носеше около лавката. Все пак взе сандвич от продавача, но отказа, когато му предложиха сос за него. Продавачът прие парите, без дори да кимне, и отмести поглед сякаш не ги виждаше.

Джек отхапа от сандвича. Оказа се по-вкусен, отколкото предполагаше.

— Страхотен е, нали, Джек? — попита, мляскайки, Фрици.

Продавачът продължаваше да ги пренебрегва. Джек се подразни от поведението му. Докато Фрици нагъваше лакомо, той го побутна едва забележимо с лакът.

— Слушай, Фрици, да вървим нататък, а? Не мисля, че сме желани тук.

Най-сетне продавачът извърна поглед към него. Беше нисък, пълен мъж на средна възраст с непроницаеми очи.

— Направи ми услуга, хлапе, и изчезни оттук. Разходете се двамата нанякъде. Не обичам, когато край лавката ми се навъртат миньори. Това прогонва клиентелата.

— Какво не им харесваш на миньорите? — погледна го намръщено Фрици.

— А, нищо. Абсолютно нищо. Само дето сте малко помирисливи и бедни от всички нас, но това може да се изтърпи. — Той ги изгледа навъсено. — Върнете се, където ви е мястото. Там поне сте под земята. Защото ако драките ударят тук — посочи прозрачния купол, — ще измрем всички.

— Да не би ние да сме виновни за това?

— А защо смяташ, че ни атакуват тези проклети насекоми? — ококори се продавачът. — Заради тъпите ми сандвичи? Въпросът е, че няма как да уцелят мините. А ние сме далеч по-лесна мишена. Какво би казал, ако си на мое място?

— Сигурен съм, че не е много приятно.

— Хайде, Джек, да тръгваме.

Джек обаче упорстваше да продължи.

— Като е така, защо не се махнеш?

— Защото съм беден, синко — изсмя се мъжът мрачно. — И аз като вас съм се ровичкал из онези гадни тунели. Откупих си договора, но не ми остана пукната пара да се върна вкъщи. Всъщност не зная дали все още имам свой дом. А сега се махайте от тук. Трябва да оцелявам някак си, а е по-трудно, когато край лавката ми се навъртат миньори.

Фрици дръпна Джек и го поведе нататък по улицата.

— Не се забърквай в неприятности, Джек — посъветва го той.

— Не си търся неприятности — отвърна Джек. — Искях само да разбера какво мислят. Погледни ги само — кимна към хората, с които се разминаваха. — Никой не се усмихва.

— В Лазертаун няма да видиш усмивки — успокои го Фрици. Той изведнъж закова на място. — Можем да се отбием при Гейл, но не искам да я безпокоя.

— Коя е Гейл?

— Дъщеря ми.

— Ще бъда внимателен с нея, обещавам ти — успокои Джек.

— Добре. Защото тя е наркоманка и понякога дори не ме познава... най-много се измъчвам, когато започне да плаче.

Джек изведнъж бе споходен от нова мисъл.

— Решил си да я откупиш, нали?

— Точно затова подписах за пет години. За да се измъкнем и двамата.

Ако издържи толкова дълго, помисли си Джек. Пет години в мините на Лазертаун бе почти като доживотна присъда. Това обясняваше и защо Фрици шпионира останалите. Вероятно се опитваше да си облекчи съдбата. Джек обаче не вярваше да е причинил някому зло.

Фрици отново подхвана прекъснатия си монолог. Навлизаха в увеселителен район, ако се съдеше по надписите на сградите и по рекламите, обещаващи изпълнение на всички възможни желания. Но дори тук от време на време се мяркаха Скиталците с техните тъмни раса, контрастиращи с всеобщата какофония от цветове. Крачеха забързано, без да обръщат внимание на никого и най-малко на ярките обещания от стените.

— Скиталци — подметна след тях Фрици.

Джек си припомни подслушания в кабинета на губернатора разговор. Зачуди се за каква находка може да става дума, та да привлече толкова много Скиталци на това забутано място. Дори само престоят им тук навярно бе доста скъп.

Фрици отново спря.

— Тук е — посочи. — Влизаме и се качваме нагоре по стълбите.

Бяха пред малко магазинче с будки за воайори. Фрици спря на дансинга в барчето и се огледа объркано.

— Успокой се, човече — окуражи го Джек. — При дъщеря си идваш.

По-нататък по коридора имаше поредица от малки стаички. Джек последва Фрици, който бързаше към стаята на Гейл. Завариха я седнала на леглото. Когато влязоха, девойката вдигна глава и на лицето ѝ разцъфна усмивка. Фрици приседна на единствения свободен стол, а Джек клекна до вратата.

Гейл бе наистина много хубаво момиче. Имаше лъскава черна коса, която стигаше почти до пода. Кожата ѝ беше светла, почти

снежнобяла и на места под нея изпъкваха вените ѝ. Очите ѝ се навлажниха, когато Фрици се наведе и я целуна.

— Как се отнасят с теб, тате?

— Добре, малката ми — кимна той.

— Чудесно — хвърли изплашен поглед на Джек, след това добави: — Искам да се храниш.

— Обещавам — рече Фрици и за миг извърна поглед настрани. Лицето му бе зачервено. По звуците, които се промъкваха от съседните помещения, Джек можеше да се досети с какво се занимават момичетата.

Гейл махна с ръка пред лъча за затваряне на вратата и тя са плъзна. Джек се отмести, преди да го е блъснала по рамото.

— Нали не ти позволяват да го правиш? — попита Фрици.

— Така е, но... — тя си погледна ръцете, после ги сви в юмручета.

Фрици вдигна очи към Джек.

— Не ѝ е разрешено да затваря вратата. Освен когато дойдат клиенти.

Джек се почувства неловко.

— Няма нищо — рече. — Ще ѝ оставя малко пари. А вие двамата си поговорете.

Девојката му хвърли поглед, изпълнен с благодарност. Баща и дъщеря поговориха няколко минути, докато Джек беше подпрял глава на вратата и си почиваше.

После Фрици се покашля.

— Е, дъще, време е да приключваме.

Гейл отметна няколко дълги кичура от красивото си лице.

— Радвам се, че те видях отново. Намини пак при първа възможност.

Баща ѝ сведе очи към пода.

— Не помниш ли, че идвах и миналата седмица?

Изведнъж устните ѝ се разтрепериха. Очите ѝ отново се замъглиха. Фрици посегна да я прегърне.

— Не го прави, малката.

Гейл избърса сълзите.

— Обещавам — изхлипа. — Трябва да ти кажа нещо важно. Тук става нещо, но не зная какво. Едно от момичетата изчезна — всъщност

вече не е изчезнала. Намериха тялото ѝ извън купола.

Джек се надигна.

— Спящата болест?

— Така смятат. Разправят, че се държала странно, преди това да се случи. Чувала гласове, които я викали.

— Ти познаваше ли я?

— Бегло. Но беше съвсем нормална.

— Дали някой не я е извел навън?

Гейл поклати глава.

— Няма данни да е била отвлечена насила. Няколко охранителни камери са я засекли — сама. — Тя едва забележимо потрепери. — Тате, пак са започнали разкопки при находището. Стараят се да го запазят в тайна. Използват миньори от първите групи — обещаваат им да ги пуснат по-рано, ако разчистят мястото. Може и на теб да предложат, защото знаят, че се нуждаеш от пари. — Очите ѝ отново се насълзиха. — Не отивай! Там е опасно... много опасно. Не си заслужава заради няколко кредита. Чувах какви ли не неща. Казват, че там болестта е най-страшна. Не им позволявай да те измамат, тате! — гласът ѝ изтъня и пресекна. Фрици я стисна в обятията си.

— Няма да те оставя сама — обеща тихо.

Джек излезе и изчака навън, докато двамата се сбогуват. Междувременно отброи няколко от оскъдните си кредити и преди да си тръгне, ги пхна в шепата на девойката. Измъчваха го цял куп въпроси. Защо Франкен бе поела финансовата отговорност и риска да се занимава с находището, вместо да го преотстъпи на Скиталците? И дали то имаше някаква връзка с честите набези на драките срещу Лазертаун? Рудните залежи на луната бяха ценни, но дали си заслужаваше да излагат на риск мирния договор с драките? Намръщи се, докато мислеше за това, и когато отново се спусна в тунелите, нещастното изражение на лицето му отразяваше всичко онова, което бе открил под купола на Лазертаун.

Тъжен звук отекна надалеч из спалните помещения и трапезарията. Богс вдигна глава от картите и се почеса замислено по врата.

— Ще ми се някой ден да се задави с тази хармоника — изръмжа той.

— Виж, идеята ми хареса — ухили се Сташ. — Раздавай.

Двамата отново бяха погълнати от играта.

Джек седеше на бюрото и нанасяше в бележника всички подробности от разположението на града, които си спомняше от краткото посещение в кабинета на губернатора и разходката с Фрици. Самият Фрици седеше срещу него и нагъваше бисквити със синтетично мляко. Изглежда не обръщаше внимание на заниманията на Джек, но дори и да докладваше за тях, това едва ли щеше да заинтригува някого. Полицията събираше достатъчно информация от охранителните камери, които бяха разположени навсякъде. Джек обаче се съмняваше, че някой въобще преглежда записите, освен ако не е необходимо.

Почеса се замислено по челото. Сякаш споменът за полицаите ги бе повикал, защото в същия миг на вратата се появи самият Куейд, пристъпи вътре и огледа трапезарията. Ниският, набит мъж имаше свъсено и мрачно изражение.

— Богс.

Началник-смяната се надигна и се приближи към него.

— Искам да съобщиш на всички. Събираме нова група за разкопки вън от тунелите и купола. Тройно заплащане за всеки доброволец.

— Вън от тунелите?

— Рисковано е и затова заплащането е добро — кимна Куейд. — Изпрати ми желаещите.

Фрици изведнъж обърна глава. Поколеба се, сетне размърда масивните си рамене.

— Аз ще ида.

Джек положи ръка на рамото му.

— Фрици! Нали обеща на Гейл!

Едрият мъж се освободи от ръката му.

— За каква работа става въпрос?

— Ще копаете.

Тъжната мелодия на хармониката отново отекна.

— А какво стана с предишната група?

— Съсипани са от умора до един. Пък и другите началници на смени ми вдигнаха скандал, че не предлагам и на техните хора участие.

— Глупости — обади се нечий анонимен глас от дъното. — Това е опасна работа.

— Както и да е — рече Куейд. — Всеки решава за себе си. Не съм ви бавачка.

— Бройте ме вътре — пристъпи към него едрият мъж. Никой друг не помръдна. Куейд излезе сред мъртвешка тишина, следван от Фрици. Едва след това някой заяви:

— Няма да го видим повече.

Не последваха възражения.

13.

Амбър скръсти ръце. Липсваше ѝ равномерното бръмчене, с което бе привикнала на кораба, но не и честите сътресения. Самото приземяване не беше никак гладко — сигурно заради маневрите за избягване на вражеския огън. Тя прехапа устни. Трябваше да чака, а нетърпението я измъчваше.

Хотелът, в който ги бяха настанили, трудно можеше да се нарече луксозен, макар че вероятно бе най-доброто, което можеше да се намери в Лазертаун. Откакто пристигнаха, Колин непрестанно приемаше цели групи от Скиталци, идващи да изразят почитанията си и да разговарят със своя духовен водач. Тя седеше в една от прилежащите стаи, вглеждаше се в лицата на гостите и се удивляваше на странната светлина, която излъчваха. Не знаеше какво точно е направило Колин светец, но за тези хора той бе такъв дълбоко в сърцата им.

Това го правеше много по-различен от всички останали духовни водачи, които бе срещала на Малтен. Религията и парапсихологията бяха две от най-могъщите средства за контрол над населението. Но религията несъмнено бе по-силното.

Вече не се съмняваше, че Колин притежава много скрити качества. Той не приличаше на останалите хора, с които си бе имала работа. Скиталците бяха радикално настроена секта. Те не търсеха границите на Царството Господне — вместо това издирваха безграничните му хоризонти. Искаха да са навсякъде, където Той е бил, и да докосват всичко, което е докосвал.

Имаше нещо величествено и същевременно скромно в маниерите на Свети Колин. Може би се дължеше на дълбоко вкоренената му вяра, на интелигентността му или на способността да вдъхновява хората да вършат почти всичко, което поиска от тях. Освен това винаги се стараяше да показва уважение към околните. Амбър се изненада, когато сподели с нея, че познава Джек лично и че дори му дължи живота си. Не беше чула нищо за този инцидент. Но нищо чудно, след като преди изчезването на Джек двамата бяха разговаряли

доста рядко. Той бе зает със службата, а тя — погълната от училището. Какво пък, ако не друго, сега поне се отърва от досадното учене.

Свети Колин се съгласи с нея, че не бива да се обръщат към Пепус, докато не открият Джек, макар че дори императорът вероятно щеше да се затрудни да им помогне. Всъщност би могъл да използва връзките си едва когато Джек сам прояви желание да се освободи от заробващия го договор, но не и преди това. Пък и императорът бе твърде тежка артилерия, за да се занимава с принудителни договори за работа. Виж, опасността от галактическа война бе друго нещо.

А подобна опасност щеше да възникне в момента, когато Джек получи от Амбър костюма. Тя се подсмихна при тази мисъл. Сетне отиде до прозореца. Свети Колин бе излязъл преди около час, с обещанието да потърси Джек и да уреди среща. Дори работниците с принудителни договори имаха някои привилегии и една от тях бе възможността да се срещат с близките си, когато ги посещават. А след това бе лесно да получи от него копие на договора и да провери как точно е бил подписан и по какъв начин са отвлекли Джек. Открие ли дори минимална пукнатина в договора, щеше да разполага със законно право да поиска прекратяването му.

Усмивката ѝ стана по-широка. Амбър предчувстваше, че скитанията ѝ са към своя край.

Вратата на апартамента се отвори и вътре влязоха Ленска и Свети Колин. И двамата бяха намръщени.

— Търпение, Амбър — рече ѝ Колин.

— Намерихте ли го?

— Да, но... — отмести очи той. — Станал е инцидент.

— Какво? — подскочи уплашено, но успя да се овладее. — Какъв инцидент?

— В тунелите на мината. Правят всичко, каквото е по силите им. Ще се свържат с нас, когато имат новини.

Джек свали скафандъра от закачалката. Техникът Реналдо му се ухили от другия край.

— Пак ли двойна смяна?

— Щом се налага — отвърна с усмивка. — Лесно ви е на вас. Стойте си тук по цял ден и си чоплите носове...

Усмивката на Реналдо не изчезна. Той размаха изкуствената си ръка към Джек.

— Точно така, копачо. Отивай да се ровиш там, където въздухът хич го няма, а аз ще остана тук да си подремна.

Джек пристъпи в скафандъра. Имаше известна прилика с бойния костюм, ала същевременно го караше да се чувства съвсем безпомощен и беззащитен. Стисна зъби и продължи да нагласява скафандъра. Докато си слагаше шлема, едва сподави една прозявка. Двойните смени оказваха своето изтощително въздействие. Умората постепенно проникваше в цялото му тяло. Джек прегледа внимателно всички индикатори. Техниците бяха заредили скафандъра догоре. Ако иска, днес би могъл да излезе дори навън — само че нямаше къде да иде. Той разкърши схванатите си мускули, мислейки си, че дори да намери място, където да отиде, ще го открият почти веднага, освен ако бягството му не съвпадне с някой набег на драките и не сметнат, че е загинал. Но как би могъл да знае предварително кога ще се случи нещо подобно?

Джек вдигна ръце и щракна скобите на шлема.

В същия миг шумът отвън намаля, а гласовете и звуците минаха приглушени. Рон отново се подиграваше на Доби. Чуваше смътните им подвижвания, но сякаш от много далеч. Вече се намираще в свят, където всичко се измерваше не с приказки, а с дела. Свят, в който се чувстваше уверен, за разлика от някои от останалите работници. Засега не бързаше да включва радиовръзката.

Докато крачеше към вагонетките, Сташ се изравни с него. Джек го остави да се качи на друго вагонче. Алфредо Богс се наведе и допря лицевото си стъкло в неговото.

— Искам днес да идеш в новия тунел — извика той.

Джек кимна. Доволен, Богс отстъпи назад и му махна с ръка. Джек скочи на вагонетката и се облегна на металната ѝ стена. Костюмът му вече бе напълно херметизиран. Щеше да се вози почти до края, тъй като го бяха пратили в най-отдалечения и най-новия сектор. Дори ветераните от Първа Група още не бяха слизали там. Вагонетката го остави недалеч от входа на тунела и продължи нататък. Джек спря и се озърна озадачено. Сетне включи предавателя.

— Ей, тате, къде е Фрици?

Не последва отговор. Джек вдигна рамене и тръгна към работната площадка. Едно от изискванията на техниката за безопасност бе всеки от тях да работи поне с още един човек. Винаги излизаха по двойки, понякога и в по-големи групи. Но тъй като напоследък изоставаха в работата, Богс очевидно бе готов да си затвори очите пред всякакви дребни нарушения. Може би Фрици бе на обекта, или пък още се обличаше.

Ако остане да работи сам, това означаваше да изгуби почти цялата първа смяна за единия край на съчленението, и втората за другия. Нямаше да може да поръча да бъде направена проба за херметичност на тунела по-рано от утре сутринта. Всъщност в тунелите нямаше въздух, но въпреки това според изискванията трябваше да са херметически затворени. Вероятно за да бъдат готови да поберат населението на града, в случай че Лазертаун бъде подложен на масирана атака от страна на драките. Дори бяха монтирани датчици, които следяха за изпълнението на тази задача или за нарушаване целостта на стените и съчлененията. Заради подобни инциденти бяха монтирани и изолиращи прегради, които отрязваха автоматично отсеците с нарушена херметизация. Това бе единственият начин да се възпрепятства верижна реакция и изтичане на въздух от Лазертаун.

Тунелите заобикаляха повечето открити при сеизмични проучвания рудни жили. От време на време се налагаше да се свърши някоя работа отвъд стените, но за целта се използваха специални полиетиленови ръкави, които намаляваха до известна степен рисковете. Подобни операции се извършваха само когато резултатите от тях оправдаваха изключителния риск. Дори вътре в тунелите работата в скафандър бе неудобна и опасна. Достатъчно бе да се скъса скафандърът или да се получи срутване и миньорът щеше да загине за броени минути.

Светлините трепнаха. Джек вдигна глава и зърна едрия мъж да се приближава към него. Отново включи връзката.

— Здравсти, Фрици! Как я караш? Май днес ще сме сами ние двамата!

Другият кимна, но не отговори. Джек го докосна по ръката и се изправи на пръсти, а Фрици се наведе. Надникна отблизо през лицевото му стъкло. Лицето на Фрици бе свъсено и потъмняло,

насечено от дълбоки бръчки и Джек го погледна втрещено. Сякаш едрият мъж внезапно бе остарял с двайсет години.

— Какво ти е?

Фрици само махна нетърпеливо с ръка.

— Добре де. Само питах. — Джек посегна към колана си и извади кислородна маска. — Отивам да работя.

По навик Фрици се насочи към другата страна. След няколко секунди кислородният му пламък изгасна и двамата се заеха със затварянето на тунела.

Джек скоро бе напълно погълнат от работата. Под пламъка на кислородна двете части на металните стени се сливаха, сякаш бяха едно цяло. Изминаха няколко часа, преди да осъзнае, че чува някакъв равномерен и монотонен глас.

Беше Фрици.

Джек изключи кислородна маска и се озърна. Фрици крачеше към дъното на тунела, но движенията му бяха странни и насечени, сякаш се бореше със самия себе си.

Джек почувства, че устата му пресъхва. Облиза устни и се изправи. Въпреки уплахата си се постара да говори със спокоен глас.

— Фрици? Какво става?

Едрият мъж застина на място, сетне се обърна бавно към него. За миг Джек бе завладян от странното усещане, че носи боен костюм и че онзи от татък всеки миг ще се разцепи и отвърте ще изскочи берсеркер. Но това беше Фрици, за Бога! Намираха се в Лазертаун, не на Милос.

Въпреки усилията да се овладее осъзнаваше, че нещо не е наред. Фрици не бе прекарал половината от смяната в заварка на съчлененията. Вместо това бе разрязал стената.

Сега стоеше срещу него и се поклащаше като човек, изгубил здравия разсъдък, а преподавателят не улавяше нито звук.

После изведнъж Джек чу краткото: „Трябва да вървя!“ и отново тишина, ако се изключеше статичното пукане. Фрици се обърна, наведе глава и се затича към дъното на тунела, изолиран само с тънко полиетиленово покритие. Ако премине през него, ще наруши изолацията. Може да последва взрив, който да разкъса и двамата.

— Почакай! Фрици! Недей! — Джек се хвърли подире му, осъзна, че няма да успее да го застигне, скочи и го улови за краката.

Фрици полетя напред и двамата се сгромолясаха върху меката изолираща стена.

Въпреки всичко стената ги издържа. Един Господ знае защо и как, но не се разкъса. Фрици се освободи от ръцете му и Джек дочу приглушените му викове. Той стисна ръка в юмрук и почука по лицевото стъкло.

— Включи преподавателя, Фрици!

Пукотът в слушалките се завърна. Фрици преглътна, дишайки тежко. Джек му помогна да седне.

— Какво става бе, човек?

— Аххххх — мъжът се люлееше напред-назад, сякаш сграбчен от неудържимо страдание. Облечените му в ръкавици ръце се притискаха към страните на шлема.

— Да не е нещо с Гейл?

Фрици спря да се клатушка, сетне се извърна към него. Този път лицето му бе зачервено и подпухнало. Поклати бавно глава.

— Какво има, тогава? Хайде кажи ми де. Това съм аз Джек. Можеш да ми се довериш.

Без да промълви нито думичка, Фрици скочи на крака и се затича през тунела.

— Пуснете ме да изляза! Пуснете ме да изляза! — крещеше той.

След това неочаквано спря и се извърна към Джек.

— Фрици! Чуй ме, за Бога! Ще ти помогна да излезеш, но първо трябва да ми кажеш какво има!

Джек го чу как си поема рязко въздух. Дали щеше да се нахвърли върху него, или да отговори?

Фрици издиша рязко и неочаквано падна на колене.

— Бях навън — произнесе той с неузнаваем глас. — Водеха ни да копаем. Джек, то беше там. То ме чакаше. Само мен.

— Какво беше там?

— Това, което искат да изкопаем. То е... под земята. Все още не може да се види. Аз трябва да се върна там, Джек, трябва да им помогна да го извадят. То... ме вика. През цялото време. Понякога издържам, друг път... — той млъкна и захлипа.

Джек се приближи до него и го потупа по рамото.

— Успокой се — рече. Същевременно се чудеше дали наистина в дебрите на мъртвата луна не се крие някакво злоещо създание.

— Трябва да вървя! — изпищя Фрици. Бутна Джек настрани, скочи на крака и се втурна отново към полиетиленовата преграда. За втори път Джек се метна след него и го улови за глезените в мига, когато Фрици се удари в стената.

Успя да го задържи и Фрици се плъсна по корем. Джек вече посягаше да превключи на дългообхватна връзка, когато го застигна експлозията. Светът се разцепи и отгоре се посипаха камъни. Хвърли се върху Фрици и го прикри с тяло в мига, когато планината рухна върху тях.

14.

Първото, което Джек забеляза, когато се свести, бяха празните му ръце. Размърда ги и едва след това си спомни, че стискаше в тях Фрици, когато започна срутването. Но сега от едрият мъж нямаше и следа. Всъщност миг по-късно Джек установи, че ръцете са единственото нещо, което може да движи. Имаше чувството, че половината Лазертаун се е стоварил на гърба му.

Защо се бе взривил тунелът? Смътно си спомняше еката от експлозията.

Задържа дъх и се послуша за смъртоносното свистене на разкъсан скафандър. За щастие поне засега не чуваше нищо подобно. Изглежда скафандърът бе оцелял. Дотук добре. Не виждаше нищо, тъй като лицевото му стъкло бе обърнато надолу, а скафандърът, за разлика от бойния костюм, не разполагаше с камери за задно наблюдение. Джек остана да лежи неподвижно, опитвайки се да не мисли за шансовете си да оцелее... или тези на Фрици. Дали едрият мъж е бил отнесен от лавина от камъни? Или бе пропъзлял на открито? Точно този тунел заобикаляше една жила, която излизаше почти на повърхността. Фрици би могъл да успее.

Но с каква цел? Шансовете му навън бяха почти равни на тези под земята. Може би дори по-малки.

Джек отново размърда ръце и започна бавно да ги освобождава от камъните. Огромна тежест бе легнала на гърба му. Само веднъж преди това бе притискан по този начин, но тогава беше от тонове мътна вода и кал.

Ала онзи път се измъкна благодарение на бойния костюм. Сега можеше да разчита само на датчиците на рециклиращите компютри и на своите колеги. Със сигурност вече бе вдигната тревога. Всеки миг щеше да чуе гласа на Богс, който го окуражава, че помощта е наблизо.

Джек размърда глава и докосна ръчката на радиопредавателя с брадичка, за да се увери, че е включен. Нищо. Никакъв звук. Дали не беше повреден? Защо никой не се опитваше да се свърже с него?

— Богс, говори Джек. Намирам се в новия коридор. Имаше взрив. Зная, че преградите вероятно са се спуснали, но съм жив и в добро състояние. Нека някой ме измъкне.

Успя да освободи ръцете си и ги пъкна под шлема. Под стъклото му имаше натрошени ситни камъни. Сводът на тунела бе паднал непокътнат върху него и го бе запазил от останалите свличащи се скални маси. Но все едно се намираше в клетка на пода. Въпреки това можеше да издържи още дълго, стига да разполага с въздух и да няма утечки от скафандъра.

Изведнъж му хрумна нещо — че инцидентът не е бил случаен. Богс може би нарочно го бе събрал в един екип с Фрици, въпреки че странното поведение на последния вероятно не е останало незабелязано. Но защо? Защо Богс ще иска да отстрани Джек? Дали тъкмо той не му бе прошепнал онези зловещи думи в ухото след края на двубоя със Сташ?

Тогава го споходи друга мисъл — че почти всичко, което бе преживял през изминалите двайсет години, може да не е плод на случайността, с изключение, вероятно, на непредсказуемото му оцеляване в криогенната капсула на кораба. Не трябваше да оцелява нито на Милос, нито на Кларон, или на Малтен. Още по-малко тук.

Но това, че бе все още жив, съвсем не се дължеше на неговата предвидливост, а по-скоро на случайността. Досега просто си бе затварял очите пред неоспоримата истина, че е нечия мишена, смятайки, че е твърде маловажен, за да бъде изпепелена заради него цяла планета.

Втренчи поглед в полепналата по стъклото кал.

— Амбър — промълви тихо, по-скоро на себе си. — Май си права, най-сетне изритаха фермерчето от фермата.

Това беше война. Вече не се съмняваше, а трябваше да се досети много отдавна. Не между драките и Доминиона, нито между другите поне дузина противници, които бе премислил. Войната бе между него и Уинтън. Виж, за причината все още не бе сигурен. Но кой или какво бе Джек, изглежда бе достатъчно важно за една галактическа империя, за да унищожи цяла планета. Сега вече това му стана пределно ясно, както никога досега. Имаше война и Джек участваше в нея, беше войник, независимо дали притежаваше броня или не.

Дошло бе време да обмисли всичко това внимателно.

Нещо изпука в слушалките. Джек обърна глава. Силата на звука бе намалена почти докрай. Трудно му беше заради позата, в която се намираше, но все пак успя да извърти очи и да погледне индикаторите. Все още разполагаше с предостатъчен запас от въздух. Виж, с енергията нещата стояха иначе. С всеки сигнал, който изпращаше и получаваше, запасите му намаляваха. Имаше и друго обяснение. Възможно бе скафандърът да е бил разкъсан. Отдолу имаше втори, вътрешен изолиращ слой, който се раздуваше в подобни случаи, за да спре утечката. След като алармата не бе задействана, най-вероятно пробойната е била малка и скафандърът се бе справил с нея още в началото на инцидента. Лошото бе, че ще се отвори наново веднага щом му свърши енергията.

Отново пукот в слушалките, примесен с нов звук. Дали Богс не го бе чул? Или това бе гласът на Куейд?

Няма значение. Сега всеки щеше да свърши работа.

Той преглътна мъчително, издрасквайки пресъхналото си гърло, и проговори:

— Чувате ли ме? Тук долу съм. Проследете сигнала.

Превключи предавателя в аварийен режим, за да подава постоянен сигнал и едва тогава забеляза колко тежък и застоял е станал въздухът. Ужасно много му се спеше.

Амбър се стараше да не изпускат ръката на Свети Колин, докато го следваше надолу към зейналата паст на тунелите. Когато приближиха, чу някой да произнася:

— Започват да вадят телата.

„Телата? Джек?“ Тя взе да кърши уплашено пръсти, но Колин се покашля и попита:

— Колко са?

— Намериха пет. Взривени са две различни секции.

— Верижна реакция?

— Не. Поне няма данни за такава. Има и един изчезнал.

— Изчезнал?

— Няма го там, където би трябвало да бъде. Изглежда сякаш... сякаш е станал и е излязъл навън.

Колин я потупа успокояващо по ръката.

— Навън... в някой друг тунел?

— Не. На повърхността.

— Все едно, че е мъртъв — поклати глава Ленска. — Извинявай, Амбър — побърза да добави той.

Тя му метна убийствен поглед.

— Той не е мъртъв! Чувствам го в сърцето си.

Колин я прегърна с голямата си ръка и я притисна успокояващо.

— Търпение. Може да не е бил Джек. — Няма да ни пуснат в тунелите, нито в миньорския лагер долу. Но трябва да сме благодарни, че ни допуснаха до товарната платформа.

Амбър не отговори. Беше извърнала поглед към вагонетките, с които докарваха ранените и мъртвите. Наоколо бе пълно с мъже с почернели и изморени лица. Внезапно настъпи раздвижване. Всички наскачаха и се приготвиха да помагат с пренасянето.

— Идват — рече тя с пресипнал глас.

Един от бригадирите притисна слушалката си с ръка, сетне обяви:

— Вече са в асансьора. — Погледна към двамата Скиталци и момичето. — Поне един от тях е жив.

— Кой по-точно? Казаха ли кой?

Мъжът поклати глава и се отдалечи.

Амбър трепереше неудържимо. Нямаше търпение асансьорът да се изравни с платформата, за да узнае цялата истина. Когато най-сетне клетката се показа, появата ѝ бе придружена от тревожен звън на алармата.

— Направете път, излизаме, излизаме!

Миг по-късно съгледа смазани тела, кръв и плът, подаващи се през разкъсаните скафандри, хора и инструменти в една обща маса. Само един от тях носеше на лицето си кислородна маска, а до него бе поставена бутилка. Неколцина миньори тикаха внимателно неговата носилка. Амбър пусна ръката на Свети Колин и се втурна нататък. Промуши се между фелдшерите, стигна носилката и я задържа с ръка.

Не можа да го познае. Един от фелдшерите ѝ се скара:

— Махни се от пътя.

Тя успя само да промълви:

— Трябва да узная кой е.

Лежащият почти неподвижно в носилката мъж се размърда. Извърна глава. Под широката кислородна маска се отвориха ясни сини очи.

— Амбър! — изграка Джек.

— О, мили Боже! — изхлипа тя и падна разплакана на колене.

— Очаквах, че ще е нещо далеч по-сериозно — обясни докторът, преди са си тръгне. — Известно време ще го болят издраните колене, но още утре може да иде на работа. Пострадал е от непречистения въздух в скафандъра, но не виждам причини за сериозни поражения. Предполагам, че няма да има трайни последствия. — Обясняваше не на пациента или на Амбър, а на Скиталеца. — Та, както казах, утре може да се върне в лагера.

Амбър неволно се напрегна. В гласа на лекаря се долавяха нотки на презрение, сякаш едва се сдържаше да каже, че на сутринта „боклукът“ може да слезе долу, където му е мястото. Тя не пускаше ръката на Джек. Бяха изминали месеци, откакто го бе докосвала за последен път. Гърлото ѝ се сви при тази мисъл. Той изглеждаше ужасно. Беше отслабнал, кожата му имаше мъртвешки блед цвят. Зачуди се дали ще има сили да носи бойния костюм. Не само физически, но и психически сили. Но запази тези мисли за себе си. Джек още не знаеше, че е взела костюма.

Колин изчака лекарят да излезе и се отпусна отново в креслото. Огледа се внимателно и Амбър се досети какво търси — камери и подслушвателни устройства. Водачът на Скиталците не беше толкова наивен, за колкото го бе взела в началото.

— Е, момчето ми — поде той. — Ужасно се радвам, че мога да ти върна услугата.

— Аз също — отвърна пресипнало Джек. — Кога ще можете да ме измъкнете оттук?

— Губернаторът ме увери, че въпросът ще бъде решен до няколко дни. Изключителна жена, бих казал — добави.

Джек направи опит да се усмихне.

— Внимавайте с нея.

— Обещавам да внимавам — отвърна с усмивка Свети Колин. — Хората ми са тук от няколко месеца и все не могат да намерят общ

език с нея.

Джек опита да се изправи. Колин понечи да възрази, но Амбър му помогна. Успя да седне и бледото му лице се покри с червенина от усилието. Бяха му обещали баня на сутринта — като награда за бързото оздравяване. Може би водата щеше да ускори процеса на възстановяване.

— Как ме намерихте? — обърна се към Колин, но свещеникът не сваляше поглед от Амбър.

— Нея попитай. Аз дойдох за края на историята. — Той се надигна. — Ако не възразявате, чака ме доста работа. Ще се върна покъсно. — Колин спря при вратата на стаята. — Не оставай дълго при него, Амбър. Повикай Ленска, когато решиш да се върнеш в хотела.

— Добре.

Джек изпроводи Колин с поглед, сетне извърна очи към нея.

— Не питай — прошепна тя.

— Хубаво. Няма — той намести маската на устата си. — Откри ли кой го е направил?

— Който и да е — вече е мъртъв. Трябвало е да те отвлече и да ти види сметката, но е решил да изкара малко пари и затова те е продал. Следите му бяха умело прикрити.

— Как се казва?

— Хуан Нег. Не можах да открия почти нищо за него, но както сам се досещаш... — сви рамене тя.

Джек затвори очи.

— Джек?

— Добре съм.

— Трябва да си почиваш. Ще настигна Колин.

Той вдигна ръка. Тя я улови и я стисна между дланите си.

— Не си тръгвай още.

Това я накара да се почувства малко по-щастлива.

— Няма. Щом настояваш.

— Какво става с Фрици? Никой не ми каза нищо за него.

Амбър се намръщи леко, докато обмисляше отговора.

— Това не беше ли миньорът, когото трябваше да открият с теб?

— Да.

Тя сви рамене и гърдите ѝ се повдигнаха, пробуждайки в Джек желанието, които го накараха едва забележимо да се изчерви. Толкова ли

дълга бе раздялата им, че му се струваше по-женствена?

— Не зная нищо за останалите. Един от тях май оцеля, но са му отрязали краката. Ще го изпращат някъде, за да му поставят протези. Има още един, но за него никой не иска да говори.

— Никой не иска да говори ли? — прекъсна я той.

— Ами да. Излязъл навън. Никой не знае къде е сега.

— Навън?

— Нали разбираш. — Амбър неволно потръпна. — На повърхността.

— Това трябва да е Фрици. — Джек обмисли чутото. Ако скафандърът му бе цял, Фрици все още можеше да е жив. Погледна към часовника на стената. Колегите му тъкмо излизаха за първата смяна. Отсега нататък часовете на Фрици бяха преброени.

— Какво има?

Той уморено прокара пръсти по челото си.

— Нищо. Ще притворя очи за няколко минутки. Но не искам да спя дълго, разбра ли? Така че не си отивай. Искам да си тук, когато се събудя. — Трудно му беше да се съпротивлява на успокоителните, с които го бяха натъпкали. Трябваше да повика Богс или някой друг и да му каже къде според него бе отишъл Фрици. Докато мислеше какво да направи, постепенно се унесе в дрямка.

— Не зная кога и закъде тръгваш, но те искам с първата смяна — заяви Богс. Поколеба се, сетне подаде ръка на Джек. — И добре дошъл обратно.

— Открихте ли Фрици?

— Не, но може би ще успеем, след онова, което ни каза. Намерихме къде е копал, за да се измъкне от срутването. Вдигна ръка и разтърка челото си. — Съжалявам, Джек. Мислех, че ще успееш да го контролираш. Когато ни го върнаха от разкопките с обяснението, че им създавал проблеми и не се съсредоточавал върху работата, сметнах, че при нас ще се оправи. Надявах се ти да задържиш похлупака на гърнето.

Сега вече Джек знаеше защо го бяха събрали в един екип с Фрици. Бодна го съжаление.

— Какво всъщност е станало?

— Не знаем още. Но намерихме и трети заряд, който не е избухнал. Изглежда някой преднамерено е саботирал тунелите. Досега не се бе случвало подобно нещо.

— Отвътре или отвън?

— Какво? — попита уморено Богс.

— Питам, зарядите отвътре ли са били или отвън?

— Отвън.

Джек обмисли възможностите. Това означаваше, че го е направил някой, който може да напуска купола, а повечето миньори не биха го сторили дори от това да им зависеше животът. Изглежда Богс току-що бе стигнал до същото заключение.

— Защо питаш?

Джек сви рамене.

— Проклет да съм, ако зная. Ако Фрици не се бе опитал да си пробие път навън и не бе отслабил преградата, силата на взрива щеше да ни помете и двамата. Така че, в края на краищата излязохме късметлии.

Даваше си обаче сметка, че заложилият взрива е познавал доста добре разположението на тунелите и смените.

— По дяволите, Джек! — изруга Богс. — Аз съм само един обикновен началник-смяна. Бъхтя се като вас на договор. Всичко това е прекалено сложно за мен. А и тези разкопки при находището... — той млькна и стисна устни, сякаш съжаляваше, че се е изпуснал.

Джек се подсмихна.

— Имаш ли друг скафандър за мен?

— На закачалките. — Богс поклати глава и се отдалечи, преди да се изпусне още веднъж.

Появи се Сташ и го зяпна учудено.

— Друже! Гледам, че се върна пак при нас!

— Само за една-две смени — уточни Джек.

— Имаш късмет значи. Винаги съм казвал, че си щастливият ми талисман. — Но изразът на очите му не съответстваше на думите. Джек се почувства неловко. Сташ се приближи към него, тупна го по рамото и му подаде ръка. Заобиколиха го и останалите и също започнаха да го приветстват. Изведнъж се чу шум от високоговорителите и всички утихнаха.

— Жена на етажа. Жена на етажа.

— Исууусе! — подвикна Перез. — Какво става пък сега? — Всички зарязаха Джек и се струпаха до вратата на помещението.

Трябваше да се досети, че е Амбър. Тя си проправи път през смълчаната тълпа, с изопнато лице, както когато бе ядосана или твърде уморена. Видя го, изтича при него и го прегърна. Миньорите започнаха да подсвиркват и подвикват.

— От болницата не си направиха труда да ми съобщят, че са те изписали — оплака се тя.

— Договорът ми все още не е прекратен.

Подире ѝ вървеше Свети Колин. Тежкият кръст на гърдите му се поклащаше в ритъм с крачките.

— На смяна ли отиваш?

— Налага се. Докато Франкен не прати заповед.

— Не отивай.

Джек се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

— Трябва — рече. — Ако не го направя, имат право да ме принудят със сила. Не знаеш колко са железни в тези неща. Освен това искам да работя по разчистването на срутения тунел. Още не са намерили Фрици.

Колин стисна устни.

— Не мисля, че е разумно не само ти, но който и да било да излиза отвън. Имам новини, че тази сутрин драките са сменили позицията си. Изглежда се подготвят за нова атака. И като се има предвид, че два от тунелите са срутени... — поклати многозначително глава.

Амбър вече се беше предала.

— Добре, щом трябва да идеш. Но имам една изненада за теб. — Тя посочи към вратата, през която тъкмо влизаше Ленска с голям куфар.

Джек веднага го позна. Мисълта, какво има вътре, го разтърси. В помещението се възцари тишина, когато Ленска вдигна капака на куфара.

Сташ първи я наруши, като подсвирна възторжено.

— Сега, момчета — обяви той, — ще видите за какво е създаден нашият човек.

— Какво става, Джек? — попита Богс.

— Не просто Джек — не млъкваше Сташ. — Позволете, приятели, да ви представя капитан Джек Сторм... от имперската гвардия. Един от новосформираните доминионски Рицари. А това е бойният му костюм.

Джек, привлечен от близостта на костюма, почти не му обръщаше внимание. Дори вече не забелязваше тълпата. Протегна ръка и докосна мястото, където някога бе изрисувал кръста.

„Привет, господарю.“

— Обличай го — подкани го Амбър.

— С този костюм ли ще тръгнеш? — попита Богс. — Че това си е жив танк!

Джек погледна през рамо.

— Нали ти трябваше допълнителна огнева мощ за разчистването на тунела? И някой, който да потърси Фрици.

— Да, но...

Джек му обърна гръб и заговори на Амбър.

— Зареден ли е?

— Напълно.

— Чудесно. — Съблече ризата, без да чуе тихия ѝ вик, когато зърна издраните му гърди, и посегна към костюма, разтваряйки с привични движения закопчалките. Имаше усещането, че се завръща у дома.

Сякаш му отне цяла вечност да си го сложи. Костюмът бе тежък, а имаше много неща за настройване. Но все пак се справи и дори накрая си постави шлема и го закопча. Фантом го обгърна в могъщите си, ликуващи обятия.

Джек отметна глава назад и нададе вик на радост и възвръната сила — но звукът така и не напусна гърлото му.

Откъм тунелите завиха тревожните сирени на алармите и хората се разпръснаха.

15.

Джек свали шлема.

— Всички да сложат скафандрите! — нареди на Богс, но миньорите вече тичаха към съблекалнята. Стените се разтърсиха от нова поредица взривове. Той сграбчи Амбър за ръката, което я накара да извика от болка, преди да си спомни, че сега силите му са удесеторени и трябва да бъде внимателен. Колин и Ленска подтичваха зад него.

— Трябва да се измъкнем оттук — извика Ленска.

— Тук сме в по-голяма безопасност. Под земята атаките почти не се усещат — обясни му Джек. — Но ще ви трябва скафандри, ако преградите не се затворят.

Тъпанчетата му изпукаха. Най-лошото изглежда се бе случило.

— Побързайте! Нямаме време за губене!

Вратата между помещението и товарната платформа започна да се затваря. Той тласна Колин и Ленска през стесняващия се отвор, но задържа Амбър тъкмо преди да я удари преградата.

Двамата останаха сами в помещението.

— Какво става?

— Или е ударена вентилационната система и помпата за подаване на пресен въздух, или има голям пробив някъде в тунелите.

— Какво ще правим?

Джек се обърна. Коридорът към трапезарията вече беше затворен. Усмихна се мрачно.

— Ще опитаме да се измъкнем, макар че ще е дяволски трудно. Засега смятам да останем тук, докато приключи атаката.

— Но... — Амбър побледня. — С мен какво ще стане?

Джек я погледна. Усещаше как фантом продължава да набира сила. Беше готов да премине и през стени, ако се налагаше. Фантом го обсебваше както никога досега. Джек сви рамене. Плътно прилепнал, костюмът сякаш бе станал неразделна част от тялото му.

— Джек?

Тъпанчетата му изпукаха отново. Или от помещението изтичаше въздух, или въздухоподаващата система беше изключена. Той протегна ръка към нея.

— Влизай при мен — разтвори костюма и я дръпна вътре.

Амбър се притискаше към гърба на Джек, а костюмът я пристягаше отзад. Беше ужасно тясно, а и Джек вече нямаше възможност да достига част от копчетата, нито да ползва камерите за задно наблюдение, но щеше да се справи и без тях. В противен случай трябваше да я остави в помещението, където въздухът бързо се разреждаше. Той закрачи бавно към съблекалнята.

Амбър дишаше тежко във врата му.

— Отпусни се. Има достатъчно въздух за двама — опита се да я успокои, макар да не беше напълно сигурен.

— Не това ме безпокои — потрепери тя.

Усещаше всяка извивка на тялото ѝ с голия си гръб. Отново си припомни, че Амбър вече не е момиче.

— Какво има тогава?

— Сигурно е заради фантом — прошепна тя. — Толкова е... силен!

И наистина, берсеркерската ярост, която го изпълваше в този момент, бе почти непреодолима. Съществуването изпитваше неистова радост, задето държеше в обятията си едновременно Джек и Амбър. Джек обаче нямаше нищо против притока на адреналин, тъй като все още не знаеше какво ги очаква. Въпреки това се опита да потисне малко мощта на фантом.

„Но, господарю...“

Джек го притисна още. Притокът на неконтролирани чувства понамаля. Амбър обгръщаше врата му с тъничките си ръце.

— Къде отиваме?

— Няма да ходим на товарната платформа. Преградите са се спуснали и сега е изолирана напълно. Въздухът в спалните помещения вече се разрежда, тъй че можем да излезем оттам, без да нанесем нови щети. Ще заобиколим отзад и ще се отправим към входа за тунелите. — Докато ѝ обясняваше, Джек още веднъж прегледа индикаторите. Сетне насочи пръст към стената и задейства лазерното оръжие. Блесна

ярък сноп и металната стена започна да се топи. Той я изрита и пристъпи през нея. Амбър изписка уплашено в ухото му.

— Какво ли е станало с Колин?

— Да се надяваме, че има опит в боравенето със скафандър. Ако не се поддадат на паниката, скоро ще пристигнат спасителните екипи и ще ги измъкнат. — Джек огледа коридора. Долови още един приглушен взрив, който идваше отдалече. По навик вдигна глава нагоре. Този път драките действаха безкомпромисно. Зачуди се дали не са ударили главния купол.

Въпросът беше защо го правят.

Плъзна поглед наоколо, обърна се и пое надолу към тунелите.

— Къде отиваме?

— Спускаме се. Стига да намерим начин.

Спря на откритото място пред помещенията, където обикновено пристигаха вагонетките.

— Божичко мили! — прошепна зад него Амбър.

Светлините трепнаха и угаснаха, на тяхно място светнаха прожекторите на костюма. Голямата разпределителна зала и шахтата на асансьора бяха пометени от директно попадение. Този път драките бяха атакували мините. Вратите на съблекалнята бяха изхвъркнали от взривната вълна, виждаха се купчини от разтопен метал и пластмаса, вътре скафандрите и трупове на избитите бяха разхвърляни в безпорядък. Дозиметърът на костюма му показва изключително ниско съдържание на кислород и Джек си даде сметка, че дори да е имало оцелели от взрива, те вече са мъртви. Усети как Амбър зарови нос в гърба му.

— Ами Колин? — повтори тя, този път гласът ѝ трепереше.

„Дойде време за бой“ — обади се фантом.

— Дяволски си прав.

— Какво? — попита Амбър.

— Нищо. Мисля, че ще сме в по-голяма безопасност, ако се спуснем надолу в тунелите — докато говореше, последва нов взрив и таванът над тях се разтърси. Над главите им се посипа мазилка и дребни камъчета. — Не е изключено Колин да се е спасил. Като гледам, тук не са останали много поразени. Искаш ли да влезем и да проверим? — още докато изричаше думите, почувства нарастващия гняв на фантом. „Око за око и зъб за зъб...“

Ръцете на Амбър го притиснаха още по-силно и го споходи странното усещане, че си е затворила очите.

— Не — прошепна тя. — Не мисля, че той е някъде вътре.

Джек се досети какво се опитва да направи. Знаеше, че тя не обича да експериментира със силите, които някой ден можеха да я превърнат в убиец, но изпита уважение към нея, задето бе намерила достатъчно кураж да опита.

— Но не си сигурна.

— Не съм. Аз... все още няма как да съм сигурна. Моля те, нека си вървим.

— Добре тогава. — Хвърли поглед към тунела, към който водеха релси, тръби и маркучи. — Нататък. — Поотпусна малко хватката си върху фантом. Почти веднага невидимото създание разруши и последните бариери между двамата и го завладя напълно.

— Джек! Джек!

Гласът на Амбър го пробуди от унеса. Усещаше тежестта на тялото ѝ върху раменете си.

— Какво има?

— Слава Богу!

Гърбът му бе влажен.

— Вече си мислех, че никога няма да се събудиш — рече Амбър. — Викам те от... от много време.

— Не съм те чул!

— Не си ме чул. По дяволите, аз съм залепена за гърба ти! Как може да не ме чуваш?

Но и двамата знаеха отговора. Фантом бе обсебил всичките му сетива. Джек закова на място, съсредоточи се вътрешно и изгони съществуването обратно в ъгълчето, което обитаваше, въпреки протестите му.

След това се озърна. Намираха се дълбоко в лабиринта от тунели. Отвсякъде се чуваха тревожните сигнали на алармите, разреждани от време на време от приглушения тътен на взривовете. Набегът на драките бе прераснал в истинска война. Най-вероятно губернатор Франкен бе наредила да отвърнат на огъня с лазерните оръдия. Решение колкото безсмислено, толкова и закъсняло. Достатъчно бе драките да открият стрелба по купола и изходът от

двубоя щеше да е предрешен. Но Франкен вероятно си даваше сметка колко крехки са защитите на града.

Те закрачиха отново и главата на Амбър се люшна уморено. Беше забелязала, че ако извие поглед максимално встрани, ще може да наблюдава какво става отвън през задните камери. Не беше сигурна обаче дали наистина иска да гледа. Джек продължаваше да върви напред, без да се спира пред каквито и да било препятствия, с изключение на плътни скални масиви. Може би само защото идеята да премине през тях не му бе хрумвала. Току-що се бяха спуснали през една от асансьорните шахти, чиято клетка бе спряла някъде нагоре. На няколко пъти, докато се спускаха, ги застигаха ударни вълни от взривовете.

Сърцето ѝ още туптеше лудо заради прилива на адреналин, причинен от фантом. Сега вече разбираше болезненото нежелание на Джек да се разделя с костюма. Осъзнаваше, че в душата си извънземното беше роден войник, жадуващ за кръв, ала същевременно надарен с пресметлив интелект, а за един уравновесен човек като Джек съчетанието с фантом бе необходимо като въздуха и водата. Така поне ѝ се струваше, докато гледаше навън с размътени очи.

— Опитай за малко да стоиш съвсем неподвижно — помоли я той.

— Да не искаш да спра и да дишам?

— Добра идея. Лицевото стъкло непрестанно се изпотява. Един от двамата ни издишва твърде много.

Амбър подсмръкна смутено. Но след това любопитството ѝ надви.

— Какво ще правиш?

— Нещо, което не съм правил често с този костюм — той се обърна и се изправи срещу стената на тунела. — Ако не греша, на няколко метра в тази посока трябва да има успореден тунел. Ще се наложи да направя сондаж, за да се уверя.

Амбър изпъшка.

— Добре, добре. Ще задържа за малко дъх.

— Достатъчно е да стоиш неподвижно. Важно е да не повлияем на изследванията.

Тя затвори очи и положи глава върху голия му гръб. Беше подгизнал от пот и кожата ѝ залепна за неговата, но тя не смееше да

помръдне. Джек пристъпи към стената, проби тесен отвор, отстъпи назад и се зае с проучванията си.

— Задръж още съвсем малко — помоли я той.

Амбър внезапно усети как радостта избухва в него.

— Готово!

— Успя ли?

— Да.

— Сега какво ще правиш?

— Ще се опитам да открия моите хора.

— Защо смяташ, че са тук долу?

— Защото, в този момент това е най-безопасното място. Не мога да се свържа с тях, тъй като предавателите ни не са на една и съща честота. Бих могъл да се опитам да настроя моя, но тук вътре е прекалено тясно...

— Зная, аз съм виновна — прекъсна го тя.

— Да съм споменаваля имена?

Амбър се засмя. След това, завладяна от внезапен импулс, се притисна по-силно. Джек изстена мъчително и тя го пусна.

— Ами ако са в онзи тунел? Между нас има скала.

— Не точно. Тук скалният масив е доста рехав. Има кухни, странични галерии. Ако имам късмет, мога да улуча някоя от мембраните.

— Какви мембрани? — учуди се тя и Джек й обясни за полиетиленовите стени и мембраните за проникване през тях, които след това се затваряха сами. Единственият начин да се напуска тунела, без да се нарушава херметичната му изолация.

— Искаш да кажеш, че там е възможно да има въздух и тогава ще мога да изляза от скафандъра?

— Нещо такова.

— В такъв случай... — изкиска се. — Какво пък, с теб съм.

Той си пое дъх и се приготви да пробие широк отвор в стената на тунела. Единствено се опасяваше да не се срути таванът. Почувства, че Амбър също затаява дъх. След това възкликна изненадано.

— Слушай!

Той наостри слух, но микрофоните мълчаха.

— Не чувам нищо.

— Точно така! Взривовете утигнаха. Защо ли?

— Нямам понятие. — Не смееше да ѝ признае, че фантом отново е започнал да се прокрадва към сетивата му и затова не бе доловил края на канонадата. — Вероятно атаката е приключила. Скоро ще дойдат да ни търсят и да прегледат разрушенията.

„За част от които носиш вина и ти“ — помисли си Амбър, но не каза нищо. Бяха отрязани дълбоко под земята и друг път за спасение нямаше. Тя замижа, когато Джек каза:

— Дръж се, преминаваме през стената.

Не само грохотът на падащите камъни, нито несекващият лазерен огън, а може би най-вече пробудилият се неистов гняв на фантом парализираше ума ѝ и я караше да се озърта с облепени очи въпреки желанието да ги затвори. Изведнъж точно пред тях се появи фосфоресциращата мембрана, полупрозрачна мрежа, в която се отразяваха прожекторите на костюма. Джек закова пред нея.

— През това ли трябва да преминем? — попита, притисната с брадичка в голото рамо.

— Внимателно — поясни Джек.

— Ще го разкъсаме.

— Възможно е. През мембраните най-често се пъхат само манипулаторни ръце. Но дори с тях се борави изключително бавно и предпазливо.

— Означава ли това, че ще се затвори зад нас веднага щом я преминем?

— На теория. Ако го направя както трябва. Радвай се, че не уцелихме някоя норцитна жила. Тази руда има изключително висока точка на топене.

Амбър отново се притисна плътно към тялото му, усещайки топлината, която излъчваше с всяка фибра.

— И гледай да не мърдаш. Не ми се ще холограмата да засече някое твое движение и да го предаде на костюма.

Ръцете вече я боляха от изтощение. Различни механизми от вътрешната страна на костюма я притискаха в гърба и краката. Сигурно щяха да ѝ останат синини, когато се измъкнат веднъж оттук. Ако се измъкнат, напомни си тя.

— Готова съм — прошепна.

С грациозност, която сякаш надвиваше с лекота силата на гравитацията, и с добре премерени, бавни движения, за каквито този

костюм едва ли е бил създаден, Джек протегна ръка и започна да прониква в мембраната, като че ли той самият бе някакъв деликатен инструмент, а не крачеща бойна машина.

Полупрозрачната стена потрепери. Изопна се почти до границата на своите възможности, след това започна кротко да поглъща ръкавицата. Когато почти цялата му ръка бе зад стената Джек пристъпи предпазливо напред. Амбър почувства напрежението му, докато фантом се опитваше да си възвърне изгубения контрол. Реши да му помогне и постави преграда пред натиска на невидимото създание. От силата, с която напираше, ушите ѝ зазвъняха. Докато Джек продължаваше да прониква през мембраната, тя се постара да потуши гнева на фантом и дори за един кратък миг сполучи да го неутрализира напълно. Отвори очи и откри, че Джек вече пристъпва от другата страна на преградата.

— Успяхме — промълви той запъхтян.

— И сега какво?

— Да се надяваме, че от тази страна има въздух. — Погледна индикаторите. Тунелът бе осветен от мъждива трепкаща светлина. И беше празен. Навярно бе някой от първите тунели, отдавна изоставени и занемарени. Доколкото си спомняше от схемата, отвъд следващата изолираща врата имаше товарна платформа и асансьор. Тръгна нататък, но се сети нещо, спря и отново провери индикаторите. С темпото, с което консумираха резервите от въздух, щяха да изкарат още около двайсет и шест часа. Не беше зле, стига да имаше надежда, че дотогава ще ги открият, или пък сами ще намерят начин да се измъкнат. Докато преценяваше шансовете им, той вдигна ръце и освободи шлема.

— Уф — въздъхна Амбър.

— Какво има?

— Въздухът вътре е по-добър от този отвън. Само да не се потеше толкова.

Джек се наведе и започна да разкопчава костюма. Фантом бе изчезнал напълно, внезапно и неочаквано и Джек изпитваше странно усещане за празнота, сякаш бе дал всичко, на което е способен, а не бе получил нищо в замяна. Вдъхна дълбоко и освободи последната закопчалка. Амбър продължаваше да се притиска към него. Той размърда рамене.

— Време е да слизаш.

— Безопасно ли е?

— Засега.

Тя се спусна на земята. В първия миг краката ѝ се подгънаха и потърси опора в него. Джек смъкна костюма надолу и стъпи навън.

— Как си?

— О, чудесно. Никога не съм се чувствала по-добре. Сега вече зная какво е да си сандвич, увит във фолио. — Амбър всмукна бузи, ококори очи и се разсмя. Отметна назад косата си и видът ѝ го зашемети, като стоварил се огромен товар от норцитовата руда.

Кога бе успяла да порасне? Колко дълго го бяха държали в хибернация?

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме.

Той отново нахлузи костюма и се опита да приседне с него. Амбър го разглеждаше.

— Няма ли да го съблечеш?

— Не, не мисля.

— Защо? — В очите ѝ затрепкаха игриви пламъчета.

— Това е стар тунел. Не е изключено да има пробойни. Трябва да съм готов, в случай че стане нещо непредвидено. Неудобно е, но няма как.

— Ясно — пресегна се и плъзна ръка по ръкавицата му. — Може ли малко да те подържа за ръката?

— Разбира се — извади ръка и сплете пръстите си с нейните. Бяха малко по-хладни. — Още не е приключило.

— Така и предполагам — прошепна Амбър и се притисна към него. А после, съвсем неочаквано, се унесе в сън.

Джек долови присъствието на фантом в мига, когато Амбър затвори очи, и веднага разбра причината за нейното изтощение. Но фантом също изглеждаше уморен.

„Още битки, господарю?“

— Не. Поне засега.

„Добре. Ще си почина малко.“

— Почивката е полезно нещо — окуражи го Джек. Облегна се на стената на тунела и затвори очи. Не им оставаше друго, освен да чакат. За един кратък миг изпита съжаление, задето никой не е стигнал до

тук. Реши да подремне, а сетне да се заеме с преподавателя и да се опита да засече някой от останалите.

Джек се пробуди внезапно, с усещането, че се задушава, а главата му пулсираше от тъпа болка. Тъкмо сънуваше някакво гигантско гущероподобно чудовище, което се готвеше да го сграбчи, след като бе изскочило от дълбините на застояло езеро. Огледа се с невиждащи очи, премигна и разтърси глава, но все не можеше да разбере къде се намира. Амбър лежеше, подпряна на него, и той чувстваше, че е съвсем отпусната.

Опита се да преглътне, но езикът му бе надебелял и подпухнал. Какво ставаше тук? Откъде се беше взел този сън? Вдигна ръка от раменете ѝ и разтърка лице. Опита се да си припомни какво е станало, но главата му продължаваше да пулсира...

Изведнъж Джек посегна към шлема и си го постави. Прегледа индикаторите. По дяволите! Въздухът в тунела бързо се разреждаше. Вероятно имаше изтичане или бе прекъсната връзката с въздухоподаващата система. Трябваше незабавно да закопчае костюма.

— Амбър! Събуди се! Нямаме време за губене!

— Уф — изстена тя и главата ѝ клюмна безпомощно. Той я разтърси.

— Събуди се!

— Джек — тя отвори очи и го погледна с размътен поглед. — Джек, обичам те.

— Чудесно. А сега се събуди. — Започна да я дърпа да влезе в костюма. Притисна я към себе си и го затвори, още преди да е успяла да мине отзад.

В първия миг се стресна от интимната поза, в която се бяха озовали, но сетне се зае да нагласява притока на въздух. Амбър въздъхна щастливо, притисната към голите му гърди и опряла нос под брадичката му. Джек преглътна смутено и изпъна врат, сякаш се опитваше да създаде някакво, макар и минимално разстояние между двамата. В костюма полъхна свеж въздух и главата му започна да се прояснява, а болката да се стопява.

Амбър също едва сега започна да идва на себе си.

— Джек? Какво правиш?

— Въздухът навън не ставаше за дишане.

— Но аз не съм там, където трябва. Така не можем да направим нищо. — Замисли се за миг, сетне добави игриво: — Всъщност, сещам се за едно нещо, което бихме могли да правим в подобна позиция. Жалко, че не е подходящ моментът, нито мястото. — Прегръдката ѝ стана още по-плътна.

Въпреки теснотията Джек почти подскочи.

Амбър се разсмя.

— Джек! Ти си бил срамежлив!

— Амбър!

— Добре, добре — тя започна да се приплъзва покрай него. — Не можеш ли да отвориш за минутка? Не зная дали ще мога да се пъкна отзад... не, чакай... — сграбчи го за раменете и се издърпа. — Още мъничко... ето!

Джек въздъхна от облекчение. Тя го погъделичка зад ухото и отново го обгърна любвеобилно с ръце.

Едва сега обаче, когато главата ѝ се проясни напълно, осъзна колко сериозно е положението.

— Колко дълго сме под земята?

— Почти дванайсет часа. Имахме късмет, че се събудих.

Късмет ли? Беше сънувал, а после... не, не сънят го бе пробудил. Или пък?

— Какво ще правим сега?

— Ще се опитаме да се измъкнем, и то незабавно. Тук явно сме в опасност. Няма да стане по-зле, ако пробия отвор в стената.

— Джек. Не можеш да си пробиеш път до повърхността.

Той спря, изпънал напред ръка.

— Защо да не мога?

— Ами, как защо — та това е плътна скала.

Той се усмихна, макар че Амбър не можеше да види лицето му.

— Точно това ѝ е хубавото, скъпа. Както вече ти обясних, в този район скалите не са плътни. Пълни са с всякакви кухини. Тъкмо по тази причина поставяме тръби вътре в тунелите и ги заваряваме. Ако имаме късмет, ще попаднем в някоя кухина и ще излезем на повърхността.

— Стига да знаеш накъде е повърхността. Представи си, че заседнем сред скалите и ти се изчерпат резервите. С какви запаси

всъщност разполагаш?

Имаше право. Костюмът не притежаваше достатъчно енергия, за да пробие тунел чак до повърхността. Нито достатъчно въздух. Имаше и други неща, за които трябваше да помисли. Храната например, а също и нарастващото напрежение в пикочния му мехур. Не биваше да забравя и Амбър. Не знаеше още колко ще може да я носи по този начин. Но би могъл да пробие отвор към шахтата на асансьора. Поне за това костюмът имаше достатъчно енергия.

Освен ако не е пресметнал погрешно броя на нивата.

Джек побърза да прогони последната мисъл. Останат ли тук долу, обречени са.

— Не го казвай — прошепна Амбър в ухото му. — Не искам да го чувам.

Едва сега осъзна, че бе произнесъл последната мисъл на глас. Наведе глава и притисна с брадичка ръката ѝ — жест, който целеше да я успокои.

— Няма да допусна да се случи.

— Чудесно. Опасявах се, че си изгубил надежда. Какво е положението с радиовръзката?

Той измъкна ръката си от десния ръкав и посегна към таблото на преподавателя, но не можа да го достигне. Беше прекалено тясно в костюма. Амбър се размърда.

— Това ли е?

Видя ръката ѝ да се показва под брадичката му.

— Да.

Тя се пресегна и докосна таблото.

— Аз го стигам. Какво да направя?

— Натисни синьото квадратче. Това. Преподавателят сам ще намери работната честота. — Джек се опита да не мисли за прилепналото към него, изваяно женско тяло.

— Готово!

И двамата въздъхнаха, когато Амбър се облегна назад. Известно време Джек слушаше хаотичния пукот на ефира, след това зареди ръкавицата и насочи лазерния лъч към стената пред тях.

Тунелът, по който поеха, се изкачваше леко нагоре, а стените му бяха напукани като черупка на яйце. Покрай тях се виждаха сгънати фигури, облечени в скафандри.

- Джек!
- Видях ги!
- Мъртви ли са?

Не знаеше. Приблужи се към най-близкия и го побутна. Мъжът се претърколи на една страна и тупна в прахта.

- Проклятие!
- Той...

— Да. Нямаше да стане така, ако им бяха заредили скафандрите напълно. — Завладя го внезапно гняв. Фантом незабавно се пробуди.

„Готов съм да убивам, господарю.“

— Първо да намерим обратния път. — Изправи се и доближи следващия скафандър. На раменете беше изписано „Перез“. Джек се поколеба, сетне протегна ръка.

Още щом го докосна, мъжът се размърда и слушалките на Джек изпращяха.

- Човече! Откъде се взе?

Джек посочи прогорената преграда и Перез подсвирна учудено. След това се зае да буди другарите си. Един или двама се бяха задушили в съня си като първия, но останалите се надигнаха неуверено на крака. Амбър нададе радостно възклицание, когато разпозна зад едно от стъклата лицето на Свети Колин.

— Брей, брей! — рече той. — Небесният ангел е дошъл да ни спаси.

От другия край на тунела се приближи Сташ.

- Загазихме я тук, друже — захленчи. — Здравата я загазихме.

- Ще видим — хвърли му поглед Джек. — Къде е Богс?

— Не зная — изсумтя другият. — Може и да не е успял да се измъкне.

— Някъде по пътя се разделихме, човече — намеси се Перез. — Отвсякъде се чуваха взривове. Онези насекоми здравата ни притиснаха този път.

- А после какво правихте?

— Почивахме си — обади се неочаквано Колин. — Какво друго, когато резервите ни от въздух са ограничени? Амбър, не те виждам, а чувам гласа ти.

— Тук съм, при Джек.

Чу се тих кикот.

— Ясно. Сигурно ви е тесничко вътре.

Джек неволно се засмя.

— Нямах представа колко. Сташ, какво има от другата страна на тази врата?

— Там е асансьорът, разбира се. Но шахтата е пълна със срутени камъни.

— Пълна?

— Ами да — повдигна рамене Сташ. — Надзърнахме вътре веднага щом утихнаха взривовете. За малко да ни затрупат.

— На каква височина?

— Да не мислиш да ги копаеш? — попита насмешливо Сташ.

— Точно това ми е идеята.

— Няма да успееш. Ще трябва да си пробиеш път през най-малко две-три нива. А после ще излезеш в празната шахта. Как смяташ да се изкатериш по нея?

— Щеше да знаеш, ако беше довършил началното обучение — отвърна Джек и се обърна към Перез. — Опитайте се да се свържете на аварийната честота. Мина доста време и горе сигурно са започнали издирването. Не можем да останем дълго тук — ще ви свърши въздухът.

Чуха се протестиращите възгласи на останалите, но Перез вдигна ръка.

— Стига, момчета. Човекът е прав — пък и вие сте миньори. По-добре да направим нещо, отколкото да издъхнем така.

Сташ се поклони иронично на Джек и му направи път към вратата.

Джек зае позиция и с първия изстрел я разби. Когато въздухът се прочисти, оказа се, че стои в прах до колене.

— Божичко мили! — възкликна някой в слушалките.

Но Джек вече беше в основата на срутването, което запълваше нагоре шахтата докъдето можеше да види. Той хвърли поглед на индикаторите. Все още не показваха червено — засега. Със сигурност запасите му от енергия се топяха бързо, а и шлемът нямаше откъде да ги попълва. Освен това костюмът черпеше по-голямо количество заради Амбър.

— Хайде, давай — подкани го тя.

Джек се промуши през отвора.

— Чакай малко — рече й. — Можем да останем заровени под този камънак.

— Вече сме заровени, по един или друг начин — отвърна тя безгрижно. — Каква е разликата?

— Права си. Дай воля на фантом.

— Какво? Ох — усети се, че останалите ги чуват, и млъкна.

Но в същия миг в ума му изригна фонтан от дълго сдържана сила и енергия. Проклет да е, ако позволи да бъде заровен на дъното на някаква асансьорна шахта! Проклет да е ако животът му завърши тук с хленчене!

Включи оръдията на пълна мощност и задейства реактивните двигатели. Отломките от камъни се разхвърчаха край него със силата и бързината на снаряди. Костюмът започна да се издига плавно нагоре, срещу реката от разтопени скали, която се спускаше в обратна посока. Радиостанцията предаваше изумените възклицания на миньорите, които се придвижваха на известно разстояние зад него и разчистваха останките.

Скоро обаче костюмът заседна. Чуваше писъка и ръмженето на реактивните двигатели, достигнали предела на своите възможности заради удвоения товар. Продължи още малко нагоре, но този път се придвижваше на пресекулки. Когато вдигна глава, Джек зърна над себе си скален покрив. Изстреля един залп, превръщайки го в разтопена магма.

— Божичко мили! — извика някой под него, когато Джек достигна следващото ниво.

— Подкрепям възторга ти, човече — обади се Свети Колин.

Намеси се и Перез:

— Хайде, хора, разчиствайте по-бързо, инак сме загубени! Мърдайте!

Ала Джек долавяше репликите им зад мъглата, с която го забулваше превъзбуденият фантом. Продължи да се издига нагоре. Още едно ниво. И още едно, с последни сили.

Амбър се притискаше към него. Тялото ѝ трепереше, досущ като претоварения костюм.

— Джек — прошепна. — Какво означават тези червени линии?

— Нищо.

Прицели се отново, като този път се постара да постигне максимални поражения, вече сигурен, че повече възможности няма да има. Ракетните двигатели едва успяваха да ги задържат насред шахтата, но беше очевидно, че няма да могат да ги издигнат нагоре.

След изстрела зейна отвор в единия край на шахтата. Почти в същия миг двигателите угаснаха.

Джек въздъхна.

— Мисля, че бяхме дотук.

Камерите се обърнаха нагоре. Не им оставаше още много. Може би две или три нива по-нагоре шахтата бе съвсем чиста.

— О, Джек. — Амбър опря лице в гърба му и той усети хладината на сълзите ѝ.

— Повтарям отново, миньор едно, чуваме ви. Моля потвърдете, че ни чувате и вие, за да ви засечем. Тук спасителни операции.

Джек подскочи.

— Аз съм тук долу, спасителни операции. В една от асансьорните шахти. На пет нива под мене в тунелите е Втора група.

— Продължавай да поддържаш връзката, миньор едно. Ще спуснем въже веднага щом отворим вратите.

Джек чу приглушен взрив отгоре и шахтата се разтресе. Малко след това точно пред него се разлюля сребристо въже.

— Още надолу, още — хванах го. — Пресегна се и сграбчи въжетото.

— Добре, миньор едно. Сега ще ти обясня как да направиш възел, за да можем да те изтеглим.

Джек вече се беше завързал с въжетото.

— Готови сме. Дърпайте. — Погледна нагоре, където се виждаше взривената врата и нахлуващата през отвора прожекторна светлина. Костюмът започна да се издига през шахтата.

Към него се протегнаха множество ръце и го издърпаха в коридора. Чуваше гласовете им, докато му помагаха да се развърже.

— Още колко има долу?

— Почти цялата Втора смяна, към двамайсет и пет души.

— И Свети Колин от Синьото колело — добави Амбър.

— Ах. — Една висока фигура в скафандър се приближи към тях и Джек едва сега успя да разгледа лицето зад стъклото.

— Добрият Скиталец ще остане в дипломатическия арест, а останалите ще настаним в лагера.

Джек усети, че кръвта му замръзва. Гледаше право в лицето на истински дракски командир.

16.

— Едно ще ви кажа, всичко това хич не ми харесва — Сташ скочи и изрита леглото. — Сменихме едни господари с други. Нищо, че ни настаниха в офицерската спалня.

Богс седеше на съседното легло, подпрял главата си с ръце. Почти цяла нощ бе идентифицирал труповете, тъй като Куейд бе мъртъв, а от Първа група нямаше и следа.

— Млъквай, Сташ! — срязва го той. — Не знаем какво искат. В момента сме военнопленници.

— Разбира се, че знаем какво искат — опъна се Сташ. Прекара ръка през мазната си черна коса и се ухили. — Искат да им копаем норцит.

Джек работеше върху костюма си в ъгъла и ги слушаше с половин ухо. Чудеше се какво ли прави Амбър. Свети Колин бе убедил дракския командир да я прехвърли при него в дипломатическия арест и тя бе отишла в хотела под въоръжена охрана. Повечето от останалите бяха заспали, твърде уморени от събитията през последните няколко дни и изплашени от нашествениците. Флексобрънките бяха покрити е разтопени скални отломки, които Джек се опитваше да почисти. Надяваше се техниците да се погрижат за зареждането на костюма. Нямаше никакво намерение да се спуска отново в тунелите без него.

— Не искам някакво си насекомо да ми казва какво да ям и кога да спя...

— Стига вече — надигна се Богс. — Какво можеш да направиш? Най-близката доминионска военна база е на три месеца полет оттук.

— Питаш ме какво ще направя ли, друже? — обърна се към него Сташ. — Ще ти кажа тогава. Ние сме повече от тях. Ако се надигнем, този път целият проклет град ще е на наша страна. Ще станем герои! Не зная дали сте забелязали, но преди, като излизахме на улицата, минувачите извъръщаха глави. Сега ще ни носят на ръце, хора! Пък и лазерните оръдия са разположени извън купола. Няма да е трудно да ги превземем!

— Не само извън куполите, но и извън миньорската база, Сташ — обади се Джек. — Който тръгне натам, ще бъде лишен от защита. Ще трябва да разчита само на тънките стени на скафандъра.

— Винаги има риск — сви рамене Сташ.

— Така е. Но наистина ли смяташ, че драките ще оставят оръдията в изправност? Най-вероятно в момента ги неутрализират.

— Сигурно, но ще са им нужни три или четири дни, за да ги извадят напълно от строя. Чудя се, защо човек като теб се безпокои от подобни неща?

Джек остави инструментите и се изправи. От известно време бе обмислял подобна възможност, но я бе отхвърлил. Само Амбър да не им беше в ръцете.

— Нищо не ме безпокои, Сташ. Смятам да си легна и хубавичко да се наспя, защото утре сутринта тук ще се появи новият бригадир и ще ни подгони към тунелите. Мога да те уверя, че там ни чака доста работа. Драките се надяват да отмъкнат колкото се може повече норцит, преди Доминионът да си възвърне тази нещастна луна. Ако не играем по техните правила, с нас е свършено. Имаш ли представа какво ще направят, решат ли, че сме ненужни?

Известно време двамата се измерваха с поглед, но Сташ пръв отмести очи.

— Сигурно си прав, друже — промърмори. — Но все пак, помисли за това.

— Мисля за много неща — отвърна Джек. Обърна се, изтегна се на леглото до костюма и се зави презглава. Вече знаеха, че хората от другата смяна са изолирани в съседно спално помещение и Джек се чудеше каква може да е причината за това. Пък и не му даваше мира въпросът защо драките се излагат на подобни рискове, след като Лазертаун не беше единственото находище на норцит, нито най-богатото. Освен ако целта им тук не беше норцитът. Франкен продължаваше упорито с разкопките на находището, а и Скиталците прииждаха непрестанно от около месец и като се имаше предвид, че Първа смяна бе работила на същото място, изглежда интересите на драките бяха насочени съвсем не към мините. Но защо?

Последната мисъл, която му мина през ума, преди да заспи, беше за Фрици. Не бяха открили и следа от едрия мъж. Дали му беше

свършил въздухът, или бе попаднал под кръстосан огън? Трябваше да се свърже с Гейл при първа възможност. Поне това дължеше на Фрици.

Пробуди се след няколко часа. Над вратата на спалното сияеше червена аварийна светлина. Чуваше ритмичното дишане и похъркванията на своите другари. Огледа се и видя, че костюмът е подпрян до леглото му, наведен към него, сякаш се опитваше да го опази. Опита се да си спомни дали го бе оставил в тази поза, когато си лягаше.

Сигурно това трябваше да го плаши, защото Джек вече осъзнаваше, че костюмът го изсмуква, черпи сили от него и гони някаква своя цел. Но гласът и силата, която му даваше, бяха по-силни от всякакви опасения. Странно, но бе решил да обсъди този въпрос с Амбър. Дали берсеркерът притежаваше нещо повече от сляпото желание да убива. Собствен разум, инстинкти? Имаше ли мисли, може би дори душа?

Всички тези разсъждения накараха косата му да настръхне. Изкашля се смутено и се облегна на възглавницата. Даваше си сметка, че реши ли да приеме фантом за приятел, това би означавало да си играе с огъня. Обеща си веднага щом се върне, да си поръча нов костюм. Тайните на този бяха твърде страшни, за да ги разгадава.

Затвори очи и долови съвсем слаб шепот:

„Джек?“

Направи се, че не е чул нищо.

Амбър не сваляше изумен поглед от дракския командир, който слушаше протестите на Колин. Джек ѝ бе разказвал за тези същества и преди, но никога досега не бе виждала някое от тях от плът и кръв. Или по-точно в хитинова обвивка, на каквато приличаше кожата. Тези разумни насекомоподобни се чувстваха еднакво добре на два и на четири крака, понякога носеха броня, а изострените им муцуни бяха увенчани с проницателни очи, блестящи като диаманти. Но за разлика от насекомите телата им бяха гъвкави и мускулести. Драките без затруднение говореха езика на хората и дишаха въздуха под купола на Лазертаун, само от време на време вдишваха от една малка тръбичка

сякаш за да обогатят газовата смес, или може би да прочистят въздуха от миризмата на хората. Макар и неосведомена в подробности за тази раса, Амбър не се съмняваше какъв е полът на командира.

— Скъпи мой Талтос. Ако наистина сме само под домашен арест, при това заради нашата собствена безопасност, и вашият основен интерес са мините, не виждам какво пречи да разрешите на моите сподвижници да продължат работа върху находището. Няма да пречим никому. Не ни е необходима допълнителна помощ, не бих имал нищо против да разположите ваши постове в непосредствена близост, ако имате такова желание. — Колин придружи думите си с приятна усмивка. — Мога да ви гарантирам, че нямаме никакво намерение да ви контраатакуваме оттам.

— Не — изсумтя дракът. Това беше шестото поред „не“ на многобройните опити да бъде склонен на известни отстъпки. Командирът очевидно не намираше никакъв смисъл в преговорите.

— Не на разкопките или на постовете? Готов съм да преговарям с вас, но ми трябва нещо, за което да се захвана.

— Не — повтори отново дракът. Хитиновите му гърди се раздуха. — Ние не вярваме, че е във вашите най-добри интереси да извършвате тези разкопки, ваша святост.

Амбър прикри една прозявка. Наближаваше утрото, а разговорът бе започнал още предната вечер. Погледна през прозореца на хотелската стая към тъмното стъкло на купола. Имаше чувството, че времето е замряло в Лазертаун. Беше я налегнала необяснима меланхолия.

Колин се почеса замислено по главата.

— Командире, хората ми са не само опитни копачи, но и познават чудесно всички модели скафандри. Нашите разкопки по никакъв начин няма да попречат на операцията ви тук, обещавам ви. Не знам дали разбирате важността на находището, но е от особено значение разкопките да бъдат приключени преди корабите на Триадата да унищожат тази луна в хода на ответната операция.

Дракът се размърда.

— Може би — отвърна лаконично той.

— Значи ще ми позволите, командире? И кога?

— Утре.

— Чудесно.

— Утре ще ви запозная с подробности. Присъствието ми наложително другаде. Приятен... ден — Талтос се поклони и излезе.

Веднага щом вратата се затвори зад него, Колин щракна с пръсти.

— Това вече е нещо!

— Хм — промърмори неуверено Амбър.

— „Може би“. Друг начин да кажеш „почакайте“.

— Аз пък съм ужасно гладна — рече Амбър.

Скиталецът се засмя.

— Виж, това вече е по силите ми. Провери дали Ленска се е събудил и ще отидем да закусваме.

Богс довърши закуската и рече с пълна уста:

— Е, Сташ, ако не друго, поне кльопачката се оправи осезаемо.

— Това не е достатъчно, друже — изкриви устни Сташ.

Джек ги слушаше, мислейки, че Сташ е от хората, които никога не са доволни. От каквото и да било.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е достатъчно?

— Ако искат да работя за тях, трябва да ми осигурят някои дребни удоволствия.

Джек се подсмихна.

— Аз пък си помислих, че ти можеш да им предложиш някои удоволствия.

Насядалите около масата миньори се разсмяха, а Сташ се намръщи.

— Знаеш какво имам предвид, друже.

— Разбира се. Ние всички знаем. Съветвам те обаче през следващите няколко смени да си затваряш устата и да слушаш внимателно. Все още не сме разбрали какво искат драките от нас, нито какво възнамеряват да направят. Малко предпазливост няма да ни е излишна.

Богс захвърли салфетката на масата.

— Аз също те съветвам по-малко да говориш и повече да слушаш, Сташ. Тази сутрин ще дойде новият бригадир да ни направи инструктаж, преди да ни разпределят на групи. Ако норцитът е толкова

ценен за тях, защо, по дяволите, им беше нужно да разрушават мините?

Усетил, че всички са срещу него, Сташ сви рамене и изгледа ядосано Джек.

— Добре, аз ще си затварям устата, а ти ще се правиш на благородния Рицар, така ли? Не съм от хората, които да не разбират от намеци — след тези думи потъна в мрачно мълчание.

Джек отказа, когато Богс му предложи пакет със стимулираща дъвка, но останалите приеха с удоволствие. Голото теме на Богс лъщеше на светлината на лампите, покрито само отстрани с оредяла коса. Космите, които стърчаха от ушите му, се движеха енергично, докато дъвчеше. Джек се замисли, че вероятно този навик е присъщ на всеки остаряващ и губещ сили миньор — как иначе да се пребориш сутрин с болките в ставите и мускулите и да започнеш отново деня?

Изведнъж в помещението нахлу странна миризма и Джек почувства, че ръцете му изстиват. Познаваше този мирис. Скочи на крака още преди вратата да се отвори. На прага застана новият бригадир.

Перез зяпна от почуда.

— Исусе! — възкликна и мургавата му кожа побледня.

Бригадирът спря на няколко крачки от вратата. Джек едва сега забеляза, че устата му е пресъхнала напълно.

— Аз бъде капитан К'рок. Аз бъде от Милос, храбър и прочут войн, който спасил своята планета от завоеватели драки. Аз воювал дълго и упорито и спечелил това признание. Сега аз ще командва вас — милосецът оголи дългите си зъби и ги изгледа един по един.

Висок и плещест, целият покрит с гъста козина, която наподобяваше вълната на овцете, брадатият хуманоид ги разглеждаше от високо. Тъмната му козина беше посивяла, показвайки възрастта му, и докато го разглеждаше, Джек си помисли, че вижда пред себе си оживял кошмар. Беше чувал, че понякога драките приемат в редиците си победени врагове, особено такива, които са ги впечатлили със способностите си. По принцип милосите бяха измамно и предателско племе, а този тук, за да постигне подобно признание, най-вероятно далеч надминаваше по злоба и жестокост дори своите сънародници. Зачуди се как ли драките го държат под контрол.

Сякаш доловил враждебното отношение, К'рок отстъпи встрани и пропусна онзи, който го следваше.

— И за да не мисли, че може да ме атакува, когато не съм внимавал, това е мой телохранител.

През вратата подаде глава гущероподобно чудовище, окачило на врата си огърлица от ярки камъни и въоръжено е дълги, закривени нокти.

Джек се опита да преглътне и не успя. Богс зяпна, без да обръща внимание на стичащата се по челюстта му слюнка.

— Боже всемогъщи, какво е това?

Милосецът погледна към Богс и се захили.

— Това е берсеркер, човеко. Легендарен воин гущер от моя родна планета. Зъл кучи син.

Джек започна да трепери неудържимо.

А милосецът продължаваше да обяснява:

— Той израства от яйце, което снася в мъртва плът. Понякога в жива също. Човешка плът храни яйце много добре. Ако някой от вас бъде непослушен, може би позволя на мой берсеркер снесе яйце в него. Винаги ще ми бъде от полза друг берсеркер.

В далечния ъгъл някой започна да повръща. Възкиселата миризма се смеси с вонята на милосеца и неговия берсеркер.

Милосецът се ухили.

— А сега ще ви каже какво очаква от вас командир Талтос.

Джек почти не го чуваше. Трябваше да полага огромни усилия, за да овладее треперенето на тялото си. Опря ръце в бедрата си и започна да диша бавно и равномерно, като се стараяше да изхвърля навън страха и ужаса при всяко издишване. Но не можеше да овладее паниката. Ето в какво щеше да се превърне, ако продължаваше да живее с фантом!

17.

Джек каза на другите, че трябва да скрие бойния костюм от милосеца, който без съмнение щеше да го познае и да се досети, че е въоръжен, и те приеха обяснението му. Сташ изглежда реши, че това е сигурен признак за присъединяването на Джек към подготвяното въстание срещу драките. Талтос, който не беше ветеран от Пясъчните войни, нямаше да познае костюма, но К'рок не би го пропуснал — нищо чудно неговият берсеркер да се бе излюпил в подобен инкубатор.

Джек работи три цели дни на двойни смени, преди К'рок да му разреши да се свърже с Амбър, но като цяло милосецът се оказа справедлив началник. Бяха му заповядали да разчисти мините и той си даваше сметка, че подчинените му ще работят далеч по-добре, ако им позволи известна свобода и им вдъхна надежда. Обещанието бе, че ще ги пуснат да заминат от Лазертаун веднага щом драките се изтеглят.

Но освен морков, имаше и пръчка. К'рок имаше навика да пуска из тунелите дребни гризачи, които берсеркерът преследваше и с които се хранеше. Типично за гущерите, той ядеше доста малко, но дори тези демонстрации бяха достатъчни, за да държат миньорите в подчинение.

При първата подобна сцена Богс видимо потрепери, а Сташ отбеляза далеч по-прагматично:

— Напомня ми, хора, за едно приятелче, с което работех някога. Имаше голям аквариум и вътре отглеждаше голяма и свирепа риба. Хранеше я с малки рибки и гледаше как ги гони, а те се гърчат от ужас. Та такива ми ти работи.

Изкъпан и изтощен, Джек се бе настанил пред видеофона, с каквито бяха оборудвани офицерските спални. Чу се тих звън и на екрана се показа Амбър.

— Джек! Какво става? Добре ли си? Изглеждаш блед.

— Нищо ми няма. Претрепват ни от работа. От друга страна, увеличиха хранителния порцион и договорите ще бъдат прекратени веднага щом се изтеглят.

Тя се намуси.

— А аз си мислех, че сме те измъкнали.

Джек сви рамене.

— По-добре от това, което стана с губернатора.

— Зная. Чух за смъртта ѝ. Изпекли я направо в кабинета ѝ, въпреки че според някои слухове тя го е направила сама. — Амбър завъртя многозначително очи.

Джек не се сдържа и се разсмя.

— Как е свети Колин?

— Потънал е до гуша в преговори. Опитва се да убеди драките да му разрешат разкопки в находището. Той... — последваха кратки смущения и образът на Амбър се изгуби за миг. — Цензурират ме — обясни тя.

Джек разбра. Линията се подслушваше. Предаването се заглушаваше на нежеланите места.

— Искам да си добро момиче — рече той. — Драките се държат с нас нормално.

— Хубаво. Как е фантом?

— Кой? — попита объркано Джек.

— Фантом — повтори тя. — Джек...

— Не сега — прекъсна я той. — Тези двойни смени ужасно ме изтощават. Трябва да си почина.

Тя премигна, но изглежда разбра, че не желае да говорят за костюма, и кимна.

— Добре, гледай да се напиш. Ясно?

— Обещавам. К'рок може да е милосец, но е добър началник. — Той изключи, преди още Амбър да започне да го разпитва. Надяваше се, че ще схване какво ѝ е казал. Знаеше, че има достатъчно здрав разум и умее да се пази — беше се научила на улицата. Въпросът сега бе той да се опази.

Когато се върна в спалното, цареше тишина. Дори Богс и Сташ бяха престанали да играят на карти и сега хъркаха, напълно изтощени. Изтегна се в леглото си.

Костюмът лежеше кротко. Босият крак на Джек докосна флексобрънките и в същия миг фантом се пробуди.

„Ще ме обличаш ли, господарю?“

„Не“ — отвърна мислено Джек и побърза да си дръпне крака.

„Свободен. Искам да воювам за свободата.“

„Не.“

„Аз ще те пазя.“

„Не“ — повтори Джек и се обърна на другата страна.

„Носи ме, господарю. Ние трябва да идем...“

„Да идем?“ — Джек се почеса по главата. Не можеше да накара фантом да замълчи. А той настояваше да идат някъде. Но къде?

„Викам...“

Джек пое дъх и опита да се овладее. Затвори очи и подхвана серия от мислени команди, до които не беше прибегвал от месеци и на които го бяха учили по време на подготовката за Рицар. Постепенно хватката на фантом взе да отслабва и накрая той изчезна напълно.

Джек заспа. Но в крайчеца на съзнанието му нещо продължаваше да потръпва. Зов, който молеше за отговор.

— Снощи са изгубили още един човек от Първа група — съобщи му шепнешком Перез.

— Беглец?

— Не. Казват, че го е застигнала спящата болест. Казват — той сниши още глас и се озърна, — че мнозина от тях загинали, когато обстрелвали купола. Страхотна паника настанала.

Бейли и Рон го изгледаха мрачно и отново се наведоха над закуските си.

— Перез, всеки ще изпадне в паника, когато го обстрелват — отвърна Джек.

— Не, човече. Казват...

— Аз пък казвам, че Втора група тази сутрин закъснява — намеси се К'рок, застанал на вратата.

— Да, сър. — Всички се надигнаха и забързаха към съседното помещение, където бяха скафандрите.

Докато минаваше покрай милосеца, Джек се стараеше да не поглежда към стърчащия зад него берсеркер. К'рок държеше в ръка един от малките гризачи и го поклащаше леко, а телохраниелят не сваляше от животинката хипнотизиран поглед.

Джек извърна глава, осъзнавайки, че дребният гризач скоро ще бъде превърнат в окървавени останки.

Милосецът забеляза отвращението му и се изсмя злобно.

— Виждам, че изпитваш здравословно уважение към мой берсеркер, а, Сторм?

— Наблюдението ти е правилно.

— Защо страх? — попита милосецът и закричи редом с него. — Чух ти нещо като герой и спасил Втора група. Така разправят.

— Преувеличават — отвърна Джек. Посегна към окачения скафандър. — Ами ти? С какво те спечелиха драките?

— Ах. Ти чувал за Пясъчни войни? Твърде млад да знае за тях. Тогава сигурно бил още хлапе.

— Баща ми е загинал на Дорман.

— Ах. Аз бил се дълго и упорито на Милос.

— И как се чувстваш сега, когато си един от последните? — попита Джек. Гласът му се бе променил, но К'рок не забелязваше. Той вдигна рамене.

— Вярно, че сме малко. Но сега имам спътница в живота. Скоро ще започнем всичко отначало. Не като берсеркерите. Те... как се казва? Регенерират. Понякога им достатъчно даже само късче кожа.

— Мислех, че снасят яйца.

— Понякога. Понякога необходимо да се избият всички берсеркери. Убий или те убиват, нали?

Джек премигна. Ръката му потреперваше едва забележимо, докато разкопчаваше скафандъра. Парченце кожа. Регенерация. Спомни си Милос. Регенерация на паразитиращ ембрион, който...

Богс застана между двамата и измери с очи милосеца. Сетне кимна към животинката.

— Нали не смяташ да я пускаш тук?

— Не, не, човеко. Може би не. Може да я пусна в някой от ваши скафандри и оставя берсеркера подгони я? — К'рок избухна в оглушителен смях и се отдалечи, следван от своя телохранител.

Богс се обърна и викна на Джек.

— Накарай тези мързеливци да се размърдат! Не бива да закъсняваме заради тях.

Докато Богс мърмореше, Джек погледна крадешком К'рок. Чувстваше се като удавник, когото току-що са измъкнали на брега. Не обичаше, когато К'рок заплашваше хората. Освен това имаше чувството, че милосецът неслучайно го бе заговорил за войните.

Свети Колин крачеше из стаята, с приведени от умора рамене. С дълбока въздишка се отпусна в креслото. Амбър мина зад него, положи ръце на раменете на Скиталеца и започна да го разтрива. Беше обезпокоена заради изтощението и обезсърчението му, а и възрастта си казваше думата. Свещеникът бе станал скъп за сърцето ѝ, също като Джек, и тя вече се питаше какво ще прави, когато дойде време всеки от тях да тръгне по свой път.

Скиталецът се пресегна и я потупа по ръката.

— Знаеш как да ме успокоиш, мило момиче.

— На Джек винаги добре му действа, когато го разтривам — отвърна тя.

— Чу ли се с него?

— Не. Сигурно пак е на двойна смяна.

— Хъммм. — Колин стана и си свали расото. Отдолу носеше комбинезон. — Говори се, че миньорите се топели като сняг. Последната група работници били събрани насила...

— Така ли?

— Ами да. Събират ги къде ли не. Имало много жертви в Първа група.

— Какви жертви?

— Едва ли става въпрос само за миньорски злополуки. Ти не си ли чула нещо необичайно, Амбър? Някакви слухове?

— Аз ли?

Той не сваляше втренчен поглед от нея и лицето ѝ поруменя.

— Вярно е, че ме бива да научавам това-онова.

— Казвай каквото знаеш.

— Не е нещо особено. Стават разни работи, но хората отбягват да говорят за тях. Появявали се странни психози, доколкото можах да разбера. Но пък мнозина обичат да се плашат с демони.

— Не и когато става въпрос за Първа група и находището.

— Така ли? — изгледа го Амбър.

— Да, доколкото успях да науча. Това би могло да обясни защо драките не ни пускат да излизаме, играят си с нас, а и защо Франкен, мир на праха ѝ, ни задържаше месеци наред.

— Каква може да е причината?

— Един Господ знае. Ето защо е толкова важно да успеем да стигнем там. Трябва да зная какво става.

— Ей! Само не мисли да излизаш отвън.

Колин се разсмя.

— Не се тревожи за мен, скъпа моя. Може да съм малко вманиачен на тази тема, но не съм безразсъден. Искам обаче да знаеш, и нека това си остане между нас, че възнамерявам да предприема някои стъпки, които няма да се поправят на Талтос. Осигурих си и съучастник от Втора група, който може би ще успее да им отвлече вниманието, когато настъпи моментът.

Амбър се опита да отвърне на усмивката му, но сърцето ѝ бе стиснато от ледени пръсти.

Джек сънуваше, че той и фантом стоят под огромно дърво, забулено в златисто сияние, и гледат към река, която никога преди това не са виждали. Хълмовете също са непознати, ярко контрастират с цвета на небето, някои от тях с остри върхове. Фантом го държи за пъхнатата в ръкавица ръка и му говори.

— Трябва да ида, Джек.

— Къде?

— Там долу. Чувам зова му и зная, че трябва да ида.

Джек поглежда към долината и мрачните подножия на планинските върхове.

— Защо?

— Това е по-силно от мен. Трябва да ида, Джек. Вие двамата с Амбър също трябва да дойдете с мен. Нищо друго няма значение.

Нищо друго няма значение. Нищо друго няма значение. Ослепителнобелият костюм поема напред, теглейки го неумолимо със себе си. Джек опитва да се съпротивлява, но не може да мери силите си с тези на костюма. Обръща се и посяга към сенките зад него.

— Амбър!

Тя е там, улавя ръката му и двамата заедно се опитват да задържат фантом. Но усилията им са напразни. Костюмът ги повлича със себе си, сякаш изтръгва дърво с корените, и те знаят, че са обречени, играчки на волята на фантом.

Джек се надигна рязко, задъхан, изпотен, и усети, че някой е положил ръка на рамото му.

— Спокойно, друже. Винаги спиш много леко.

Джек се озърна. Беше около полунощ.

— Защо си буден, Сташ?

— Не съм само аз. Дойдох да те събудя. Време е.

Едва сега забеляза силуетите на останалите миньори, които се обличаха.

— Какво става?

— Малка изненада за нашите приятели насекомите.

Богс се наведе към него.

— Хайде, Джек. Слагай си костюма. Имаме нужда от теб.

По дяволите. Думите заседнаха в гърлото на Джек. Сигурно щяха да се опитат да си проправят път през някоя от галериите и да се доберат до лазерните оръдия. Ако успеят, намиращият се на орбита дракски кораб щеше да е първата им цел.

— Всички ли участват?

— Или всички, или никой. Това е единственият начин, друже.

Джек се озърна. През се бе облякъл и стоеше на пост до вратата, откъдето можеха да се появят К'рок и берсеркерът. Доби и Рон също се обличаха и Джек едва сега забеляза, че са внесли скафандрите в спалното. Бил, Мани и Богс бяха изправили бойния костюм и го очакваха да стане, за да му помогнат.

— Батериите...

— Заредени са догоре. Знам си работата — рече Сташ. Сетне се наведе към него и добави: — Не ми казвай, че един от любимите защитници на императора няма да се бие за свободата.

Не беше в това въпросът. Джек извърна поглед към костюма, твърде изплашен, за да го докосне. Все още не бе имал нито време, нито сили да извади подплатата, а кожата му настръхваше при мисълта за допира до нея. Ами ако берсеркерът не е там? Ако се спотайва някъде между флексобрънките и започне да го яде веднага щом Джек реши, че всичко е наред?

— Нямаме време за губене — прошепна напрегнато Богс.

Не можеше да ги остави да тръгнат на явна смърт.

— Добре — надигна се Джек и започна да се облича.

Фантом вече знаеше. Едва успяваше да сдържи нетърпението си.
„Време е, господарю.“

„Точно така, кръвожадни нещастнико.“

Богс му подаде шлема.

— Нали знаеш какво ще направим?

— Имам известна представа. Ами К'рок и берсеркерът?

— Ти ще се справиш с тях.

Джек беше доволен, че Богс не може да види изражението му в сумрака.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промълви глухо той. — Но виж, бих могъл да прикрия изтеглянето ви и да ги задържа, доколкото мога. Става ли?

— Повече не бих могъл и да искам — Богс го шляпна по шлема и отиде да си облече скафандъра.

„Живей, сражавай се, живей“ — пееше фантом.

— Млъквай, фантом! — прошепна Джек. Най-напред провери дали са заредени оръжията.

Амбър се пробуди внезапно от нечия ръка, опряна на устните ѝ. Отвори очи и позна Колин.

— Време е.

— За какво? — тя се надигна в леглото и едва сега забеляза, че Скиталеца е облечен.

— За диверсията, за която ти споменах. Съвсем скоро за драките ще стане доста напечено. Ленска е осигурил транспорта, намерил е глайдер и е въвел координатите на находището и управляващата програма. Сега или никога, както казват.

— А какво ще стане... — млъкна наред дума.

Той я целуна бащински по челото.

— Ти умееш да се грижиш за себе си, ако се наложи, и същото важи и за Джек. Ще ми се да не забравяш правилата на християнското поведение, които се опитвам да ти внуша от известно време.

— Аз... ще се постарая — отвърна тихо Амбър. Беше ѝ трудно да говори, нещо сякаш я душеше. — Какво... трябва да правя сега?

— Да чакаш и да се молиш, нищо повече. Вярваш ли в Бог?

Какво да отвърне на този въпрос, след като вярваше само в себе си и в Джек. Взря се в кафявите му очи — способни да обичат и да изпепеляват.

— Понякога.

— В съдбата поне?

— В късмета.

— Както го наречеш. Добре, моли се на късмета, който ни е събрал в този момент и на това място. И никога не се съмнявай, че е било преднамерено. — Колин се изправи и излезе, следван от своя верен помощник.

„О, Джек — помисли си Амбър. — Какво ще стане сега?“

18.

Докато крачеха по слабо осветения коридор, Джек си припомняше всички неща, които бе искал да направи, но не му бе стигнало времето. Никога не се бе чувствал по този начин преди началото на битка и това го безпокоеше, ала не можеше да спре нижестите се една след друга мисли. Така и не бяха успели да открият тялото на Фрици, нито на него му се бе удадала възможност да потърси Гейл и да ѝ разкаже за изчезването на баща ѝ. Не можа да каже и на Амбър колко много означава за него... да ѝ разкрие чувствата, които от известно време го владееха. Беше я целунал веднъж, само веднъж, преди много време — първата им целувка. Би искал да я целува още, да я прегръща, да чувства до себе си топлото ѝ тяло.

Крайно неподходящи мисли за началото на една малка война.

„Пусни ме да се разправа с тях.“

— Още не — отвърна Джек. — Тези пред нас са приятели. — Вълната от чувства, която постепенно го заливаше, завладяваше не само ума му, но и пробуждаше мъчителни спазми в тялото. Като се изключеха Джек и Амбър, дали съществото можеше да различава приятел от враг? Ужасяващото чудовище, което К'рок бе взел за свой телохранител, изглежда нямаше никакви свои мисли.

Само при мисълта през какво трябва да е преминал К'рок, за да отгледа берсеркера, Джек почувства как по гърба му пробягват хладни тръпки. Интересно как ли милосецът бе успял да го опитоми? Почувства неволно уважение към техния нов бригадир.

На предния екран на костюма се появи размътено изображение, което се спускаше право към тях по един страничен коридор. Богс, Сташ и останалите почти бяха стигнали външния шлюз. Джек погледна отново екрана. Две премигващи точки, неясна, зловеща заплаха.

— Богс.

— Да, Джек?

— Появиха се посрещачи. Ще можеш ли да взривиш шлюза?

Той забеляза, че миньорите се отдръпват, сетне блесна белият пламък на кислород. Лицевото стъкло леко потъмня, за да филтрира светлината.

— Готово. Следващата стая е арсенал на полицаите. Там ще вземем оръжие.

— В такъв случай аз ще изостана. През следващите десетина минути ще бъда зает. А вие внимавайте. — Джек се извърна и зае позиция от едната страна на коридора, почти сигурен, че му предстои среща с милосеца и неговия берсеркер. Костюмът едва ли можеше да се окаже сигурна защита срещу чудовището. Беше виждал на Милос разкъсани бойни костюми. Най-важното е да не му позволявам да ме доближи, рече си Джек.

Стреля веднага щом зад ъгъла се появи нечия сянка, видя как К'рок вдига пред себе си щита и успя да зърне, че е облечен в ендуриева броня. За миг дори съгледа учуденото изражение на лицето му.

— Кой бъдеш ти? — прокълтя гласът му в тунела. В този миг зад него се издигна високото туловище на берсеркера.

Джек си даваше сметка, че може би ще трябва да срути тунела, за да спре милосеца. Разполагаше с достатъчни запаси от енергия, въпреки че щеше да се чувства по-добре, ако носеше на гърба си добавъчна акумулаторна раница.

— Аха. Аз виждал и преди такива като теб. Трябваше да стриеш вас в прахта, за да получи мой свят заслужен отдых. Той втренчи поглед в Джек. — Ти не беше ли един от миньори? Да, така, струва ми се. Още отпърво усетил, че си различен. Джек, така се казвал?

Джек стреля встрани, към стената на тунела и рикошетът обля К'рок с разсеяни лъчи. Милосецът отскочи назад и изръмжа яростно, но успя да се прикрие зад норцитовия щит. С все още димяща козина, К'рок надзърна предпазливо над щита. Стреля на свой ред и Джек потръпна, когато костюмът му пое енергията на изстрела. Дори не усети топлината. Зачуди се на какво разстояние са успели да се отдалечат Богс и другите.

Но не му остана много време да разсъждава над този въпрос, тъй като К'рок стреля повторно и даде знак на своя телохранител. Берсеркерът се хвърли напред. Действайки почти рефлекторно, Джек задейства реактивните двигатели и се издигна нагоре, а чудовището

профуча под него и продължи по инерция към отсрещната стена на коридора. Преди да се спусне, Джек отново стреля по К'рок.

Милосецът се озъби.

— Май ние с теб някога били братя по оръжие, а, Джек? А сега ти се пита защо аз воюва на дракска страна.

Джек вече знаеше отговора.

— Защото това е бил единственият начин да си спасиш кожата.

— Да. Позна. Сега обаче воюва, за да оцелее мой народ.

— В такъв случай отстрани се от пътя ми. Пусни ме да мина. Не искам да ставам твой палач.

Джек се озърна. Берсеркерът продължаваше да лежи на пода, след като се бе ударил силно в отсрещната стена. Но се намираше в тила му и това го правеше още по-опасен.

К'рок поклати глава.

— Трябва да се бия, доминионски рицарю. Мои офицери поискали от мен на всяка цена да оцелея. Ти разбира? А има и още. Тук, на тази мъртва планета спотайва се древна тайна. Заради мой народ аз ще ида там и ще я разкрия.

— Тайна? Джек впи поглед в милосеца. С крайчеца на окото си забеляза, че берсеркерът помръдва.

— Има закопано нещо под скалите — нещо, от което мои офицери силно заинтересувани. Какво може да бъде? Защо е тук? Аз също се питам. И заради това любопитство решил да види.

— Ще ти трябва доста голям скафандър — отбеляза Джек като се досети, че милосецът говори за находището. Какво за Бога, се криеше там?

К'рок му се озъби отново.

— Значи ти също знае за него? Ето какво ще те попитам съbrate. Ти носиш броня от Пясъчни войни. Аз участвал там може би дори познавал теб, макар да не разбира твоя младост. Драки отнели твой дом и мой също. Превърнали всичко в пясък. Защо? Оцеляване. Няма млади, няма народ. В този случай драки като теб и мен. Те храбри войни. Търговци на смърт. Никой, нито аз, нито ти, може спре тях, докато те не решат сами да спрат.

Задните камери показваха, че берсеркерът се размърдва. Още ли е замаян, или вече се приготвя за скок? Не биваше да слуша К'рок, но

онова, за което бе заговорил, го интересуваше твърде много. Може би защото милосецът си задаваше същите въпроси, които и Джек.

— Та кажи ми едно — продължаваше К'рок, чийто глас звучеше като дружелюбно ръмжене. Той свали лекичко норцитовия щит. — Какво накарало теб и мен да зареже роден дом? Драки. По-големи, по-добри войни. А защо драки търси други планети, където да размножава се? — Погледът му не слизаше от лицето на Джек. — По-големи, по-добри войни. Въпрос сега — какво заровено отвън, там? Може би някой войн, от който драки се страхува? Те искат да знаят. Аз също. Драки бои се от него, значи аз още повече. Но когато трябва да се бие, винаги е добре да познава противник.

Джек нямаше време да отговори, защото берсеркерът изръмжа и се нахвърли върху него, като го удари между лопатките и огъна бронята напред. К'рок извика:

— Сега аз си тръгва, Джек. А на теб желае добра съдба. Милосецът се обърна и изчезна назад по коридора.

Джек бе твърде зает, за да му обърне внимание. Огромното чудовище го притискаше в яките си обятия. Джек усети, че се накланя — берсеркерът изглежда възнамеряваше да го блъсне в земята.

„Разкъсай го на парчета, господарю.“

— По дяволите — тросна се Джек. — Какво, за Бога, си мислиш, че прави с мен? — Включи реактивните двигатели и тласна назад берсеркера, като го събори по гръб. Дватамата се стовариха с грохот на земята. От удара пред очите на Джек заплуваха черни кръгове. Зъбите му изтракаха звучно.

Претърколи се, вдигна крак и го стовари върху муцуната на берсеркера, смачквайки зейналата, алена паст. Но гуцърът само извишия, освободи главата си и отново посегна към него.

За кратък миг Джек бе завладян от мисълта, че няма да успее да спре чудовището и че фантом е негов брат. Ала мисълта, че могат да го превърнат в нещо подобно, му придаде допълнителни сили. В душата му се смесваха неистов гняв и напирещ страх от жестоката участ. Чу ужасен вик, който отекваше вътре в главата му.

С последни сили Джек успя да освободи ръкавицата си и стреля право в челюстта на берсеркера. Докато оттам бликаше фонтан от кръв и разкъсана плът, той се изтърколи встрани от огромното туловище.

Сигурно щеше да рухне на земята, ако не го бяха задържали флексобрънките. Тялото му трепереше. Боляха го всички мускули. Може би беше получил вътрешни увреждания при тежкото падане. Или си бе счупил ребра. Пое си предпазливо въздух.

Богс. Сташ. Бейли. Останалите от Втора група, които го очакваха някъде там, за да щурмуват лазерните оръдия. Дори и в скафандрите на полицаите да имаше вградени оръжия, неговите бяха по-мощни. Очакваха един доминионски Рицар да им помогне да си възвърнат свободата.

К'рок също бе тръгнал нанякъде — може би към находището. Джек облиза устни и задейства костюма, преминавайки в бяг. Все още не беше приключил.

А вътре в главата му фантом бе потънал в мрачно и печално мълчание.

19.

Амбър се беше свила на стола до прозореца в хотелската стая, когато вратата се отвори рязко и запъхтяният, съпротивляващ се Свети Колин бе тласнат вътре от един дракски войник. Тя скочи и изтича при свещеника, който се надигаше от пода.

Вратата на стаята продължаваше да зее отворена. Амбър заплаши с юмрук огромния пазач, който ѝ се озъби в отговор. Сетне изчезна, а на негово място се появи друга едра фигура.

Колин се изправи и приседна на леглото.

— Нищо ми няма — увери я той.

— Аз съм К'рок — представи се влезият. — Командир Талтос бе повикан на кораба. Имаш късмет, Скиталецо, че те открих аз, а не той.

Амбър вдигна поглед към рунтавия хуманоид, който се издигаше над тях като великан. Дали това бе милосецът от мините? Щом е тук, какво ли ставаше там? И какво се е случило с Джек?

Колин си разтриваше врата.

— Какво стана? — попита го тя. Изведнъж съжали, задето си бе изгубила оръжието на Уилинг.

— Миньорите са завзели лазерните оръдия. Избухнало е сражение, но драките го губят. Двамата с Ленска не можахме да стигнем до глайдера.

— Той къде е?

Лицето на Колин се изкриви мъчително.

— О, не — Амбър почувства, че гърлото ѝ се свива. — Какво искате от нас? Нищо няма да спечелите, ако ни вземете за заложници.

— Може би няма. — Милосецът се приближи до прозореца. — Твоят глайдер, Скиталецо, бе унищожен заедно с помощника ти. Но ти знае къде иска да иде... а аз се нуждая от информация.

— Координатите на находището?

Амбър почувства, че Колин застива неподвижно. Тя стисна ръката му.

— Не му казвай, Колин. Не си длъжен да го правиш. Джек или е мъртъв, или може да се погрижи за себе си.

— Джек? — Масивната глава на К'рок трепна, или от изненада, или от уважение. — Вие познава този Рицар?

— Да.

— Не казвай нищо повече, Амбър.

Тя впи поглед в милосеца. Беше ѝ останало само едно оръжие, това, което криеше дълбоко в ума си, и тя се приготви да го използва.

Той вдигна ръкавица и я посочи.

— Ти също войн, макар и малък.

Амбър го погледна изненадано и се поколеба. Колин продължаваше да стиска ръката ѝ.

Милосецът продължи:

— За мой народ има само едно бъдеще вече. Трябва да намеря находището. Дайте ми информацията, която искам.

— Защо? Какво ще правиш там?

В мечешките му очи блеснаха пламъчета.

— Ти, Скитацело, искаш да разкопаеш. Талтос е готов да рискува война с Доминиона, за да открие какво има там. Хората от Лазертаун губят живота си заради находището. Какво обвързва всички нас с него? Трябва да узная, заради мой народ. Заради Милос, такъв, какъвто никога вече няма да бъде, заради Милос, какъвто се надявам да стане някой ден.

Амбър усети, че ръката на Колин се отпуска.

— Прав бях, Бога ми. Има нещо мистериозно в онова находище. — Сетне се обърна към К'рок. — Нали няма да повредиш находката?

— Може би няма. Може би да. Но ти трябва да ми кажеш къде да отида.

— Не, не ме разбираш. Става въпрос за моята религия, милосецо. Не мога да ти позволя да идеш там — за да го разрушиш.

Амбър си пое дъх, без да сваля очи от милосеца. Той ги разглеждаше намръщено.

Колин се изправи ненадейно.

— Вземи ме с теб. Да идем двамата и да видим какво има там.

— Колин!

— Ти не се меси, Амбър!

— Но той може... може да те убие и да те остави там, стига да поиска.

По-бърз, отколкото всеки от тях би могъл да си представи, К'рок протегна ръка, избута Колин встрани, сграбчи Амбър за шията и я повдигна така, че краката ѝ се люшнаха във въздуха. Тя започна да се задушава, мъчително опитваше да си поеме въздух. Насочи цялата си мислена енергия срещу него, но нищо не се случи.

Милосецът я разтърси. Тялото ѝ подскочи като на кукла.

— Малък войн би трябвало да знае, че не всички оръжия вършат еднаква работа.

— За какво говори този? Пусни я, К'рок. Пусни я!

— Ти ще ми кажеш каквото искам да знам.

Колин изтича до бюрото и взе лист и писалка. Амбър събираше сили за нов удар.

— Още десет градуса и си осигуряваме пряко попадение гласът на Доби се извиси нагоре.

— Тихо, друже, нарушаваш ми концентрацията.

Джек отстъпи към подножието на лазерното оръдие. Индикаторите му бяха слезли докъм средата и усещаше, че дишането му става все по-затруднено. Местността бе неравна и сивкава, тук-там се виждаха труповете на избитите драки и няколко човешки.

— Не мога да издържа още дълго. Насочете това нещо и стреляйте!

Богс приклепна до Джек.

— Вече няма да ми викат татенце — въздъхна той.

— Така е — кимна Джек, без да сваля поглед от монитора за далечно сканиране. — Но ако не успеят да видят сметката на кораба, преди да се върне, никой от нас няма да се радва още дълго на името си.

Сташ извика нещо. Джек забеляза някакво движение край един от бункерите, изградени от драките.

— Залегни!

Той стреля и успя да поразии онзи, който бе хвърлил по тях гранатата, но самата граната се удари наблизо и експлодира. Далеч по-смъртоносни от шрапнелите ѝ бяха звуковите вълни от взрива. Джек се

олюля и едва не падна, а зад гърба му Богс се претърколи и тупна. Когато се съвзе, Джек се надвеси над него и почти веднага дочу съскането на изтичащ въздух. Джек откри пробива, насочи към него тънък лъч от малкото си пръстче и го затвори.

В отговор чу мъчителни стенания.

— Изгубих малко въздух, Джек.

— Зная. При първа възможност ще трябва да се прибереш някъде на закрито.

— Помогни ми да се изправа.

Джек му подаде ръка. Отгоре Сташ им махаше от платформата.

— Ела да ми помогнеш, друже. Доби изгуби съзнание.

— Не се безпокой, човече, ще се оправи — обади се Перез. Богс доуцука до пулта за управление и се надвеси над него. Джек отново провери данните от монитора.

— По дяволите. Идват.

— Още по-добре — ухили се Сташ. — Защото този път ще ми бъдат в обхвата.

Лазерното оръдие промени едва забележимо посоката си.

— Огън! — извика Сташ и всички се наведоха, за да се прикрият от ослепителното сияние. Само Джек остана да гледа към небето, откъдето ненадейно се бе появил дракският кораб.

Едва се сдържа да не извика, защото този път изстрелът попадна право в целта. Корабът се разтърси, смени посоката си и продължи, издавайки ужасяващ рев и следван от огнени пламъци и пушек.

— Мили Боже! — ухили се Сташ. — Ударих го.

Джек забеляза някакво движение на екрана. Вдигна ръкавица.

— Струва ми се, че пристигат подкрепления.

И наистина, откъм купола се приближаваха десетина полицейски глайдери, които веднага откриха огън по разпръснатите из полето драки.

Рон помогна на Доби да се изправи. Двамата замахаха с ръце на приближаващите се полицаи. Глайдерите спряха край тях, хората наскачаха и започнаха да се прегръщат с миньорите.

Само Джек забеляза на хоризонта дракския кораб, който се готвеше за нова атака.

— Размърдайте се! — предупреди ги по радиостанцията. — Преместете оръдието върху някой от глайдерите и да се махаме оттук.

Приберете го в купола, преди да са го разрушили!

Празненството секна. Хората замръзнаха, вдигнали погледи към назъбения хоризонт, сетне изведнъж трескаво се разбързаха. Разкачиха подвижната основа на лазерното оръдие, използвайки всякакви подръчни средства и инструменти. Смятаха да го пренесат във вътрешността на купола, надявайки се, че там драките няма да посмеят да ги атакуват.

— Хайде, по-бързо!

Действайки като отдавна подготвен екип, те поставиха оръдието на един от глайдерите. Машината хлътна надолу и реактивните ѝ двигатели завиха, увеличавайки мощността си, за да компенсират голямата тежест. Джек махна на миньорите.

— Изчезвайте, мътните ви взели! Глайдерите няма да поберат всички ни!

Всички побягнаха към купола. Джек ги изпроводи с поглед. Въпреки че костюмът му все още бе зареден, той осъзнаваше, че не може да ги последва. Въздухът проникваше на пресекулки в гърдите му, почувства солен вкус в устата и се досети, че е кръв.

Недалеч тъмнееше отворът на куполния шлюз и той видя, как през него преминават един по един глайдерите, включително и този с оръдието. Последваха ги Богс, Бейли и дори Перез. Тъкмо когато и последният от скафандрите се изгуби вътре, забеляза приближаващия се дракски кораб и се хвърли на земята.

Имаше чувството, че корабът е увиснал над него като черна смърт, а микрофоните на костюма улавяха рева на двигателите.

След малко корабът отлетя, оставяйки невредими купола и шлюза.

Джек се надигна и затича към шлюза, но когато приближи, вратата вече се затваряше.

— Пуснете ме! — извика и размаха ръце.

Но в отговор чу само пукота на ефира. Сви ръката си в юмрук и заблъска по вратата. Никой не му отвори.

Джек насочи пръст към вратата, но спря, забелязал отражението си в якия ѝ норцитов щит. Падна на колене, твърде изтощен, за да се бори повече.

20.

„Джек. Стани, Джек.“

Болка. Ужасна и нетърпима. И му беше студено, нещо, което почти никога преди не му се бе случвало в костюма. Тъкмо за това носеше подплатата, за да попива потта, която се стичаше по голата му кожа. Ала сега подплатата бе залепнала за гърба му, а той лежеше по очи в прахта и трепереше.

„Хайде, Джек. Трябва да станеш.“

Изви се лекичко в костюма, сетне го накара да се обърне така, че да може да се изправи. Цялото му тяло протестираше с остри, раздиращи болки, които го принудиха да застане. Беше понесъл твърде много удари. Едва ли беше в състояние да поеме още.

„Можеш, господарю. Хайде, ставай, ще закъснеем.“

Джек едва сега осъзна с кого разговаря и се сви уплашено. Берсеркерът. Същият като онзи, когото бе убил в мините. Готов в някой от близките дни да се нахрани с плътта му и да се превърне в... машина за убиване.

„Не... господарю.“

— Не го отричай. Не можеш да го отречеш. Ти сам го видя — с моите очи. — Джек се облегна на стената на купола. Сви ръкавица в юмрук и заблъска по вратата. Видя, че камерата за външно наблюдение бе изгорена. Не можеха да го видят, нямаше начин да се досетят, че е тук. Разтърси глава, опитвайки се да си проясни мислите.

„Позволи ми да ти помогна, господарю.“

Джек замръзна. Усещаше как чуждото присъствие се разраства, протягайки невидими пипала към тялото му. Отвърна с гневен тласък, принуждавайки го да се прибере там, откъдето се бе появило.

— Остави ме на мира. Ще ме имаш, когато умра, не по-рано. — Отдалечи се бавно от вратата. Би могъл да заобиколи купола. Знаеше, че има и други шлюзове, други входове. Все щеше да намери някой, който да не е дезактивиран.

„Не, господарю“ — тихо, но със спотаена сила.

Костюмът закова на място въпреки усилията на Джек да продължи нататък. Той изстена от болка.

„Трябва да си вървим.“ — Костюмът се извърна бавно и започна да се отдалечава от купола, поемайки в нова посока.

— Но там няма нищо. Това място е мъртво, фантом, така ще стане и с мен, ако не влезем вътре!

„Съжалявам, господарю, но трябва да вървя. Бих могъл да ти помогна, ако ми позволиш да...“

— Не!

„В такъв случай ще дойдеш с мен — докдето ти издържат силите.“

Костюмът закрачи право към хоризонта, глух за опитите му да го постави под свой контрол. Сякаш отнякъде го зовяха невидими сирени, обричайки го на мъчителна смърт.

Съществува, което някога Амбър бе описала като недоразвито, егоистично и паразитно, най-сетне бе съзряло. Джек вече не можеше да властва над него. Както се бе случило и на Милос, това бе началото на края. Докато костюмът ускоряваше крачка, прескачайки дюнците и малките кратери, той отметна назад глава и нададе безсилен рев, но нямаше кой да го чуе.

Богс се свести със смъкнат до пояса скафандър и прикачена към ръката система. Над него се беше надвесил фелдшер.

— Някой от останалите оцеля ли?

— Мисля, че да. Но засега не мърдай, татенце. Сърцето ти вече не е каквото е било някога.

— Нито пък останалата част от тялото — съгласи се Богс и се излегна назад, усещайки как по челото му избива студена пот. — Кой се спасиха?

— Около двайсет души. Сега вече всички сме ви длъжници, момчета.

— Май си прав — отвърна миньорът и въздъхна. Огледа помещението, но не видя никъде да е подпрян до стена бойният костюм. Отново вдигна поглед към фелдшера.

— Чакай малко. Къде е човекът с бойния костюм? Руса коса, сини очи... уверено държане.

— Такъв не са ни докарвали. Имаше един чернокос, който поиска нов скафандър и излезе.

Богс затвори очи и този път ги стисна. Беше твърде стар и уморен, за да заплаче. Джек не се бе спасил. Беше ранен, но не го чу да се оплаква. Ала онзи къс земя между мините и купола бе отнел живота на мнозина от тях. Сърцето му се сви болезнено.

Амбър отвори очи. Колин се беше надвесил над нея и държеше ръката ѝ.

— Добре ли си, дете?

Тя се надигна рязко, очаквайки да зърне тялото на милосеца проснато до нея, поразено от онзи последен мисловен порив. Но от К'рок нямаше и следа.

— Ама че твърда глава има този — прошепна, докато Колин и помагаше да се изправи. Коленете ѝ се огъваха и тя едва се задържа на крака.

— Можеш ли да дишаш?

Едва сега усети болка в гърлото си. Колин ѝ подаде чаша вода и тя отпи мъничко.

— Да, но ме боли. — Опипа шията си и почувства, че е отекла. — Каза ли му? — попита с пресипнал глас.

— Да. Нямаше никакъв смисъл да крия от него. — Колин потърка ръце. Юмруците му бяха покрити с белези и тя втренчи поглед в тях. Или бе работил здраво, или бе участвал в множество схватки.

— Какво мислиш, че ще направи?

— Не зная. Може да разруши находището, след като го разгледа, но не ми се вярва. Заприлича ми на гладиатор, който се готви за последен бой, без да знае срещу кого...

— Срещу драките?

— Може би. Ако искаха, досега драките да са унищожили находището. Според мен те също възнамеряват да го изучават. — Колин се изправи и потърка брадичката си. — Може би моментът не е най-подходящ, но...

— За какво? — впи поглед в него Амбър.

— Миньорите са прогонили драките. Казаха ми, че успели да завладеят лазерно оръдие и им нанесли значителни щети. Бойният

кораб на драките се е оттеглил на далечна орбита. Лазертаун отново е под доминионски контрол.

Амбър съдържаше радостта си, чувствайки, че Скиталецът има да ѝ каже нещо важно.

— Какво е станало? Къде е Джек?

— Било истински подвиг...

Тя скочи на крака.

— Какво е станало с Джек?

— Не са съвсем сигурни. Оцелелите миньори внесли лазерното оръдие в купола, с надеждата, че драките няма да посмеят да ги атакуват там. Джек обаче не се е прибрал с тях. Има един стар миньор в лазарета, казва се Богс...

— Познавам го. Всъщност и ти си го виждал. Той беше началник-смяна. Какво се е случило с него?

— Сърдечен пристъп. Ще се оправи, но... та той разказва, че докато бягали, Джек останал да задържи К'рок и берсеркера. После ги застигнал, но бил ранен... чували го как диша тежко, ала въпреки това продължавал да се сражава. Когато се втурнали към купола, той не могъл да ги последва. Останал е навън, Амбър.

— Но не е мъртъв. Сигурна съм в това.

Колин я погледна нежно. Младата жена се обърна и се освободи от ръката му.

— Знам, че не е мъртъв.

— Може би си права. Ако се чувстваш добре, ще слеза долу да се преоблека. Нуждаят се от хора, опитни в боравенето със скафандри, за да приберат вътре телата на убитите. Надявам се да не открия там Джек.

Амбър не каза нищо. Нямаше сили, а и гърлото ѝ се бе свило. Чу вратата да се затваря зад Колин. Веднага след това се отпусна изтощено в креслото. Сви се на кравай и разтвори ума си, търсейки отчаяно.

„Спри, фантом. Не мога да продължавам нататък.“ — Джек се дърпаше вътре в костюма, но без никакъв резултат. Имаше чувството, че дори да изгуби съзнание, костюмът ще продължи да крачи напред.

„Господарю... позволи ми да те докосна.“

„Не!“

„Ти ме дари с живот, Джек.“

Той затвори очи. Неувереното присъствие в ума му бе изчезнало, заменено от постоянен, зрял контакт. Опитваше се да подчини съществуването, да го прогони, но не можеше. То изгаряше ума му като нагорещено желязо.

„Махни се от мен.“

„Остави ме да ти помогна.“

Зад спуснатите му клепачи изплува чудовищният образ на берсеркера.

— Божичко — прошепна уморено Джек. — Искаш да ме държиш достатъчно дълго жив, за да можеш...

„Господарю!“

Джек отвори очи. Сторило ли му се бе, или съществуването наистина имаше чувства? Наранени чувства. Само ако Амбър беше тук! Той изключи холографското поле и измъкна ръка от ръкавицата. Докосна кожата си на гърдите. Беше леденостудена. Натисна леко и веднага го прониза толкова силна болка, че щеше да се превие, ако костюмът не го държеше изправен.

„Трябва да вървим, господарю — повтаряше фантом. — Въпреки че не ми позволяваш да те излекувам... аз трябва да продължа. Нямаме много време.“

— Никъде няма да вървим — отвърна Джек. — Аз изключих полето. — Засмя се с тих, горчив смях. — Ще умра тук, затворен в това нещо, а когато дойде време да се излюпиш, няма да има нищо, освен вакуум.

„Джек. Моля те, включи холограмата.“

— Не. — Джек поклати глава. — Искам да стане така.

За един кратък миг долови нечие мислено докосване — не беше на фантом и му бе ужасно познато.

И двамата потрепнаха едновременно.

„Амбър?“

Но докосването бе изчезнало.

„Джек!“ — пробуди се отново фантом.

Преди да успее да отвърне, почувства как съществуването го стиска в невидими клещи. Усещаше огромен натиск върху главата и шията си.

— Фантом. Какво, за Бога, правиш?

„Включи холограмата, Джек!“

Джек прибра ръка обратно в ръкавицата. След това размърда пръсти, изкушен да задейства оръжията.

„Не бих ти позволил, Джек. Не забравяй, че докато има живот, има надежда.“

Джек сподави едно стенание, когато костюмът отново закрочи напред. И тогава зърна слаб сигнал на скенера за далечно наблюдение. Извърна глава и откри, че го следват още сигнали. Изглежда драките отново се бяха раздвижили.

А горе, в космоса, имаше и още нещо.

Амбър лежеше в креслото и масажираше подутата си шия, опитвайки се да успокои болката. По лицето ѝ се стичаха горещи сълзи. Той беше жив, не се съмняваше в това, но беше в плен на умопобъркания фантом. Нищо не можеше да направи за него. Бойният костюм го отнасяше в неизвестна посока, надалеч от купола и сега не ѝ оставаше друго, освен да чака.

Тя избърса сълзите си. Какво пък — щом трябва, ще чака. Беше подразбрала някои неща за краткия миг, когато се докосна до съзнанието на Джек. Фантом бе твърдо решен да го опази, въпреки че го отвеждаше надалеч в безжизнената пустиня. Можеше само да се надява, че наистина ще постъпи така и да се храни от Джек. Имаше някаква връзка между двамата, която с времето се бе заздравила и укрепнала, макар да ѝ беше непонятна.

Можеше само да се надява, че е обич.

Джек отново дойде на себе си. Този път скенерът с близък обхват подаваше сигнали за нечие присъствие — точно зад скалите, към които се приближаваха.

— Фантом — рече той. — Не сме сами. Върни ми контрола. Каквото и да се спотайва там, то ни дебне в засада, а ти нямаш нужния опит да се справиш с него. Ако искаш да стигнеш до мястото, закъдето си тръгнал, трябва да ми върнеш контрола още сега!

Скафандърът закова на място и Джек почувства, че отново е под негова команда. Незабавно отскочи наляво, но беше твърде късно.

Право към тях се носеше глайдер, управляван от водач в черен костюм. Плъзгаше се прекалено ниско над повърхността, вероятно акумулаторите му бяха изтощени. Той стреля и сътресението от изстрела преобърна глайдера и събори водача на земята. Машината се заби в скалите и замря.

Водачът продължаваше да лежи неподвижно сред камъните, докато Джек се приближаваше към него. Остра болка прониза гърдите и хълбока му. Надяваше се да не се наложи да натоварва още изтощеното си тяло. Малко след падналата фигура започваше широк и дълбок кратер и Джек се досети, че фантом го е довел при находището. Спря поглед на водача. Още една жертва?

В мига, когато се навеждаше, другият се преобърна и замахна с крак. Джек отскочи, но ударът попадна право в гърдите му. Извика от болка, препъна се и тупна по гръб. Миг по-късно непознатият скочи отгоре му и Джек почувства, как въздухът напуска гърдите му. Лицевите им стъкла се допряха.

— Привет, друже — рече Сташ. — Мислех, че се въргаляш отвън с мъртвите.

— Не... съвсем — изпъшка Джек.

— Тъй ли? Виж ти, какво съвпадение. Знаеш ли, малко се безпокоях, задето те изгубих. Разчитах чрез теб да спечеля доста пари. Искат те жив, но ще се задоволят и с мъртвия Джек. Всъщност, нали за това си предназначен? Да изгориш като ненужно съпротивление. А вместо това те замразиха и те пратиха в Лазертаун. Не се опитвай да избягаш като бедния Фрици, Джек. Открих трупа му малко по-нататък. Сега смятам да те оставя тук, друже. По лицето ти и по дишането ти съдя, че далеч няма да стигнеш. Скоро ще се върна.

— Къде отиваш?

— Наблизо. Имам малко работа. Всъщност заради това съм тук. Ще заложа малко експлозиви. Да ти призная, трябваше да положа известни усилия, за да се добера дотук, без да събудя нечие подозрение. Но се справих.

— Значи... находището.

— Точно така. Взе да схващаш най-сетне. Ако знаеш колко отдавна те следях. Знаех си, че ще мога да изкарам цяло състояние от теб. Животът е хубав, когато нещата се нареждат, а? Ще получа солиден хонорар за взривяването на разкопките, а сетне ще капне още

нещо — мога да ти се закълна, че старият Скиталец ще плаче от умиление, като те види. Тъкмо благодарение на теб ще ми бъде още по-лесно да му видя сметката. Накрая ще откарам трупа ти и на едно друго място, където също ще ми платят добре. Доста работа ме чака, като си помислиш. Заслужаваше си да помръзна няколко месеца в онази проклета криогенна капсула.

Сташ се озърна, сетне отново се наведе към него.

— Искаш ли да знаеш още нещо, друже? Никога не съм бил в тази ваша гвардия. Просто още не беше се съвзел след хибернационния сън и имаше треска. Пък и сега няма да имаш много време да го осмислиш. Когато се разчу, че търсят някого в Лазертаун, веднага се досетих, че онзи с дебелия портфейл, който души наоколо, има предвид точно теб. Заслужаваше си всички мъки, които преживях. Знаеш ли, Уинтън ужасно много държи този път работата да се свърши както трябва. Трябва да вървя, друже. Ти си лежи тук и ме чакай. Ако можеш да издържиш, докато се върна, ще повикам помощ. Уинтън ми заръча да те заведа жив при него. Предупреди ме, че не си лесен за убиване и предпочитал той да свърши тази работа. Но и в двата случая плаща. Така че оставям на теб да решиш, друже. Жалко, че повреди глайдера. Щеше да ни свърши добра работа.

Джек усети, че му повдигат ръкава и предположи, че го завързват за глайдера. Беше му твърде студено, за да се съпротивлява или да отговаря.

— До скоро, друже. Нищо лично, да знаеш — Сташ се надигна и се изгуби от поглед.

След няколко секунди микрофоните вече не улавяха хрущенето на пясъка под обувките му. Джек проследи отдалечаващата се точка на монитора, но скоро клепачите му натежаха от умора.

Последната му мисъл бе за Амбър и фантом.

„Джек“ — Фантом опипваше хладната вътрешност на черупката си. Студът го плашеше. Бе равносилен на забавяне на живота. Имаше нужда от Джек. Не искаше отново да потъва в онова състояние на полусън. Джек означаваше живот, ярък, изпълнен с преживявания. С мисли и чувства. Тъкмо заради тези и някои други неща фантом се бе

сдържал да не израства по начина, по който би трябвало да расте. Не искаше да навреди на Джек. И нямаше да го направи!

Но не беше достатъчно силен, за да се бори с инстинктите си. Не можеше да не се подчини на зова на природата си, защото бе все още твърде млад и слаб. И тъй като усещаше как кръвта забавя своя ход в жилите и тялото продължава да изстива, фантом се приготви да направи онова, което Джек не му бе позволил по-рано.

Нахлу в ума му и се зае да търси повредените места, които би могъл да поправи. Щеше да расте за Джек, не заради себе си.

Колин се изправи. Емануел пое от него изчерпания скафандър и му подаде новия. Емануел бе заместникът на Ленска, който бе загинал. Беше нисък, енергичен човек, с черна коса и мургава кожа.

— Иди в апартамента ми — нареди му Колин. — Там ще откриеш една млада дама на име Амбър. Кажи ѝ, че все още не сме намерили тялото.

— Да, преподобни.

— А след това облечи скафандър. И другите също да сложат.

Емануел не каза нищо, а само повдигна вежди.

— Побързай — подкани го Колин. — Нямаме време за губене. Трябва да се доберем до находището, преди да са се върнали драките, или някой друг да ни е наложил отново ограничения. Нали ми каза, че всичко е готово.

— Да, преподобни! — Емануел се суетеше около него, докато Колин навличаше заредения скафандър. Скиталецът все още не бе решил как да постъпи с милоския помощник на драките, ако се натъкне на него.

Не биваше да се бавят повече. И без това за малко да изгубят и тази възможност да се доберат до находището.

За Колин тя може би щеше да е последна.

21.

Фантом започваше да губи надежда. Би могъл да поправи нещо тук или да заобиколи там, но не откриваше искрицата, която търсеше, онази, благодарение на която бе опознал своя господар. Преследваше я, викаше я и се стараеше да потисне страха си, защото усещаше, че приближава периодът да потъне в летаргия — ако не успее да попречи на Джек да се предаде на смъртта.

Внезапно спря. Амбър. Тя можеше да помогне. Амбър също знаеше как да го докосва, макар и по различен начин. Не можеше да обясни точно по какъв. Отправи се да търси Амбър и започна да я вика.

„Фантом! — Амбър отвори очи, доловила настойчивия телепатичен повик. Придърпа го енергично към себе си. — Фантом, какво правиш там? Ще убиеш Джек!“ — Почувства страха и уплахата му, които се предадоха и на нея. Къде е Джек? Още докато се питаше, фантом я задърпа след себе си. Тя се прехвърли мислено и се озова в ума му.

Джек се пробуди. Фантом и Амбър го подканяха едновременно да дойде на себе си. Цялото тяло го болеше, кожата му бе настръхнала от студ. Размърда брадичка и задейства отоплението на скафандъра. Продължаваше да лежи, унесен във видения, очаквайки топлината да му помогне да се съвземе.

Все още бе в доста тежко състояние, но явно нещо се бе случило с него, докато е бил в безсъзнание. Освободи едната си ръка и я прокара по голите си гърди. Нямахше подутини. Вътрешните кръвоизливи изглежда също бяха спрели — инак досега да е издъхнал. А може би вече бе мъртъв.

Пое си дъх и почувства съвсем слаба болка в ребрата — като че ли вече бяха зараснали.

„Не му се сърди, Джек. Той направи всичко по силите си.“

— Амбър? — Джек повдигна глава и се озърна, сякаш очакваше да я види. Сетне осъзна, че е чул гласа ѝ в главата си.

„Точно така. Потърси ме, Джек. Аз съм в Лазертаун. Къде, за Бога, си ти?“

Той се надигна. Флексобрънките изскърцаха едва доловимо. Индикаторите все още не светеха в червено, но бяха на ръба. Озърна се — намираше се в покрита с кратери долина.

„Амбър — заговори ѝ мислено. — Съвсем близо съм до находището. Невероятно е.“

Ала вече усещаше, че присъствието ѝ избледнява.

„Амбър?“

„Джек, фантом губи връзка с мен. Не мога... не мога да остана повече при теб. Ставай, Джек. Все още не си се възстановил напълно. Ставай и поемай насам.“

Джек се прицели внимателно и разряза веригата, с която го бяха завързали за глайдера. Спомни си, че Сташ е пратеник на Уинтън и че иска да се добере до Свети Колин.

„Скоро ще се върна, Амбър, но преди това трябва да свърша една работа. Колин при теб ли е?“

„Не, той е...“ — гласът ѝ заглъхваше.

„Намери го и го дръж под око. Сташ не е миньор, а терминатор. Ако се справи с мен, ще дойде да убие Колин. Погрижи се за него, моля те!“

„Джек!“

Шумът от изправянето на костюма прогони Амбър от мислите му. Джек се наведе към глайдера, улови кормилото и включи двигателя. Почувства вибрациите дори през ръкавиците си.

„Хайде, фантом. Да идем да видим онова, заради което се случиха всички тези неща.“

„Съгласен, господарю.“

Още щом Джек се спусна в кратера на находището забеляза огромните, покрити с чергила земекопни машини и няколко преносими миникуполи. Сигурен бе, че са затворени херметически, заради

влажните капки по вътрешната страна на стените им. Нямаше и следа от Сташ, но Джек засече една премигваща точка на скенера.

Имаше и втора, неподвижна, в близкия купол. Джек спусна глайдера пред входа на купола и го остави там, сетне се приближи към шлюза. Повдигна преградата, влезе в тясното помещение, изчака да премине цикълът на херметизация и още щом прекрачи, едва не се препъна в проснатото овързано тяло на К'рок. Милосецът взе да се извива и да стене, устата му бе запушена.

Джек си свали шлема и си пое дъх. Въздухът в миникупола му се стори най-хубавият, който бе вдишвал от месеци насам, въпреки вонята от тялото на милосеца. Шлемът на К'рок се въргалаше на няколко крачки встрани.

Милосецът го изгледа ядно и зарита с крака по пода. Джек се усмихна.

— Мисля, че така ще ти е по-добре. Кой те докара до това състояние? Сташ?

Очите на милосеца се изцъклиха. Ченето му потрепваше трескаво.

— Какво пък, твоя воля — сви рамене Джек. — Но да знаеш, че той е някъде отвън и вече поставя експлозивите. Наели са го да взриви находището.

К'рок изсумтя.

Джек се наведе и свали превръзката от устата му.

— Така по-добре ли е?

— Онзи войн не се бие честно.

— Виж, в това съм напълно съгласен с теб. Какво ще кажеш за нас двамата? Ако те отвържа, ще ме нападнеш ли? Имам важна работа и не ми се ще да ми пречиш. Сташ е мой, а ти ще трябва да се съюзиш с мен, ако искаш да спасиш находището.

Милосецът го разглеждаше внимателно.

— Веднъж вече двама с теб били съюзници.

— Така е, но доколкото си спомням това не свърши никак добре.

— Джек се надигна да си върви. — Май ще е най-добре да се оправям сам.

— Чакай! — К'рок почти подскочи, както беше овързан. Ще ти помогна.

— Заклевах ли се?

— В съдбините на моя народ — рече тържествено милосецът.

Джек се засмя тихичко. На по-добра клетва едва ли можеше да разчита, но знаеше, че милосецът ще я сдържи. Наведе се и развърза въжетата. Тъкмо приключваше, когато отвън се чу страхотен трясък и земята се разтърси. Джек подхвърли на милосеца шлема и сложи своя. След това се пхна в шлюза и зачака нетърпеливо да приключи цикъла.

Двамата излязоха навън тъкмо когато прокънтят и вторият взрив. Джек вдигна глава и зърна дракски кораб, който се носеше ниско над тях, следван от втори кораб. Докато се опитваше да го идентифицира, К'рок го потупа по рамото. Посочи с ръка силуета на Сташ, приклепнал недалеч от тях. Само няколко секунди му бяха достатъчни, за да разбере какво прави — поставяше поредния експлозив. Драките отново се спуснаха към тях, с блещукащи пламъчета на предните лазерни оръдия. Сташ се метна зад една купчина и Джек последва примера му. Вторият кораб профуча зад дракския, като не спираше да го обстрелва.

Джек ги проследи с поглед. Сташ също гледаше след тях. Дали бе учуден, или... може би вторият кораб бе тук заради него. Джек почти бе успял да го разпознае...

Милосецът измърмори нещо и след секунда Джек схвана думите — беше ругатня. Напуши го смях.

К'рок запълзя напред, прокрадвайки се към терминатора. Изведнъж над хоризонта изплува цял рояк от глайдери, яхнати от хора в черни скафандри. Джек не можеше да определи дали са съюзници или врагове. Глайдерите увиснаха край най-отдалечения купол.

Един от новодошлите скочи от своята машина и се приближи към Сташ.

— Здравсти — рече той в предавателя, без да подозира скритата опасност.

Джек позна гласа на Колин. Скочи на крака и извика:

— Колин, залегни! Този човек е убиец!

Фантом се пробуди. Джек включи реактивните двигатели, прекоси в миг делящото ги разстояние и се блъсна в Колин, скривайки го от Сташ в мига, когато той стреля.

Лъчът от лекокалибрения лазерен пистолет се отрази в костюма, без да му причини каквато и да било вреда. Джек се извърна към Сташ,

усещайки как кръвта пулсира в слепоочията му.

— Какво става, Джек? — попита Свети Колин.

— Тези, които са го наели, не желаят да видиш какво лежи в находището — отвърна Джек.

— Хайде сега, друже — подметна насмешливо Сташ. — Струва ми се, че се опитваш да настроиш преподобния срещу мен пък и малко си закъснял. Поставих всички заряди. Но все пак бихме могли да заключим една сделка.

— Не го слушай — предупреди Джек. Дългообхватният скенер издаде предупреждаващ сигнал. Корабите се завръщаха. Не беше време за приказки.

Нахвърли се върху Сташ. Мъжът в скафандъра се претърколи, изправи се на крака и отвърна със силен ритник. Джек осъзна, че е подценявал Сташ през цялото време на познанството им. Под привидно безгрижното и нахакано поведение се криеше хитър и пресметлив убиец.

Въпреки че Джек бе облечен в боен костюм, Сташ не изглеждаше изплашен от този факт. Преди да се приготви за следващата атака, терминаторът го нападна отново и флексобрънките изстенаха под ударите му. Джек отстъпи назад, готов да го поразии с огън, сетне забеляза, че ако не улучи, може да задейства експлозивите. Поколеба се и Сташ се метна в краката му.

При всеки удар Джек трябваше да отстъпва по малко назад. Тялото му все още не беше възстановено напълно от предишния бой. Костюмът бързо изразходваше и последните си резерви от енергия. На няколко пъти дочу триумфалния смях на Сташ.

— А се мислеше за непобедим, а, друже?

— Може би. Ти за какъв се имаш?

— За достатъчно добър в това, което правя. — Отново замахна и Джек блокира удара. Вече се задъхваше под тежестта на бойния костюм.

Сташ отново се разсмя.

— Дори да се справиш с мен, пак си обречен. Всички сте обречени. Поставил съм часовникови механизми на детонаторите. Кой ще ги деактивира? Няма да ви стигне времето. Моите съюзници вече идват насам. Няма да ме зарежат, след като им осигурих онова, което искат.

— Предай се и се върни с нас — намеси се Колин. — Заслужава ли си да изгубиш живота си заради подобно нещо?

— Не аз ще изгубя живота си, друже. По-скоро може би — с тези думи Сташ се хвърли встрани, стреля и заобиколи Джек.

Но той се бе изпречил на пътя му и белият костюм се сблъска с черния скафандър. Сграбчи Сташ за ръката и изтръгна малкото оръжие. Терминаторът изрева от болка и падна на колене. Ръкавът на костюма му бе разкъсан и оттам бликаше кръв.

Двата кораба отново се доближиха към тях и околните скали започнаха да се тресат от скоростта и стаената им мощ. Вкопчени в свиреп двубой, те пикираха право надолу, но изведнъж дракският кораб свърна рязко встрани, откри залпов огън по втория кораб, той изригна в небето и се превърна в купчина пламтящи останки.

Колин неволно извика. Джек погледна към Сташ, който се гърчеше на земята, губейки въздух и кръв. Прицели се и обгори краищата на разкъсания скафандър, изолирайки го от околната среда. Сташ обаче вече беше припаднал.

Колин скочи на крака, а помощниците му най-сетне се размърдаха.

— Драките искат да сложат ръка на това находище. Трябва да действваме бързо, защото не ни остава много време. Обезвредете мините.

Помощниците му се разпръснаха да изпълнят заповедта.

К'рок се приближи. Наведе се над Сташ и извади нещо от един от външните му джобове. Беше малко, сивкаво, изработено от кожа квадратче. Джек понечи да каже нещо, но в този миг дракският кораб се появи на хоризонта.

Предавателят му улови разговорите на драките. Не разбираше езика им, но съдейки по тона, нямаше съмнение, че са команди за откриване на огън и съобщаване на координати.

— Пазете се, идат! Скачайте на глайдерите и да изчезваме!

— Какво?

Джек грабна Колин и го хвърли в един от свободните глайдери. След това задърпа милосеца.

— Хайде, К'рок. Каквото и да правим, ще взривят находището.

— Но... защo? — съпротивляваше се Скиталецът.

— Щом драките не могат да го имат, няма да позволят никому да го притежава. А след като свалиха доминионския кораб, ще се постараят да очистят и очевидците — обясни Джек, докато се озърташе. Дракският кораб приближаваше. — Хайде, побързайте! — Ала гласът му секна, когато фантом се пробуди отново и започна да се съпротивлява, не желаейки да изостави находището.

К'рок скочи в глайдера. Първите две машини вече се отдалечаваха, но третата се огъна под прекомерната им тежест. Джек вдигна Сташ и го метна на рамо.

— Джек! Амбър жив ще ме одере, ако те изоставя.

— От другата страна на купола има глайдер. Потегляйте! — приемникът му отново улавяше гласовете на драките.

Той хукна, прескачайки изпречилите се на пътя му купчини и малки кратери. Първата мина избухна, засипвайки го с пръст и пясък. Хвърли се в глайдера и включи двигателя.

Даде пълна мощност, машината описа широк кръг и пое след отдалечаващите се Скиталци, вече достигнали ръба на долината.

Фантом стенеше в ума му. Колин спря втория глайдер на билото и Джек се изравни с него.

— Да се махаме оттук!

— Не. Почакай малко. — Скиталецът се извърна на седалката и погледна към находището. — Има нещо там, точно под повърхността. Може би ще успее да види какво е.

Фантом не спираше да крещи в мислите му.

Джек намали мощността и спусна глайдера до този на Колин. Дракският кораб пикира и две мощни експлозии разтърсиха лунната повърхност.

Склонът изригна в стена от пръст, която се посипа встрани.

И там, изсечено в скалата, затворено от времето и смъртта, лежеше някакво същество. Огромно, сиво, жилесто тяло, което приличаше на берсеркер така, както маймуната наподобява човека.

Фантом заплака.

— Какво, за Бога, е това? — прошепна един от Скиталците.

— Нещо, заради което може би е започната тази война — отвърна Колин.

Джек забеляза, че К'рок се надига.

— Нещо — добави той, — от което явно драките се страхуват.

— То ни зовеше към нашата смърт — прошепна един от Скиталците.

„Не, Джек — изхлипа фантом. — Искаше да е свободно, да живее отново.“

„Какво е това, фантом?“ — попита наум Джек.

„Нещо като... като мен.“

Дракският кораб се издигна и се спусна отново и този път земята изригна в поредица от взривове, докато мините експлодираха една след друга, превръщайки находището в купчина прах. Ужасяващ писък раздра ума на Джек, а сетне фантом неочаквано замлъкна.

К'рок се размърда пръв. Пресегна се от глайдера на Колин и побутна Джек.

— Не бива да губим повече време.

— Защо?

— Те няма да спрат дотук. Ще разрушат и Лазертаун. За да не останат свидетели. Ще поддържат огъня, докато изпепелят цялата луна.

— Мили Боже! — възкликна Колин.

Джек поклати глава.

— Амбър е там! — Той включи глайдера. — Имаме още малко време, преди да презаредят и да се върнат.

— Джек, мой бойни братко. Лазерното оръдие е изчерпано. Няма никакъв начин да защитим купола от пряко нападение — рече съчувствено К'рок.

— Трябва да опитам! — тръсна глава Джек и въведе координатите на купола в пулта на глайдера. Машината полетя към Лазертаун. От двете му страни се нижеха нацърбени хълмове. Дори не погледна дали Колин и останалите го следват. Най-добре да е сам за онова, което възнамерява да направи.

Сам, като се изключи фантом, който обаче бе изчезнал, стопил се отвъд мястото, където можеше да го открие. Джек продължаваше да тършува из съзнанието си за него, докато глайдерът летеше към града.

Чувстваше се самотен без фантом и вече се досещаше за онова, което съществува не бе успяло да му каже.

Чуждоземецът не е бил убиец, във всеки случай не по онзи егоистичен начин, по който обикновено убива паразитния начин на живот. Бил е нещо повече — някакво ново създание, симбиоза от два различни организма. Също като фантом, ако някога съзрее напълно. Но не берсеркер. Джек вече бе сигурен в това. Защото берсеркерът на К'рок не можеше да мисли, нито да изпитва чувства. Той нямаше нищо общо с фантом.

Точно както Амбър не можеше постоянно да бъде терминатор като Сташ, макар да знаеше каква ужасна сила се спотайва в нея. Фантом бе избягал от него, защото Джек не бе успял да го разбере и заговори навреме.

Проклет да е, ако сега изгуби и Амбър!

Когато най-сетне доближи градския шлюз, вече бе готов с плана.

Скочи от глайдера и го остави при входа. Метна на рамо увисналото тяло на Сташ и докато го наместваше, дочу болезнените му стенания. Започна да опипва джобовете му и почти веднага откри нещо в един от тях. Беше миниатюрно, но достатъчно мощно взривно устройство. Той кимна, защото тъкмо това очакваше да намери, прилепи устройството до норцитовата облицовка, отстъпи назад и взриви отвора на въздушния шлюз.

Почти веднага се чу далечният вой на сирените. Джек се наведе, вдигна Сташ и прекрачи разбития шлюз. Щом се озова вътре, го остави на земята и вдигна захвърленото лазерно оръдие.

Сташ приседна.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Спасявам безценната ти кожа. Съветвам те да изпълиш по-навътре и да се надяваш, че някой ще те открие и ще ти помогне. Останалите глайдери ще пристигнат съвсем скоро. Съмнявам се, че някой от тях ще забави скоростта си, ако се озовеш на пътя му.

Джек метна оръдието на рамо, обърна се и излезе обратно през димящия отвор. Драките знаеха, че оръдието е било демонтирано. Бяха уверени, че този път се приближават към една съвсем беззащитна колония.

С мрачна усмивка на лицето прекоси полето от сив камънак, което заобикаляше базата, и се приближи към поставката на оръдието.

Разликата между добрия войник и мъртвия е в доброто познаване на възможностите и ограниченията, които крият бойният костюм и оръжията — а също и в уменията да разглобиш и поправиш максимално бързо онова, с което разполагаш.

Дългообхватният скенер отново запримигва тревожно. Нямаше да му стигне времето да монтира оръдието, затова само вдигна захвърлените на земята кабели и ги свърза със затвора. След това се изправи и нагласи оръдието на рамото си. С помощта на компютъра на костюма въведе координатите за стрелба. За разлика от обичайните стрелкови средства оръдието, макар и по-тежко и по-неудобно за работа, притежаваше огромна поразяваща мощ. Джек се изправи и зачака драките да навлязат в обхвата за стрелба.

Покрай него преминаха два глайдера, от втория му помахаша Свети Колин.

— Довиждане, Джек. Нека Бог е с теб — предаде по радиостанцията.

Джек не отговори. Не откъсваше поглед от хоризонта и проследяващото устройство и се молеше драките да не променят посоката за атака в последния момент.

Щеше му се да не е толкова самотен, колкото се чувстваше.

Тъкмо когато адреналинът достигна своя пик, драките се показаха в далечината. Притисна леко с ръкавица спусъка. Не го спря дори мисълта, че оръдието може да избухне в ръцете му и да го унищожи на място.

Докато се прицелваше, си помисли за Амбър. Хубавата, малко тъжна Амбър, безпомощна някъде в купола зад него, очакваща той да се завърне. Амбър, както и всички останали в Лазертаун, беше съвсем незащитна, като цвете в дракиска пустиня.

Дракският кораб се приближаваше бавно, спокоен, уверен, че противникът не може да окаже каквато и да било съпротива.

Джек натисна спусъка. Лазерното оръдие изригна. Беше сигурен само в две неща: в това, че е успял да стреля, преди да го ударят, и че дракският кораб е поразен, защото експлозията от него го запокити на земята.

А след това настъпи мрак. Докато губеше съзнание, за последен път се опита да повика фантом и да го помоли за помощ.

22.

— Никога вече не опитвай подобно нещо.

Над него изплува лицето на Амбър, пребледняло, озарено от светлината на болничните лампи. Премигна и бавно повдигна натежалите си клепачи.

— Това нещо рита като магаре — бяха първите му думи.

— Не се и съмнявам. Драките сигурно са били на същото мнение. — Колин приседна от другата страна на леглото. Искан още веднъж да ти благодаря, че спаси не дотам ценната ми кожа. — Той потупа Джек по коляното. — Целия те бяха овързали в системи и монитори, но ме увериха, че утре ще те изпишат здрав и читав. Пепус праща специален кораб да те прибере.

— Защиатавай го колкото искаш — намеси се Амбър, — но аз не съм се отказала хубавичко да му се накарам веднага щом стане от леглото.

— Амбър!

Джек едва се сдържа да не избухне в смях — твърде силно го боляха ребрата.

— Няма нищо, Колин. Обикновено е доста по-невъздържана с мен.

Скиталецът се изправи.

— Какво пък — рече той, — изглежда вече съм длъжник и на двама ви. Чака ме доста работа, но засега не смятам да се сбoguвам. Пепус нареди и аз да се прибера с вас, но аз приемам заповеди от повисокостоящ началник.

— Работа? — погледна го учудено Джек.

— Искан да се уверя, че находището е разрушено. А това означава да се преровят няколко квадратни километра пръст. Сигурно ще ми отнеме две седмици — въздъхна той. — Все още не разбирам какво точно се случи.

— Трябва да призная, че и аз не разбирам. Сташ работеше за някаква тайна група, платила му да разруши находището, затова бе постъпил при миньорите — бил е сигурен, че рано или късно ще го

пратят на разкопките. Същата тази група бе извикала тук доминионския крайцер, за да се справи с драките, след като губернатор Франкен изгуби контрол над положението. Не зная обаче какво е трябвало да стане след това. Намираме се доста далече, за да се появят бързо доминионски кораби. От друга страна, драките също проявяваха огромен интерес към находището. Пък и ако бяха сложили ръка на спътника, норцитовите залежи щяха да покрият разходите им по операцията.

— Но защо е било необходимо да премахват и мен?

— Може би защото по някаква причина Пепус се бои от теб. Една религиозна империя може да бъде построена също толкова бързо, колкото и военната. Скиталците са прочути с уменията си да разширяват мрежата на своето влияние.

— Да създавам империя е последното, което искам — намръщи се Колин.

— Амбициозните хора виждат своите амбиции и в другите. Смятат, че всички са като тях.

— Хм. А драките, естествено, след като изгубиха находището и унищожиха доминионския крайцер, се изплашиха от политическите последствия. И решиха да унищожат цялата луна, за да прикрият следите.

— Разчитали са, че доминионският флот ще се забави.

— А кой е саботирал тунелите, докато бягахме? — намеси се Амбър.

— Виж, това не знам. И може би никога няма да разберем.

— Не мога да си обясня и каква бе ролята на К'рок.

— К'рок всъщност ми помогна да проумея всичко. Ти си твърде млада, за да знаеш за Пясъчните войни, но предполагам, че Колин ги помни — Джек хвърли на Амбър многозначителен поглед и се усмихна на Скиталеца.

— Да ги помня? Че аз съм участвал в проклетата касапница. Ах, Амбър. Виж какво направи с речника ми.

— Най-странното нещо за Пясъчните войни е, че нападението на драките не е било провокирано. Те просто пометоха няколко региона, завзеха планетите и ги превърнаха в гнезда за своите питомци. Ние го сметнахме за типично милитаристично поведение. Доминионът отвърна със сила, но не можа да ги изтласка. Те спряха инвазията,

когато сами пожелаха, и подписаха примирие. Но К'рок ме накара да погледна по друг начин на тези събития. Той смята, че някакъв могъщ и непобедим войн е прогонил драките от тяхната собствена територия. И сега съм склонен да се съглася с него.

— Да не е съществото, което видяхме в находището?

— Възможно е да е представител на тази раса. Или може да е нещо друго. Драките така и не успяха да го изровят, за да проверят подозренията си. Но от страх да не узнаем тайната, предпочетоха да го унищожат.

Колин потупа Джек по крака.

— Е, момчето ми. Ще ти призная, че всички тези интриги ужасно ме изморяват. И зад твоята поява тук стои някаква мрачна тайна.

Джек сви рамене.

— Да се озова в Лазертаун си бе чиста случайност. Трябваше да съм мъртъв. Имам врагове, които са готови да платят щедро, за да видят трупа ми. Но за щастие терминаторът се е поддал на алчността си и ме е продал на миньорския картел. След това са ме замразили и така се озовах тук.

— Няма нищо случайно — поклати глава Колин. — Повявай ми. Какво пък, желая ви късмет и на двамата. Амбър, ако решиш да постъпваш при нас, потърси ме. Сигурно ще имам полза от служител с твоя кураж и съобразителност. След тези думи Колин стана и напусна стаята.

Амбър продължаваше да седи, сякаш обмисляше последните му думи. После изведнъж протегна ръка и плесна Джек по рамото.

— Не там! Боли.

— Ах, ти, негоднико. Има ли място, където да не те боли? Но какво стана с фантом? Трябваше да си мъртъв, но лекарите казаха, че когато те докарали тук, буквално си оздравял пред очите им, и то без да правят нищо. Не ме гледай така. Накарах да проверят стаята за подслушвателни устройства, така че всичко е наред.

Думите ѝ го развълнуваха.

Той я улови за ръката.

— Значи не ме е напуснал. Във всеки случай не напълно...

— Не, щом те е излекувал. Но аз не мога да го откроя.

— Вероятно е под стрес от преживяното.

— Каква е историята с онзи тип — Сташ? Колин ми каза, че бил убиец. Между другото, настанен е през няколко стаи. Ръката му е смазана.

— Зная. Смяташе да опита да премахне Колин.

— Какво общо има с теб?

— Нищо на пръв поглед, освен че по някакъв начин е узнал за интереса на Уинтън към моята особа, придружен с доста солидно възнаграждение... и е решил да се възползва.

— Уинтън! — подскочи Амбър.

— Да. След като научил, че не съм мъртъв, пратил да ме търсят навсякъде, включително и в Лазертаун. Сташ възнамеряваше да ме продаде веднага щом приключи с другата работа.

— О, Джек — тя втренчи поглед в него. — Той няма да се откаже.

— Така е — отвърна тихо Джек. — Нито пък аз. Уинтън ми е длъжник за Милос и Кларон и за погубения ми живот. Доминионският кораб, който преследваше драките, не се е озовал тук случайно. Бил е пратен преди седмици.

— Уинтън?

— Или самият Пепус.

— Но, Джек! Императорът е изпратил кораб за теб. Има и почетен патрул, който те чака в хотела.

— Ще тръгнем с тях, но искам да си нащрек. К'рок ме научи на някои неща. Като например, че не бива да мисля само за себе си. И макар да беше командир при драките, той се смяташе за последния представител на своята раса. Когато дойде моментът да избира, не се поколеба дори за миг. Аз също няма да се поколебая.

— А какво ще стане с фантом?

— И той ще дойде с мен. Преди находището да бъде разрушено, успях да зърна съществуването вътре — и фантом го видя чрез мен. То го викаше и фантом му отвръщаше. Близостта му го разтърси дълбоко. Не знам какво представлява фантом, Амбър, но не мисля, че е берсеркер. Според мен е нещо различно — нещо много повече.

Младата жена се наведе напред и внимателно обхвана с ръце врата му.

— Като онези войни, които според К'рок са притиснали драките?

— Може би. — Той примижа. Беше му приятно да го докосва.

— Какво ни чака сега?

— Първо, да открием фантом. Къде е костюмът?

— В склада. Признателните граждани на Лазертаун не само го почистиха, но и — забележи, съвсем безплатно — подсилиха флексобрънките с норцитови пластини. Сега вече наистина ще бъдеш неуязвим.

— Да се надяваме — засмя се накриво Джек.

НЕБЕСНИЯТ СПИСЪК НА ЖЕРТВИТЕ

ЧАСТ ПЪРВА
МАЛТЕН

1.

— Без костюм няма войник. Това вече, надявам се, ви го втълпихме. А сега ще се опитаме да ви покажем, че лъжем. Целта на това упражнение — обясняваше техният командир и гласът му ехтеше на парадния площад — е да докажем, че можете да бъдете Рицари дори след като ви отнемем костюма. — Той закричи покрай предната редица, примижавайки срещу яркото малтенско слънце, докато по челото му се стичаха едри капки пот. — След като приключим с тази подготовка, не само костюмът, лазерните оръжия и ръкавиците ще ви правят това, което сте.

Войниците не сваляха от него разтревожени погледи. Някои си шепнеха, други поглеждаха крадешком към втория човек, който сновеше между редовете им, защото това бе техният герой.

Строен и мускулист, с все още младежко тяло, също като тях — защото имаше определени изисквания за това да станеш доминионски Рицар и едно от тях бе да имаш здраво тяло, — но очите, с които ги стрелкаше, издаваха зрелостта му. Той спря, отметна глава и погледна нагоре към небето. Намръщи се, сигурно защото осъзнаваше, че всички го гледат, а това го притесняваше. За един кратък миг очите му потъмняха, издавайки буйния му нрав.

След това погледна към техния командир — с посребрена коса, мургаво лице и жилесто тяло, облечен в безупречен сребърен костюм.

— Къде са закачалките с костюмите?

— Спокойно, Джек. Скоро ще ги докарат. Това е само репетиция.

Героят изсумтя недоволно и отново закричи напред-назад, за ужас на късокракия мъж, който подтичваше зад него и се опитваше да му вземе мерките. Сторм насочи пръст към командира.

— Ако нещо се случи с моя костюм...

— Няма страшно. Наредих да ги охраняват. Да не мислиш, че не познавам номерата на журналистите. Няма да позволя да му пъхнат някое микрофонче или камера, обещавам ти. Утре преди церемонията ще ги прегледаме за последно.

Джек Сторм спря отново и погледите им се срещнаха. Нищо не бе по-скъпоценно за един Рицар от бойния костюм, от който зависеше животът му. Той обаче не го спомена пред своя командир, защото човекът срещу него също притежаваше костюм и дори му дължеше името си: Пурпурния. Почти нищо не се знаеше за него, освен че е получил този костюм в наследство от баща си.

Дори и подредените в редица войници да бяха доловили някакво напрежение, те не казаха нищо. Бяха възбудени от предстоящата церемония. Бяха се подготвяли дни и нощи неуморно и повечето от тях очакваха нетърпеливо да участват в бой. Малцина от тях обаче се радваха на идеята да участват в парад и да се превърнат в зрелище за цивилните. Повечето пристъпваха неспокойно от крак на крак, в очакване да пристигнат костюмите.

Джек спря отново, този път на няколко крачки от Пурпурния.

— Аз съм войник, а не герой. Всичко това е напълно излишно. — Понечи да каже още нещо, но в този миг шивачът го застигна и покри с оразмеряващата холограма. Джек потрепери и късокракият мъж изруга.

— Ако не стоиш мирно, ще станеш войник без крака! — отсече той, размахвайки лазерната ножица. Този път не срещна никаква съпротива, докато Джек и Пурпурния се измерваха с погледи.

— Императорът иска да направи оглед на гвардията — съобщи Пурпурния.

— По дяволите, той знае много добре как изглеждаме.

Шивачът използва краткото затишие да въведе някои данни в джобния си компютър.

— Напълнял си! Ще трябва да сменям мерките.

— Спокойно, Франко — скастри го командирът. — Имаше нужда от почивка след Лазертаун. Погрижи се униформата да му стои добре.

Джек изгледа шивача и в очите му затрептяха насмешливи пламъчета. Късокракият мъж отмести поглед встрани. Сетне се поклони, изключи холограмата и побърза да напусне парадния площад.

Пурпурния изправи рамене.

— Пепус иска утре да те види в целия ти блясък — съобщи той. — Колко често работник от мините става герой?

— И преди и след това си останах Рицар.

— Беше и наемник, за известно време.

Не, помисли си Джек. Винаги съм бил Рицар. Но не изрече гласно мислите си, тъй като наемниците следваха свой кодекс, според който нямаше нито утре, нито вчера, а само днес, и Пурпурния го бе приел по тези правила. Не знаеше нищо за миналото му. Джек се заслуша в думите на командира. Отдавна се досещаше за новата роля на Пурпурния — той бе нещо като буфер между новосформираната гвардия и императора на Триадите. Те всички се бяха заклели във вяроност пред императора — с изключение на Джек. Неговата клетва бе да отмъсти. За да скрие мислите си, той се извърна и закрачи обратно към редицата от войници.

— Увеличил е трикратно числеността на охраната — подметна през рамо.

— По-скоро четирикратно, откакто те нямаше.

Сторм плъзна поглед по площада, но всъщност виждаше сивкавата лунна повърхност, на която едва не се бе простил с живота си. Премигна и прашният параден площад изплува пред очите му. Никога ли не валеше тук, за да измие този проклет прахоляк? Потрепери въпреки горещината.

Пепус изглежда бе твърдо решен да го превърне в герой и се бе постарал да прикрие фактите за разрушенията, предизвикани от самия Джек. И най-вече за унищожения дракски кораб — въпреки сключеното примирие.

Усмихна се мрачно при тази мисъл. Площадът бе изолиран със звукови завеси, за да не могат да ги наблюдават някои прекалено ентузиазирани журналисти. Но това, което възнамеряваше да каже, бе само за ушите на Пурпурния Пристъпи към него.

— Защо императорът не иска да ме види?

Среброкосият го погледна с неизменно засмените си очи. Помълча малко, преди на свой ред да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Разговарял е за Лазертаун с всички други, освен с мен. За Бога, дори разпита и теб, макар че не си бил там.

— Не виждаш ли, че се опитва да те опази? Той е император, Джек, не някакъв си боклукчия.

— Това, което имам да му съобщя, не е боклук. Той трябва да знае какво се е случило — не само с мен, но и с всички останали в

купола. Трябва да научи какво са направили драките. Искам да му разкажа за всичко, на което станах свидетел.

Двамата стояха един срещу друг, възрастният мъж с младежки очи и младият мъж с очи на мъдрец. Джек пристъпи от крак на крак и разтърси глава. Ядосваше се, че го принуждаваха да се изправя срещу своя другар.

— Той е император — повтори тихо Пурпурния. — Пясъчните войни свалиха Регис и Пепус е твърдо решен да не допуска същата грешка. Ще разговаря с теб, когато сметне, че е готов.

Джек понечи да каже още нещо, но думите му бяха заглушени от появата на носилката за костюми. Извърна се и втренчи развълнуван поглед в своя костюм, чиито флексобрънки сияеха ослепително.

Под ярките лъчи на слънцето Рицарите се заеха да обличат костюмите.

— Ще настояваме за отплата.

Посланикът на Дракската лига втренчи навъсен поглед в генерала, който крачеше нервно напред-назад.

— Нищо подобно няма да правите! Ако успея да ви уредя покана за церемонията, ще бъдете така добър да се държите благоприлично.

— Благоприличие! — генерал Злакт се закова на място. Фасетните му очи се втренчиха в посланика. — Онова същество унищожи нашия кораб, а заради такива като вас трябва да се държим, сякаш черупките ни са омекнали!

Посланикът размаха ръка.

— Позволете да ви припомня, генерале, че ние бяхме в процес на анексиране на онази колония, а тя се намира в пределите на Доминиона. Едва ли ще ни дадат възможност да обясним нашите мотиви. Опасно близо сме до прекъсване на примирието най-вече заради прибързаните ви заповеди.

— Само дето не сме по-близо до Лазертаун отпреди.

— Така е. Доколкото ми е известно, находището е пострадало доста сериозно и специалистите смятат, че е напълно неизползваемо. Няма да ви позволя да разрушите всичко, за което съм работил през последните двайсет години, само за да търсите някакво

удовлетворение на накърнената си чест! — Посланикът скочи на задните си крака и се изправи срещу генерала.

Двамата се измериха с ядосани погледи.

Генералът издаде тихо, заплашително ръмжене.

— Същата тази чест, на която толкова много разчитахте по време на Пясъчните войни.

— Без никакво съмнение, Злакт. Но сега на трона на Триадите се е възкачил друг император и нещата не са такива, каквито бяха тогава.

— Посланик Дурл отстъпи крачка назад. Заметна през рамо свободния край на туниката си. — Може да не го признавате, но ние, посланиците, също сме войници. И сега от моите действия зависи много повече.

— Не и ако императорът ви смята за мекушав.

Дурл изкриви лице от гняв. Докато го разглеждаше, Злакт не можа да не съдържи възхищението си. Дурл несъмнено ба изключително изтъкнат представител на тяхната управляваща класа.

— Император Пепус не ни подценява. Тъкмо в това се състои моята работа. Що се отнася до загубата на находището, този въпрос е приключен. Ще имаме и други възможности да премерим сили с нашия древен враг.

— Може би. В такъв случай няма да поискате никакво наказание за Джек Сторм?

— Не — отвърна Дурл. Гласът му стана твърд. — Поне засега. Ще предявя официален протест, но не очаквам нищо да последва. Видяхте ли бронята му?

— Не.

— Казаха ми, че била подсилена с норцит. Интересна комбинация, не смятате ли?

Генерал Злакт се изправи в цял ръст.

— Повече от интересна — отвърна. — Ако тези нещастни създания знаеха с какво си имат работа. — Той отдаде чест. — С ваше разрешение.

Дурл въздъхна.

— Но разбира се, генерале. — Когато генералът доближи вратата, посланикът го повика. — И, Злакт...

— Да?

— Не правете глупости. Няма да го допусна.

Злакт стисна издължените си челюсти, но не отговори. Без да чака разрешение, той затръшна вратата след себе си.

Подът под краката на посланика се разтресе. Известно време остана втренчен във вратата, след това лицето му придоби замислено изражение и той се отправи към покоите си.

Просторните помещения в крилото на императора тънеха в сумрак, както и беше редно, тъй като приближаваше полунощ. Неканените гости, били те шпиони или убийци, би трябвало да бъдат засечени от охранителните камери и датчиците, а също и от неколцината медиуми, които работеха за Планетната полиция. Но днес императорът не си беше у дома. Точно тази вечер бе решил да остане в един от дворците извън Малтен.

Една самотна фигура се прокрадваше из коридорите с увереност, която говореше, че познава достатъчно добре обстановката. Облечен в черно, нарушителят на императорските покои спираше от време на време, за да се огледа за камери или пазачи, после продължаваше да се промъква все по-навътре. Без да издава никакъв звук, той достигна кабинета на императора и спря пред вратите. Не го интересуваха спалнята, а входа за компютърната зала.

Тропот и шум в съседния коридор накараха нарушителя да се притаи в близката сянка.

— Не ме интересува кого трябва да подкупиш, искам да получа този запис. Държа да откриеш и негодника, който го е направил, и да ми го доведеш, нищо че цялата журналистическа гилдия ще викне в негова защита. Този път вече прекали. Смятам да дам хубавичък пример на останалите.

Нарушителят познаваше твърде добре този нисък, малко дрезгав глас.

— Ще направим каквото ни е по силите, Рандолф, но все пак ми се ще да проявиш благоразумие...

— Ако проявявах благоразумие, никога нямаше да стигна дотук! Да видим дали няма да успеем да открием този техен прословут герой, преди да го направят обществено достояние. Искам да се уверя, че наистина няма никакви недостатъци.

Другият изломоти нещо недоволно под носа си, сетне попита по-високо:

— Не ти ли омръзна да се ровиш в тази история?

— Защо не? Пепус подготвя истинско представление за медиите... очаква от нас да го предаваме на живо, но се съмнявам, че резултатът ще е такъв, какъвто разчита. Всички знаем за тайното му намерение да заеме поста председател на Конгреса.

— По дяволите, Рандолф, можем да се оправим и без спорове, нали? Все някога смятаме да се махнем от тази проклета планета.

— Това е моя работа — произнесе niskият глас и направи кратка пауза. — Още утре посланикът на Дракската лига ще ни засипе с обвинения за последните събития. Пепус смята да се измъкне, като предостави цялата информация, но няма да стане.

Непознатият в сянката облегна глава на хладната стена. Амбър, защото това бе тя, полагаше усилие да си поема колкото се може побезшумно дъх. Познаваше не само нахалния журналист, но и човека, за когото говореше. Познаваше го съвсем отблизо. И не се съмняваше, че ако го открие, Скот Рандолф може да му причини само неприятности — нищо друго.

Сега вече компютърната зала изгуби привлекателната си сила за нея. Беше стигнала веднъж дотук, щеше да стигне и втори път. Отдели се от стената и се приближи към двойните врати, зад които разговаряха журналистът и неговият сподвижник.

Рандолф отново заговори:

— Трябва на всяка цена да открия този техен „герой“ преди представлението.

— Не ми дрънкай втели-некипели, Скот. Истината е, че продължаваш да събираш данни за онази твоя история за изгубения Рицар. Веднъж вече те измамиха — кога най-сетне ще си го признаеш? От години преследваме този призрак.

— Не е призрак! Сигурен съм в това! Източникът ми е съвсем надежден!

— Твоят източник смърди от километри. Достатъчно дълго съм твой технически директор, за да знам, че слуховете се появяват винаги когато има възможност някой да плати добре за тях.

— Може би. Но ако съществува наистина такъв човек, не мога да не го търся.

— Разбирам те, но ще се наложи да престанеш. Защо не си признаеш, че са те изпързали.

— Виж, Дикстра, ако имаш Рицар, когото не искаш да открият, къде щеше да го скриеш?

— В космоса със скафандър.

— Или сред новосформиран отряд от Рицари.

— Може би. — Последва пауза. Сетне Дикстра продължи: — Може би Пепус не желае да бъде открит. Не си ли помислял за това?

— Ах, приятелю. Спомни си, че перото е по-силно от меча и че езикът е по-бърз и от двете. Старият император беше свален от Пясъчните войни, сега идва ред и на Пепус.

— Доколкото си спомням, Регис го свали хладно острие между ребрата.

— Но нямаше да го получи без външна помощ. Доминионът си затвори очите и ето че стана. Ако Пепус крие изгубения Рицар, това само ще направи моята история още по-интересна. Ако е там, аз ще го намеря.

Момичето в черно си позволи една лека усмивка. Не че тя самата нямаше нещо общо с всичко това! Напротив, тъкмо благодарение на нея Джек се бе измъквал неведнъж от любопитните очи на журналистите. Шмугна се в един страничен коридор и се отправи към изхода на двореца на императора със същото безгрижие, с което бе проникнала чак дотук.

Преди да отиде в офицерските помещения, се преоблече, тъй като не желаше тъмните ѝ дрехи да предизвикат подозренията на Джек. Докато пресичаше площадчето, тя вдигна глава към огромната сграда на двореца, която се извисяваше като планинска верига. Беше прекарала почти целия си живот в сянката ѝ... макар и твърде далеч от нея, там, където дворецът бе само символ за един по-добър живот. Дори сега, докато крачеше по алеите, Амбър по навик избягваше камерите и сензорите. Джек понякога я наричаше параноичка. Отвърщаше му, че това е обикновена предпазливост. Тя нямаше имплантиран идентификационен чип, така че дори системата да я засече, не би могла да я разпознае. Ала все пак...

Подуши миризмата му още щом отвори вратата. Беше се върнал преди малко от подготовка и се къпеше — чу шума на пуснатия душ. Дрехите му бяха разхвърляни по пода. Вдъхна с пълни гърди от познатата миризма, щастлива, че отново е близо до него. Беше си дала сметка колко пуст ще е животът ѝ, ако в него не присъства Джек.

Той излезе от банята, с усукана около кръста кърпа.

— Къде си ходила?

Усмихна му се в опит да прикрие обърканите си чувства, Джек ѝ беше като по-голям брат, но от известно време копнееше да бъде нещо много повече и се боеше, че може би той не би пожелал да ѝ го даде. Гласът ѝ не я издаде, когато отвърна наперено:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Не съм съвсем сигурен — разтърси той мократа си коса. — Нали все измисляш разни неща.

— Ами да, момичетата трябва да се забавляват. Ти приключи ли за днес?

— Надявам се. Ако питаш за костюма, омръзна ми да го лъскам. — Той се намръщи. — Императорът отново ми отказа аудиенция. Не желае да разговаря с мен нито за драките, нито за Лазертаун. По дяволите, Амбър, не мога да направя нищо за Дорман, но за Кларон все още има надежда. Там няма дракски пясъци и ако се започне тераформиране навреме...

Тя го погледна внимателно. Ръката му докосна тънката линия между веждите. В душата му се бяха пробудили спомени от изпепелената планета, на която бе живял.

— Да излезем.

— Не мога — отказа Джек.

— Какво? Да не смяташ, че драките ще предприемат нещо тук?

— Императорът и моят командир искат да си стоя тук и да не ходя никъде. Поне до утре.

Тя сбърчи нос.

— Въздухът е застоял. Ела да се поразходим.

Той я изгледа внимателно.

— Амбър, какво е станало?

Тя реагира почти веднага, доловила рязката промяна в тона му.

— Журналистите са надушили за теб и искат да те интервюират. Съмнявам се, че отношението им е добронамерено. Мисля си, че

Пепус ще бъде далеч по-доволен, ако след церемонията двамата с теб изчезнем.

— Нали тук трябваше да съм в безопасност.

— Има те в списъка на Планетната полиция. Рано или късно някой журналист ще се добере до този списък, може да подкупи някого, за да го получи. И тогава пак ще цъфнат тук с техните досадни въпроси. Ще ги чакаш ли, за да го направят?

Той се замисли за миг. Сетне поклати глава.

— Не. Изчакай да се приготвя.

Изчезна в спалнята. Амбър въздъхна и се отпусна на креслото до вратата. Беше решила да му разкаже подробно за подслушания разговор, но на място, където те самите не мотат да бъдат подслушвани.

Чу го да си нахлузва ботушите. Когато погледна към вратата, очаквайки да се появи, за миг погледът ѝ се спря на монитора, който предаваше образ от външната камера.

Някакво движение в ъгъла привлече вниманието ѝ. Амбър замръзна. Нямаше никакви други признаци, че някой се приближава насам — и да имаше такъв човек, правеше го точно толкова умело, колкото и самата тя.

2.

— Някой идва.

Джек застава разтревожен на прага на спалнята.

— Кой? Един ли е, или са повече?

Тя вече беше при пулта за наблюдение и работеше над настройките. Включиха се и останалите камери.

— Четирима са. Не, петима. Професионалисти.

— Не им трябваше много време, за да ме открият — изпъшка той, сетне по навик погледна към ъгъла, където държеше костюма. Ала сега го нямаше. Бяха го отнесли в работилницата, за да го прегледат за подслушвателни устройства преди утрешната церемония. Дланта на дясната ръка го засърбя. Почеса я и несъзнателно притисна белега от липсващото кутре.

— Сигурно аз съм ги довела тук! — Амбър заряза пулта и изтича при вратата.

— Амбър, недей!

— Няма да им позволя да ни заварят неподготвени — отвърна тя.

— Има само един начин да влязат. Щом се налага, ще ги посрещнем на вратата.

Посегна към нея, но Амбър му се изплъзна и изскочи навън, където цареше сумрак.

— По дяволите! — изруга Джек и я последва.

Не хранеше особени илюзии за безопасността в офицерските помещения. Само преди четиринадесет месеца го бяха отвлекли оттук, след като го бяха упоили със скрита във вентилационната система капсула. Малко след това бяха подписали от негово име принудителен договор за работа в норцитовите мини на Лазертаун и той бе отпътувал натам в криогенна капсула. Всъщност трябвало да го убият, но онзи, който го отвлякъл, се полакомил за повече пари и провалил първоначалния план.

По-късно, след като го откри, Амбър му разказа, че похитителят му е бил убит, вероятно от онзи, когото се е опитал да измами. Не си бе губила времето да издирва поръчителя — Джек възнамеряваше сам да

го стори, след като живота му се върне в нормалното си русло. Докато се прокрадваше навън под булото на спускащата се нощ, той си помисли, че и този път възможността му бе убягнала.

Жаждата за мъст не бе породена само от предадената чест или унищожените светове. Не по-малко страшен за Джек бе споменът за времето, прекарано в хибернация, за ужасните съновидения, чийто ням и лишен от воля свидетел бе станал през онези дълги години.

Криогенният сън му бе отнел почти половината от живота и повечето от младежките му спомени. Готов бе да умре сто пъти, но не и да преживее нещо подобно отново. При охлаждането на тялото бе изгубил кутрето на едната си ръка и няколко пръста на краката. Сънят го бе превърнал в забравен от всички ветеран от война, която малцина помнеха.

Пясъчните войни.

Джек се спъна и падна. Амбър се появи отнякъде, улови го за ръката и го задържа след себе си.

— Онези там не са журналисти — прошепна и той долови уплахата в гласа ѝ.

— Сигурно.

— Джек. Ако искаш, мога да го направя.

Да го направи? Изведнъж осъзна за какво става въпрос.

— Недей.

— Но, Джек...

— Казах не.

Бяха я обучили да убива с ума си, въпреки че дори само при мисълта за това цялата я побиваха тръпки. Тя не беше убиец, но ето че сега му бе предложила да го направи — заради него. А това би могло да ѝ причини непоправими увреждания. Не биваше да ѝ позволява — и нямаше да ѝ позволи. Изправи се на крака и в същия миг от мрака се показаха петимата нападатели. Джек знаеше, че може да се справи с тях, дори без бойния костюм. Мускулите му се напрегнаха, докато се готвеше за скок. Изгледа ги и зърна някакво отразено сияние на нивото на очите. Изведнъж се досети, че това са прибори за нощно виждане — твърде късно осъзна, че противниците му го виждат далеч по-добре, отколкото той тях.

Застина за миг, сетне се наведе, претърколи се през тревата и изрита най-близкия в коляното. Чу се сухо изпращяване и мъжът рухна

с болезнен вик. Джек се претърколи настрани и скочи на крака. Останалите го наобиколиха и го парна смразяващият удар на шокския пистолет. Секунди след това вече лежеше по очи на земята и повръщаше неудържимо.

Някъде отдалеч дочу виковете на Амбър, придружени от ругатни и глухи удари. Предположи, че се опитват да я задържат. Сграбчиха го и го дръпнаха, докато застане на колене.

Нападателят изглежда не знаеха за способността на Джек да се възстановява необичайно бързо след парализираща атака. И наистина, мускулите му вече потръпваха, връщайки се към живот.

Някой изтри повръщаното от лицето му. След това го изправиха и той почувства, че двама го понасят. Отпусна се върху тях, за да им внуши, че е съвсем безпомощен. Връщаха го в неговия апартамент, натам носеха и Амбър. Защо обаче, не знаеше. По-важното бе, че без да знаят, тези двамата сами се бяха напъхали в ръцете му.

Джек се усмихна мрачно в тъмнината.

Тъкмо когато силите му се възстановиха напълно, единият от нападателите промърмори:

— Боже, този тип е по-тежък, отколкото изглежда.

— Стискай зъби, ще издържиш. От нас се иска само да предадем съобщението и да си ходим.

Джек се отказа от замисъла си да им строши вратовете. Преносителите на съобщения не бяха наемни убийци. Тези петимата щяха да живеят поне докато предадат онова, за което ги бяха пратили... или поне докато любопитството му бъде задоволено.

Те влязоха и го пуснаха на пода. Лицата им пребледняха, когато, вместо да тупне безпомощно, той скочи на крака и зае позицията срещу тях.

Водачът им, облечен в черни дрехи, отскочи назад. Реакцията на Джек бе забавена от виковете на Амбър. Двама души я носеха, а третият пристъпваше отзад и накуцваше. Младата жена продължаваше да се дърпа и едва не изрита вратата.

Водачът протегна ръка с насочен към нея пръст.

— Съветвам те да стоиш мирно. Човекът, който ме праща, иска да ти предам, че императорът няма да успее още дълго да възпира Ролф. Каза да те предупредя, че дните на твоята свобода са към своя край.

Амбър се отпусна с преbledняло лице между своите похитители. Джек знаеше причината. За нея Ролф беше „свенгали“, или „фаджин“, с други думи този, който бе програмирал подсъзнанието ѝ, превръщайки ума ѝ в средство за убийство. Само Ролф знаеше паролата, която можеше да задейства това скрито оръжие. А Джек се бе самозаблуждавал, че най-сетне са се отървали от него.

— Оставете я на мира.

Водачът се извърна към Джек. Вдигна ръка и смъкна нощните си очила на шията.

— Просто изяснявах някои положения — рече той. — Както вече казах, ние само предаваме съобщението.

— И защо трябва да го чувам?

— Защото го праща едно приятелче.

— Приятелите обикновено ме намират по друг начин. Във всеки случай не ме нападат през нощта.

— Този приятел твърди, че си го предал. Не беше сигурен, че ще искаш да ни изслушаш.

— В такъв случай казвай, каквото имаш да казваш и се махай оттук.

— След минутка.

Този, който куцаше, обиколи стаята и изключи всички камери. След като приключи, кимна на водача и излезе. Сега вече никой не можеше да ги чуе, нито да направи запис на разговора.

С изключение на Джек. А той не смяташе да забравя онова, което току-що бяха сторили на Амбър. Щеше да им го напомни при първа възможност. Хвърли ѝ поглед. Очите ѝ бяха изцъклени, невиждащи. Дишаше на пресекулки. Може би само думите на непознатия са били достатъчни, за да се задейства стаената в ума ѝ програма. В такъв случай нищо чудно вече да я беше изгубил.

Прекуси стаята, изтръгна я от ръцете на похитителите и я зашлеви през лицето. Главата ѝ се люшна назад, на бузата ѝ разцъфна алено петно, но в следния миг в очите ѝ се появи познатият дързък блясък.

— Да не си посмял друг път...

— Няма. — Той я обгърна с ръце сякаш се опитваше да я защити. — По-добре ли се чувстваш?

— Да — отвърна тя дрезгаво.

Джек изгледа двамата, които я бяха държали.

— Вече ви запомних — рече заплашително. Усещаше дъха им върху лицето си. Главата на единия бе обезкосмена наполовина от изгаряне с лазер, другият имаше зъби от сивкав метал. — Готов съм да чуя съобщението ви.

— Тогава погледни насам.

Пратеникът разтвори дланта си, в която държеше златиста сфера — изкуствено око, с полепнали върху него кървави парченца кожа.

Амбър извика.

— Това е окото на Болард — рече тя и се отпусна в прегръдките на Джек.

Той обаче не бе сигурен, дали наистина протезата е принадлежала на неговия познат, който обикновено я носеше така, сякаш е медал за храброст. Също като Джек и Болард бе ветеран от Пясъчните войни, бил е раняван, а малко преди края бе дезертирал. Болард единствен знаеше цялата истина за Джек. Той криеше тайни, които можеха да бъдат изтръгнати само така, както бе изтръгнато и това око.

Пратеникът се усмихна.

— Сега вече, след като ти приковах вниманието, ето какво ще ти кажа: „И ако те съблазнява окото ти, извади го“. А също и: „Ти наруши обетите си“.

— И това ли е всичко? — зачуди се Джек.

Мъжът сви рамене.

— Аз съм само пратеник. Той смяташе, че това ще бъде достатъчно. — Очевидно приключил с мисията, водачът даде знак на хората си и те се изнизаха през вратата, сякаш бяха само кошмарен сън.

Амбър продължаваше да се притиска към него. Джек надзърна през отворената врата и едва сега забеляза, че прожекторите отвън найсетне са се включили.

Когато отново сведе поглед, установи, че Амбър го гледа умоляващо.

— Какво ще правим сега, Джек?

— Не знам — отвърна. — Наистина нямам представа.

3.

Докато Амбър се възстановяваше от преживяното, Джек добави:

— Но съм наясно какво няма да направя. Няма да седя тук и да чакам да дойде още някой. И после...

— И после?

— После смятам да посетя нашия приятел Болард и да проверя дали не му липсват някои части.

— И ако е така?

— В такъв случай ще се лиши и от други. Но не мога да предприема нищо, докато не отmine церемонията.

На лицето на Амбър се появи хищна усмивка.

— Това е моят бял рицар — рече тя и закрачи пред него към външната врата.

Междувременно пратеникът се бе върнал при своя поръчител, за да му докладва за изпълнението на задачата. Не може да се каже, че не изпитваше известен страх, когато влизаше в стаята, защото знаеше, че човекът, който го бе наел, е далеч по-опасен от самия него. Поръчителят отдавна бе спечелил уважението му. Той бе човек на средна възраст, плещест, макар и леко прегърбен, натежал за годините и възрастта си, с прошарена, но не съвсем посивяла коса. Над едната му вежда имаше белег от лазерно изгаряне, спомен от отминали бурни времена и несъмнено свидетелство за късмет.

Уингън вдигна поглед от гърчещия се едноок мъж пред него. Зеещата орбита на изтръгнатото око бе закрыта с пластотъкан.

— Свършихте ли?

— Както наредихте.

— А момичето?

Пратеникът се засмя. Бяха го предупредили за способностите на момичето и наистина бе изпитал известно безпокойство в близост до нея.

— Прав бяхте. Това, което й казах, я обезоръжи напълно. Приемете моите благодарности. — Сведе глава.

— А другият?

— Почти не реагира. Но изслуша всичко внимателно. Повече не можах да направя — сви рамене водачът.

Уинтън се озъби.

— А ако ти бях платил?

— Той осакати един от хората ми. Дори и да удвоите заплащането, не мога да гарантирам успеха. Пък и... нали ви казах, че съм опитвал и преди.

— Ще видим — Уинтън насочи вниманието си към своята жертва. — Свободен си.

— Командире — поклони се мъжът и излезе.

Уинтън прехапа замислено устни. Погледна към едноокия, който се гърчеше от болка срещу него.

— Жертвата ти не беше напразна, Болард — побутна един чип по масата. — Тук ще намериш достатъчно кредити да си купиш ново око. Може би този път ще е платинено.

— Никога няма да виждам пак с това око.

— Възможно е. Микрохирургията е опасна и несигурна специалност. — Уинтън се изправи. — Но аз, на твое място, щях да опитам. Кой знае какво ти е писано?

Болард протегна разтреперана ръка и се вкопчи в чипа.

— Каквото и да ми е писано, надявам се Джек Сторм никога да не ме открие.

Уинтън не отговори. Не се и налагаше.

Болард продължаваше да го гледа, сякаш се изкушавате да го попита защо се бе случило всичко това, но после се сети, че Уинтън няма да му каже. Дори да умира. Уинтън изчака вратата да се затвори и се надвеси над компютъра. Отвори комуникационната линия.

— Свършено е.

— Това ще го прати ли по следата? — попита отсреща трепкащото изображение.

— Да се надяваме.

— Човекът, който заплашва нас и Джек Сторм, един и същ ли е?

— Ако планът ми успее, скоро ще узнаем. И ако е така...

— Веднъж вече не сполучихме да се отървем от него — прекъсна го мъжът отсреща. — Може би трябва да опитаме друга тактика, инак всичко, което постигнахме, ще бъде изложено на опасност.

Уинтън не отговори. За разлика от своя съмишленик той имаше съвсем други идеи, но нямаше намерение да ги разкрива пред него. Вместо това го наблюдаваше безстрастно.

— Сигурен съм, че ще го последва.

— Да — кимна Уинтън и това изглежда бе достатъчно. Уинтън бе човек, на чиято дума можеше да се разчита. Само три пъти досега се бе провалял. Двата пъти беше с един неизвестен войник. Третият — с Джек Сторм.

— Много добре — кимна изображението и му даде знак да прекъсне връзката.

Уинтън посегна към компютъра. Екранът угасна. Облегна се в креслото. След това протегна ръка и изписа друг номер. Екранът отново светна, но сега оттам го гледаше различно лице.

— Да, сър?

— Искам да преровиш едни файлове. Знаеш за какво става въпрос. Съсредоточи се върху последните шест месеца от управлението на Регис.

— Да, сър — отговорът бе лишен от чувства, защото съществото, с което разговаряше Уинтън, не беше човек. То не се вълнуваше от желанията, важното беше да ги задоволи.

— Интересувам се от едни замразени проби. Но едва ли ще са в биогенетичния раздел. Скрил съм ги с този код — той предаде кода на машината. — Съобщи ми, когато ги откриеш.

— Слушам, сър. — Екранът угасна отново и Уинтън пак се облегна. Този път лицето му придоби хищно изражение.

4.

Джек усещаше палеците лъчи на слънцето върху гърба си. Зад него гвардейците пристъпваха в пълния си блясък. Само той не носеше костюм и се чувстваше гол и беззащитен.

Беше се съсредоточил изцяло в маршировката, осъзнавайки, че това, което човешкото тяло може да извърши по един или друг начин, костюмът ще направи неизмеримо по-бързо. Една погрешна стъпка и гвардейците, които вървяха след него, можеха да го смачкат в прахта.

Тълпата долови надвисналата заплаха. Още в началото на демонстрацията той ги бе изправил на крака, беше ги принудил да не свалят занемели погледи от мониторите. Джек знаеше, че някъде на трибуната е и Амбър, но избягваше да мисли за нея. Събитията от изминалата нощ я бяха разтърсили повече, отколкото тя показваше. Ако го гледаше сега, вероятно бе само за да разсее тревогата си, а той самият в този момент не можеше да си позволи да изпита страх. Не и сега.

Редиците застинаха на място по заповед на командира. Пурпурния се бе изправил на трибуната непосредствено до император Пепус. Джек забеляза, че командирът го гледа.

Бяха подготвили тази малка демонстрация за публиката и императора, който отдавна искаше да направи преглед на своя елитен отряд. Не беше само демонстрация, а и урок за това колко уязвим може да бъде беззащитният човек.

Джек отдаде чест, завъртя се наляво и се приближи към мястото, където костюмът му висеше на закачалката. Усещаше, че камерите следят всяко негово движение. Без да им обръща внимание, откачи костюма и се зае да го облича.

Моментът бе рискован и непредсказуем — предстоеше да изложи на показ някои слаби места на костюма, като например неговите закопчалки. Но Джек и Пурпурния бяха обмислили всеки ход и стигнаха до извода, че нищо особено важно не може да бъде разкрито за ограниченото време. Само минутка по-късно той се изправи, стиснал под мишница шлема.

Тълпата ахна, изумена колко бързо се е облякъл. След това избухна в аплодисменти.

Щеше да стане още по-бързо, помисли си Джек, ако костюмът беше жив.

На времето в същия този боен костюм се бе заселило едно странно същество, войн берсеркер, който се пробуждаше всеки път, когато Джек доближаваше костюма. Двамата поддържаха телепатичен контакт и за Джек неговото присъствие бе колкото постоянно изтезание, толкова и благословия. Постепенно беше привикнал с него... както с раните от Пясъчните войни.

Но сега фантом бе мъртъв.

Амбър не го вярваше. Тя настояваше, че е потънал в дълбока летаргия, че се крие, потресен от събитията в Лазертаун.

Джек не беше уверен. Знаеше само, че сега бойният му костюм не е нищо повече, от онова, което е бил, когато са го изработили, напълно лишен от присъствието на амбициозния, жесток, войнолюбив и привързан към Джек берсеркер. „Здрасти, господарю, ще убиваме ли днес?“

Въпреки че Джек бе обмислял възможността някой ден берсеркерт да се пробуди отново, да се нахвърли върху своя гостоприемник и да го изяде, той бе привикнал с тази опасност. И преди бе успявал да го постави под свой контрол, да го подчини на волята си. От друга страна, нуждаеше се от жаждата му да убива, тъй като самият Джек по природа не беше убиец. Беше наредил да му изработят нов костюм, без да го казва на Амбър. Изглеждаше напълно разумно като решение, но кой знае защо то будеше у него безпокойство. Дали фантом е бил милоски берсеркер? Джек не знаеше отговора на този въпрос. Спомни си онзи миг от атаката на Лазертаун, когато бе успял да надзърне в древното находище малко преди да го унищожат, и бе зърнал мумифицираните останки на неописуемото чудовище... и фантом го бе видял през неговите очи. Дали съществото се бе свило в черупката си, поразено от мисълта, че може би има родствена връзка с онова чудовище? С онова незнайно същество, заради което драките бяха пратили боен кораб на мъртвата луна, рискувайки да нарушат крехкото примирие с Доминиона. Представител на раса, която някога ги бе прогонила от техните собствени територии. Джек си помисли, че може би съществото,

спотайвало се в костюма му, е било неизмеримо по-страшно от берсеркер.

Въздъхна и се съсредоточи върху предстоящото.

— Включи целевата мрежа — нареди той на компютъра. Беше обсъдил накратко с Амбър онова, което щеше да последва. Той отново отдаде чест.

— Дами и господа, зрители — заговори Пурпурния и високоговорителите отнесоха гласа му надалеч из тълпата. Джек се намръщи и намали леко силата на външните микрофони. — Наблюдавахте демонстрация как всяко движение на човешкото тяло се предава чрез холограма на костюма. Сега ще имате възможността да се убедите в скритата мощ на доминионския Рицар.

Джек си пое дъх. Усещаше, че тялото му леко трепери. Адреналин, помисли си. Ръкавиците пулсираха на китките му. Усещаше едва доловимо жужене в мислите си. Дали не се пробужда фантом? Потърси съществуването вътре в себе си. „Излез, излез, където и да си.“ Но вече беше време да действа.

Следващият му ход бе да се извърне срещу всички останали войници, построени зад него на площада.

Бяха премислили внимателно тази маневра, но не с всички подробности, защото Пурпурния настояваше за известна доза спонтанност при демонстрацията на бойни умения и тактика. Джек, естествено, бе скрил няколко коза в ръкава си за предстоящото меле. Предната вечер в работилницата бяха настроили оръжията на костюма за демонстрацията. Мощността на лазерните лъчи бе намалена до минимално ниво. Никой нямаше да умре днес, но сигурно някои от участниците щяха да получат леки травми.

В мига, когато Пурпурния даде сигнал, Джек изпълни първото от предварително замислените движения. От него се очакваше да се издигне нагоре, да се завърти във въздуха, обсипвайки всичко наоколо с огън и да покоси първата редица от настъпващи Рицари.

Той задейства реактивните двигатели, отскочи встрани и покоси първите четири редици с оръдието в дясната си ръкавица, сеейки хаос и объркване. Всеки от поразените лягаше на земята веднага щом костюмът му регистрираше попадението.

Джек почувства лек гъдел в лявата си китка. Приключи с претърколването и откри огън по следващите две редици, пак с дясната

си ръка. Костюмът реагираше с известно забавяне, като човек, прекарал мозъчен удар. Лявата страна не му се подчиняваше. Дали фантом не се опитваше да си възвърне контрола, както бе правил някога? Само че сега отказваше да приеме присъствието на Джек? Кожата му настръхна. Меката подплата, чиято цел бе да го предпази от натиска на флексобрънките и да попие потта, погали голите му рамене. Фантом можеше да бъде смъртоносно опасен. Или ставаше нещо друго?

Джек вече бе повалил повече от половината имперски телохранители. Вината не беше тяхна. Те се бяха подготвяли за съвсем различно представление. Заради объркването им Джек бе успял да поразии повече, отколкото изглеждаше допустимо. Но това бе напълно според неговия план.

Страничният екран показваше, че един от фланговете възнамеряваше да му отнеме инициативата. Той се извърна рефлексивно в тази посока и изстреля една лека ракета, заредена с толкова експлозив, колкото да вдигне малко искри. Веднага щом ракетата се взриви, войниците побързаха да налягат на земята, но Джек нямаше време да им обърне внимание.

Продължи да стреля, използвайки за преграда купчината налягали Рицари. Все още действаше само с дясната ръка.

Когато коленичи за миг, за да си поеме дъх, изведнъж осъзна какво не му дава покой.

Лявата ръкавица му подаваше сигнал, че е заредена напълно.

А не би трябвало. Не получаваше такъв сигнал от дясната. Някой не беше пренастроил оръжията в лявата ръкавица.

Войниците, които го заобикаляха, щяха да умрат в мига, когато реши да превключи на оръжията в лявата ръкавица. Подсъзнателно бе разбрал, че нещо не е наред, и бе ограничил стрелбата само до дясната ръкавица.

„Божичко, императоре, вашият герой е чудесно момче, но можете ли да обясните защо изби стотици невъоръжени мъже по време на малката демонстрация?“

„Ух. Фантом, пусни ме!“

Джек задейства отново реактивния двигател и се издигна нагоре, оставяйки на двете срещуположни редици да се сблъскат една с друга.

Ударът си е удар и повечето от участниците изпопадаха прилежно на земята.

Чуваше рева на тълпата над собственото си запъхтяно дишане. Знаеше, че са поразени, шокирани от неспособността на войниците да го приклепят.

Освен това сигурно бяха изплашени от възможностите, които демонстрираше един-единствен Рицар.

Колкото и неуязвими да изглеждаха войниците, те едва ли биха могли да се окажат сериозна пречка на пътя му, ако сега реши да се приближи към императора и да го убие.

Джек се спусна надолу, затича се, прескочи налягалите Рицари сякаш не съществуваха и се отправи към трибуната на императора. Отзад го преследваха последните двеста войници.

Когато прескачаше купчината от налягали войници, която бе използвал за стена, той задейства въздушните мини, които бе разхвърлял зад себе си. Още четирийсетина войници изпопадаха. Сега вече усещаше, че цялото му тяло трепери неудържимо. Нямаше никакво съмнение, че съществото вътре се бори за контрол над него. Фантом се опитваше да го прогони от костюма, който смяташе за свое притежание. Джек осъзна, че му остават броени секунди. Реши да промени предварително уговорения план и да се насочи право към императора. Едва ли щеше да успее да се справи и с останалите войници. Пък и не беше необходимо. Един истински убиец не би постъпил по този начин.

В мига, когато се издигаше право нагоре, срещу него се спусна друг войн в боен костюм, опитвайки се да му препречи пътя.

Беше красив, грациозен, акробатичен скок. Джек не познаваше войника, но забеляза изрисувания на гърдите му крилат кръст и си отбеляза мислено по-късно да го потърси. Подобна комбинация от храброст и умение бе рядка и ценна за тяхната професия.

За съжаление Джек го порази още напред въздуха. След това се изравни с трибуната, с готови за стрелба ръкавици. Вдигна спокойно ръце и си свали шлема. Трябваше му няколко секунди да си поеме дъх, сетне коленичи пред императора. Едва сега чу с пълна сила възторжените викове и възклицанията на тълпата.

Пепус, блед, с обсипано с лунички лице и развети от вятъра червеникави коси, сведе поглед към него. Джек надзърна в

изумруденозелените му очи и за миг се изплаши от онова, което видя там. И тогава непредсказуемият император с дребно, но енергично тяло се усмихна и каза:

— Поздравявам те за проявените умения. Искай каквото пожелаеш.

— Моля за аудиенция, ваше величество. Нищо повече не искам. Устните на Пепус пребледняха. Усмивката му стана пресилена.

— Ще я имаш — той повиши глас. — Дами и господа. Представям ви Рицаря, който защити колонията Лазертаун в името на Триадския трон и Доминиона. Стани и приеми поздравленията.

Джек се изправи и се обърна. Тълпата изригна във възторжени аплодисменти. Пурпурния застана до него и склони глава.

— Какво, по дяволите, стана одеде? — попита той шепнешком. — Не съм ти казвал да го правиш с една ръка, завързана на гърба.

— Някой — отвърна Джек, като продължаваше да се усмихна на камерите — е забравил да обезвреди оръжията в лявата ми ръкавица. Имаш късмет, че не изпържих петстотин от най-добрите войници на императора. — Не каза нищо за фантом. За него знаеше само Амбър.

— Божичко! — възкликна Пурпурния. — Добре, че се е случило на теб.

Двамата продължаваха да се усмихват и да махат с ръце на тълпата, но мургавото лице на командира изглеждаше по-бледо от обикновено.

— И така, Джек — поде императорът, след като се бяха прибрали в прохладната зала за аудиенции. — Получи каквото искаш, макар че може и да съжаляваш за него.

Джек все още беше облечен с костюма и носеше шлема под мишница. Амбър, облечена в строга синя рокля, се бе присъединила към тях след края на представлението. Пурпурния ги бе напуснал с обяснението, че трябва да даде разпореждания на войниците.

— Императоре? — погледна го учудено Джек.

Типично за слабите, жилести мъже, Пепус изглеждаше по-млад, отколкото бе в действителност.

— Не сме имали време да разговаряме, откакто се завърна. Бих искал да ти напомня, че макар за пред обществеността да бе

представена друга версия, в действителност ти си бил отвлечен. Наложил се да прикрия действията ти, като кажа, че всичко свършено от теб е станало по моя заповед, но държа да ти напомня, че стореното от теб не ми донесе никаква полза. Всичко, което си направил, е само и единствено заради теб самия.

Погледите им се срещнаха.

Императорът се усмихна едва забележимо.

— Следващия път обаче няма да приема така безгрижно действията ти. Съществуват последствия, с които трябва да се съобразявам. Извиках те тук, за да можеш да се запознаеш с някои от тях. А след това искам да си вземеш кратка отпуска и да уредиш личните си проблеми. Защото след като се върнеш, ще ми принадлежиш изцяло. Ясен ли съм?

— Да, ваше величество — кимна Джек. Амбър пристъпи от крак на крак неспокойно. За разлика от императора тя познаваше Джек достатъчно добре, за да определи по тона му, че лъже.

Притисна тънката си ръка към ръкавицата му. Джек се извърна и я погледна, но очите ѝ бяха втренчени в изхода, сякаш мислите ѝ витаеха другаде.

Но той също я познаваше достатъчно добре. И двамата знаеха, че макар императорът да не му бе дал отпуска, за да преследва своя похитител, Джек щеше да се заеме точно с това. За Джек императорът бе само една възможност да постигне набелязаната цел. Жестът на Амбър не целеше нищо повече, освен да прикрие Джек, който не бе най-добрият лъжец.

Пепус продължаваше да го гледа внимателно.

— Ваше величество — заговори Джек. — Струва ми се, че не са ви съобщили всички факти, що се отнася до моите действия.

— Запознах се с докладите, освен това разговарях и със Свети Колин от Синьото колело. Нима си позволяваш да обвиниш един предан на вярата човек в измама?

— Не, господарю. Ценя високо Свети Колин...

— Но какво?

— Но вярвам и на очите си.

— Аха. — Императорът затропа с пръсти по облегалката. — Не се и съмнявам. Кажи ми тогава какво си видял.

— Тук? Сега?

— Ти поиска аудиенция и аз ти я дадох.

Императорът го бе изиграл и го знаеше. Джек не би посмял да разговаря открито въпреки електронните завеси, които прикриваха залата за аудиенции, тъй като точно днес императорът бе позволил на Рандолф да заснеме всичко, което става там. По някаква причина императорът не желаше да чуе истината от устата на Джек. „А може би вече я знае“ — помисли си Джек и кръвта в жилите му се вледени.

— Видях, че драките заплашват купола, и предприех необходимите действия — рече той, придържайки се към предварително уговорената версия. „Да върви по дяволите — рече си. — Нека Пепус рухне като баща си. Както щеше да стане и с мен, ако Амбър не ме бе спасила...“

Сякаш разбрала, че мисли за нея, тя попита тихо:

— Кой идва?

Чуваше се шум откъм входа на залата, която се охраняваше строго. Джек си помисли за миг, че е зърнал синьото расо на Свети Колин, приятел от детинство на Пепус, а сега негов съперник в борбата за власт, но в този момент прага прекрачи охраната на посланиците.

— Това са споменатите последствия — обясни императорът и миг по-късно по високоговорителите обявиха:

— Посланик Дурл от Дракската лига.

Амбър възкликна тихо и изплашено.

Джек бе длъжен да признае, че издокаран в целия блясък на своите одежди, дракският посланик бе внушителна гледка. Макар че, погледнато от друга страна, посланикът не изглеждаше толкова застрашително, колкото въоръжен с лазерна пушка дракски войн. Двамата се измериха с погледи.

В известен смисъл тялото на драка наподобяваше причудлива смесица от хиена и дървеница. Джек си припомни с какво удоволствие бе мачкал труповете на убитите насекоми по време на Пясъчните войни... ако въобще спомените от Пясъчните войни можеха да носят някакво удоволствие. Дрехите на този дипломат бяха ушити по земна мода, с очевидно познаване на човешките разбирания и представи. Така не само в общия му вид имаше нещо човешко, но и хитиновата му обвивка бе напълно скрита. Нищо обаче не можеше да прикрие яките му издължени челюсти и зловещата маска на лицето.

Джек не усещаше натиска на ръката на Амбър, но когато за миг сведе поглед надолу, забеляза, че кокалчетата ѝ са побелели. Стисна ръката ѝ внимателно и окуражаващо.

Камерата на Рандолф не изпускате приближаващия се посланик. Съветникът по протокола се надвеси към ухото на Пепус и му зашепна. Беше толкова развълнуван, че едва сдържаше гласа си и Джек можеше да го чува.

— Имаме проблеми. Този израз означава наранена чест и желание за възмездие.

— С други думи — уточни Пепус, втренчил поглед в Джек, — искат Джек Сторм да бъде наказан.

— Нещо подобно, предполагам. Но... — съветникът отново направи пауза. — Не са сигурни, че ще го получат. В противен случай щяха да помолят за частна аудиенция.

— Аха — поклати глава Пепус.

Посланикът на Дракската лига спря на подобаващо разстояние от трона. Поклони се леко и Джек си даде сметка, че посланикът се смята за равен, ако не и за по-висшестоящ от императора. Съдейки по израза на лицето му, Пепус бе стигнал до същия извод.

Джек почувства, че му става горещо. По гърба му се изтърколи бавно капка пот.

— Ваше величество — заговори Дурл и имплантираният синтезатор предаде думите му малко по-силно, отколкото бе прието. — Помолих за аудиенция във връзка с крайно печални събития, за които, както ми докладваха, вече сте известен, но все още не сте предприели никакви постъпки за удовлетворение на накърнената ни чест. Става дума, разбира се, за злощастния инцидент в миньорската колония Лазертаун.

Лицето на императора се изопна. Амбър наклони глава към рамото на Джек.

— Няма да може да говори свободно заради камерите.

Пепус не сваляше поглед от Дурл.

— Истината е, че пратих да ви повикат, посланик. Но на два пъти ми отвърщаха, че сте зает.

Изражението на посланика се промени едва забележимо. Той раздвижи челюсти. Тъй като синтезаторът подхващаше превода с няколко секунди закъснение, гледката бе зловеща и странна. Дурл бе

накарал да му имплантират синтезатора, тъй като не разполагаше с говорен апарат, подобен на този при хората.

— За щастие сега и двамата сме свободни.

— Така е — кимна императорът. — Не бива с лека ръка да бъде пренебрегван мирен договор, който продължава вече двайсет години.

— Договорът ни е по-стабилен отвсякога — махна с ръка Дурл. — Бих искал само да използвам дадената ми тук възможност и да изразя нашето недоволство заради унищожаването — напълно случайно, сигурен съм — на един наш кораб, пратен на споменатата колония, след като оттам е бил прехванат сигнал за помощ. Командирът на кораба научил, че куполът е под заплахата да бъде разрушен, и след като се посъветвал с висшестоящите си началници, решил да се притече на помощ.

— Нищо общо с действителността — прошепна Амбър.

Джек се усмихна мрачно. Версията на посланика, макар и неотговаряща на истината, му се стори забавна.

— Успокоително е — заговори императорът, — че нашите съюзници са загрижени за далечните ни колонии. За съжаление не мога да потвърдя изпращането на подобен сигнал, тъй като центърът за комуникация е бил разрушен от вдигнали се на бунт миньори. Въпреки това, посланик, позволете да ви поднеса искрените си извинения за случилото се и съболезнования за изгубените ви сънародници, както и за разрушения кораб. По всичко изглежда, бунтовниците са сметнали, че корабът ви се готви да нападне колонията, и затова са открили огън по него. Както е известно, анархията винаги поражда хаос. Силни съюзи, като нашия, не бива да се влияят от подобни дребни инциденти.

Дурл помълча известно време, преди да отговори.

— Въпросът е дали смятате за виновни онези, които са извършили подобен акт?

— Действали са съобразно обстоятелствата.

— Но са унищожили нашия кораб и целия екипаж.

Лицето на императора стана мрачно.

— Следващия път, скъпи ми посланико, когато засечете подобен сигнал, съветвам ви да пратите транспортен кораб, вместо тежковъоръжен крайцер. Тогава намеренията ви няма да бъдат подлагани на съмнение.

Посланикът се изправи в цял ръст.

— Следващият път, императоре — отвърна той, — действията ни ще бъдат далеч по-целенасочени.

— Хубаво — Пепус се усмихна пресилено. — Имате ли и други въпроси, които да обсъдим, докато не е приключила срещата?

— Бих искал да поставя въпроса за Бития, ваше величество. Моите началници помолиха да обсъдите възможността за предаването ѝ на Лигата.

Джек забеляза как аленото петно обхваща първо шията на императора, а сетне си проправя път и нагоре. Пепус се надигна.

— Ще обсъдим това насаме, посланик, в някоя от следващите ни срещи.

— Щом настоявате — посланикът се поклони лекичко и излезе, без да чака разрешение.

— Какво всъщност беше това? — наведе се Амбър към Джек, който все още обмисляше чутото.

— Не съм сигурен — отвърна бавно Джек. — Но струва ми се, че драките подготвят следващия си ход. — Никак не му се нравеше чутото. Дали, след двайсетгодишно примирие, Дракската лига не се опитваше отново да откъсне солидно парче от територията на Доминиона? Да нахлуе в следващата слънчева система и да превърне планетите в пясъчни пустини? Дали не бяха присъствали на зараждането на следващите Пясъчни войни?

Пепус се надигна с видимо усилие и повика Джек да се приближи. Имаше мрачен и замислен вид.

— Направих всичко каквото можах за теб — рече той тихо.

— Ваше величество... а какво ще стане с Кларон?

— Кларон? — императорът смръщи вежди.

— Наредили сте да бъде създадена комисия, която да обсъди възможността за тераформиране на планетата.

— Да, запознат съм със случая. Просто не обичам да вземам прибързани решения.

Сърцето на Джек се сви. Очевидно днес нямаше да постигне нищо.

— Благодаря ви, ваше величество.

— Вземи си почивка и после те искам обратно на служба. Драките току-що ни обещаха повече неприятности, отколкото са ни

нужни в момента, и ще ми трябва всеки човек, на когото мога да разчитам. Ясен ли съм?

— Съвършено ясен, ваше величество — отвърна Джек, докато си мислеше, че от всички присъстващи в залата той единствен бе разбрал какви може да са последствията от претенциите на дракския посланик. Но той бе и единственият ветеран от Пясъчните войни.

5.

— Какво те кара да мислиш, че е бил фантом?

— А защо да не е той?

Амбър сбърчи носле.

— Чух какво ти каза Пурпурния. Според официалното разследване компютърът за оръжеен контрол се е повредил малко преди началото на демонстрацията. Техниците не са извършили повторна проверка точно преди представлението, тъй като са били натоварени с други задачи.

— Така е — кимна той. — Но знаеш ли, Амбър? Вече не мога да общувам с фантом. По-точно — той не ми отговаря.

— Може би е мъртъв.

— Ти каза, че не е. Промени ли си мнението?

Тя поклати глава.

— Е, и аз така смятам. Може би преминава през някакъв нов етап. Но ако е така и това означава, че пак ще трябва да се боря с него за контрол над костюма, не мога да го допусна.

— Защо просто не махнеш подплатата и не приключиш с този въпрос?

— Какво?

— Чу ме. Онзи милоски офицер в Лазертаун, който работеше за драките — К'рок, — ти каза, че берсеркерите снасят яйца и се регенерират. Ти сам спомена, че може да е в подплатата. Просто я махни, изгори я и разпилей пепелта, щом толкова те е страх.

Лицето му пребледня.

— Страх ме е, признавам. Страх ме е от драките и ако има нещо достатъчно голямо, за да ги накара да побегнат, страх ме е и от него. Но нямам причина да мисля, че чудовището, което видях в Лазертаун, е същото като фантом.

— Той обаче го мислеше. Всъщност това би обяснило защо неговият регенеративен цикъл е различен. Иначе досега отдавна да те е сдъвкал и изплюл.

— Ако е така, трябва да съм пълен глупак, за да го унищожа. Може би той е единственият ключ към онова, от което се боят драките.

— И от друго те е страх — засмя се тя. — Боиш се, да не се окаже, че през всичките тези години си разговарял със себе си.

Този път уцели, ако се съдеше по изражението му. Тя се покашля и реши да смени темата.

— Колко време ще отсъстваш?

— Колкото е необходимо — Джек извърна поглед към нея. Беше свела глава и разглеждаше шарките на килима. — Успокой се. Скоро ще се върна. Нали чу какво ми каза императорът?

— Ако питаш мен, въобще не бива да тръгваш. Без мен — добави. — Знаеш, че мога да ти помагам, когато въпросът опре до компютри.

— Не се притеснявай. Ще се справя и сам. Нали си имам добър учител?

— Най-добрият — засмя се Амбър и се извърна към него. Той плъзна поглед по тялото ѝ. За изминалите две години бе претърпяла много съществена и приятна промяна. Помнеше я като дребничко, слабо момиче, а сега вече виждаше красива млада жена с дълги коси, стройни крака, примамливи форми...

Постара се да прогони тези мисли от главата си. Още не. И в никакъв случай тази вечер. Може би когато се върне, ала не сега. Да я има и да си тръгне. Амбър заслужаваше повече.

— Видя ли достатъчно? — попита тя закачливо и Джек усети, че се изчервява. Тя също се изчерви и побърза да добави: — Нямах предвид това.

— Зная какво имаше предвид.

Тя не отговори.

— Пурпурния обеща да те пази — продължи той. — Няма да допусне Ролф да се доближи до теб.

Амбър продължаваше да мълчи, само отмести поглед встрани.

— И с пръст няма да те пипне, Амбър.

— Може би — рече тя. След това стисна юмруче и избърса една сълза. — Ти си имаш твои мечти. Аз пък — мои. — Пристъпи към него. — Не ми се щеше да ти го казвам, Джек, но ще го направя. Знаеш ли, може би фантом не е изчезнал. Може би ти си го накарал да замлъкне, защото не искаш да го чуваш. Изгубил си някаква част от

ума си и това те терзае. Но истината е, че не е виновен фантом. Ти сам постъпваш така със себе си, Джек. Докато търсиш изгубеното си минало, потърси там и самия себе си.

— Амбър, аз...

Тя поклати глава.

— Тръгвай, махни се оттук. Само не забравяй, че ако изчезнеш, ще дойда да те намеря!

— Разчитам на това — засмя се той.

Амбър му обърна гръб, осуетявайки намерението му да я прегърне на раздяла. Той се върна право в офицерската спалня и влезе, без да пали лампата.

Багажът му бе приготвен, костюмът — поставен на закачалка. Прокара ръка по гладката му повърхност. Може би Амбър беше права. Може би той бе престанал да чува фантом, а не го бе изгубил. Или пък... бе разговарял със себе си през всичките тези месеци. В такъв случай... Джек поклати глава.

Влезе в банята, извади флаконче с мордил и изпи пълна доза. Лекарството имаше сладко-горчив вкус, но поне обещавахе нощ без сънища.

Джек нагласи алармата да го събуди преди изгрев-слънце, за да може да тръгне навреме, и се изтегна на леглото. Почти веднага се унесе в предизвикания от мордила сън, но нищо не можеше да прогони сънищата.

За Джек споменът за Пясъчните войни бе неразривно свързан с кошмарите на хибернационния сън, където едни и същи картини се бяха повтаряли отново и отново до безкрайност. Последствията от този дълъг период бяха почти напълно унищожените спомени от ранното му детство и постоянно глождещото го съмнение в собствения му здрав разсъдък.

Вината за всичко това бе стоварил върху драките. Беше оцелял в лагера за подготовка и дори бе получил свой отряд доминионски Рицари, въпреки че сержантът, който ги бе командвал преди него, имаше по-голям опит. Но Джек бе приел бойния костюм за своя втора кожа и скоро след това бе извоювал първото си повишение. Беше се гордял, когато го бяха произвели в лейтенант и най-вече когато получи рицарското звание. Но никога нямаше да забрави първата гледка от Милос.

Тя бе увиснала наред небосвода, още една водна планета, гъмжаща от стаени възможности. Докато совалката се приближаваше, носейки се високо над континентите, Джек почувства, че гърдите му се изпълват с вълнение и надежда. Дори безжизнените скалисти полуострови не го обезкуражаваха — той беше произлязъл от семейство на фермери. Знаеше как да превръща пустинята в плодородна земя. Само пясъкът можеше да го победи. Виждаше го като едри жълти петна по краищата на континента и го посочи на сержанта.

— Ето къде ще спрем насекомите. Няма да им позволим да стигнат по-нататък.

Сержантът се извърна и плю в пепелника. След това огледа с обезверени очи щетите, нанесени от драките.

— Не храни илюзии, хлапе. Казват, че милосите са по-лоши, дори от драките.

— Нали те ни повикаха тук!

— Да, така е, обаче... — сержантът отново примижа към прозореца. Млъкна и продължи да дъвче стимулиращата дъвка. Джек бе пропуснал да го предупреди, че не е позволено по време на транспортиране.

Сержантът изведнъж престана да движи челюсти. Вдигна ръце, промърмори нещо нечленоразделно и впи върховете на пръстите в очите си. Джек започна да крещи, когато ветеранът изтръгна очите от очниците им и ги подаде на Джек, настоявайки „да види нещо“.

Совалката се разлюля. Отекна вой на сирени. Чу се механичният глас на системния компютър:

— Аварийно кацане. Аварийно кацане.

Джек започна трескаво да си проправя път към костюма, повтаряйки си, че това не е наистина, не може да бъде наистина и че нищо подобно не му се е случвало по-рано. Совалката се наклони на една страна, прозорците ѝ изригнаха в реки от ситни стъкълца и един по един членовете на отряда бяха всмуквани през зейналите отвори и се губеха отвън.

Костюмът висеше в дъното на помещението и се полюшваше, сякаш го приканваше да дойде и да го облече. Джек се провираше

между седалките към него. Най-сетне го стигна. Ръкавите се повдигнаха и го уловиха, като че действаша по своя воля. Шлемът се клатеше на закачалката.

— Фантом! Аз съм! Пусни ме! — извика Джек, опитвайки се да надвие воя на вятъра от прозорците и сигнала на сирената.

Белият костюм продължаваше да се бори несръчно с него. Изведнъж през отвора на врата се подаде нещо. Джек заотстъпва назад, вцепенен от ужас. Беше глава на гущер, която се извърна към него, докато тялото изпълваше постепенно костюма отвътре. Милоски берсеркер!

Гущерът войн се олюля и посегна да го сграбчи. Джек усети, че дъхът застива в гърлото му. Ръкавиците го стиснаха за лактите, трошейки с лекота костите му, от зейналата паст на чудовището се подаде дълъг и влажен език. И се стрелна към него...

Джек се пробуди с вик от кошмара. Вдигна ръка и изтри изпотеното си чело, сетне втренчи поглед в сивия таван на стаята. Не беше го забравил. Никога нямаше да забрави ужасната гледка на настъпващия към него, въоръжен до зъби и облечен в боен костюм берсеркер. Никой, който е бил свидетел на подобна сцена, не би могъл да я забрави.

Но дори това не би било достатъчно оправдание да изоставиш войниците си на милостта на драките.

Мисълта за предателството му помогна да се събуди напълно.

Беше забравил колко зелен беше Милос, когато се приземиха за първи път. Не култивирана, разчертана земя като тази на родния му Дорман, а истинска, кипяща от живот примитивна планета. Различна от Кларон, където го бяха пратили да се възстановява, макар и по някакъв начин много подобна на нея.

Джек въздъхна. Сержантът беше прав. Милосите бяха по-лоши дори и от драките, вмирисани, крадливи, незнаещи що е доблест диваци... които лишаваша доминионските полкове от гориво и амуниции, и най-страшното, от костюми.

Дори това обаче не можеше да накара Джек да заяви, че са получили, каквото са заслужили. Никой не заслужаваше планетата му да бъде превърната в пясъчна пустиня, заразена от микробите на

драките, за да може да изхранва зловещите им гнезда. Всъщност малцина милоси бяха оцелели, за да бъдат завладени.

Милос не беше нито първата, нито последната планета, паднала в лапите на драките. Неудържимата Лига продължи и след това да сее хаос из покрайнините на Доминиона, докато накрая спря — също така внезапно и необяснимо, както бе поела на своя кръстоносен поход. А след това сключи с Доминиона мирен договор.

Коя бе причината, накарала ги да започнат войната? Пренаселение? Неконтролируемо желание за тераформиране и възпроизводство? Джек смяташе така допреди години, но сега бе на друго мнение. Доминионът се бе срещнал с драките преди близо стотина години. Мирът между двете цивилизации винаги е бил крехък и несигурен, но никога преди Пясъчните войни не се бе стигало до мащабни военни действия.

Кой знае защо се сети за К'рок. Странният милосец, с чувство за собствено достойнство, макар и на служба при драките, който изпитваше интерес към находището на Лазертаун. Джек си припомни отново онези кратки мигове, в които покривът на находището бе взривен и отдолу се бе показала сцената на катастрофирал космически кораб и огромно мумифицирано тяло. Повече от това не можа да види. К'рок бе споменал за някакъв древен враг на драките — толкова страховит, че дори насекомоподобните безжалостни бойци не могли да издържат на натиска му и потърсили нови територии в пределите на Доминиона.

По гърба на Джек пробягаха ледени тръпки. Какъв ли ще е този враг, че да изплаши дори непобедимите драки, същите, които прегазваха с еднаква лекота доминионските Рицари и милоските берсеркери? Не можеше да си представи, а и бе сигурен, че никога не би искал да се изправи срещу подобно чудовище. Но виж, човека, заради когото бяха загинали всички негови другари на Милос, Джек искаше да срещне при първа възможност. Търсеше го, жадуваше за стълкновение. Човекът на име Уинтън, който се криеше някъде из чиновническия апарат на императора. Някога Уинтън бе командир на отряда, пратен на Милос, и бе дал заповед да бъдат изоставени на повърхността, когато драките започнаха да надделяват, а орбитата около планетата бе блокирана от корабите им. Тогава само шепа

войници бяха успели да се измъкнат, но Джек бе единственият, добрал се до хибернационния кораб, и единственият жив, преминал блокадата.

Но не и без да пострада. Повечето от системите на кораба бяха отказали да функционират след дракския обстрел, а криогенните капсули бяха преминали на аварийно хранване, което бе независимо от това на кораба и се зареждаше от слънчеви колектори.

Следващите седемнайсет години Джек бе прекарал в хладните обятия на хибернационния сън. Бяха го открили, но за да го спасят, се наложи да му ампутират няколко пръста на краката и един на ръката.

И да лекуват разклатения му разсъдък.

Малка цена срещу живота?

Джек не беше сигурен.

Надигна се и приседна на края на леглото. Болард бе от първите ранени на Милос и бе успял да дезертира. Беше си купил изкуствено златно око, за да замени изгубеното след немарливото лекуване. Амбър ги бе запознала и Болард веднага се бе досетил за истинската същност на Джек. Доминионски Рицар, а не член на набързо сформирания нов отряд телохранители.

Лицето на Болард изплува пред погледа на Джек, закривайки стените на стаята, дупка зееше там, където трябваше да бъде златното око.

Джек разтърси глава, за да прогони кошмарните спомени, и се пресегна към дрехите. Нямахте за кога да заспива отново. Чакаше го напрегнат ден. Този път бе решил да научи дали Болард сам бе извадил окото си — или някой друг.

6.

Лошите навици на Амбър, наследени от улицата, бяха не само заразителни, но и полезни, мислеше си Джек, докато препрограмираше колата, която бе повикал, така, че да се движи изцяло под негова команда, без да записва изминатия маршрут. Като че ли тези навици се бяха превърнали в негова втора природа. Тук, в крайните квартали на Малтен, където дворецът бе само далечна и недостижима мечта, утринна звезда на хоризонта, всяка погрешна стъпка можеше да се окаже фатална.

Веднага щом слезе, той се огледа за охранителни камери, сетне избра такъв маршрут, че да е встрани от полезрението им. Не беше особено трудно по тези места, където половината от камерите бяха повредени.

Най-сетне Джек зърна в далечината мрачния и неосветен вход на „Ръждясалият болт“ и на устните му трепна усмивка. Болард едва ли щеше да е вътре, нито в следващите пет места, където възнамеряваше да го потърси, но това все пак бе някакво начало. В охраняваните от полицията квартали баровете вече бяха затворени, но тук законът все още нямаше думата.

Това бе градът, където бе израснала Амбър.

Никой не обърна внимание на Джек, когато влезе. Барманът го стрелна с поглед, сетне отново насочи вниманието си към монитора, където следеше какво става в сепаретата.

Джек заобиколи камерата, която вероятно предаваше образа в местния полицейски участък. Знаеше, че ако Болард е тук, сигурно се чувства гузен и ще направи опит да се измъкне незабелязано.

Макар и останал с едно око, старият ренегат нямаше да пропусне нито един от посетителите на бара, макар и само защото все още можеха да го затворят заради някогашното му дезертърство. Безсмислено упорство, след като още преди осем години Пепус бе обявил обща амнистия. А може би не, тъй като при един техен разговор Болард бе подхвърлил, че амнистираните кой знае защо не живеят особено дълго.

Джек огледа помещението и изведнъж забеляза някакво раздвижване в дъното. Само с три скока беше там. От масата се надигна непознат тип с грозно бледо лице, ококорени очи и уста, която вонеше като клоака. Косата му беше посивяла, сякаш бе поръсена с прахоляк.

Ала погледът му бе предизвикателен.

— Болард — произнесе Джек.

— Не е тук... очевидно.

— Очевидното може да ти струва скъпо.

Непознатият положи ръка на масата. Беше покрита с татуировки.

— За какво ти трябва?

— Питаш ли подобни неща, ще се разделиш още по-бързо с жалкия си живот.

— Хубаво — непознатият отмести поглед. — Опитай в „Черната дупка“...

Джек бе на половината път до вратата, преди другият да довърши изречението. Знаеше къде се намира това място. Повика колата, въведе новите координати и се облегна назад. Небето бе все още тъмно, без никакви признаци за просветляване.

„Черната дупка“, както съвсем правилно я бяха нарекли, беше бар и комарджийски център, настанен в един изоставен ръкав на метрото. Тук вече нямаше никакъв начин да избегне камерата. И този път, когато влезе, привидно никой не му обърна внимание. Въздухът бе задимен до невъзможност да се диша, шумът бе толкова силен, че мислите му се объркаха. Тръгна между масите, като се оглеждаше за едноокия, но засега не виждаше никъде черната къдрава коса на Болард. Въздухът бе толкова плътен, че можеше да го режеш с нож. Оставаше му само да дръпне завесите на сепарето в дъното, което щеше да направи без никакъв ентузиазъм.

Барманът тук не беше човек, а машина. Ако знаеше как, вероятно би могъл да измъкне нужната информация от него. Явно Болард не беше в „Черната дупка“.

Обърна се и тръгна към изхода тъкмо когато преминаващ зад стената подземен влак накара цялото заведение да се разтресе. Изведнъж спря, зърнал трима новопоявили се посетители, които също като него оглеждаха заведението, само дето не го правеха толкова дискретно.

Физиономията на водача им му се стори позната, но не можеше да си спомни откъде. Отстъпи назад в едно празно сепаре и се настани, сякаш го заемаше от доста време. Кредит-машината премигна подканящо да поръча нещо, но той не ѝ обърна внимание. Беше наострил слух и очакваше тримата да се доближат.

— Доста се забавихте — рече някой от съседното сепаре. Джек се опита да си припомни дали бе зърнал лицето на седящия там.

— Съвсем естествено за тази част на града — отвърна водачът на тримата. Беше Скот Рандолф, репортерът, от когото толкова много се боеше Амбър. Мъжете шумно се настаниха, след което стана по-трудно да се чува какво си говорят.

— ... платим достатъчно...

Изблик на неприятен смях, после:

— Главата ми има по-висока цена.

— Главата ти е пълна с фъшкии. Нашите комуникационни линии...

Отново смях.

— Са натъпкани с бръмбари, откакто ги положихте... в двореца на императора живеят едни много лоши хора. Те отвлякоха Болард. Рано или късно ще започнат да търсят и мен.

Джек усети, че сърцето му започва да бие учестено. Болард! Кой го е отвлякъл и защо? Същият, който му бе пратил окото? Отново се съсредоточи върху разговора.

— ... имена, имена! Ето за какво ви се плаща!

— Питие, сър?

Джек вдигна глава. Роботът се бе надвесил към него, опитвайки се да му привлече вниманието.

— Бира — изръмжа Джек.

— Да, сър — машината се отдалечи.

Джек отново доближи глава до пластмасовата преграда. Рандолф бе замлъкнал и сега говореше друг, с висок и писклив глас, който настояваше за повече информация. Сетне отново се обади Рандолф.

— Искам името на изгубения Рицар. От колко време ме бавите вече.

Смях.

— Не искаш много, нали? Знаеш ли колко оцелели има наоколо, които продължават да се крият?

— Не и Рицари.

— Вашето питие, сър — доближи се до масата роботът.

— Тихо — нареди му Джек.

— С карта или в брой?

— Млъквай — заповяда му Джек. Отново се заслуша към гласовете от съседното сепаре.

— Вашето пи...

Джек се пресегна и изключи кабела на звука. Пъхна кредитната си карта в процепа и дръпна бирата. Роботът се завъртя и се понесе върху колелцата си към бара, с мигащ на екрана надпис „За ремонт“.

— ... недостовирен източник. На друго не мога да разчитам.

— Подобна информация не може да се получи другаде. Този човек не носи микрочип. Всички записи за него са били изтрети. Това е, което зная.

— И което ми пробутваш от години, капка по капка. Повече не смятам да финансирам пороците ти. Това е последната вноска.

Някой се изправи в сепарето. Чу се шляпане на подметки. След това:

— Ще се срещнем в уличката.

Джек повдигна шишето и отпи от изстудената горчива бира, наблюдавайки с крайчеца на окото как една тъмна фигура се отдалечава към изхода.

Рандолф се изправи на свой ред и съобщи на двамата си спътници.

— Ще го последваме след три минути.

— Исуусе...

— Оставете го — рече Рандолф. — Ще направим както той казва. — Почука нетърпеливо по часовника си, сетне подкани: — Да вървим.

Но репортерът не видя онова, което не остана скрито за Джек. Двама души се надигнаха от дъното на помещението и ги проследиха към задния изход. Съдейки по подозрително издутите им сака, и двамата бяха въоръжени. Репортерът не разполагаше дори с три минути.

Джек скочи, завладян от смесени чувства. Затича се към стълбището, което извеждаше на уличката отгоре, като вземаше по три стъпала наведнъж. Когато стигна горната площадка, едва си поемаше

дъх. Спря да си почине, извади малкия лазерен пистолет от джоба и изгуби няколко безценни секунди да се ослуша.

Дъждът никога не валеше над този мрачен бетонен каньон. Миришеше на човешки отходни нечистотии и боклук, на дрога и прах. Земята под краката му се разтърси от поредното подземно влакче. Изведнъж блесна ярка светлина и се чу пронизителен вик. Нещо тежко тупна на земята, последваха бягащи стъпки.

Пристъпи наред уличката и стреля, озарявайки всичко наоколо с ослепителна светлина. Лазерният лъч се отрази в ъгъла на сградата. Нов вик, шум и топуркане на крака.

Джек се приближи бавно към групичката в средата на улицата и скоро след това се оказа в компанията на Рандолф и неговите спътници. Репортерът запали миниатюрна осветителна ракета и я пусна на улицата.

В краката им лежеше непознат мъж. Изглежда бе човекът, с когото бяха разговаряли в бара. Джек поклати глава. Мъжът бе смъртоносно ранен.

Един от спътниците на репортера приклекна и улови информатора за ръката.

— Исуусе — промълви той.

Джек позна гласа. Продуцентът на Рандолф. Беше нисък и набит, с млечнобяла кожа, която подсказваше, че рядко излиза навън. Когато вдигна глава, Джек забеляза, че лицето му е обляно в пот.

Репортерът кимна на Джек.

— Благодаря, човече.

Джек сви рамене. Без да прибира пистолета, отвърна:

— Това не е най-спокойната част на града.

— Всички го казват — обади се продуцентът. — Нали, Скот?

— Млъквай, Дикстра.

Информаторът си пое със свистене въздух и се опита да заговори:

— Сскот. Наведи се до мен. Аз... ще го кажа само веднъж.

Репортерът се поколеба, след това се подпря на коляно. Зад него бледото лице на Дикстра се озаряваше от пукащата сигнална ракета. Лицето на информатора бе опръскано с кръв. Джек се престори, че не слуша, макар че бе наострил слух за думите на умиращия.

— Говори! — подкани го Скот.

— Сега. Човекът, когото търсиш... знам му името... на този човек... който е оцелял от Пясъчните войни. Ще трябва обаче сам да го откриеш... — пресипнал смях. — Той... има боен костюм... Наемник...

Джек замръзна. Чие име щеше да назове информаторът? Не можеше да позволи да го издадат, но нещо го съдържаше да не се намесва и да не прекъсва искрицата живот на умирация.

— Известен е като... Пурпурния... но името му е Кевин. Това е всичко, което знам. Всичко, което успях да...

Джек премигна от изненада. Рандолф се изправи. От далечния край на уличката долетя вой на сирени. Полицаяте бързаха насам, предупредени от някого.

Значи Пурпурния не е получил костюма от баща си, както твърдеше. Беше ветеран също като Джек... и се бе постарал да го скрие.

Джек имаше чувството, че са го предали. Едва не подскочи, когато един от хората на Скот положи ръка на рамото му.

— Благодаря ви, господине... но, струва ми се, че ще е най-добре всички да се изпарим от тук.

Джек кимна, припомнил си къде се намира. Изглежда започваше да се развиделява, защото мракът вече не бе така непрогледен. Той отстъпи назад, отдалечи се на няколко крачки, после се затича тъкмо когато Рандолф се обърна след него и се провикна:

— Чакайте малко! Вие кой...

„Бяхте?“

„Кой, наистина?“ — зачуди се Джек, докато влизаше в колата. Кои бяха те всички — сираци на Пясъчните войни?

7.

Свети Колин от Синьото колело излезе от кулата за медитация и се отпусна уморено поради напредналата си възраст върху твърде меката кушетка. Секретарят забърза към него, но спря, като видя, че Колин му маха с ръка да си върви. Понякога Бигъл беше прекалено усърден.

— Остави ме сам — добави. — Искам да помисля.

А после, докато стъпките на секретаря се отдалечаваха и накрая вратата се затръшна, той се усмихна иронично. Какво доживя — да напусне кулата за медитация, за да може да помисли!

Колин вдигна крака и ги подпря на масата — антична масичка, за която се твърдеше, че била донесена чак от Земята. Веднага щом я докосна, тя се заклати. Колин почувства сътресенията. Не за първи път ги усещаше. Бе от хората, които умееха да се синхронизират с вибрациите на обкръжаващия свят, и никога не се учудваше на уменията си, сякаш бе дълбоко уверен, че това е нещо естествено за всеки човек.

Плъзна поглед към масичката и едва сега забеляза, че краищата на расото му са захабени и износени. За миг се зачуди дали той също вече не е твърде износен.

Сигурно е така. Налагаше му се да обмисли някои особено важни събития, а почти не можеше да се концентрира върху тях. И напоследък това му се случваше все по-често. От известно време Пепус отказваше да се вижда с него насаме и което бе по-лошо, държеше се резервирано спрямо Джек Сорм.

Това не беше нито правилно, нито предвидливо. Пепус сигурно искаше да узнае какво точно се бе случило на Лазертаун, и то от прекия участник в събитията, но Колин бе научил от шпионите си в двореца, че не е повикал Сорм на разговор, нито му е позволил лична среща. Що се отнася до Скиталците, те нямаха право да искат аудиенция, докато императорът не ги повика сам. Положението не беше никак розово. Джек бе един от последните очевидци на разрушаването на археологическото находище. Какво ли бе видял там?

Колин разтърка чело и се облегна назад. Той беше Скиталец, име, което означаваше призвание — да търси навсякъде, където е възможно, доказателства, че техният Спасител е бил действителна личност, посетил е множество светове и ги е подготвил за появата на Човека и за евентуалното му приемане в Небесното царство. Колин живееше с надеждата, че някой ден ще може да открие подобно доказателство. Не признаваше митологията за Месията, в която се твърдеше, че всяка цивилизация се развива по свой уникален начин. Не. Той търсеше нещо повече.

Колин вдигна поглед към тавана, но не го виждаше, вместо него пред очите му изплува Рицарят и неговата дама в двора вчера. Дали Пепус си даваше сметка с какво се е сдобил в лицето на Джек Сорм? Колин се съмняваше. По-скоро го смяташе за обикновена пешка в играта за власт.

Голяма грешка.

Сорм. Колин премигна. Шпионите му така и не бяха успели да открият каквито и да било сведения за Джек Сорм. Въздъхна тежко. Сорм. Звучеше по-скоро като предзнаменование, отколкото като обикновено име.

Горен не откъсваше поглед от залата. Четирима от постоянните му пациенти се наслаждаваха на солариума или се отпуснаха в минералния басейн, заграден от гъста зеленина. Само един стоеше настрана и разговаряше, вероятно със себе си, но и на неговото лице бе изписано умиротворение.

Рехабилитаторът се подсмихна доволно. Обичаше да работи в залата. Задълженията му се изчерпваха само с това да следи пациентите и обикновено можеше да се забавлява с компютъра. Дежурството не беше от натоварените. Дори не се намръщи, когато неговият колега го потупа по рамото.

— Ще ида до тоалетната. Нали ще следиш и коридорите, докато ме няма?

Горен кимна замислено. Пазачът се надигна от пулта, протегна се и излезе, а Горен само хвърли небрежен поглед на мониторите. Залата за разходки и отдых на болните бе затворена от всички страни. Не очакваше да види някой там.

Отново насочи вниманието си към човека, който разговаряше със себе си. Какво ли ще стане, ако изведнъж той осъзнае, че говори с въздуха? Горен се засмя. Обичаше да си представя подобни внезапни промени и последствията от тях. Протегна ръце и затропа върху облегалката на креслото.

Точно в този момент забеляза с крайчеца на окото някакво движение на един от мониторите. Изправи се в креслото, погледна натам и облещи очи.

Някой крачеше с гъвкава и уверена походка по главния коридор, като спираше от време на време, за да прочете надписите на стените. Когато стигна до информационното табло, спря и втренчи поглед в него.

Пръстите на Горен застинаха върху клавиатурата. Би трябвало да задейства алармата, но не помръдваше. Не можеше да разгледа добре нарушителя, ако беше такъв наистина. Би могъл да е някой колега от друг сектор, който се е заблудил по коридорите.

Въпреки това рехабилитаторът усети, че устните му изсъхват.

Непознатият се обърна и тръгна по коридора. Горен продължаваше да го следи подозрително. Ако беше колега, щеше да се свърже с него. Приемните бяха встрани и достъпът до тях бе закрит.

Горен най-сетне се пресегна към копчето на алармата. Ставата на лакътя му изпука мъчително. Цялото му тяло се бе вцепенило. Това е кататонен ступор, рече си! Имам пристъп!

Но още докато си го помисляше, знаеше, че не отговаря на истината. Отново отмести поглед към монитора. Сега вече си даде сметка, че всъщност нарушителят се приближава към него.

По дяволите! Познаваше този човек.

Изведнъж странното вцепенение го напусна. Пресегна се, програмира солариумната зала на автоматично наблюдение и се надигна от креслото. След това закрачи по коридора с енергичност, каквато не го бе изпълвала от години.

Трябва да намери този човек и да го спре!

Напусна кабината за наблюдение и се затича по сервизния коридор към свързочната стая. Влезе вътре и включи пулта с треперещи пръсти. В същия миг тежката врата се затръшна зад него.

Екранът блесна и Горен извърна поглед към него.

— Какво има?

— Той е тук. Върна се. Сега е при информационното табло и рови в компютъра.

— За кого говориш? — жената отсреща смръщи озадачено вежди. Видът ѝ подсказваше, че принадлежи към висшето общество.

Горен си пое дъх и направи опит да се успокои.

— Онзи, когото измъкнахте от разрушения кораб. Замразеният! Той е тук!

— Боже мили! — тя го изгледа с вледеняващ поглед. — Линията, по която ме търсиш, обезопасена ли е?

— Не. Дайте ми разрешение. — Горен почувства, че страните му горят.

— Хубаво. — Жената се облегна назад. Горен оглеждаше обстановката около нея, но по нищо не можеше да определи къде се намира. — Не се безпокой, той няма да намери нищо. Погрижихме се за това.

— Сигурна ли сте?

Сега вече погледът ѝ стана строг. Горен не издържа и извърна глава. Тя продължи:

— Ще трябва да го махнеш оттам, но без да прибъгваш до пазачите. Може би са го проследили, ако някой подозира какво представлява в действителност. Повикай фелдшерите. Нека те се справят. Направете каквото е необходимо, за да напусне планетата.

— Това ли е всичко? — попита сухо Горен, сякаш бе поискала от него да сътвори някое чудо.

— Да, засега — екранът угасна, но Горен протегна ръка и го докосна, сякаш искаше да погали очертанията на лицето ѝ. След това се надигна. Нямахше време за губене. Трябваше да действа бързо. Намери лекарството, което смяташе, че ще му свърши работа, и се отправи към приемната, уверен, че жертвата все още се навърта там.

Джек не знаеше кое задейства сетивата му. Може би бе дочул шум или нечие задъхано дишане, нарушили жуженето на климатика и приятната музика, която се лееше по коридорите. Но докато се ровеше из файловете в компютъра, които се оказаха празни, изтрити, лишени от каквато и да било информация за него, почувства, че някой го наблюдава.

Сигурно беше охраната. Но не, ако бяха те, досега да са се нахвърлили върху него. Следователно този, който го следеше, все още не бе решил как да постъпи с него.

Джек не бързаше да предприеме каквито и да било действия. Стараеше се да се държи привидно спокойно, въпреки че сърцето думкаше в гърдите му. Все още бе потресен, че според официалните записи не съществуваше. Че никога не е постъпвал в този център. След като ги прегледа за трети път, поиска да види списъка на персонала. Джек можеше да не съществува, но някои сестри и лекари трябваше да са тук.

Още първото име, на което попадна, го накара да се ококори. Беше му познато, сигурен бе, но лицето от екрана бе различно. Прегледа набързо общата информация. Оказваше се, че неговият лекуващ лекар е приел самоличността на някой от обслужващия персонал. Но защо? Джек затвори очи и за миг забрави, че го наблюдават. Извика ново име. Погледна и видя сестра, която не бе виждал никога. Сега вече знаеше.

Знаеше, че целият му живот от момента, когато го бяха извадили от криогенната капсула, е бил една лъжа.

Замисли се за миг, после изключи компютъра. Едва сега съсредоточи вниманието си върху онзи, който го дебнеше отзад. Бутна креслото назад, изправи се и се обърна. Пое към вратата, усещайки как се напрягат мускулите на неговото здраво, младо тяло — съвсем различно на възраст от годините, които бе преживял с ума си.

Една сянка се раздвижи в близката ниша. Джек се подсмихна мрачно, пресегна се, сграбчи дебнещия го там човек и го захвърли на пода като парцалена торба, щастлив, че може да насочи в конкретна посока гнева си.

Мъжът със сиви дрехи остана да лежи на пода и да стене. Джек се наведе над него, изрита настрани пневматичната спринцовка и за миг се зачуди, дали вътре имаше приспивателно или отрова.

— Какво правиш тук? — попита тихо.

Непознатият се гърчеше под ръката, която приковаваше шията му към пода.

— Аз... казвам се Горен.

— Не — поклати глава Джек. — Попитах те какво правиш.

— Не те... разбирам.

— Ти ме познаваш — Джек смръщи вежди. — Дори ми се струва, че те помня. Да, разбира се. Ти ми направи последния преглед, преди да бъда изписан. — Припомни си онзи далечен момент. Тогава жадуваше час по-скоро да напусне болницата. Чувстваше се изоставен, отхвърлен от всички. Сякаш никой не се интересуваше, че има оцелял от Пясъчните войни. Но годината, прекарана на Кларон, му бе помогнала да прочисти душата си и да се справи със спомените, които по-скоро приличаха на кошмари. Той усили натиска. — Всъщност би трябвало да съм ти благодарен. Затова няма да те убия.

Мъжът изхърка. От ъгълчето на устата му потече слюнка.

— Аз... нищо не зная.

— Защо? Какво се е случило тук с мен? Къде са записите?

— Всичко е изчезнало.

— Все някой си спомня. Каж ми кой!

— Не мога. Убий ме, щом искаш. Тъкмо ще приключи по-бързо.

Джек отпусна леко ръка. Мислеше трескаво. Нямахше съмнение, че са го докарали тук тайно. Спасили са го тайно. Тайно са го размразили дори. Това можеше да обясни защо нито един официален представител на доминионското правителство не го е признал за ветеран от Пясъчните войни. Не знаеше обаче защо са постъпили по този начин. Изглежда човекът, когото държеше в ръцете си, също не знаеше.

Джек стисна устни в заплашителна усмивка.

— Ако не заговориш, дори смъртта ти ще бъде бавна и мъчителна.

— Зная само едно — че няма да намериш това, което търсиш. Всичко е било изтрито. Дори името ти, спомените.

— За какво говориш?

— Извадиха те от криогенна капсула. Държаха те някъде в продължение на една година, преди да те доведат при мен. Някои неща... не могат да бъдат поправени. По-удобно бе да ги заменят. Всички Рицари трябваше да са мъртви.

— Името ми?

— Не го зная! Никога не са ми го казвали.

— Защо точно мен?

— Нямахше кой друг. Пусни ме... задушавам се...

Джек обаче не отпускате хватка.

Дори името му беше лъжа.

Остави лежащия в безсъзнание мъж на стерилния под, окъпан в собствената си урина.

Отправи се по коридорите, като внимаваше да избягва обсега на охранителните камери, както го бе научила Амбър. Движеше се с точни, опасни движения, втълпени му от началното обучение за Рицар.

Поне това не му бяха отнели. Не биха могли да го надарят с фалшиви умения. Бяха си негови собствени, както и костюмът. С подплатата, заразена със смъртоносния чуждоземец.

Единственото, което му бяха оставили.

Така да бъде.

8.

Уинтън обядваше в бюфета на обществената служба, приятен клуб с атмосфера на лукс за средната класа, когато пейджърът във вътрешния му джоб изписука. Усмихна се на секретарката срещу него, остави вилицата и бутна назад стола.

— Но Уини, не си се нахранил.

Той се потупа по корема.

— Трябва да ограничавам калориите, мила моя. Ще се видим ли по-късно?

— Ако успея да приключа с делата от съда. Взех да се изморявам да преглеждам решенията на компютъра. Знаеш ли, мисля си, че няма да е зле да се върнем към времето на човешките съдии.

— Значи друг път — усмихна ѝ се Уинтън. След това напусна бюфета, като се стараеше да върви бавно и спокойно и забърза едва когато се озова в коридора. Въпрос на минутки бе оттук да стигне своя кабинет. Пейджърът продължаваше да вибрира през целия път.

Отпусна се в креслото и включи компютъра, преминавайки на подпространствен сигнал. След като привърши с настройките, се облегна назад и склочи пръсти.

— Сър?

— Да, тук съм.

— Засякохме обекта, който искахте да бъде следен. Разполагаме с пълен доклад за действията му...

— Искам само основното.

— Веднага ли? — гласът на мъжа потрепери, издавайки притесненията му заради цената на подпространствените разговори.

— Да. Веднага. — Уинтън изопна устни в тънка линия. Беше се погрижил поне тази връзка да е обезопасена. Трябваше да знае какво е станало. Незабавно.

— Обектът пристигна на Кластър и след няколко дни на разследване се добра до Доминионската обществена болница.

Уинтън си пое рязко дъх, толкова силно, че човекът отсреща помисли, че връзката е прекъсната.

— Ало? Там ли сте?

— Да. Продължавай.

— Обектът успя да преодолее охранителната система на болницата и да проникне вътре. Излезе след около час. Веднага след това запази място за връщане.

— Това ли е всичко?

— Това е най-важното, сър. Разполагаме с подробен доклад за това с кого е разговарял, къде се е настанил и прочее.

— Благодаря — Уинтън прекъсна връзката, без да каже и дума повече.

Завъртя креслото. Сега вече знаеше самоличността на Летящия холандец. Неуловимият последен оцелял от Милос и Джек Сторм бяха едно и също лице.

Сега вече Сторм беше обречен.

Той превключи на локалната мрежа. От екрана го погледна достолепен джентълмен.

— Добър ден — поде Уинтън. — Искам да ускорите работата във връзка с Бития.

— Разбрано — отвърна човекът отсреща, като умело прикри изненадата си.

Уинтън прекъсна връзката, сетне набра нов номер.

— Сър?

— Открихте ли образците, които ви заръчах?

— Открихме ги още вчера, сър. Докладът ми е във вашия компютър.

— Чудесно.

Уинтън се облегна. За първи път днес на лицето му изгря усмивка. Беше свалил един император заради Пясъчните войни. Нямахше да е трудно да свали още един, въпреки че засега това не влизаше в плановете му.

Доминионът все още не беше ядосан на Триадския трон. Ще трябва да нанесе лека корекция в плановете. Съвсем минимална.

Засега обаче това не беше от съществено значение. Доминионът ще извърне поглед към него, когато Уинтън го пожелае. А да го управляваш, е далеч по-привлекателна идея, отколкото да седнеш на разклатения Триадски трон.

9.

Криогенната лаборатория не се отличава съществено от морга. Замразени тела на колички, покрити с пластотъкан, тръбички, по които се стичат различни подхранващи течности. Само въздухът бе различен. Тук бе по-студено, отколкото в моргата, а служителите, които сновяха между количките с тела, носеха защитно облекло срещу ниските температури.

Въпреки изолиращия костюм и шлема Джек усети, че настръхва. Хибернацията винаги му навяваше лоши спомени. Костюмът, разбира се, не беше негов — беше го взел назаем, колкото се може незабележимо. Можеше само да се надява, че не излага ничий живот на опасност, докато се надвесваше над индикатори и манометри, сякаш мястото му бе тук.

Спря при неподвижното тяло на една красива жена. Кожата ѝ беше бледа, почти прозрачна, отдолу едва прозираха тънките ѝ вени. Имаше аристократични, чудесно изваяни черги. Между веждите ѝ се виждаше прорязана линия. Какво правеше тук? Защо бе предпочела малката смърт на криогенната капсула, за да пътува от един свят до друг? Тя видимо се отличаваше от останалите гости в лабораторията. Повечето бяха мъже с мускулести тела, работници или наемници, пратени някъде от своите господари. Дали жената бягаше от някого? Дали търсеше илюзията на младостта, като се надяваше да надживее връстниците си? А може би беше любовница на някой аристократ? Докато я разглеждаше внимателно, забеляза, че клепачите ѝ едва забележимо потрепват. Дори в криогенния сън жената сънуваше. Джек потрепери и се отмести, припомняйки си собствените преживявания в капсулата.

Отвъд лабораторията бяха служебните помещения, които всъщност търсеше. След като се бе промъкнал чак дотук, беше му все по-трудно да се сдържа и да не се затича. Но се овладя и продължи да обикаля между количките, изчаквайки подходящия момент. Трябваше да внимава. Една погрешна стъпка можеше да му струва живота.

Интересно, помисли си, ако разкаже на Амбър колко добре се справя, ще събуди ли възхищението ѝ?

„Само ако се върна с информацията, която търся“ — рече си той.

Из лабораторията се разнесе приглушен звън. Работниците бяха приключили с проверките. Те се обърнаха и напуснаха бързо помещението и Джек ги последва към коридора. Спря на едно място, където камерата не можеше да го засече, и я изчака да се обърне на другата страна. Камерата не покриваше цялото помещение пък и какъв смисъл? Кой би искал да остане в криогенна лаборатория?

Само Джек, разбира се. Той единствен знаеше, че повечето от замразените тела не са тук по своя воля. Документите и разрешителните им са били фалшифицирани, волята на притежателите им — потъпкана.

Докато чакаше камерата да завърши обхода, той потрепери. Изглежда температурата в залата спадаше бързо. Сега вече разбира защо работниците си бяха тръгнали толкова припряно.

Без да сваля поглед от камерата, Джек се промъкна към служебните помещения и доближи най-вътрешното от тях. Вратата се отвори веднага щом я докосна, а и кой би я заключил?

Пристъпи вътре. Веднага почувства, че въздухът тук е по-топъл. Лицевото му стъкло леко се замъгли. Вдигна ръка и го издърпа леко нагоре, за да се изравнят температурите отвън и вътре. Огледа се внимателно, но не забеляза никакви камери. Това го накара да се усмихне. Обитателите на тези помещения не желаеха да има записи на онова, което правят. Нищо чудно в това. Всъщност бяха предприели далеч по-драстични мерки, за да заличат следите си. Хуан Нег например, човекът, който бе замразил Джек вместо да го убие, бе мъртъв.

Какво пък, ето че Джек се бе завърнал, и при това с напълно съхранен разсъдък.

Без да губи повече време, той отвори вратата с ритник. Лабораторният оператор, седнал пред компютъра, се извърна и го зяпна втрещено.

— Какво си мислиш, че правиш? Стартирах процеса на окончателното замразяване. Затвори веднага вратата, инак онези в залата ще се превърнат в трупове.

— Това е твой проблем — отвърна Джек, докато си сваляше качулката.

Операторът се оказа жена. Не беше красива, червенокоса, с ориенталски черти и лунички върху тъмната кожа. Черните ѝ блестящи очи се разшириха от уплаха. Тя посегна към копчето, с което щеше да повика охраната, но Джек я изпревари.

— Не бих го направил на твоє място — рече, докато стискаше китката ѝ.

— Какво искаш? — попита тя, мъчейки се безрезултатно да се освободи.

— Само няколко отговора. Бих искал и повече, но нямам време. Преди около четиринайсет месеца съм минал през тази лаборатория като наеман работник.

Жената стисна за миг устни. Сетне се засмя.

— Тогава не съм работила тук.

— Зная го. Бил е баща ти — или брат ти. За мен няма значение, съмнявам се, че има и за теб. — Докато говореше, Джек нанесе някои леки корекции върху пулта, после пусна ръката ѝ. Сега вече нямаше никакъв начин да повика охраната. Жената го знаеше, защото се облегна назад в креслото.

— Значи ти е известно — рече тя, — че онзи, който е бил тогава на смяна, е бил убит задето не си е свършил правилно работата. Е, аз не смятам да минавам по същия път.

Джек я разглеждаше внимателно. Косата ѝ всъщност беше боядисана в червено, а в чертите ѝ имаше нещо хищно, като на змия, която се готви за удар.

— Баща ми е обработил немалко работници тук.

— Моят случай е малко по-различен — заяви Джек. — Защото аз съм причината да му видят сметката.

Очите ѝ помътняха. Тя извърна глава и когато проследи погледа ѝ, Джек забеляза дръжката на магнитен лазер, прикрепен с лепенка под бюрото. Премести се така, че да препречи пътя ѝ към оръжието.

— Как мога да съм сигурна, че си този, за когото се представяш?

— Аз съм доминионски Рицар.

За миг дъхът ѝ секна.

— Значи ти си онова копеле.

Джек скръсти ръце.

Тя се изплю. Храчката ѝ попадна върху бюрото.

— Нищо няма да ти кажа.

— Напротив, ще ми кажеш. Видях една-две празни носилки в залата отвън. Два пъти през живота ми са ме замразявали. Наясно съм, че без необходимата подготовка кръвта се съсирва. При ниска температура клетките се разрушават. След подобни поражения съживяването е невъзможно.

— Няма да посмееш!

— Защо не? За мен няма значение. Ще те открият чак когато се появят работниците от следващата смяна. А дотогава ще е твърде късно. Ще имам време да откроя онова, което ме интересува, в компютъра.

— Баща ми не би оставил толкова важни сведения в компютъра.

— Ти решаваеш — изгледа я той.

— Ако ти кажа и малкото, което знам, ще последвам участта на баща си.

— Може би. Ако те издам. Но не смятам да го правя.

Тя посегна към пистолета, но Джек застана пред нея. Жената отново се отпусна в креслото. Последен опит на змията, помисли си Джек.

— Какво пък — въздъхна обезсърчено тя. — Ще ти кажа каквото знам. Баща ми беше нает от Зелените ризи — сигурно преди не си чувал за тях, — те искаха да отвлекат един от членовете на имперската охрана, за да докажат на императора, че не е толкова неуязвим, за колкото се мисли. В наше време императорите не се раждат, а се създават. Да ти напомня ли, че Регис също падна от ръка на убиец.

Джек слушаше внимателно думите ѝ, но се питаше дали тя знае цялата истина.

— И това ли е всичко? — попита, забелязал, че жената отново е извърнала лице към мониторите.

Тя му хвърли победоносен поглед през рамо.

— Това е достатъчно. Ако беше чувал за Зелените ризи, щеше да си мъртъв като баща ми. За твой късмет не знаеше нищо за тях.

Джек поклати глава и напусна лабораторията. Работниците, които срещна, му правеха път и той се досети, че жената ги е предупредила да не го спират.

Сигурно фанатично вярва в тези Зелени ризи, мислеше си, докато сваляше изолиращия костюм и напускаше лабораторията. След като бе принесла дори баща си в жертва.

10.

— Джек? Къде си?

Никакъв отговор. Гласът ѝ отекна нататък по коридора и тя почувства, как страхът ѝ нараства. Амбър спря и се озърна, но мракът, който я обгръщаше, бе почти непрогледен. Миришеше на влага, на кал и на улична мръсотия, а също и на страх.

— Амбър.

Не беше гласът на Джек, но го познаваше и се боеше от него. Пое рязко въздух — беше толкова студен, че гърдите ѝ се свиха. „Моля те, Господи, не му позволявай да ме намери.“

— Амбър — този път по-близо. Идваше неумолимо към нея. Тя спря да диша и почувства, как сърцето ѝ тупти в гърдите.

— Амбър. Време е да убиеш.

Точно до нея! Тих глас в ухото, придружен от топъл дъх. Прехапа устни и почувства соления вкус на кръвта. Извика от болка, макар да знаеше, че така се издава.

Щом тя не виждаше, Ролф също не можеше да я види. Повтаряше си го непрестанно, докато се озърташе в мрака.

— Аз зная думата, Амбър — произнесе мъжът, все така близо. — Достатъчно е да я кажа.

Ролф не знаеше, че тя е тук. Как би могъл да знае? Нямаше представа къде се намира. Последния път, когато я видя, тя беше с Джек, а той още бе наемник. Какво пречеше да го следва и сега да са на някоя далечна планета?

Как би могъл да знае къде се намира Амбър?

Ала не се съмняваше, че я е открил. Ролф не беше само сводник. Той разполагаше с достъп до мрежата от нелегални информатори.

Почувства, че ако не си поеме скоро дъх, ще започне да се задушава.

— Амбър?

Този път гласът бе малко по-далеч в тъмнината. Раздвижи ръка пред очите си и с мъка различи пръстите. Беше плътно забулена в мрак. Докосна лицето си. Беше скрито от черна маска.

Едва сега си припомни защо беше тук. Беше дошла да убие някого.

Амбър изви назад глава и закрещя.

Звукът я накара да се събуди. Намираше се в стаята си, озарена само от нощното осветление. Чаршафите бяха подгизнали от пот. Притисна устата си с ръка, за да заглуши вика, и я дръпна уплашено — по нея имаше кръв.

Включи осветлението. След това се сви в леглото, заобиколена от мирис на пот и страх. Проклетият Джек. Той и неговите ужасни сънища. Ето че сега бе заразил и нея.

— Сънища — произнесе на глас. — Сънища, които могат да убиват.

Имаше нещо в Джек, нещо, което ѝ бе направило впечатление още първия път, когато го видя. Той беше войник, но имаше и корени в земята, в оня живот, който всяка плодородна почва може да подхранва, без значение на коя планета. Беше ѝ казал, че е фермерски син, но тя смяташе, че причината е другаде — в някаква първична чистота, която го огряваше отвътре. Единствените облаци, които закриваха тази светлина, бяха неговите сънища — а сега и нейните.

Дали Ролф се опитваше да установи телепатична връзка с нея? Да се рови в душата ѝ? Би ли могъл по някакъв начин да я използва като убиец?

Амбър спусна крака от леглото и се изправи. Имаше само един човек, на когото вярваше — освен на Джек, — а той притежаваше достатъчен опит с душите на хората.

Джек обхвана с поглед просторния комплекс на императорския двор. Не беше отсъствал дълго, но му се струваше, че гледката се е променила. Амбър го бе обвинила, че е страхливец, тъй като не бе посмял да си сложи бойния костюм и да накара фантом да се пробуди. Може би беше права. Бяха му изработили нов костюм, но него никога нямаше да сложи. Последната надежда да узнае кой е в действителност се криеше в стария костюм — в съществуването, което се спотайваше вътре. Бяха се ровили в паметта му, но не знаеха за фантом... а той е бил жив още на Милос, така че двамата споделяха общи спомени още от далечни времена.

Достатъчно бе само да го събуди и да се надява, че ще може да го контролира, докато узнае всичко възможно за него. Преди фантом да регенерира дотолкова, че да се превърне в зрял паразит и да го разкъса за частици от секундата. Опасна игра наистина, но нима Джек имаше някакъв избор? Нима някога е имал избор?

Приблужи длан до вратата и тя се отвори пред него. Вече бяха полели тревата и капчиците блестяха на слънцето. Той се отправи към офицерските спални. Стигна своята и забеляза, че вратата е леко открената. Вероятно Амбър вече го очакваше. На лицето му изгря усмивка. Джек пристъпи вътре.

След това замръзна. В стаята го очакваха неколцина, но не бяха врагове, защото носеха познати униформи. За миг го заслепи блясъкът на еполетите им — Планетна полиция.

— Добър вечер, капитан Стом. Очаквахме ви още откакто съобщиха, че сте се приземили.

Той остави куфара си на земята.

— Благодаря ви, господа. Какво мога да направя за вас?

Мъжът, който явно бе най-старши от тримата, бе висок и слаб, носът му носеше белези от няколко счупвания. Изглежда нямаше нищо против да си остане така, нещо като медал за проявена храброст, само че окачен наред лицето.

— Аз съм капитан Дрефорд. Императорът ме помоли да изслушам доклада ви.

Вратата зад Джек се затвори. Пътят навън бе отрязан. Той изгледа Дрефорд и двамата му придружители. Забеляза, че единият от тях освен значката на планетната полиция, носеше и знак с черен кадуцей. Лекар инквизитор.

— Отпуската ми беше по лични причини — заяви Джек, докато се питаше какво ли става тук. — Ако Пепус иска да разбере какво съм научил, с радост ще се явя на аудиенция.

— Отпуската ви — отвърна навъсено Дрефорд — беше по поръчка на императора.

— Той ми разреши да се занимавам с каквото искам.

— Наредил ви е да заминете — упорстваше Дрефорд. — Аз лично смятам, че ще е най-добре час по-скоро да забравите онова, което сте научили. Мавор — кимна на инквизитора.

Дребният човечец се засмя.

— Най-добре да седнете, капитане. Иначе може да се ударите в пода, когато паднете.

Ако вратата беше отворена, Джек щеше да се опита да избяга. Успя обаче само да повдигне рамене, преди двамата да го уловят за ръцете. Мавор се приближи със спринцовка в ръка. Оставаше му само една възможност. Джек наведе глава, пое си въздух и нареди на ума си да направи онези упражнения, които бе научил много отдавна като Рицар на „чистите“ войни и които по-късно Амбър му бе помогнала да развие. За миг си помисли, че в онези далечни времена императорът не би позволил да се държат по този начин с най-верните му хора.

Събуди се от тъпа болка в главата. Зазоряваше се и костюмът висеше на закачалката в ъгъла като някакъв зловещ голем, механичен хомункулус. Джек потърка очи. Лекарството бе оставило неприятен вкус в устата му. Дори само тази мисъл го накара да седне в леглото.

Той си спомняше! Не беше забравил нищо. Мавор не бе успял да измъкне почти нищо от него... само за посещението му в лабораторията и за Зелените ризи, и то защото Джек все пак трябваше да му каже нещо... за да го оставят на мира.

Надигна се и тръгна, като се олюляваше, към банята. Наплиска си лицето и си изплакна устата. Изправи се и се погледна в огледалото с мрачно задоволство. Но не произнесе нито дума, защото най-вероятно полицията подслушваше апартамента.

Проблемът бе, че сега не можеше да предприеме никакви действия срещу организацията, която го бе отвлякла и предала в робство. Точно тази информация му бяха отнели и не можеше да си я възвърне.

Джек потръпна, когато опря острието на бръснача в бузата си. Дали императорът щеше да се възползва от подобна информация? Или целта бе просто да му попречат да си отмъсти? Не му оставаше друго, освен да изчака развоя на събитията.

Неочаквано интеркомът изпраща.

— Обща тревога! Обща тревога! Целият наличен персонал да се яви по местата си. Опит за убийство в западното крило.

Джек се забави колкото да вземе пистолета. Погледна с нея към костюма, но нямаше време да го облича. Западното крило... залата за

аудиенции на императора! Затича се през поляната.

Пред сградата блещукаха лампите на полицейските машини. Джек зърна един висок мъж с посребрена коса, който групираше войниците по тройки и ги пращаше вътре. Пурпурния — не, поправи се Джек, Кевин. Отново изпита огорчение заради предателството му. Ако наистина е бил Рицар, защо не се беше преборил за реабилитация на всички Рицари, за възстановяване на техния кодекс на честта и идеалите им? Вместо да се превърне в послушна машина на Пепус.

След още няколко крачки кафявите очи на Пурпурния се спряха върху него. Бяха винаги засмени, с изключение на случаи като този — когато нещо не беше наред. Лицето му остана безизразно и Джек се зачуди, дали е споменал за Кевин пред полицията. Не можеше да си спомни.

— Капитане — повика го командирът. — Тъкмо навреме. Приземният етаж е отцепен. Трябва ми някой при северния изход.

Джек кимна отривисто. Той посочи двама, които познаваше.

— Фарел и Давидис. Елате с мен.

Фарел, нисък и жилив мъж, бе изкарал началното обучение заедно с Джек. Давидис, висок, с кестенява коса, бе един от новите Рицари. Джек го познаваше само от тренировките. И двамата бяха в отлична форма, умееха да схващат бързо обстановката и не се подвоумиха, когато ги повика със себе си. Фарел беше облечен с бойния си костюм и носеше шлема под мишница, но Давидис изглежда бе скочил право от леглото.

Джек вдигна глава и погледна нагоре. Изходът на шестия етаж тънеше в мрак. Почувства, че косата му настръхва. Изглежда Пурпурния го бе пратил там съвсем целенасочено. Ако убиецът се опита да избяга, щеше да го направи точно от това място.

— По дяволите — изруга Фарел, на когото изглежда бе минала същата мисъл. — Как ще стигнем горе?

— Ще се изкатерим — отвърна Джек. Даде знак на Фарел да извади въжето и куките, които носеше в чантата на кръста. Полицията бе изключила електрозахранването, което означаваше, че всички врати и асансьори са блокирани. Джек се зачуди дали сега императорът не е затворен вътре с убийците си.

Фарел повдигна пневматичното устройство и изстреля куката нагоре. Тя се изви и попадна право на балкона на шестия етаж. Джек

се усмихна мрачно. Точно, където искаше.

Хвана възето и тръгна пръв нагоре, като се опитваше да надвие пулсиращата в слепоочията му болка. Давидис се закатери след него, както му беше наредил. Веднага щом се прехвърлиха през перваза на балкона, той зае позиция за прикриващ огън. Фарел се появи след него, със зачервено от усилие лице. Приземи се до Джек и по негов знак уведоми Пурпурния, че са стигнали.

Джек чу приглушения глас на Пурпурния.

— Сега ще задействат системите. Пригответе се.

Мургавото лице на Давидис пребледня едва забележимо. Джек чу бръмченето на асансьорите и в същия миг вратата бе избита от пантите ѝ. Отвътре се показаха двама.

— Стой на място! — кресна им Джек.

Те замръзнаха. След това единият от тях, облечен във великолепно синьо наметало, пристъпи напред.

— Не стреляйте! — извика той. — Нищо не сме направили.

Джек повдигна учудено вежди, познал гласа на Свети Колин от Синьото колело. Зад него се спотайваше друга, по дребна фигура.

— Какво правите тук? Имало е опит за убийство.

— Зная — отвърна Колин с дълбокия си звънтящ глас. Погледна през рамо. — Там, в коридора, има мъртвец. Струва ми се, че е онзи журналист — Скот. Изглежда се е озовал на неподходящото място.

Джек вече чуваше топуркането на ботушите на полицаите в коридора. Кимна на Давидис да свали оръжието. Едва сега човекът зад Колин се показва.

Беше Амбър. Тя му кимна лекичко.

— Не съм го направила, Джек. Кълна се в Бога.

В следния миг полицаите ги наобиколиха.

11.

Джек сигурно щеше да храни известни подозрения, ако случайно не беше присъствал на разговора на Скот с неговия информатор. Сега вече обаче знаеше със сигурност, че журналистът е имал неприятели и сегашните събития са резултат от действията им. Ето защо дори не мигна, докато Амбър го гледаше, с изкривено от мъка лице. Знаеше, че дните на Скот са били преброени.

— Зная, че не си — бе всичко, което каза.

Колин премести изумен поглед от единия към другия, сетне протегна ръка и прегърна Амбър през раменете. Когато отново погледна към Джек, на лицето му се четеше одобрение.

Полицайте му отдадоха чест и се заеха да опъват ленти около местопрестъплението.

— Капитан Сторм, добре дошли отново — обърна се към Джек техният началник.

— Благодаря — отвърна Джек с непроницаемо изражение. Доста му се е събрало на Дрефорд през последните двацет и четири часа, помисли си. Въпреки това се престори, че не познава полицаия. — Как е императорът?

— Чудесно. Вътрешната врата се е затворила веднага след задействането на алармата. Но — Дрефорд се обърна и погледна към убития — не бива да забравяме, че в двореца е извършено престъпление. Свети Колин, аз съм капитан Дрефорд. Познавате ли убития?

— Да, разбира се. Скот Рандолф, телевизионен журналист. Беше поканен снощи на вечеря, за да направи интервю с Пепус.

Дрефорд кимна.

— Така си и помислих. Въпреки това нашите патолози ще вземат образци, за да извършат необходимите изследвания.

Джек наблюдаваше, докато покриваха трупа и го полагаха на носилката.

— Открихте ли убиеца? — попита той.

— Не — отвърна Дрефорд след кратка пауза. — Открихме следи, които сочат, че се е измъкнал през покрива. Ако имаме късмет, камерата може да го е заснела.

— А ако нямате? — попита Колин.

— В такъв случай известно време Пепус ще трябва да бъде особено внимателен — Дрефорд се почеса по носа. — Но не се тревожете, рано или късно ще спипаме нашия човек. Защо не отведете младата дама долу във фойето? Чака ни доста работа тук. — Той спря за миг и погледна към Джек, Фарел и Давидис. — Повече няма да са ни нужни телохранителите. Съветвам ви да се обърнете към вашия командир и да му докладвате, че ние сме поели случая.

— Чудесна идея — рече жизнерадостно Джек, сякаш не беше забелязал презрението в гласа на полицаая. — Ще си позволя обаче да ескортирам гостите до долния етаж, в случай че информацията ви не е достоверна и убиецът се спотайва някъде из двореца.

Колин му хвърли учуден поглед, но Джек улови Амбър за ръката и закрачи по коридора. Докато преминаваха покрай трупа, Джек забеляза, че тя свива устни. След това повдигна рязко брадичка и отметна коса назад.

Веднага щом се отдалечиха от местопрестъплението, Джек нареди на Фарел и Давидис да избързат напред и да докладват за случилото се на Пурпурния.

— Е, Джек — засмя се Колин. — Изглежда те бива да са оправяш с дворцовите интриги.

— Не съвсем.

— Джек — обади се Амбър. — Аз не съм го...

— Зная. Не се тревожи за това.

Колин отново я прегърна през раменете.

— Няма как, Джек. Тъкмо по тази причина тя е тук с мен тази вечер. Дойдох с надеждата да прогоня някои демони, а ето че се натъкнах на един от тях.

Тримата спряха при асансьора. Кабината се изкачваше с тихо бръмчене.

— Какво искаше да кажеш?

Амбър се измъкна от ръцете на Колин и си приближи към Джек.

— Искам да кажа, че не зная дали съм го направила, или не съм...

— Но нали ми каза...

— Така е! Опасявам се обаче, че може да е станало случайно.

— Не бива да разговаряме за това тук.

Колин кимна. Вратата на асансьора се отвори и той дръпна Амбър след себе си. Джек ги последва.

— А кога? — попита тя. — И къде?

Джек погледна над главата ѝ към Колин.

— Най-добре ще е да я отведеш в църквата — рече той и Колин му кимна усмихнато.

Джек обаче не можа да се измъкне с тях. Още във фойето му предадоха, че императорът иска да го види незабавно в залата за аудиенции.

— Аз ще се погрижа за нея — обеща му Колин. — Достатъчно се е намъчила.

Джек му кимна с благодарност и ги изпроводи с поглед. Чудеше се какво ли е казала Амбър на свещеника.

— Джек! Радвам се да те видя отново след отпуската. Надявам се, почивката да е била плодотворна.

Джек се намръщи едва забележимо, после кимна.

— Струва ми се, че успях да реша проблемите си — рече той, макар да знаеше, че дори не беше започнал. Погледна към своя командир, Пурпурния, който стоеше малко встрани. Тази сутрин императорът изглеждаше уморен и недоспал.

— Извиках и двама ви, за да ви съобщя, че се провалихте — подхвана той.

Пурпурния сведе глава.

— Съжалявам, император Пепус.

Пепус размаха покритата си с лунички ръка.

— Не ме прекъсвай! Но всъщност това не е единствената причина да ви приема. Грешката е моя. Снощи отпратих всички телохранители.

Пурпурния повдигна рязко глава. Това беше новина и за двама им.

— И защо го направихте, ваше величество?

— Не исках да ме шпионират по време на вечерята — отвърна императорът. — Скот бе мой приятел, макар понякога да се държеше като противник, и двамата трябваше да обсъдим някои неща насаме. Без полицията, или Рицарите да чуят разговора ни. За съжаление това доведе до смъртта на Скот. — Пепус въздъхна. — Надявам се, че духът му ще може да ми прости някой ден.

— Скот беше като вас, ваше величество — заяви Джек. — Опиваше се от предизвикателствата на властта.

— Да, така е. Може би — Пепус прокара ръка през косата си, опитвайки се да я приглади, но постигна обратен ефект. — Казваше, че имал нещо важно да ми предаде, но така и не успя да стигне до края. Историята започваше с едно име. Джон Уесли Кевин.

Пурпурния пребледня.

— Не мисля, че ме е лъгал — продължи императорът, който сякаш не забелязваше нищо. — И сега съм изправен пред дилема. Командир Кевин, неочаквано вие се сдобихте с име и биография. Да го обявим ли? Дали това е повод за празнуване? Или да ви помолим да си подадете оставката и да потънете в забрава? Какво ще кажете за своето минало? Имам ли право да науча подробности за него, или да смятам, че зад тези стени се спотайва предател?

Пурпурния се покашля. Джек усещаше напрежението, което изпълваше тялото му.

— Предлагам, ваше величество, щом толкова настоявате, да ме назовете с това име. Но що се отнася до моето минало за него няма никакви записи. Никой освен вас няма да узнае, че съм воювал в Пясъчните войни и съм оцелял на Дорман. По онова време не бях член на гвардията. Качих се тайно на един от корабите и когато брат ми умря, взех неговия боен костюм. Никой преди вас не е чувал тази история. Казвам ви я, защото вярвам — той погледна към Джек, — че никой от двама ви няма да ме издаде.

Джек мълчеше, в ума му безредно се блъскаха мисли. Този човек бе видял как родната му планета пада под властта на драките.

Пепус се бе подпрял с трепереца ръка на облегалката на трона.

— Божичко — възкликна той. — Тогавя сигурно сте бил съвсем малко момче.

— Да — кимна Кевин.

Императорът се почеса по брадата.

— Така да бъде — реши. — Ще обявя името ви, защото, каквото и да сте сторили в миналото, измили сте го с вярна служба към мен. Нищо повече не е необходимо да бъде разкривано. Капитан Сторм, ще бъдете ли мой свидетел?

— Да, ваше величество.

— Чудесно. Значи се разбрахме. Утре сутринта информацията ще бъде предадена на медиите. И двамата сте свободни. И, командире...

Кевин се обърна.

— Да, ваше величество?

— Не ми позволявайте да повтарям снощната грешка.

— Няма, ваше величество — командирът се поклони, даде знак на Джек и двамата напуснаха залата.

Отвън спряха да поговорят.

— Не зная дали ще свикна да те наричам Джон Уесли — поде Джек.

— За теб ще бъда Кевин — отвърна неговият приятел. — Не са ме наричали Джон Уесли от... почти двайсет и пет години.

Въпреки това обаче Джек усещаше, че помежду им има напрежение. Искаше му се да разкрие пред Кевин, да му каже, че той също е бил Рицар, за да могат двамата да споделят спомени за онези времена, но не можеше.

— Радвам се, че се върна — произнесе накрая Пурпурния.

— Благодаря ти. Знаеш ли, че Амбър и Свети Колин са били в двореца?

— Разбира се. Не знаех, че Пепус е освободил охраната, но въпреки това поддържах постоянно наблюдение. Видях ги да влизат. Пратих те при онази врата, защото там бе най-вероятно да се покажат, а не исках да допусна да вземат Амбър за заложничка. — Кевин се засмя и този път в очите му блеснаха познатите весели пламъчета. — Казаха ми обаче, че полицията позволила на убиеца да избяга през покрива.

— Позволила?

— Да, уж там охраната била рехавя. Ще разговарям с Пепус при първа възможност за това. Но не веднага. Не искам Планетната полиция да си мисли, че им се пречкам в работата.

— Прав си, разбира се.

Кевин се поколеба.

— Връщаш се на служба, нали?

Джек кимна.

— Да, вече се съвзех от снощи... — той млъкна внезапно. При друг случай щеше да разкаже на своя приятел всичко, но сега... Кевин бе доверен човек на императора, а Джек не можеше да забрави какво му бяха сторили други доверени хора снощи.

— Добре. Ще наредя да те включат в графика на дежурствата. — Кевин го тупна по рамото. — Радвам се, че си отново сред нас — рече той, после се обърна и се отдалечи.

Джек го изпрати с поглед. Спомни си К'рок, когото драките бяха пощадили заради бойните му умения и който, въпреки че бе на служба при тях, не криеше, че мечтата му е да види един ден своята раса съживена.

На Дорман кръвопролитията бяха по-страшни дори от тези на Рикор и Милос. Как тогава Джон Уесли Кевин, който по онова време е бил малко момче, бе оцелял? Каква щастлива съдба му бе позволила да се измъкне и да спаси костюма?

Поклати глава и закрачи през поляната към офицерските спални. Ако имаше късмет, щеше да поспи няколко часа, преди да го повикат за дежурство. Но нищо не би му помогнало да се отърве от спомените за събитията от изминалите две седмици.

12.

Джек не обърна внимание на Амбър, която седеше със скръстени крака в средата на пода и оглеждаше с недоволен поглед сребристия боен костюм, увиснал на втората закачалка в ъгъла на стаята. Джек бе обърнал наопаки костюма и проверяваше една по една веригите вътре, за да се увери, че всичко е наред. Би могъл, разбира се, да го отнесе в ремонтната работилница, но предпочиташе сам да се погрижи за собствената си сигурност.

— Не мисля, че е твоя работа — отвърна лаконично той, докато наместваше внимателно един от кабелите. Проследи го до контакта, за да се увери, че микрочипът е включен правилно.

— Не било моя работа? — извиси се гласът ѝ. — Или говориш така, защото вече не ми вярваш?

— Каза ми, че не си убила Скот. Вярвам ти. — Джек вдигна поглед към нея. — Полицаите ме причакаха в стаята, а после се постараха да изтрият част от спомените ми. Така че най-добре това, което не искат да си припомням, да остане тайна и за теб.

— Но как е възможно някой да се отнася по този начин със своите хора?

— Не съм сигурен дали заповедта е дошла от Пепус — отвърна Джек.

— От кого, тогава? Мислиш ли, че Уинтън има толкова голямо влияние в Планетната полиция?

— Възможно е. Във всеки случай, не знаем дали няма. Така и не успях да го открия.

— Ами Скот? Защо според теб, са го премахнали?

— Възможно е да се е оказал в неподходящия момент на неподходящото място. Или действително да е бил тяхна цел. Не зная.

Тя кимна към втория костюм, който висеше в ъгъла.

— Решил си да замениш фантом?

— Не. Не съм. Мислих си за това, но той вероятно е единственият ми шанс да узная цялата истина.

— Какво искаш да кажеш?

Джек млъкна, за да подбере най-подходящите думи. Откакто се беше върнал, това бе първата му възможност да разговаря с Амбър.

— Въобще не е трябвало да се събуждам жив от онази криогенна капсула. Всъщност са ме открили случайно. После са ме скрили, като преди това се постарали да манипулират спомените ми. Вече не съм сигурен дали онова, което си спомням, е истина, или ми е било имплантирано по-късно.

— За какво говориш?

— За това, че никой не е трябвало да оцелее на Милос.

— Но кой те е намерил тогава?

— Нямам понятие. Не открих никакви данни за мен в болницата. Всичко е било изтрито. Дори лекарите, които са ме лекували, са си сменили самоличността. Защо ли? Защото съм оцелял Рицар или защото съм някой, който дори вече не може да си спомни какво е станало.

— Но ти сънуваш и тогава си спомняш.

— Така е, и това само показва, че онзи, който ме е съживил, не си е свършил добре работата. А после са ме изхвърлили.

— Кой мислиш, че стои зад всичко това? Уинтън?

— Възможно е. Но може и да е някой друг. Сама знаеш, че Триадският трон има достатъчно врагове.

— И какво ще правиш сега?

— Все още нищо. Не съм събрал достатъчно информация — Джек отново се надвеси над костюма. — Но зная, че фантом е бил с мен на Милос, въпреки че не сме общували. Всъщност, не е изключено това да е станало, без да съм го осъзнал. Може дори да знае кой съм в действителност, как се казвам, откъде идвам.

— Искаш да кажеш, че не си Джек Сторм?

— Може би. Може би не. Някои неща ми се струват такива, каквито са били винаги... като например, че съм фермерски син от Дорман. — Той се усмихна безрадостно. — Не са могли да ми го отнемат, макар че, според мен, са се опитали!

— А ти през цялото време смяташе, че спомените ти са били изтрети по време на хибернационния сън.

— Възможно е тогава да съм изгубил част от тях и в рехабилитационния център да са се възползвали, за да ми имплантират фалшиви спомени.

— Но с каква цел? Кой би го направил?

Погледите им се срещнаха, но този път тя не извърна лице.

— Не знам защо. Може би, за да се защитят или да защитят мен, или пък съм бил програмиран по този начин.

— Но твоите сънища...

— Бях в контакт с фантом, забрави ли? Може би той ми е подавал подсъзнателна информация — това, което той си е спомнял от Милос. Божичко, искам или не, налага се да прибягвам до него.

Тя приглади косата си с ръка. Джек внезапно бе завладян от непреодолимото желание да я прегърне и целуне. Усети, че гърлото му пресъхва.

— Амбър, трябва да ми помогнеш. Искам да го събудя и де се опитам да го контролирам.

— Но аз... — тя сведе глава.

— Какво има?

— Нищо. Ще направя каквото мога. Вече не знам кои са нашите истински врагове, след случилото се в лабораторията на Хуан и инцидента с полицията. — Тя се изправи. Трябва да вървя. Колин ме очаква.

— Напоследък прекарваш доста време с него. Да не си решила да приемеш религията?

Тя сбърчи нос, но мрачното ѝ настроение бе започнало да се разсейва.

— Уличен боклук като мен? Едва ли. Но неговият секретар, Бигъл, е доста активен в двореца. Имам чувството, че започна да изнервя дори Пепус. Засега им помагам. Нали знаеш, че ме бива с компютрите.

— Заради тези ваши опити с компютрите може да си изпатите от Планетната полиция. Дали да не го предупредя?

— Знаеш ли, Джек...

— Ммм? — той вече бе погълнат от работата си по костюма.

— О, нищо. Забрави. Но ако искаш да събудим фантом, трябва да усъвършенстваш медитацията си.

— Вече го правя. А ти поработи върху своите способности. Между другото, нанесох някои корекции в оръжейните системи на ръкавицата. Сега вече имат възможност и да зашеметяват. Мисля, че

ще ми е нужно, за да парализирам противниците си, а после да ги разпитвам.

Погледна я с крайчеца на окото. Страните ѝ бяха зачервени.

— Знаеш, че не мога...

— Би могла да се опиташ.

— Ами ако просто ги убия?

— Най-добре започни да се упражняваш. Знаеш, че имаш дарба.

— Забрави! — тя поклати глава. — Вече ти казах, тя може да е всичко, или нищо.

Джек размърда рамене, за да се отърси от сковаността.

— Какво пък, и без това на друго не можем да разчитаме в момента.

Но тя не го чу. Вече беше излязла от апартамента.

Колин не сваляше нетърпелив поглед от монитора. Оттам го гледаше овалното, интелигентно лице на Бигъл.

— За Бога, Бигъл, нали за това съм те пратил там. Искам непрестанно да досаждаш на Пепус. Трябва на всяка цена да получим разрешение да идем на Бития. Няма никаква причина да бъде отказван достъп на нашите мисионери. Получих сведения, че миналия месец към посолството е бил зачислен равин. Щом има свещеник и равин, не виждам защо да няма и Скиталец. Не мога да се съглася да преустановиш преговорите само защото ти се струва, че императорът се е ядосал.

Свита на кравай в съседното кресло, Амбър не можа да сдържи усмивката си. Лично тя не харесваше Бигъл, струваше ѝ се прекалено прилепчив.

Колин въздъхна.

— Мисли за себе си като за течаща вода, а за Пепус като за скала. Рано или късно ще успееш да прокараш път.

— Да, ваше преподобие — образът на Бигъл изчезна от екрана, после се появи отново. — Дали да не се опитам да сменя подхода?

— Опитай каквото се сетиш.

— Императорът е под голям натиск от страна на Конгреса.

— Така ли?

— Удвоили са си бюджета и очакват от Триадата да попълни дефицита.

Колин забарабани с пръсти по бюрото. Последната новина значително променяше нещата.

— Освен това отношенията с драките все още са обтегнати. Посланик Дурл помоли за нова аудиенция.

— Брей? Това ще е третата за последния месец.

Бигъл кимна.

— Така че, разбирате защо императорът няма време за мен.

„Не разчитай да те разбере“ — помисли си Колин.

— Както и да е, запомни, от теб се изисква постоянство. И логика. Моля те, Бигъл, не забравяй за логиката.

— Да, преподобни. — Екранът трепна отново и този път угасна.

— Това за водата и скалата ми хареса — подхвърли Амбър.

Светията ѝ се усмихна.

— Сигурно — рече. — Виждам съм те да прилагаш същия метод.

— Когато се налага — сви рамене тя.

— Става ли при Джек?

— Понякога — отвърна тя с видимо безпокойство.

Колин се облегна назад.

— Спиш ли добре вече? Изчезнаха ли кошмарите?

— Все още ме навестяват, струва ми се.

— Не си ли сигурна?

— Изглежда... не помня какво съм сънувала. Но когато се събуждам, завивките ми са разхвърляни, дори разкъсани... което ми говори, че сънят ми никак не е спокоен.

Колин се намръщи.

— Амбър, едва ли бих могъл да ти помогна. Ще се наложи да потърсиш...

— Не позволявам на никого да ми ровичка из ума!

— Все някой ще трябва да го направи — отвърна спокойно той.

— Не забравяй за опитите на Ролф.

— Не бих и могла. Но наистина не мога да го позволя. Уверена съм, че се е погрижил да заложи там и „Троянски кон“.

— Какво?

Тя втренчи поглед в него.

— Бомба със закъснител, ако мога така да се изразя, под формата на дълбоко внушение. Готова да се задейства, в случай че някой започне да ми бърника в мозъка. Вероятно с цел да бъде унищожена моментално — психически. Тя си стои там и дреме, очаквайки някой да задейства детонатора. Представям си как е потривал доволно ръце, след като го е направил — гласът ѝ потрепери.

Колин прекоси стаята и я взе в прегръдките си, сякаш беше малко дете.

— О, скъпа моя — бе всичко, което успя да каже.

Застанал в единия край на залата за аудиенции, Бигъл наблюдаваше как дракският посланик влиза тържествено. Винаги изпитваше неволно благоговение пред драките и същевременно дълбоко спотайван ужас. Забеляза, че хитиновите плочки върху лицето на извънземния се подреждат в застрашителна маска, и се зачуди какво ли може да означава това. Изражението беше ужасяващо, като на някой древен кабуки, но Бигъл нямаше достатъчно опит да разгадае значението му.

— Настоявам — подхвана посланикът без встъпление — за незабавна разплата. Достатъчно дълго се надлъгвахме, император Пепус. Достойнството на моя народ го изисква.

Червенокосият император се наведе леко напред на трона. Въпреки платформата, на която се намираше, той бе почти толкова висок, колкото и дракът.

— Разплата за какво, добри ми посланико?

— Вашата памет, също като честта ви, изглежда е нещо мимолетно — Дурл застина на място, без да обръща внимание на втрещените погледи и възмутените възклицания на останалите присъстващи в залата. — Един от вашите телохранители е унищожил наш кораб и е погубил целия му екипаж.

— Този въпрос вече го обсъждахме — отвърна със спокоен глас Пепус. — Каква разплата по-точно настоявате да получите?

— Парите само ще подсилат обидата, която вече ни бе нанесена.

— Именно. Тогава какво имате предвид?

Посланикът се изправи на задните си крака. Бигъл не сваляше смаян поглед от лицето му.

— Бихме искали да получим гаранции, че подобни инциденти няма да се повтарят. Инак мирният ни договор е изложен на рискове.

— Вече ви дадох уверенията си, въз основа на обещанията, че вие също няма да се месите в нашите работи.

Дурл размаха един преден крайник.

— Има и други начини. Лазертаун беше погранична територия, където вашите и нашите отговорности често се смесваха. За в бъдеще ще е по-добре да се знае предварително кой командва на подобна територия.

„Олеле — въздъхна Бигъл. — Започва се, каквото и да е то.“

— За какви всъщност територии става въпрос?

— Например за Бития, императоре. Както знаете, получихме съобщение чрез нашето посолство тук, че населението на тази планета е поискало да бъде отделено от Доминиона и да премине под наше водачество.

Дурл може би не познаваше добре всички тънкости на езика, но този път изявлението му бе пределно ясно. Бигъл забеляза, че напрежението в залата продължава да нараства.

— Лично аз не съм получавал подобни сведения — заяви Пепус.

Двамата се измериха с поглед.

— Може би — заговори дракът — вашите представители са крили от вас истината.

— Или може би вие лъжете — отвърна Пепус.

Тихо възклицание. В залата се възцари тишина.

Дракските стражи се приближиха по-плътно до своя посланик.

— В такъв случай, да разбирам ли, че не желаете да одобрите подобно разделение в качеството на разплата?

— Разбрали сте ме съвсем правилно, посланик Дурл. Бития е свободна територия, но няма да позволим да бъде завладяна насилствено.

— Така да бъде — рече Дурл. Той се завъртя върху насекомopodobните си крака и излезе със същата страховита маска на лицето. Бигъл изчака да изведат журналистите и сетне се приближи към Пепус.

Императорът имаше объркано, нещастно изражение, но въпреки това го забеляза и вдигна очи към него.

— Какво има, Бигъл?

Скиталецът вдигна успокоително ръка.

— Ваше величество, след последните събития, на които станах свидетел, ще позволите ли на Скиталците да посещават Бития и да работят към посолството?

В зелените очи на Пепус блеснаха пламъчета, но той неочаквано избухна в смях.

— Много добре, Бигъл! И без това едва ли ще има дълго над какво да работите. Върви и кажи на Свети Колин, че е по-голям глупак, отколкото си мисли.

— Благодаря ви, ваше величество! — Бигъл се поклони, преизпълнен с щастие от успеха.

Императорът му махна с ръка.

— Нямаш представа в какво се забърквате. Хайде, тръгвай! — той се изправи рязко и напусна залата, следван от охраната.

С разтуптяно сърце, Бигъл се отправи към приемната. Надяваше се да е първият, който да отнесе вестта на негово преподобие, и се молеше младата дама да е там с него. Позициите му със сигурност щяха да укрепнат след тази победа, а жените обичаха успешните мъже.

Бигъл облиза нетърпеливо устни. Сви по един страничен коридор, като мислеше, че е сам, но се оказа, че греша.

— Ах! — възкликна. — Тук ли сте? Имам големи новини вас. Почакайте само да ви съобщя какво постигнах. А после ще ме поздравите! — Разпери радостно ръце и пристъпи напред. Миг покъсно нададе изненадан вик, а гърдите му се обагриха в кръв. Бигъл издъхна преди още тялото му да е докоснало пода.

13.

— Не открихме никакви следи — рече Джек, докато пристъпваше от крак на крак и избягваше да поглежда към Колин и момичето.

— Зная, зная — отвърна Амбър.

— Съдебният лекар каза, че сякаш Скот е експлодирал. Не могат да определят причината, нямало никакви рани от изгаряне, нито входни отворстия. Просто е гръмнал. А сега и Бигъл.

— Зная.

— Не си го направила ти, нали? — попита неочаквано Джек.

Амбър се сви в креслото, а спусналата се отпред коса прикри лицето ѝ. Не отговори, но старият проповедник подскочи.

— Виж какво, Джек! Тя беше с мен и двата пъти и няма никаква причина да смяташ, че е способна на подобно нещо!

— Въпросът не е дали е способна, а дали го е искала отвърна Джек. — За съжаление няма никакъв начин да разберем кои са жертвите, програмирани в ума ѝ. Ако в хубавата ѝ главица има списък... и сега за това се досещаме само ти и аз. Каквото и да кажеш на Пепус, той ще я сметне за заподозряна.

— Но защо? Съществува напълно обективна причина за нашето посещение в двореца... нали Бигъл ме повика. Каза ми за аудиенцията на Дурл и искахме да се срещнем с императора веднага след това. Амбър се е натъкнала на трупа по чиста случайност.

— Може би — Джек не откъсваше поглед от скритото зад спуснатата коса лице. — Почувства ли по някакъв начин, че той е там?

Тя поклати глава. От устните ѝ се отрони измъчен стон. Джек неволно въздъхна.

— Почти съм сигурна, че не съм аз — вдигна очи към него.

— Не си какво?

Тя поклати глава.

— Вече в нищо не съм сигурна. Вярно, ваше преподобие, не харесвах Бигъл. Той беше... леплив. Смяташе, че има друга причина да пътувам с вас до Лазертаун и сега да ви посещавам, и искаше и той

да получи своя дял. Правеше ми разни намеци, когато не бяхте наблизно. Затова се опасявам да не съм го направила... неволно, защото не ми харесваше как се отнася с мен. Но може да съм го убила, понеже е човек с влияние и власт, също като вас, а аз да съм програмирана за подобни цели.

Скиталецът плъзна ръка по оплешивяващата си глава.

— Откъде да знам какво ти е било в душата? Но не мога да допусна, че през всичките тези дни и седмици съм се намирал в компанията на убиец и нищо не съм направил!

— Какво можехте да направите?

— Да те спра.

— Тогава навярно и вие щяхте да сте мъртъв — отвърна Амбър.

Джек застана между тях.

— Съществува, разбира се, още една възможност. Императорът да заподозре теб — отпрати поглед към Колин.

— Мен?

— Ти си бил там и при двата случая. Освен това притежаваш скрита власт и желание да я разширяваш.

Двамата мъже се измериха с поглед. Безстрастни сини очи срещу разгневени кафяви.

— Надявам се — отвърна тежко Свети Колин, — че говориш съвсем теоретично.

— Напълно.

— Хм. — Скиталецът пхна ръце в джобовете си и се отдалечи. Тъмносиньото му расо се развяваше зад него като знаме. Не би могъл да забрави първата им среща с Джек, когато Пепус му бе поръчал да разследва милитаристичното движение вътре в организацията на Скиталците. Тогава двамата бяха действали поотделно, но когато членове на същата тази подмолна организация бяха отвлекли Колин, телохранителите от имперската гвардия го бяха спасили при една блестящо проведена акция, избягвайки кръвопролитие. Колин, разбира се, не хранеше илюзията, че е изкоренил докрай дисидентските течения сред своите събрата. Докато разсъждаваше върху това и други неща, той описа кръг из помещението и се озова срещу Амбър, която го наблюдаваше внимателно, спуснала крака на пода.

Посегна и я погали по косата.

— Той е прав, ако ме питаш. Пепус има основания да подозира не само теб, но и мен — въздъхна тежко. — Джек, остава ни само една възможност.

Рицарят се размърда, сякаш бе очаквал сигнал, за да се събуди.

— Зная. Амбър, искам да останеш с Колин, каквото и да са случи.

— За какво говорите вие двамата? — изгледа ги обезпокоено тя.

— Единственият начин да снемем подозренията от теб е да открием за чие убийство са те подготвяли.

Амбър се изправи.

— Не! Джек, не бива да отиваш при Ролф. Този път той ще те убие!

Но Джек вече беше при вратата. Колин обгърна с ръка раменете на момичето.

Ролф не хранеше никакви илюзии за живота на Малтен. Беше бърз, хитър и зъл и се стараяше винаги да бъде нащрек. Докато беше във форма, би могъл да има всичко, което поиска — почти всичко. Ограниченията го дразнеха.

Крачеше по улицата в ранната утрин, втренчил изпитателен поглед в тълпата просеци хлапета, плътна като утринната мъгла. Търсеше някой, който да е бърз като него и да умее да разпознава жертвата на улицата.

Повечето от хлапетата се разбягваха, когато ги приближаваше. Едно или две оставаха... навярно от новите, току-що пристигнали от далечни страни, занемарени ферми, изоставени заводи. Каквато и да беше причината, съществуваше постоянен приток от свежа кръв, едни и същи лица, със стаена надежда за по-добър живот и неумели пръсти, които търсеха най-краткия път към неговите джобове. Ролф се засмя, усетил, че и сега някой се опитва да провери съдържанието им, защото дрехите му бяха плътно прилепнали като втора кожа и той чувстваше докосванията им като електрически шок.

Без да престава да се усмихва, той сграбчи една несръчна ръка и я изви назад, а притежателят ѝ нададе остър, болезнен писък и падна на колене. Беше малко момиче с немито лице.

— Разкарай се оттук — изръмжа той. — Освен ако не държиш да останеш без ръка.

Децата побягнаха. Инстинктивно бяха доловили, че усмивката му е фалшива, а ръмженето издава истинските намерения.

Ролф се забавляваше, когато плашеше децата, и усмивката му за малко дори стана по-широка. Ала след това се стопи. Изглежда, че никога, помисли си, няма да намери хлапе с таланта на Амбър. Това ограничаваше възможностите му за забогатяване и го дразнеше допълнително. С Амбър до себе си би могъл да постигне всичко, след като я бе превърнал в съвършено оръжие.

Докато крачеше по тротоара към един от любимите си барове, той се терзаеше от мисълта, че я е изгубил — не се съмняваше, че сега е държанка на онзи наемник, който бе постъпил в имперската гвардия, а това правеше връщането ѝ още по-сложно и трудно. Все още не бе измислил как да се справи с проблема, без да убива наемника. Ала с течение на времето в ума му постепенно съзряваше един план, като черна зловеща гъба. Тъй като вече бе ясно, че наемникът трябва да умре, оставаше му само да убеди и други в същото и тогава новите съюзници щяха да му помогнат да преодолее трудностите. Да. Би могъл да си осигури наистина могъщи съюзници, които да свършат част от работата.

Той влезе в бара. Вътре бе сумрачно и тихо, само в ъгъла се водеше приглушен разговор. Ролф смръщи вежди. Не обичаше неприятностите. Повечето от полицаите в този регион бяха на негова издръжка, но въпреки това избягваше да привлича излишно внимание. Разговорът поутихна, когато Ролф се настани в съседното сепаре. Поръча плодове и нещо за пиене, облегна се назад и размърда яките си плещи, сред които вратът му бе почти незабележим.

За Ролф добрата форма бе нещо особено важно. Тя му даваше сили да проявява жестокостта, от която се опияняваше. Обичаше да чува болезнени стенания и молби и да вижда сълзи в очите на гърчещите се жертви. Да извадиш око с първата бликнала сълза бе истинско произведение на изкуството, а ужасът в душата на измъчвания бе ода, прекрасно творение, ярко и незабравимо. И негово дело. За съжаление, подобни мигове бяха мимолетни, изчезваха в кървавото месиво на последващите мъчения, но той бе истински артист и обичаше творбите си.

С изключение на Амбър, разбира се. След онези първи месеци тя не проплака нито веднъж. Беше твърда, почти като него.

Всеки път, когато си спомняше за нея, го завладяваше непреодолимо желание да я има. Нито веднъж не му позволи да я докосне — всъщност тъкмо при първия опит откри скритите ѝ способности, — но нямаше друго момиче, което да го привлича толкова силно. Сега сигурно бе станала зряла жена. Още по-желана и примамлива.

Най-сетне механичният сервитьор се появи, за да завари Ролф в отвратително настроение и да си изпати, задето се бе забавил. Той побърза да се отдалечи заднешком към кухнята.

Ролф закусваше бавно, като оглеждаше внимателно присъстващите в бара. Нямаше никаква работа за тази сутрин и дори се зарадва, когато интеркомът в сепарето избръмча.

— Добро утро, Ролф.

Мониторът обаче оставаше тъмен.

— Кой се обажда?

— Не ме виждаш, но аз виждам лицето ти. Съветвам те да не се опитваш да ми демонстрираш лошия си характер. Свързах се с теб за да ти помогна. Научих, че има един човек, който ти е отнел важен помощник. Човек, от когото искаш да се отървеш — незабелязано.

Ролф присви подозрително очи. Човекът отсреща знаеше твърде много.

— Какво искаш?

— Само да ти помогна и нищо повече.

— Назови цената.

— Ах. Нищо безплатно, а? Не цената те интересува, а смъртта на Джек Сторм. Той е тръгнал да те търси. Дори му посочих къде може да те открие.

— С костюма ли ще бъде? — напрегна се Ролф.

— Не.

— И къде по-точно ще ме търси?

— Ами, точно където си седнал в момента.

Ролф едва не разля чашата си.

— Какво?

— Успокой се, приятелю. — Откъм монитора се чу смях. — Имаш достатъчно време да се подготвиш. Ще му трябват поне няколко

часа, за да те открие. Е, какво, ще сключим ли сделка?

— Може би.

— Може би?

Ролф се засмя, доловил гнева в гласа на другия. Наведе се към монитора и прошепна отблизо:

— Благодаря за информацията.

След това го изключи. Нямаше нищо против да убие Джек Сорм, но преди това трябваше да узнае кой е неизвестният му съюзник. Защото Ролф предпочиташе да му се отблагодари лично.

Джек пристъпи внимателно в „Затвореният кръг“, като примижа, за да се адаптира по-бързо към сумрака в бара. Държеше ръката си на дръжката на пистолета, докато оглеждаше посетителите. Около час бе прекарал отвън, наблюдавайки кой влиза и излиза. Вече се досещаше, че са го пратили тук нарочно и че вероятно Ролф го очаква. Ето защо, веднага щом измина няколко крачки към вътрешността, той се наведе рязко, отскочи встрани и се притаи в ъгъла. Точно навреме, тъй като от мрака някой стреля срещу него със зашеметяващ пистолет.

Джек отвърна с продължителен откос, който разтопи близката част на бара и прекъсна част от веригите. Метна се към близката маса и започна да я бутва пред себе си като щит.

— Закъсна. Още в мига, когато влезе — гласът на Ролф отекваше в стените и Джек не можеше да определи откъде идва.

Той се изкашля.

— Можем да разговаряме и по друг начин.

— Да, но този повече ми харесва. Искам да си върна Амбър. И това е най-бързият начин да го направя.

— Тъкмо за нея дойдох да разговаряме.

— Така ли?

Джек зърна някакво движение с крайчеца на дясното си око. Изостави прикритието си, претърколи се настрани и се обърна тъкмо навреме, за да види как един ярък лазерен лъч прогаря центъра на преобърнатата маса. Този път се прикри зад стената на сепарето.

Все още не можеше да се адаптира напълно към мрака в помещението. Вероятно бе прекарал твърде дълго време отвън, на открито, докато следеше движението пред бара. Приблужи пистолета

до очите си и провери нивото на заряда. И тогава го забеляза. Сервокелнера. Все още на автоматичен режим, търсец посетителя, за да му отнесе поръчката. Носеше се плавно върху колелцата си, право към далечния ъгъл.

Вече знаеше, че се е прицелил в Ролф. Усмихна се и се подпря на коляно.

— Искам да оставиш Амбър на мира — извика, сякаш беше в неведение къде се намира неговият противник. — Не зная как задействаш скритата в нея програма и дали въобще го правиш, но...

— А, това ли било? Внезапно умиращи хора в имперския дворец. Чудиш се как да се справиш със ситуацията? — Ролф се разсмя. Джек не сваляше очи от сервокелнера, очаквайки мига, когато ще спре.

— Ще трябва да се срещнеш с Амбър. Искам да неутрализираш програмата ѝ.

— Наистина? И какво ще спечеля от това?

— Може и да спечелиш нещо. Да си запазиш кожата например.

Отново изблик на смях. Сервокелнерът се колебаеше в тъмната част на заведението. Джек забеляза, че едно от сепаретата там е затворено със завеса. Прицели се в средата на завесата.

— Амбър е на автоматичен режим — отвърна Ролф. — Може би предпочиташ да ти кажа кои още са в списъка, защото това е единственият начин да ги спасиш. Но аз вече не мога да я спра, дори да искам. Вярно е, че не изпитвам и никакво желание. Единственото, което ми се ще сега, Джек, е да ти видя сметката. Нищо повече.

Джек стреля. Завесата падна, от сепарето долетя болезнен вик.

Джек се изправи. Прекоси бара. Стигна сепарето и отмести завесата с крак. На пода лежеше Ролф. Джек запали лампата. На светлината ѝ видя тънка червена струйка да се спуска от ъгъла на устата му. Поклати обезсърчено глава. Вместо да го рани го бе прострелял смъртоносно.

— Не ти остава много време — промълви с пресипнал глас Ролф. Дишаше на пресекулки.

— На теб също.

— В такъв случай вече няма значение — раненият премигна безпомощно. — И без това няма да получа хонорара за последните убийства на Амбър. Стига ми обаче удоволствието да знам, че никой не може да я контролира — дори тя самата. Животът ѝ ще бъде ад, но

кучката си го заслужава. Опиташ ли се да ѝ помогнеш, ще я убиеш. Не знаеш неутрализиращата парола.

— Боли ли те?

— Не много — Ролф трепна, изненадан от неочаквания въпрос.

— Сега ще те заболи повече. — Джек се наведе и опря дулото на лазера в коляното на падналия. — Каж ми кои са жертвите и как да я спра.

Очите на Ролф се разшириха от ужас.

— В началото са случайни — заговори, осъзнал, че човекът пред него знае как да причинява болка. — За да натрупа опит. След това е Свети Колин от Синьото колело. А после... — той изхърка и замлъкна.

Джек прибра пистолета. Беше твърде късно. Погледна към убития. Би могъл да го спаси, ако беше повикал навреме медиците. Но кой знае защо не изпитваше угризения. Време беше да си върви.

След това си спомни за Амбър и Свети Колин. Двамата бяха заедно, сами. Съюзници... жертва и убиец.

Зачуди се дали ще може да се върне навреме.

14.

Пепус зарея поглед из просторната зала. На огромната видеостена се виждаше опашката от хора, които чакаха за аудиенция и разговаряха с онези, които вече бяха излезли. Камерата предаваше този образ не само тук, но и вън от двореца, из целия Малтен, а също на Форнекс и Ипсуич, другите две планети, от които се състоеше Триадата. Той повдигна леко брадичка и видя с крайчеца на окото, как един възрастен и уморен император от екрана повтаря жеста му...

Пепус въздъхна. Беше безсилен пред камерите, също както беше безсилен пред исканията на драките относно Бития. Дилема, която не знаеше как да разреши и която, по негово мнение, Колин само усложняваше с намесата си. И тези неизяснени убийства. Свързани по някакъв начин с Колин и момичето, което на свой ред поддържаше тесни връзки с Джек Сторм. Дали тя е убиецът? От полицията му бяха съобщили, че не успявали винаги да я проследят. Често се изплъзвала от тяхното наблюдение, което засилваше подозренията му. Говореше се, че произхождала от задния двор на Малтен, и това само засилваше безпокойството на Пепус, който отдавна жадуваше да се справи с бардаците там. Като стана дума за Планетната полиция, Пепус не можеше да не отбележи, че напоследък в действията ѝ прозираше прекомерна самостоятелност. Но от друга страна, убиецът трябваше да бъде открит час по-скоро, защото никой не знаеше кой може да е следващата му жертва. Тъкмо по тази причина Пепус бе избрал личните си покои за следващата среща с Колин — там се чувстваше най-защитен срещу всякакво неочаквано нападение. Освен това разполагаше с екстрасенси, които щяха да следят мислите и намеренията на двамата гости постоянно.

Всъщност, помисли си той с горчивина, онези проклети медиуми никак не ги биваше да четат мисли. Само се хвалеха, че го правят, но досега не бяха доказали на практика дали могат да бъдат полезни. Нищо чудно именно гласовите скенери да засекат намеренията и емоционалното състояние на посетителите. Но Пепус не бързаше да се

отказва от услугите им. Кой знае, може някой ден да изпълнят предназначението си.

Представителят на Доминиона, който говореше от известно време, неочаквано млъкна и Пепус едва забележимо въздъхна. Опитваше се поне външно да изглежда такъв, какъвто го познаваше публиката. И без това всичко беше само една формалност. Вече беше решил да финансира дефицита в бюджета. А когато Доминионът се изправи пред следващите си проблеми, Пепус просто ще се яви пред Конгреса и ще предложи той да поеме водачеството му. И тогава Триадският трон ще се слее с Конгреса.

Гениален ход.

Представителят на Доминиона извади кърпичка и избърса влажното си чело.

Пепус кимна с мъдър вид.

— Ще обмисля предложението ви внимателно — обеща той. — И ще ви дам отговора си утре. А междувременно, бъдете спокоен, желанията и проблемите ви не са ми чужди. Тронът и Конгресът винаги са вървели ръка за ръка, не само за да осигуряват нуждите на армията, но и за да се съветват един друг в тежки времена.

Представителят го гледаше с разширени, учудени очи, след това се постара да прикрие изненадата си и отстъпи назад, като се поклони. Пепус се усмихна. Представителят най-сетне бе осъзнал, че е поставил Конгреса в крайно неизгодна и опасна позиция, но беше твърде късно.

Сега на Пепус оставаха само грижите с драките и Бития. И досадните Скиталци.

Сякаш в отговор на душевния му повик на вратата се появи Свети Колин, следван от русокосото момиче.

Пепус почувства, че на лицето му трепва едно мускулче. Прикри слабостта си, като се усмихна широко и се изправи.

— Колин, тъкмо навреме. Млада госпожице... — забеляза, че момичето бе побледняло от проявеното към нея внимание. — Нека се преместим в моите лични покои и да приключим с уморителните задължения. Няма да се налага да викаме представители на Планетната полиция, тъй като там работят камерите.

Слезе от пиедестала и ги поведе към своите покои, а охраната, макар и с бойни костюми, се сля незабележимо с тълпата и изостана назад.

Джек чакаше нетърпеливо на външния портал, докато течеше проверката. Постовият от Планетната полиция не сваляше подозрителен поглед от него, но най-сетне машината изплю обратно картата му.

— Преминавайте — кимна му полицаят.

Джек не се съмняваше, че капитан Дрефорд ще бъде известен веднага щом пристъпи в асансьора. Постави си значката и се отправи към залата за аудиенции.

Дотук всичко изглеждаше както обичайно. Асансьорът пое нагоре гладко, с едва доловими вибрации под краката му и Джек отмести поглед към екранчето, на което се меняха номерата на етажите. Кабината се движеше не само вертикално, но и хоризонтално. Най-сетне спря и вратата се отмести. Джек пристъпи навън и се огледа.

Амбър и Свети Колин. Дали вече са тук? Ако е така, Амбър още ли е под контрол? Джек отметна назад перчем и откри, че челото му е влажно. Поколеба се накъде да тръгне и в този миг от далечния край на коридора отекна вик.

Джек хукна право натам. Някой крачеше насреща му и двамата се сблъскаха, но Джек побърза да продължи, защото бе разпознал гласа на Амбър. Закова пред входа за личните покои на императора, точно когато наоколо избухна суматоха.

Амбър беше на колене, положила в скута си главата на Колин, от чиито ноздри се стичаше кръв. Над тях се беше надвесил Пепус, с щръкнала от уплаха коса.

— Исусе! — възкликна Джек и се опита да си проправи път през кордона от Рицари и полиция.

Амбър вдигна глава. Изхлипа, сетне попита през сълзи:

— Мъртъв ли е?

Пепус приклекна и хвана ръката на Колин.

— Не — отговори на въпроса ѝ. — Все още има пулс. Докторът ще пристигне всеки момент. — Сетне: — Какво му направи?

— Аз ли? Нищо! Прилоша му заради вас, с тези ваши истории за убийци, за Бития и обвиненията срещу Скиталците... — гласът на

Амбър секна, когато си даде сметка, че обвинява императора, сведе глава и отново погали агонизиращото лице на Колин.

Дрефорд застана до императора. Имаше доволен вид.

— Ваше величество, камерите и специалистите докладват, че са засекли големи емоционални колебания.

Кой знае защо Джек изведнъж си спомни за облечения в черно убиец, който му бе показал окървавено златно око на дланта си. Защо точно сега си бе припомнил тази сцена?

Внезапно се сети за човека, с когото се бяха сблъскали в коридора.

— Божичко мили! — прошепна той. Не се съмняваше, че това е бил истинският убиец.

Амбър вдигна глава.

— Джек — устните й трепереха. — Не бях аз...

— Зная — рече и й даде знак да мълчи. В този момент пристигна докторът и той му направи път.

Един от Рицарите претършува лекаря, преди да му позволи да се надвеси над преподобния. Докторът повдигна клепача и прегледа ретината с инструмент, след това извърши някои други бързи проверки. Накрая се изправи.

— Този човек е получил удар. Трябва да го изнесем.

Амбър помогна да положат Свети Колин на носилката, сетне попита:

— Той... ще се оправи ли?

— Колкото по-скоро въведем биочип, за да премахне съсирека, толкова по-големи са шансовете му — отвърна лекарят, докато се отдалечаваше с количката. — Засега пораженията изглеждат малки.

Пепус кимна на двама от полицаите.

— Отведете я за разпит.

Джек улови Амбър за раменете и я дръпна зад себе си.

Императорат го погледна намръщено.

— Позволете да ви напомня, капитане, че сте се заклели да ме защитавате.

Джек изкриви устни в горчива усмивка, когато си спомни, че бе излъгал при даването на клетвата. Амбър се облягаше на него и той почувства, че тялото й изстива.

— Докато идвах насам, срещнах един мъж, който бягаше. Виждам съм го и преди. Бих искал, ваше величество, да проверя кой е. Струва ми се, че камерата в коридора го засече. Предполагам, че ваше величество няма да има нищо против да бъде извършена подобна проверка.

Лицето на императора пламна. Джек забеляза, че Пепус се колебае как да постъпи. Накрая кимна:

— Добре. — Обърна се и напусна залата, а тълпата от зяпачи се разтвори пред него като вълна край скала.

Едва сега Джек почувства, че Амбър трепери.

— Божичко! — възкликна тя. — Аз съм го направила, нали?

— Съмнявам се — отвърна Джек. — Но ще е трудно да го докажем.

Пепус все още трепереше от гняв, когато стигна личните си покои. Смъкна наметалото си и го запокити на земята, преди прислужникът да успее да го улови. В кабинета вече го очакваше Уинтън.

— Твоята полиция е допуснала още един убиец в двореца — заговори ядосано императорът, докато се отпуснаше в креслото.

Уинтън се поклони и остана наведен, с вперен в земята поглед, макар че ужасно му се искаше да разгледа внимателно лицето на императора.

— Добре ли е ваше величество?

— Напълно. Но не и Свети Колин. Получи удар, докато изяснявахме някои разногласия. Не зная как точно е станало. Може наистина да е било удар, но повече няма да търпя подобни неща, Уинтън. Твоята служба процъфтява върху собствената си потайност, но не върши никаква работа. Ето защо се наложи да възкреся онези проклети Рицари.

— И те помогнаха ли ви?

— Не.

Уинтън се изправи.

— В такъв случай грешката не е само моя.

Пепус впи в него зелените си очи.

— Може би — рече накрая. — Но капитан Сторм поиска разрешение да разследва случая.

Уинтън стоеше съвършено неподвижно. Осъзнаваше, че трябва да действа изключително внимателно.

— Аз обаче не съм съгласен — продължи императорът.

— Още едно убийство на този етап може да ни създаде неприятности. Доминионът...

— Доминионът да върви по дяволите! — Пепус вдигна тежката кристална топка от бюрото си и я завъртя в ръце. — Дадох им пари да финансират армията. Държа ги в ръцете си, макар че те все още не го знаят.

— В такъв случай ще ми позволите ли да ви посъветвам за нещо, което вероятно обмисляте отдавна. Ситуацията на Бития изисква незабавна намеса. Пратете там Рицарите, заедно с голямо военно подразделение. Дори Джек Сторм не може да е на две места едновременно.

— Така е — кимна замислено Пепус. — Дявол те взел, Уинтън. Ако го направя, ще си имам ядове с Колин. Може да се разрази истинска религиозна война. Колин е не само амбициозен, но и притежава магнетизъм.

— Но нали казахте, че е получил удар?

— Ала не е мъртъв! Не е мъртъв, Уинтън! Щял да се възстанови доста бързо. Той ще се бие със зъби и нокти за Бития, защото онази планета е една от опорните точки на тяхната вяра. Ако отидем на Бития, той също ще се появи там, а точно това не бих искал да стане.

— Кой знае — сви рамене Уинтън. — Може пък да загине по време на някой граждански бунт.

В личните покои на императора се възцари гробна тишина.

15.

Джек разтърка възпалените си от безсъние очи. Образите на екрана продължаваха да се менят. Премигна, протегна се към дистанционното и ги върна назад, до мястото, което бе пропуснал. Тъкмо на тези записи видя онова, което търсеше.

Мъжът, с когото се бяха разминали в коридора. Същият, който го бе посетил в ролята на пратеник. На записа се виждаше как при разминаването със Свети Колин и Амбър той протяга ръка и докосва за миг преподобния по рамото — всъщност на пръв поглед нищо заплашително, нищо напомнящо за убийство.

И въпреки това тъкмо в този момент бе вкарал в кръвта на преподобния въздушно мехурче, изпълнило миг по-късно ужасната си роля. Джек облиза пресъхналите си устни. Сигурно така бе станало. Нямаше друг начин. Преглеждаше за трети път тази част от записа. Не се съмняваше, че това бе човекът, с когото малко по-късно се бяха сблъскали в коридора.

Истински късмет. Пет коридора водеха от мястото на престъплението, а Джек се бе озовал точно в този, който и мъжът бе избрал за своя път за бягство.

Записът не беше достатъчен, за да свали подозрението от Амбър, но можеше да помогне. Поиска да бъдат копирани записите и ги прибави към тези на сблъсъка с мъжа в коридора.

Датчиците вече го бяха информирали, че също като него, този човек не носи имплантиран микрочип.

Светът, изглежда, гъмжеше от неидентифицирани престъпници.

Джек се питаше дали убиецът има някаква връзка с Уинтън.

Протегна се и огледа операторната на полицията. Размърда плещи, за да прогони вцепенеността между плешките си. Навсякъде из помещението се въргаляха празни чаши от кафе, но нямаше и следа от документи. Всички важни материали се изнасяха и съхраняваха другаде. Всички записи също. Въпреки това Джек се зачуди дали тук не могат да се крият отговорите на някои от въпросите, които го терзаеха. Надигна се и доближи шкафчетата в ъгъла.

От известно време не беше сигурен, че императорът е в състояние да контролира действията на Планетната полиция. На пръв поглед полицейското управление действаше като добре смазана машина, но без никакво съмнение бе действало по същия начин и по време на предишния император.

— Капитан Сторм? Не, не се обръщайте. Ако го сторите, ще бъда принуден да ви убия, а това няма да е от полза и за двамата ни.

Джек замръзна.

— Какво искате? — попита, загледан в стената пред него, където се виждаше само неясно очертаната сянка на говорещия.

— Да ви предам едно предупреждение. Зелените ризи ви напомнят, че отдавна би трябвало да сте мъртъв и че сте се заклели да служите на Пепус. Ако мислите, че знаете всичко, ето ви един въпрос: помните ли човек на име Сташ?

— Дали го помня? — Джек се засмя горчиво. — Той едва не ме уби в Лазертаун. — Същият този Сташ бе разрушил находището близо до Лазертаун, на което искаха да сложат ръце Скиталците и драките.

— Ако имахте пълен достъп до досиетата на Планетната полиция, щяхте да узнаете, че Сташ е бил полицейски офицер.

Джек едва се сдържа да не се обърне.

— Кой го е пратил в Лазертаун? Или е действал на своя глава?

— О, нищо подобно. Пепус не лъжеше, когато заяви, че е имал агент в Лазертаун. Само че нямаше предвид вас.

— За което мога да вярвам само на вашите думи.

— Зелените ризи установиха, че са ги манипулирали.

— Добре дошли в света на големите — подсмихна се Джек. — Защо смятате, че ще ви повярвам? Аз съм Рицар, заклел съм се да пазя и защитавам императора.

— На времето Рицарите се заклеваха във вярност пред Доминиона. Кое е по-справедливо според вас?

— Не се отдалечавайте от темата. Ако имате нещо друго да ми казвате, целият съм в слух. Дайте ми нещо, което да използвам и на което да се опра.

— Ето ви тогава още малко информация. Кларон е бил изпепелен, защото така е наредил един човек на име Уинтън, след като узнал, че там се е притаил един изгубен Рицар. Но има още една причина. На един от малките континенти растяло скрито дракско

гнездо. Това му позволило да получи официално разрешение да действа по този драстичен начин.

Джек стисна зъби.

— Дайте ми доказателства! — просъска разгневено той.

— Ще ги откриете на Бития, ако получите разрешение да идете там. Ние не ви дължим нищо повече. Връщаме се в началото на играта, където вие сте само войник, застанал между нас и нашата цел. Пазете се добре.

— Кой сте вие?

Мълчание зад гърба му. Джек почака още няколко секунди, сетне се извъртя рязко.

Стаята беше празна.

Вдигна поглед. На тавана имаше монтирана камера и Джек знаеше, че разговорът им е бил записан. Не можеше да направи нищо, най-малкото да се опита да я демонтира.

И други щяха да узнаят какво му бяха казали. Щяха да докладват и на императора. Какви ли щяха да са последствията от това?

Амбър седеше неподвижно. Избягваше да помръдва, тъй като движението обикновено бе свързано с неприятни усещания в скованите ѝ мускули. Беше насочила вниманието си навътре към себе си, опитвайки се да открие и най-малката следа, която да ѝ подсказе, че убийството е било нейно дело.

Белият боен костюм висеше на закачалката в ъгъла, подобно на застинало разумно същество. Джек отсъстваше — бе отишъл да преглежда документите и записите в Планетната полиция. Докато го нямаше, струваше ѝ се, че костюмът я следи непрестанно.

От постоянното напрежение, докато се взираше в себе си, я болеше главата. Но не можа да открие нищо, различно от житейския ѝ опит. Нищо, което да намеква за намесата на Ролф. Въпреки това знаеше, че е там. Сигурна бе в това. Тя бе програмирана да убива!

„Да убиваме, господарю! Ще се бием ли днес?“

Амбър повдигна рязко брадичка. Очите ѝ се навлажниха и тя вдигна юмручета да ги изтрие. Едва сега забеляза, че бойният костюм сияе с неестествен блясък. Тръпки пробягаха по гърба ѝ. Костюмът бе толкова близо, че би могла да го докосне. Амбър се замисли за духа на

непознатия войн, който обитаваше вътрешността, за невидимия призрак, който жадуваше да убива, за да живее, и живееше, за да убива.

Потрепери и наведе глава. Фантом бе мъртъв. А дори и да не беше мъртъв, беше заспал дълбоко. Въздъхна и отново се съсредоточи върху медитиращото си съзнание, в търсене на истината.

Дясната ръкавица потрепери. Повдигна се, извъртя се и се протегна към нея, сякаш в мълчалива благословия.

Фантом се протягаше към лъчистата топлина на съществуото, което седеше пред него. Харесваше Амбър, макар да признаваше Джек за свой господар. Къпеше се във физическата енергия, която сияеше около него, колкото и мъчителна да бе честотата ѝ.

Отново се бе пробудил.

Уинтън крачеше забързано по коридорите и използваше скрити врати, за които знаеха малцина, с твърдото намерение да се озове колкото се може по-далеч от операторната. Изтри полепналите по горната му устна капчици пот. Би могъл да убие човека, с когото бе разговарял, и да се отърве веднъж завинаги от него... но така щеше да е още по-добре. Сега можеше да се отърве едновременно от Джек и Пепус. Достатъчно бе Джек да последва инстинктите си и той щеше да направи записите обществено достояние.

Усмихна се злобно и се отправи към вътрешността на двореца, който един ден можеше да бъде негов. Беше дал на Джек тласък, който Пепус не би съумял да неутрализира.

16.

Колин лежеше в леглото, загледан в тавана на стаята и малко изнервен от възцарилата се потискаща тишина, особено сега, когато Бигъл го нямаше. Сграбчи инструмента за упражнения и отново се захвана да повтаря познатите процедури, опитвайки се да си възвърне изгубената сила. Въпреки че се упражняваше само с едната ръка, по челото му се стичаше пот и скоро не само пижамата, но и чаршафите се намокриха. Най-сетне настъпи моментът за заслужен отдих.

В този миг блесна екранът на стената отсреща.

— Добре се справихте, преподобни. Скоро мускулната функция ще бъде възстановена почти напълно. Приключихте ли?

— Да — отвърна запъхтяно Колин.

— Чудесно — екранът угасна и лицето на терапевта изчезна. Колин откачи датчиците от дясната си ръка. Беше твърде изморен, за да продължава с упражненията. Вместо това гледаше към потъмнелия екран.

— Свети Колин?

Пресегна се и включи отново екрана.

— Кой е? Ти ли си, Маргарет?

Преподобната Маргарет, негов първи заместник, му се усмихна от екрана. Имаше силно, волево лице, което излъчваше честност.

— Почти приключих събеседването с кандидатите за ваш секретар. Надявам се, че утре ще можете да присъствате на окончателния избор?

— Със сигурност ще съм по-добре — обеща Колин. — И без това съм изостанал с работата. Не мога да разбера обаче защо отпрати момичето. Амбър знаеше какво прави, макар да не беше Скиталец.

— Преподобни? — Маргарет стисна устни. — Тъкмо тя ви нападна.

— Глупости. Познавам я твърде добре.

— Може би. — Изображението трепна за миг. — Имате посетител, много настоятелен. Пуснах го преди минутка... всеки момент ще бъде при вас.

— Хубаво — изсумтя Колин. Прекъсна връзката и почти веднага дочу тихи стъпки в коридора. За миг сърцето му бе сковано от ужас — същия, какъвто бе изпитал в коридора на двореца, когато почувства, че тялото не му се подчинява. Пое си жадно въздух и направи опит да потисне надигащата се паника.

— Кой е там? — провикна се с малко по-силен от необходимото глас.

— Не се страхувай, стари приятелю. Аз съм.

Колин се закашля.

— Не се страхувам, Пепус, но приятелите ми не се спотайват в ъглите. Какво правиш тук? Малка почивка след неразбориите в двореца?

Пепус се засмя, но смехът му бе малко пресилен. Приблужи и седна на стола до леглото.

— Все същият духовит проповедник, а?

— И още как — отвърна Колин. — Какво друго ми остава?

— Така де. Щях да дойда по-рано, но тази твоя Маргарет те пази по-добре и от моите Рицари.

Колин огледа императора. Тази вечер не изглеждаше никак добре. Луничките се открояваха още повече върху бледото му лице, а косата му бе щръкнала във всички посоки. Под очите му се виждаха тъмни торбички. Със сигурност Пепус не спеше добре напоследък.

— Отпусни се, де — скастри го Колин. — Няма съмнение, че атаката е била срещу мен, а не срещу теб.

— Нищо не съм казал... — Пепус го погледна учудено.

— Не се и налага. Но ако покушението бе насочено срещу теб, едва ли щяха да пратят някой толкова неумел. Не, приятелю... той се целеше в мен и ме улучи.

— Или тя.

Преподобният поклати глава.

— Не. Каквото и да си мислиш, момичето няма нищо общо. Възможно е дори да ми е помогнала. За подобно сериозно увреждане съм изгубил необичайно малко кръв.

— Смяташ ли, че тя притежава някаква лечителска дарба?

Колин изсумтя презрително.

— Съмнявам се. Но достатъчно бе, че държеше главата ми в хоризонтално положение и така кръвното ми остана стабилно, докато

дойде лекарят. За Бога, Пепус, още ли си мислиш, че е намесен някой със свръхестествени способности?

— Не — изглежда го строго императорът. — Защото съм сигурен, че го открих. — Изправи се рязко. — Наредих да снемат обвиненията от Амбър. Съществуват противоречия в уликите, тъй че нямаме никакви основания да я обвиняваме. Виж, на теб ще са ти нужни всички твои способности, когато отидеш на Бития.

— Какво? Пускаш ли ни?

— Казах го на Бигъл точно преди да го убият. Но ще добавя сега онова, което не можах да кажа в двореца. Ако настояваш да идеш там и да се заемеш с разследване, ще ти е нужно цялото ти религиозно войнство. Не ме моли за разрешение, не мога да ти го дам. Просто вземи всички свои съратници и заминавай.

— Но защо...

— Защото това е единственият начин да спасим Бития от драките. Изпращам и малък военен отряд. Ще ти кажа нещо, което досега се стараех да запазя в тайна. Те са диваци и се избиват помежду си. В центъра на всичко това е митът за Месията. Ето нещо, което ще те направи щастлив.

— Какво? — Колин почувства, че го облива хладна пот. — Затова ли мястото е толкова важно за теб?

— Не. Важно е, защото представлява ключов навигационен пункт за промяна на курса при хиперпространствен полет. Всеки, който минава оттам, трябва да напусне хиперпространството, да извърши корекция в курса и да продължи. Казват, че пространството там се „сгъвало“ по особен начин. Някои се отбиват и на планетата.

— Значи затова и драките го искат.

Пепус прокара ръка през косата си.

— Един Господ знае защо го искат драките. Те са по-потайни и от мен. Проклетата планета е ужасно далеч от техните граници и просто не мога да разбера защо си пъхат муцуните там.

Колин сграбчи края на чаршафа и изтри с него потното си лице.

— Какво искаш от мен?

— Да ме убедиш, че няма да стигнем до положение да воюваме помежду си.

— Нямам свое царство, освен Небесното.

Пепус изруга невъздържано, сетне стисна устни. Когато заговори отново, гласът му беше сподавен.

— Съдя те с моите мерки, защото нямам друг избор, но ето какво ще ти кажа — ако се наложи да избирам между двама ни, няма да се поколебая да избира себе си. Нищо, че си светия.

— А аз вече избрах Господ Бог вместо теб — отвърна незабавно Колин.

Императорът го погледна, после се изправи и се насочи към вратата.

— Ще се видим на Бития — подхвърли през рамо.

— До скоро виждане, стари приятелю — кимна Колин. — И се опитай да поспиш.

Седнал пред пулта, Уинтън не се сдържа и изруга. Старата лисица отново го бе надхитрила. Поне бе успял да научи, че Рицарите ще бъдат пратени заедно със Скиталците. Все още не беше изключено Сторм да заиграе по неговата свирка. Набра един номер и зачака на екрана да се появи познато лице.

— Да, сър?

— Готови ли са образците?

— Да, сър.

— Добре. Искам да проникнеш в хангара. Рицарите се готвят за заминаване. Погрижи се за техните костюми.

— Ще бъде направено.

Уинтън прекъсна връзката. Едва сега мрачната му усмивка се разшири.

Едно забравено възмездие за Рицарите щеше отново да изправи глава.

Предишния път император бе станал не този, който трябваше.

ВТОРА ЧАСТ БИТИЯ

17.

Джек се пробуди от хибернационния сън с проклятие на уста. Светът наоколо, както при всеки подобен случай, му изглеждаше замъглен. Сестрата, която се грижеше за него, положи топлата си ръка на още студеното му чело и му изшътка да мълчи. Той лежеше и трепереше неконтролируемо, неспособен да отмести поглед от нея, сякаш очите ѝ го бяха хипнотизирали.

В този момент дори смъртта му се струваше по-приемлива от хибернационния сън. Джек премигна и изглежда това убеди сестрата, че си е свършила работата. Тя дръпна ръка и се премести към следващата койка. Чуваше гласа ѝ, докато успокояваше обитателя ѝ, сетне отдалечаващи се стъпки. Вкочаненото му тяло продължаваше да се затопля — освен че го затопляха външно, въвеждаха и затоплени разтвори в кръвта. Джек погледна към капака, който сестрата бе повдигнала, сякаш го бе открила в ковчег, и почувства вибрациите от движението на кораба.

Макар погледът му все още да бе замъглен, той въздъхна облекчено. Изглежда този път щеше да се размине с треската. Някъде от другия край на помещението долетяха мъчителните напъни на повръщащ човек и Джек изпита съчувствие към него. Усети остро пробождање зад дясното си коляно... бяха извадили системата, което означаваше, че са приключили с диализата. Същевременно се отпуснаха и връзките, които го придържаха към койката, и вече можеше да седне, ако искаше.

Криогенните кораби за къси разстояния бяха като хладилни фургони за месо. Неговата капсула не бе напълно отделена, леглата бяха общо четири на брой, поставени плътно едно до друго, и изглежда Джек бе първият, който се бе събудил. Седна, спусна крака пред ръба и в същия миг почувства остри пробождания в седалището и прасците. От болката в очите му бликнаха сълзи.

Джек започна да разтрива вдървените си крайници. Протегна се с въздишка и почти веднага се появиха бодежи в ръцете и раменете. Съзнанието му все още бе замъглено от хибернационния сън.

Достатъчно бе да затвори очи и можеше да извика в паметта си Пепус — изправен пред рицарите, строени на площада преди тръгване.

— За Рикор — бе извикал императорът и стомахът на Джек се бе свил при спомена за мъртвата планета, чието име не бе чувал от две десетилетия. Рикор бе първата планета, завладяна от драките, и сега вече народът и историята ѝ бяха изчезнали сред пясъците. — За Рикор и Нова Америка, Калафия и Милос. За Дорман и Синьо Съзвездие I, и Опус. Трябва да убедим битианците, че е опасно да подхващат дипломатически игри с драките и да се бият помежду си. Изпращам ви, мои верни телохранители, за да пазите народа на Бития от самия него.

— Боже мили! — възкликна един войник до Джек. — Ние отиваме на война!

Така беше. Но Джек се питаше с кого ще се сражават — с битианците или с драките.

И ако изпаднат в тежко положение, дали Рицарите няма отново да бъдат изоставени.

Корабът се разтресе. Джек се задържа за ръба на капсулата, сетне се изправи. Олюлявайки се, намери шкафчето с името си и извади чисти дрехи. Пръстите му все още бяха малко непослушни, но веднага щом се облече, той се отправи към гимнастическия салон, за да се възстанови с упражнения. Колкото по-скоро изхвърли токсините на хибернационния сън от тялото си, толкова по-добре.

Докато вървеше по коридора, мина покрай сандъците със снаряжение, където бе прибран костюмът. Джек би предпочел фантом да пътува в собствен куфар, но на кораба законите бяха други. Той потрепери. Споходиха го опасения, че някой може да е бърникал в костюма, но прозрачните прегради, зад които беше снаряжението, изглеждаха непокътнати. За всеки случай провери ключалката и едва тогава продължи по коридора.

„Събуди се, по дяволите. Събуди се. Кажи ми кой съм.“

Може би вече не беше толкова важно кой е бил, а кой ще бъде. Или къде. На Бития се надяваше да открие информацията, с чиято помощ да принуди Пепус да се заеме с тераформирането на Кларон. Зелените ризи обвиняваха императора в предателско поведение. Този път Джек бе твърдо решен да стигне в разследването си до край.

Очакваше с нетърпение мига, когато ще се слее с духа на фантом, за да се нахвърли върху врага.

„Също като с жените — помисли си. — Не можеш без тях, не можеш и с тях.“

Като стана дума за жени, спомни си за Амбър.

Събудиха Амбър, след като стигнаха Бития. Бяха ги настанили в новите помещения, непосредствено до общежитието на Скиталците. Тя се пробуди в спалнята, с мокра от пот коса и първото, което долови, бе странната, непозната миризма на този нов свят.

Седна и отхвърли завивките.

Тази вътрешна стая нямаше прозорци, нито стени, а само изящни колони, които подкрепяха тавана. При ставането ѝ се зави свят и се подпря на една от колоните. Дворът бе покрит със свежа зеленина и цветя, подредени в изящно съчетание от цветове, в средата бликаше фонтан.

Досети се, че е се е озвала на друг свят, когато съгледа изправеното на задните си крака същество, чието чело оформяше гърлото на фонтана. Никога досега не бе виждала нещо подобно... гущер, грозен и същевременно грациозен. Зави ѝ се свят. Озърна се и откри, че между колоните са опънати поклащани от вятъра завеси — единствените стени на къщата. От покрива се спусна малък гущер, изплезил лениво език, улови някакво насекомо и също така лениво се скри зад завесите. Тук всичко бе различно от Малтен.

Отекна звън на камбанки. Амбър се обърна и видя друга, по-тежка завеса в единия край. Камбанките бяха прикачени към краищата ѝ и сега подрънкваха в чест на Свети Колин. Той се приближи с усмивка.

— Събуди ли се най-сетне?

— И съм гладна!

— Гладна! Само за ядене ли можеш да мислиш?

Амбър сведе очи.

— Не. — Но храната беше едно от най-важните неща. Беше го научила в детството си из задните улици на Малтен. Вдигна поглед.

— Кога ще мога да разговарям с Джек?

— Най-рано след няколко дни.

— Искаш да кажеш, че сме пристигнали тук преди него?

— Да. Хибернационните кораби се движат малко по-бавно. Но не се безпокой, чака ни доста работа. Трябва да прегледам предварителните доклади, да разпределя задачите на хората. — Колин замълча за кратко. — Тук бушува война, но бойните действия се водят далече от града, в който се намираме. — Въздъхна и добави: — Дори въздухът мирише различно, нали?

Амбър кимна. Все още се безпокоеше, че Джек е толкова далече от нея.

— Иди да се изкъпеш. Ще се почувстваш по-добре. Тук водата е в изобилие, разполагат с водопровод. Лесно ще се справиш. А, освен това, гущерите са нещо като домашни животинки, тичат навсякъде и...

— Вече видях един.

— Значи си наясно. Сигурно с тяхна помощ поддържат ниско ниво на популацията от насекоми. Довечера ще ти направят ваксинации. — Свещеникът се обърна и понечи да се отдалечи, но тя го спря.

— Колин... исках да ти благодаря.

— За какво? — извърна глава към нея.

— Защото ми повярва, че не съм го направила. И че ме взе със себе си, за да съм близо до Джек.

Преподобният се усмихна добродушно.

— Не се налага да ми благодариш. Знаех, че казваш истината. Познавам те добре, Амбър. Мислиш се за силна, но сърцето ти е меко, добра душа си. Не ти си убиецът, който ме е нападнал. А ако не беше с мен, навярно пораженията щяха да са далеч по-сериозни. Така че аз трябва да ти благодаря. А що се отнася до Джек... не мисля, че е редно точно в този момент да се разделяте. Има нещо в този човек...

Тя поклати глава и се засмя.

— Хайде, иди да се изкъпеш! — подкани я той. — А после следвай носа си до столовата.

За Амбър душът бе странно преживяване. Усещането за стичаща се по тялото ѝ вода извика в мислите ѝ спомени за един друг свят, който бе посетила с Джек — свят на дъждове и мъгли. Там едва не бяха срещнали смъртта си от ръката на Ролф. Спомни си колко

раздвоена се бе почувствала, когато узна за смъртта на Ролф. Раздвоена между отчаянието и успокоението. Отчаяние, защото той бе единственият, който можеше да спре програмата, заложенa в подсъзнанието ѝ. Успокоена, защото най-страшният ѝ противник вече го нямаше. Оставаше само Уинтън.

Тя спря водата и се избърса. От съседната стая долетя шум — едновременно непознат и заплашителен. Амбър се шмугна през вратата. Дори не осъзнаваше какво прави, докато не стана късно.

Малкият зелен гущер падна от завесата и остана да лежи безжизнен на пода, с разчекната в агония уста и изцъклени очички. Беше в краката на Амбър.

Тя се разтрепери и отстъпи назад. След това протегна единия си бос крак и побутна малкото трупче, което допреди минута бе кипяло от живот. Да, сега бе мъртво. Без никакво съмнение.

Събра кураж, улови животинчето за опашката и го изхвърли в градината. След това избърса внимателно кървавото петънце, останало на пода. Едва когато приседна на леглото, тялото ѝ започна да се тресе неударимо. Не беше нейна вина, че го бе убила — беше чула странен и непознат звук и бе реагирала инстинктивно.

Въздъхна и вдигна глава. Погледна към малкото огледало, закачено на една от колоните.

— Точно така, малка негоднице — промърмори. — Животинчето те изплаши. Но защо не го подгони с обувка? Защо не го застреля... а го уцели с ума си?

Отново потъна в мрачно мълчание. След това се изправи, приближи се към огледалото и втренчи поглед в ужасеното си лице.

Дребният човек, който работеше в кухнята, се бе заел да мие непознатите зеленчуци, като същевременно не сваляше поглед от също така непознатото месо, което се печеше на скарата. Серия от точно ориентирани огледала на покрива осигуряваше необходимата енергия за готвене, фокусирайки светлината в сноп, мощен почти колкото лазерен лъч. Бяха го инструктирали, че Бития е сравнително нов, нецивилизован свят, но завареното тук надминаваше и най-смелите му представи. Изглежда, след като не бяха успели да се развият

технологично, битианците бяха преминали към по-натурални средства. Когато изпече добре месото, той завъртя огледалата.

Мъжът нарязва едър корен и го пусна в тенджерата с вряща вода, потръпвайки, когато ръката му парнаха горещи пръски. Не беше пристигнал тук, за да събира впечатления. Имаше поставена задача, която трябваше да изпълни, и тя беше да направи опит за покушение срещу Свети Колин от Синьото колело. Не беше питал за причината. Нито възнамеряваше да прави повече от един опит. Смъртта на Свети Колин не се вписваше в неговия собствен идеологически план. От друга страна обаче, възнаграждението беше достатъчно солидно.

Тъкмо се готвеше да се заеме с осъществяването на задачата, когато в кухнята влезе една млада дама.

Той спря, с вдигната над тенджерата шепа, пълна с различни подправки. Жената бе красива, забеляза го веднага. Усмихна се, уверен, че тя едва ли ще се досети какво още е скрито в дланта му. Беше я познал — това бе младата секретарка на Колин.

— Какво мога да направя за вас, госпожице? — попита.

Тя се усмихна.

— Вечерята ухае примамливо. Вие ли сте готвачът?

— Един от двамата. Другият тази вечер почива. — Почувства неясно безпокойство. Не искаше да го заловят, преди яденето да бъде поднесено на Колин. В противен случай, както му бе обяснил Уинтън, операцията можеше да бъде обречена на провал. — Ще сервирам след няколко минути.

— Това е чудесно. Дойдох да ви помогна. Бяхме в библиотеката, Колин се сети, че може би няма да знаете, че сме там, и храната ще изстине. Това за него ли е? — посочи отровната порция тя.

Мъжът замръзна, когато тя се наведе над тенджерата, вдъхна от миризмата и също се вцепени.

— Какво има вътре? — попита, на пръв поглед небрежно.

— По дяволите! — изруга мъжът и посегна към големия нож.

Амбър реагира мигновено и изтича в другия край на стаята, преди похитителят да се прицели. Той се олюля, когато внезапно в мозъка му блесна ослепителна светкавица, и за миг си помисли, че се е натъкнал на светлинния лъч от покрива. След това си спомни, че бе завъртял огледалата, а миг по-късно краката му се подгънаха и тялото му рухна на пода.

Амбър остана надвесена над него и едва след няколко секунди нададе уплашен вик.

Беше убила отново.

Амбър улови дребния готвач за глезените. Затвори за миг очи и опита да се съсредоточи. Не биваше да позволява на Колин да види какво е сторила. Корабът на Джек щеше да се приземи тази нощ и той сигурно веднага щеше да се отбие, за да провери как са. Амбър изтегли тялото в ъгъла, наведе се и претършува джобовете. От вещите, които откри вътре, можеше да заключи, че непознатият не е от Бития.

В един от вътрешните джобове се натъкна на микрофиш. Позна го веднага, без дори да се налага да го прекарва през четящото устройство на масата. Беше идентификационен чип. По-добре да не го вкарва в устройството, инак могат да я засекат. Повдигна чипа към светлината и се опита да разчете гравираниите там знаци. Гербът ѝ беше напълно непознат, а ситните букви не се четяха. Захвърли ядосано микрочипа в боклукчийската кофа. След това отново се наведе над трупа.

Не можеше да го остави тук. Имаше само едно нещо, което би могла да направи с него. Беше чувала за дивите животни, които обикалят покрайнините на селището, там, където нощем изхвърляли боклуците. Достатъчно бе да устрои малък инцидент на готвача. Да речем, че се е покатерил да гони някой гущер по колоната и е паднал.

Или пък някой по-едър гущер е събрал кураж и го е нападнал.

Амбър потрепери при тази мисъл. Изведнъж погледът ѝ попадна върху скарата. Трябваше да се отърве и от отровната храна. Инак току-виж убиецът успял и след смъртта си. Колин едва ли скоро щеше да забележи отсъствието ѝ. Беше се отдал на медитация в библиотеката. Разполагаше с достатъчно време, оставаше само да събере смелост.

Нямаше друг изход. Едва ли щеше да издържи още едно разследване.

Амбър улови трупа за краката и го задърпа навън, където нощта вече се спускаше.

Не забележа непознатия, който наблюдаваше помещенията на Скиталците от сянката на близкия ъгъл.

Дрефорд се усмихна мрачно. Отбеляза си в електронния бележник да се свърже с Уинтън веднага щом приключи с наблюдението. Най-сетне пробивът, който толкова отдавна чакаха. Междувременно той извади джобната си камера и засне цялата случка.

18.

В шкафа бе студено и тъмно. Фантом идваше на себе си бавно, опитвайки се да отклони вниманието си от обкръжаващата го действителност, като проследява електронните вериги на костюма. Очакваше Джек. Двамата с Джек се допълваха. Джек му даваше топлина, сол и вода... живот. Когато беше с Джек, фантом не се плашеше от нищо. Освен това получаваше от него кръв и други хранителни съставки. Но засега се въздържаше от повечето от тях, защото осъзнаваше, че по някакъв начин може да навреди на Джек.

За един кратък миг той се срещна с друг живот. Чуден и смъртоносен. Растящ бързо. Неочаквано фантом се озова върху безкрайна равнина, толкова миниатюрна, че би могла да бъде заселена само с микроживот. И там, върху тази плоскост, той бе вкопчен в истинска борба за оцеляване. Почувства, че някой го тегли надолу и се опитва да го притисне. Непознатият полагаше отчаяни усилия да го погълне, да го превърне в част от себе си и фантом продължи да се съпротивлява упорито, като не спираше да се пита къде е Джек и какво ще стане, ако изгуби тази битка.

— Исусе! — възкликна сержант Ласадей, втренчил поглед в панорамния екран. Корабът се спускаше в стръмна орбита към повърхността на Бития и сега планетата се разкриваше пред тях в целия си блясък. Те се снижиха под облаците и веднага щом навлязоха в плътните слоеве на атмосферата корпусът започна да вибрира.

Ласадей беше новоназначеният сержант в отряда на Джек. Имаше гола, излъскана като яйце глава, мургаво лице и насмешливи очи. С телосложение на гранитен блок, сержантът стоеше леко разкрачен, подпрян на стената, за да избегне резките движения. Той извърна поглед към екрана и изруга отново.

— Какво има? — попита Джек.

— Излъгали са ни, приятелче. Ето какво има. — Вдигна ръка и всмукна от цигарата, а сетне изпусна гъст облак син дим.

Джек също погледна към екрана. При тази скорост не можеше да се различи кой знае колко от пейзажа под тях. Виждаше само размазани кафяви и зелени петна.

— Говори де.

Сержантът го измери с поглед.

— Хълмовете, приятелче. Погледни към хълмовете. Дори и високите планини.

— Не разбирам... — намръщи се Джек.

— Заоблени — продължи Ласадей. — Нито един от тях не е остър. Вятърът и водата са ги обработвали твърде дълго. Това е стар свят, много стар... иди после ми разправай, че цивилизацията долу била млада.

Джек затвори очи, помисли за миг и отново втренчи поглед в сержанта.

— Ще си правиш изводите, след като кацнем, сержант. Макар че може и да си прав. — Обърна гръб на сержанта и се отдалечи, изпроводен от тихия му смях.

— Да, сър — подвикна отзад сержантът.

Без да му обръща внимание, Джек се отправи към склада със снаряжението. Напоследък се бе вманиачил непрестанно да проверява какво е състоянието на костюма. Не можеше да си обясни защо го прави, но пропуснеше ли някоя възможност, изгубваше способност да се концентрира. Пристъпи в помещението и се приближи към шкафчето.

Премигваше тъничка червена светлинка, която показваше, че ключът е бил счупен. Джек отстъпи назад и изруга.

Някой бе отварял шкафчето.

Пристъпи отново напред и дръпна вратата. На пръв поглед не се забелязваше нищо необичайно. Не липсваше нито един костюм, въпреки че Джек не би се изненадал — костюмите вървяха добре на черния пазар.

Може би точно това най-много го притесняваше. За да бъде успешен, саботаждът трябва да остане незабелязан. Във всеки случай на този етап Джек не можеше да предприеме нищо.

Ако наистина е имало саботаж, значи трябва да има и заподозрян. Кого да избере? Все още никого — поне засега. Той стисна безсилно юмруци. Ще трябва да каже на Кевин. Дори нищо да не може

да бъде направено, Пурпурния трябва да знае какво става. Нека всички бъдат подготвени.

Обърна се и на излизане в коридора се сблъска с друг Рицар. Младият мъж вдигна глава и го изгледа, очите му бяха сини като планински езера. Косата му беше руса, късо подстригана. Беше същият младеж, който бе направил онзи последен, отчаян опит да го спре.

— Капитане — кимна той и застана мирно.

— Свободно — промърмори Сорм. Миг по-късно се сети за името му. — Роулинс, нали?

— Да, сър.

— Какво мога да направя за теб?

— Командир Кевин ви търси.

— Добре. Той къде е?

— В офицерската каюткомпания, сър.

Сорм се намръщи. Офицерската каюткомпания не бе нищо повече от тясна и задушна стаичка, натъпкана с няколко кресла и маса. Единственото предимство бе добре зареденият с напитки бар. Той кимна.

— Благодаря ти, Роулинс. Тръгвам веднага.

— Сър! — младият Рицар тракна с токове.

Сорм понечи да продължи, но нещо в изражението на младежа го спря.

— Какво има?

— Зная, че е още рано, сър. Но Пурпурния... искам да кажа, командир Кевин, ме информира, че ще подобрете хората си, след като се приземим. Въпросът е, че аз... бих искал да бъда ваш заместник. — Лицето на младия мъж светна.

Кога за последен път се бе изправял срещу подобен идеализъм и чистосърдечно въннение? Сорм имаше чувството, че вижда самия себе си, но преди двацет и пет години. Разтърси глава, осъзнал, че Роулинс очаква с нетърпение отговора.

— Ще помисля върху това — обеща Джек.

— Добре, сър. Това е всичко, за което исках да ви помоля Роулинс отново отдаде чест.

Докато крачеше нататък по коридора, Сорм неусетно се унесе в спомени. За един кратък миг дори се зачуди кои от тях са истински и кои — имплантирани.

— По дяволите, Сторм, не стой там. Запречваш вратата — долетя гласът на Кевин, който му махаше откъм масата. — Радвам се, че дойде.

— Викал си ме?

Кевин се облегна назад в креслото и опря крака на масата. Сребристата му коса лъщеше на светлината на лампите. Беше изпил няколко бири, но не му личеше. Погледът му бе все така кристалночист.

— Откога се познаваме? — изгледа го Кевин.

— Достатъчно дълго, бих казал.

— Кодексът на наемниците. Ти пазиш моя гръб, аз — твоя.

— Нещо подобно — захили се Джек и надигна шишето с бира.

— Нито веднъж не попита какво е казал Скот на императора.

— Предположих, че ти ще ми кажеш, ако искаш.

Кевин се усмихна. Двамата надигнаха шишетата, чукнаха се и отпиха.

— За войниците.

— За войниците — повтори Джек. — Знаеш ли, само веднъж съм изпитвал колебание в теб.

— Така ли? И кога беше това?

— Къде беше, когато ме отвлякоха в Лазертаун?

— Последвах те — отвърна Кевин. — Успях да открия криогенната лаборатория на Нег и видях сметката на копелдака заради това, което ти бе направил.

— Какво? А ми казаха, че било работа на работодателя му.

— Може да е искал, но аз го изпреварих. Съжалявам, ако съм те разочаровал. Не можах обаче да накарам онзи мръсник да ми каже къде си.

— Все пак благодаря.

Те отново чукнаха шишета.

— Нищо работа. Ти щеше да направиш същото за мен. — Кевин остави бутилката и се ослуша.

— Какво има?

— Чуй.

И той чу. А после го почувства... вибрациите в корпуса на кораба. Спускаха се надолу и след около час щяха да се приземят. Но имаше нещо в движението и шума, което ги накара да застанат нащрек.

— По дяволите! Корабът маневрира!

— Нещо такова. Какво ще кажеш да викнем на някои от момчетата да си сложат костюмите?

Този път корабът се разтърси осезаемо.

— Ще кажа, че си малко закъснял.

И двамата скочиха на крака. Кевин се пресегна към интеркома.

— Тези, които си чуят имената, незабавно при шкафчетата с костюмите. Абдул, Пикет, Хернандиес, Перес, Сакс...

— Роулинс — подсказа му Джек.

— И Роулинс — веднага след последното име откъм коридора отекна тревожният вой на алармата. Джек и Кевин вече бяха на половината път до шкафчетата. Двамата се хвърлиха едновременно през стесняващия се процепа на херметичната врата и се претърколиха отсреща. Ласадей вече беше там и отваряше сандъците със снаряжение.

Сторм погледна към шкафчетата и мигом осъзна, че каквито и улики да е имало там, сега са унищожени. Реши да остави този въпрос за друг път, посегна към своя костюм и разкопча умело закопчалките. Повиканите Рицари бяха тук и също навличаха своите костюми.

Абдул пристигна последен, със запотено от бързане чело. Той се ухили на Кевин и въздъхна:

— Божичко, шефе, ама те стрелят по нас.

— Това вече го знаем — изръмжа Ласадей. — Кажи ми нещо, което не знаем.

— Добре, сержант. Тези, които стрелят не са драки, а битианци. Хубаво е, че не ги бива да се целят.

— Битианци? — погледна го учудено Джек.

— Точно така. — Гласът на Абдул стана приглушен, след като се напъха в костюма. След миг главата му се показа отгоре. — Още не са достатъчно силни да ни победят, но със сигурност могат да ни причинят сериозни неприятности.

Ласадей погледна многозначително към Джек, в смисъл „нали ти казах“.

Примитивни варвари, умеещи да засичат космически кораби и познаващи технология за полети в открития космос. Джек прехапа озадачено устни, докато холограмата се задействаше.

До него стоеше Кевин. Имаше нов костюм, с най-модерните оръжия, но и този бе поръчан в бледоморав цвят. Джек не можеше да различи лицето зад непроницаемото стъкло, но го позна по гласа.

— Да опитаме ли през десантните капсули?

Джек почувства прилив на адреналин. Не беше участвал във война близо две десетилетия.

— Да, сър. Ще поискам да ни прехвърлят координатите. — Превключи на друга честота, докато Кевин остана на основната, за да продължи с инструктажа на бойците. Джек знаеше какво точно ги очаква. За новациите щеше да е за първи път, макар да се бяха упражнявали. Един или двама от наемниците вероятно също го бяха правили. Това беше, мислеше си Джек, като да правиш любов — никога не е по-хубаво и по-страшно от първия път. Докато чакаше да му съобщят координатите, наблюдаваше как другите си наместват раниците, в които освен парашути държаха цялото си снаряжение.

— Мостикът.

— Говори капитан Сорм. Командир Кевин каза, че няма да търпи да стрелят по нас. Дайте ни координатите и ни откарайте максимално близо. Ще използваме десантните капсули. След като скочим, продължете според предварителния план и пратете ховъркрафт да ни прибере.

— Да, сър! — отвърна пилотът и в гласа му се долови спотаена радост. Корабът се заклати.

Имаше десет десантни капсули и в девет от тях вече се бяха напъхали Рицари. Джек скочи в неговата, затвори капака и изчака, докато се изравни налягането. Докато беше вътре, не виждаше нищо. Външните камери предаваха само непрогледен мрак.

Но чувстваше. И можеше да чува. Някой шепнеше едва доловимо. Или пък се молеше.

— Млъквай, Абдул! — провикна се Ласадей.

Отново тишина. Някой подсмръкна. Джек усети, че се усмихва. Тялото му трепереше от напрежение и нетърпение, тревогата на тренирания спортист преди състезание. Почувства, че сърцето му блъска със силни, ритмични удари.

А след това усети и фантом.

„Господарю?“

Първият път бе едва доловимо, като слаб вътрешен ветреца.

„Тук съм, фантом“ — отвърна мислено Джек.

Нищо. Гласът бе изчезнал. Слабата искра бе загаснала в мрака.

Джек не бе имал време да се съблече и ризата под костюма бе подгизнала от пот. Ако можеше, щеше да измъкне ръце от ръкавите и да я разкъса...

— Изстрелване след два̀сет секунди, господа — оба̀диха си от мостика. — Успех.

Десантните капсули се наклониха, насочвайки се към целта. Джек усети, че напруга мускули, като пред борба. Имаше чувството, че стените на капсулата го притискат.

— Десет... девет...

— Божичко! — промърмори някой уплашено.

— Седем... шест... пет...

— Ще си дам топките на първия, който види сметката на някой от тези негодници! — провикна се Ласадей.

— Че на кого са му притрябвали твоите топки? — отвърна някой и в същия миг капсулите се разтредоха и ги изстреляха.

Небето беше тъмновиолетово. То се мярна за миг, като ослепителна панорама зад лицевото стъкло, сетне течението ги понесе и Джек зърна под краката си земята. Улови въжетата на парашута и се изравни с Кевин, който вече бе поел командването:

— Целта е в обсег, поемете управлението и ме следвайте към нея. Готови за отваряне на три... две... едно... ОТВОРИ!

Раницата зад гърба му се разтредо, изведнъж го дръпна рязко нагоре и Джек увисна на презрамките на парашута. Около него разцъфнаха куполите и на останалите парашути. Костюмите сияеха ярко на слънчевите лъчи. Понесоха се заедно, като ято птици.

Джек имаше четири ракети на ръкавиците си.

— Виждам ги на мерника, но все още са извън обсега ми.

— Хайде да ги поздравим — отвърна Кевин.

Той изстреля две ракети, за да прикрие спускащия се отряд, тъй като новобранците бяха твърде стреснати, за да открият огън.

— Джек, имаме проблем — оба̀ди се Кевин. — Те са твърде неопитни, за да се оправят сами.

— Разбрано — кимна Джек и се озърна. Двама от Рицарите бяха изостанали нагоре и встрани. Забеляза Роулинс под тях — младият

Рицар се бе спуснал твърде стремително и смело. Джек придърпа въженцата и събра малко купола, увеличавайки скоростта си.

Миг по-късно Ласадей се изравни с него, под плющия купол на парашута. Небето над тях се озари от нови взривове — битианците ги посрещаха.

— Някой да му види сметката на този кучи син — промърмори Ласадей.

— Аз изстрелях две от ракетите си. Ти нямаш ли самонасочващи се?

— Имам само една, синко, но и тя ще ни стигне. — Ласадей се отдалечи от него.

В слушалките се чу пукот, после гласът на Кевин:

— Дявол го взел, какво правите там тримата?

— Целим се във врага — отвърна мрачно Джек. Повика Роулинс, който продължаваше да е малко под тях и навярно виждаше по-добре вражеските линии: — Пригответи се да събереш парашута. Открий огън веднага щом се приземиш. Не забравяй — след всеки изстрел гледай да смениш положението.

Бития беше красива. Имаше време само за тази мисъл, защото в следния миг самонасочващата се ракета на Ласадей полетя към вражеската батарея и хоризонтът изригна в пламъци, дим и метални късове. „Земя, въздух, огън и вода — помисли си Джек. — Елементите, от които е съставен животът — и смъртта.“ Разгъна дясната си ръкавица и пусна един лазерен откос срещу пехотата, която тичаше към тях. Презрамките на парашута се откачиха само на метър от земята, той скочи леко и веднага се претърколи.

Един по един и останалите тупнаха със сумтене на земята и се претъркулваха, за да намалят силата на сблъсъка. Абдул забрави, че костюмът усилва движенията му и се праметна твърде силно, а после тупна по гръб. Ласадей изтича при него и му помогна да стане. Кевин се спусна грациозно до Джек, но когато се обърнаха, двамата установиха, че са заобиколени от неколкостотин души пехота.

Така и не им дадоха възможност да се зарадват на превъзходството си. Без да си кажат дума, те опряха гърбове и вдигнаха напред ръкавици.

— Те не знаят с кого си имат работа — прошепна Джек.

— Оръжията им са огнестрелни, но едва ли са бронейни.

— Избери си цел!

Джек усети, че челото му е мокро от пот. Наведе глава и го избърса от стъклото. Мерникът се замъгли, но пък поне можеше да вижда. Пехотата продължаваше да се приближава.

— Май са решили да ни пленяват — подметна Джек.

— Включи на пълна мощност! — нареди Кевин.

— СЕГА! — и двамата извикаха едновременно и откриха стрелба. Ослепителни лазерни лъчи разцепиха въздуха, докато двамата се въртяха леко настрани, в прецизен танц на смъртта. Битианците рухваха един след друг, превръщаха се в окървавена и димяща купчина. Двамата Рицари прекрачиха първата редица избити и се събраха с разпилените си спътници.

— Така — обяви мрачно Кевин. — Стига сме си играли. Включете реактивните двигатели. Искам да ги погнете, преди да са осъзнали какво става.

Джек задейства своите двигатели. Всички се затичаха, преодолявайки равнината с огромни подскоци, и лагерът на битианците, който бе зад хълмовете, изведнъж започна да се приближава към тях. Джек забеляза там дребни, подскачащи фигурки. Малко след това край тях започнаха да избухват снаряди.

Ласадей се разсмя.

— Не могат да засекат разстоянието.

Още докато произнасяше тези думи, една черна точка се изви в небето, носейки се право към него.

Роулинс стреля и взриви снаряда във въздуха. Тримата продължиха да тичат през дъжд от метал и пламък. От пушеците срещу тях изникна бронирана машина. Джек се извиси над нея, завъртя се във въздуха и я взриви с предпоследната си ракета.

— Какво беше това?

— Танк, предполагам. Или нещо подобно. Опитват се да ни обкръжат. — Джек не можа да довърши изречението, тъй като пътят им беше препречен от редица огромни машини, с височина на жилищни блокове. Прах и пепел закриваше виолетовото небе, докато металните чудовища настъпваха неумолимо напред. Кевин, Роулинс, Перес и Джек се издигнаха право нагоре. Джек се приземи върху една от машините, изтръгна оръдейната кула и обля вътрешността с достатъчно лазерен огън, да изпепели онези, които я обитаваха — хора

или работи. Машината под него замря и докато се оглеждаше, той забеляза, че съседната вече рухва в прахоляка, а третата се е килнала безпомощно на една страна. Скоро и четвъртата последва злощастната съдба на другите три.

Джек се спусна плавно на земята, като си мислеше, че до момента вероятно бе избил над стотина битианци, а не бе зърнал нито едно лице. Не че изпитваше някакво желание.

Облиза устни и се озърна. На близкия хълм се виждаше редица от войници. Кевин и останалите се подготвиха да ги нападнат във фланг.

Джек извърна поглед встрани и изведнъж забеляза масивна батарея от машини, вероятно артилерийски установки. Прицели се и пусна в тази посока последната си ракета. Взривовете бяха толкова оглушителни, че поне няколко минути не можеше да чува нищо.

Когато пушекът и прахта най-сетне се разсеяха, оцелелите битианци лежаха по очи на земята, в недвусмислен жест на покорство.

Кевин пристъпи към тях. Свали шлема си и пое с пълни гърди чуждоземния въздух.

— Господа — обяви. — Добре дошли на Бития.

19.

— Десантният кораб се спуска при Южния квартал — рече Колин, подал глава от библиотеката, след като бе излязъл на кратка среща с един от помощниците си.

— А Джек? — подскочи развълнувано Амбър.

— Той трябва да е на борда. Отивам да се срещна с него — там вече ги очаква един от местните свещенослужители, за да ги пречисти.

Амбър се намръщи. Битианците бяха странни хора, имаше чувството, че никога няма да се научи да ги разбира. Тя се изправи и приглади косата си с ръка.

— Какво означава това?

— Означава — отвърна Колин, — че ще видя нещо, за което само съм чувал — ритуала на пречистването.

— Все още не мога да разбера защо не пристигнаха с транспортните кораби като другите — оплака се Амбър на Колин.

— Съобщиха ми, че са участвали в битка на едно от размирните места — обясни ѝ Колин. — Според слуховете битианците открили огън по тях веднага щом навлезли в атмосферата. Кевин сигурно не е имал търпение да си облече костюма.

— Стреляли са по тях, докато са се спускали?

— Така ми беше предадено.

Пристъпиха зад тежкия гоблен, който закриваше главния вход. Чу се звън на камбанки, почти веднага в лицето я блъсна горещия, изпълнен с екзотични аромати вятър на Бития. Аромати на чужд и непознат свят и небе, с цвят на тъмно вино. С всяко завъртане на главата улавяше нови и нови ухания — на цветя, треви и храсти.

Амбър се зачуди дали битианците улавят миризмата ѝ така, както тя тяхната. И как я възприемат? А може би постоянният и тежък аромат на войната бе потиснал всички останали сетива.

Колин я дръпна нетърпеливо за ръката.

— Побързай, момиче, не искам да пропускам това.

Спомнила си едва сега, че — съвсем закономерно — религията бе единствената страст в живота на Колин, Амбър се постара да ускори

крачка. Опитваше се да не обръща внимание на любопитните погледи на битианците, докато се разминаваше с тях на улицата. Любезни, хладни, но и любознателни, тези безполови (а може би еднopolови) създания извърщаха очи винаги, когато ги поглеждаше. Съсухрената им кожа издаваше странен, животински мирис. Неведнъж на Амбър ѝ се струваше, че долавя в тази миризма някакво спотаено, но силно чувство. Гняв? Може би беше точно това. Почти всеки сантиметър от откритата им кожа бе покрит с татуировки, които като че ли носеха по рождение. Вървяха изправени, със змийска гъвкавост и вместо коси имаха странни, парцаливи и разноцветни кърпи.

Кърпите бяха от фина материя, подобна на коприна и краищата им се вееха свободно на вятъра. Нямаше две еднакви, същото, според Колин, можеше да се каже и за самите битианци, освен ако не произхождаха от общ зародиш — тогава единият беше точно копие на другия. С изключение на кърпата.

И така, те продължаваха да си проправят път през тълпата, Джонатан, техният телохранител, едва смогваше да ги следва, а Амбър се чудеше кой от обитателите на Сасинал я бе видял да убива готвача.

При тази мисъл тя стисна болезнено челюсти и гърлото ѝ се сви. Беше сметнала, че се е отървала от убиеца, но тялото му бе открито отвъд чертите на града, разкъсано от дивите животни, с все още стиснат юмрук, в който бе останала щипка от отровата, с която бе възнамерявал да премахне Колин. Според следователите убиецът е бил жив, когато са го открили сурфите, тукашните лешояди. Амбър затвори изплашено очи.

Беше им го захвърлила *жив*.

Но как би могла да знае? Дори и да знаеше, нима имаше друга възможност? Ала колкото и да се успокояваше, не можеше да потисне чувството на вина и срам.

Още по-лошо бе станало тази сутрин, след като получи онова тайно съобщение.

Някой я беше видял. Кой и какво искаше от нея? Тя бе раздвоена между желанието да се оглежда по улиците за очи, които я следят внимателно, и страха, че наистина може да се натъкне на такива. Защото узнае ли кой е изнудвачът, може да убие отново.

Джонатан пуфтеше зад тях, изпотен под дебелия синьо расо и тежестта на дървения кръст, и постепенно започна да изостава. Амбър

се обърна и той я стрелна с умолителен поглед, който я накара да се усмихне състрадателно.

— Изгубил си форма, а, Джонатан? Какво става — да не би откакто си на Бития да ядеш повече, отколкото да спиш?

Тъмнокосият мъж се изчерви. Имаше едро, тромаво тяло и закръглен корем.

Колин се усмихна и стисна Амбър за ръката.

— Не му се присмивай — помоли я той, но развали всичко, след като се разсмя.

Те забавиха крачка тъкмо когато ниско над тях прелетя ховъркрафтът и от страхотния шум разговорът стана невъзможен.

— Това трябва да е Сторм — рече Колин, след като корабът отмина.

Нещо в гласа му накара Амбър да се обърне и да го погледне.

Когато приближиха Южния квартал, оказа се, че тук се е събрало почти половината от населението на Сасинал. Имаше търговци и миньори, дошли да приветстват пристигането на войниците. Битианците стояха малко настрана и докато минаваше покрай тях, Амбър отново улови миризмата им — страх, уважение или омраза? А може би различно за всеки индивид, както бяха различни и външните им белези. Тя тръгна след Колин и Джонатан, които си проправяха път към платформата. Отново я завладя тревога. Кой от двамата знаеше какво е направила и дали щеше да я издаде на Джек?

Чудноватият изглед на Върховния жрец я накара да забрави всичките си страхове и дори да спре да диша за няколко секунди. Той стоеше на самия край (дали бе „той“ наистина?), облечен в сиво расо и с пъстра кърпа на главата. На китките и глезените му бяха пристегнати други шарени украшения. Никога не бе виждала кожни татуировки в цвета на битианското небе. Какво беше това — знаци за принадлежност към тукашната религия или нещо друго? Жрецът вече бе подхванал напевна молитва, размахвайки ръце като птица в полет, но внезапно спря, извърна се към тях и в този миг тълпата на площада се смълча.

Какво ли бе станало? Дали ги бе подушил? Стомахът на Амбър се сви. „Боже мили — помисли си тя. — Гледа право към мен. Възможно ли е да е разбрал какво съм направила?“

Нямаше никакво съмнение. Сияещите му очи бяха втренчени в нейните и за един миг Амбър се почувства така, сякаш жрецът би могъл да се пресегне и да изтръгне душата от тялото ѝ.

Хрумна ѝ, че може би точно от това е имала нужда. Зави и се свят и земята под краката ѝ се люшна.

— Струва ми се, че иска да говори с вас, сър — обади се Джонатан.

— Надявам се, че си прав — отвърна Колин. — Ще ни помогнеш ли да се приближим?

Телохраниелят повдигна колебливо рамене, но в същия миг тълпата пред тях се разтвори, допускайки чуждоземците до светия човек. Докато Колин прекосяваше разстоянието, което ги делеше, ховъркрафтът започна да се спуска над платформата.

Върховният жрец имаше гърбав нос и изпъкнала горна устна. Той се усмихваше, но Амбър си помисли, че никога досега не е виждала по-странно изражение. Тя неволно потрепери, въпреки че Колин и Джонатан бяха от двете ѝ страни, защото вече не се съмняваше, че извънземният гледа към нея.

Жрецът едва забележимо се поклони. Заговори им на стандартния космически език, с нисък, дрезгав глас:

— Добре дошли. Радвам се да ви посрещна сред нас. Вие ли опрощавате греховете?

Колин на свой ред се поклони.

— Не — отвърна той. — Тук съм, за да посрещна моите приятели. Но аз също се радвам да се запозная с вас.

Неуловим вятър развя украсението на главата на жреца. Битианецът премигна и смръщи вежди.

— Те са убийци — произнесе той отчетливо.

От тълпата долетяха възгласи. Кога ли са разбрали, зачуди се Амбър. Откъде жрецът е научил за сражението?

Тя пристъпи от крак на крак. Ховъркрафтът бе застинал неподвижно върху платформата. Вратата на хангара се отвори. Би трябвало да гледа за Джек, но не можеше да откъсне очи от жреца.

— В моята религия само Господ Бог може да дава опрощение. Аз мога само да успокоявам и да съветвам.

Жрецът кимна.

— Разбирам. И аз мога толкова, докато не бъде призван Светия огън.

— Чувал съм... — поде внимателно Колин, — че освен това правите нещо, което се нарича пречистване на духа.

Нови възклицания от тълпата. Жрецьт стоеше с видимо напрегнат вид. Джонатан направи почти неуловимо движение и Амбър осъзна, че е наместил скрития под расото кобур.

— Подобни въпроси — заговори жрецьт — не се обсъждат на улицата. Светият огън, който пречиства душите на грешниците, е отвъд моята компетентност.

— Простете — поклони се Колин. — Не исках да ви обиждам.

Битианецът го изгледа продължително. След това произнесе:

— Простено ви е. Много неща липсват във връзката между нашите народи. Търговията попълва част от празнината, но душите получават своето последни, нали? — покашля се той и се извърна бавно към приземилия се кораб.

Вратата на хангара най-сетне се отвори и отвътре полъхна тежката миризма на дим и машини. Слънчевите лъчи засияха по бронята на войниците, които чакаха да слязат на платформата. Амбър сигурно щеше да извика името на Джек, ако гърлото ѝ не бе пресъхнало от тревога.

Върховният жрец бе погледнал право към нея, когато бе произнесъл онези думи за Светия огън. Със сигурност нямаше предвид пречистването на битианските души. Говореше за всички души. Сигурна бе в това.

Въпреки горещото време почувства, че цялата настръхва. Кой знае защо се чувстваше омърсена.

Кевин и Джек поведоха отряда войници на платформата. Тълпата се смълча при вида на тези страховити военни машини от друг свят.

Жрецьт даде знак на Колин да се присъедини към него.

— Кой е този със сияещата броня? — попита той.

— Това е Джек Сторм — отвърна Колин. — Той е добър човек. И да убива, прави го само за да защити невинните. Неведнъж е рискувал своя живот, за да спаси мнозина, включително и мен.

Жрецьт си пое шумно въздух.

— Сигурен ли сте в това?

— Видях го с очите си.

— А ще може ли да го направи и тук, на Бития?

— Не виждам защо не — отвърна Колин.

— Това ще са някакви местни поверия — прошепна зад него Джонатан.

Колин кимна, показвайки на телохранителя, че вече се е досетил.

— Значи няма нужда тук от мен — заяви неочаквано Върховният жрец. Извърна се и изчезна в тълпата, оставяйки след себе си само полъх на странна миризма.

— Ваше преподобие — попита Джонатан, — какъв е този Свети огън?

— Ние имаме Ноевия потоп... те имат изгарящ огън.

Какво ли наистина бе направил Колин току-що с Джек?

— Какво му казахте за него? — приближи се към свещеника Амбър.

Той я погледна слисано.

— Нищо повече, освен че Джек е герой.

Колин положи успокояващо ръка на раменете ѝ.

— Не се плаши, миличка. Твоят Джек е в безопасност.

Младата жена премести поглед към Джек и останалите Рицари, които крачеха към тях по платформата. Душата ѝ бе скована от страх. Джек си свали шлема и погледна към нея. Амбър преглътна мъчително. Щеше ѝ се да му извика: „Бягай, докато още можеш!“

Но не можа и това никога нямаше да си прости.

20.

Джек я стискаше толкова силно, че Амбър неволно извика от болка.

— Джек! Ще ми оставиш синини!

Пусна я неохотно и я погледна смутено, когато тя на свой ред го прегърна. След това го дръпна за ръкавицата.

— Какво има?

— Наведи се.

Той се наведе, докато Кевин преминаваше покрай тях. Амбър се повдигна на пръсти и го целуна по челото.

— Това пък що за посрещане е?

Амбър се усмихна.

— Проверях те за треска. — Прокара пръст по хладното му слепоочие. — Забрави ли, че предишният път си бил доста зле след хибернационния сън? — тя хвана ръката му и я стисна.

— Внимавай. Може да е заредена. — Джек се огледа. Повечето от битианците си бяха тръгнали с техния Върховен жрец. Неволно подсвирна.

— Какво представляват те?

— Кои?

— Битианците — прошепна Амбър. — Наистина ли са змии? — Беше чула търговците от Източния квартал да говорят за змийски кожи.

— Колкото птищечовката е патица.

— Какво?

Вниманието на Джек бе привлечено от осезаемото напрежение между Кевин и Свети Колин. Той се приближи към тях.

— Какво има?

Телохранителят на Скиталеца имаше притеснен вид. Колин вдигна ръка.

— Спокойно, Джонатан. Държа положението под контрол. — Кафявите му очи се извърнаха към Джек. — Ще обсъдим въпроса в нашия нов щаб.

— Не съм никакъв проклет герой.

— Не съм твърдял противното — обясни Колин спокойно. Джонатан продължаваше да разглежда Джек с изражение, което Амбър никак не харесваше, и ръката му висеше близо до кобура. Тя се приготви да застане между тях, ако възникне някаква опасност.

— Мислех, че вие двамата сте приятели — обади се насмешливо Кевин.

— Върша си работата и нищо повече — махна с ръка Джек. — Не разбирам защо трябва да ме превръщат в герой от местните сказания.

— Не смятам, че съществува подобна опасност, Джек — рече Колин. — Но дори да възникне, аз ще се погрижа за това. Битианците никак не обичат, когато проявяваме интерес към техните работи.

— И реши да ме използваш, за да те допуснат по-близо?

— Нещо подобно — Колин се отпусна върху една чанта, тъй като в помещението все още нямаше никакви мебели. Шумът от разтоварването отвън снаряжение им пречеше да се чуват добре. — Непрестанно ми създават най-различни трудности. Реших, че може да се получи нещо, ако се сдобия с опорна точка вътре в тяхната религия. Съжалявам, ако съм те обидил, момчето ми, но действията ти в Лазертаун си бяха чисто геройство.

— По-скоро глупави, но тогава не можах да измисля нищо по-добро — заяви Джек.

Появи се един от младите войници, прошепна нещо в ухото на Кевин, после застана до вратата, очаквайки нареждания. Командирът се усмихна, разсичайки мрежата от бръчки, която покриваше мургавото му лице.

— Звуковите завеси са спуснати и функционират. Можете да говорите за каквото искате без опасност да ви подслушват.

Скиталецът изгледа последователно Кевин и Джек.

— Момчета, какво всъщност правите тук?

— Пратиха ни да защитаваме границите на Доминиона — отвърна Кевин.

Джек остана изненадан, когато забеляза, че лицето на Скиталеца потръпва от гняв.

— След месеци на безуспешни молби и петиции до императора най-сетне ни беше разрешено да се присъединим към състава на тукашното посолство и да започнем собствени изследвания. Искам да знам какви са намеренията ви и дали ще се месите в работата ни!

— Тогава аз бих попитал защо беше необходимо да включвате в състава и вашето военизирано крило? — отвърна с въпрос Кевин.

— Не е по наше желание. Така поиска... императорът.

— В такъв случай да речем, че сме тук, за да не допуснем възникване на търкания между военизираното ви крило и местното население — това е в интересите на Доминиона. Пък и дракският посланик заяви, че битианците изразили желание да се откъснат от Доминиона и да се присъединят към Дракската лига. Ето защо нашата цел е да защитим всички представители на Доминиона, в случай на безредици или военни действия. Честно казано, и вие, и ние се намираме в доста взривоопасна обстановка.

Колин промърмори нещо, което не чу никой, освен Амбър. Вените на шията му бяха изпъкнали. Той размаха пръст във въздуха.

— Ако е така, защо въобще беше необходимо да ни пускат тук? По дяволите, използвали са ни, за да може Пепус да прати вас. Няма да търпя подобно положение. Трябваше да се досетя, че старата лисица има нещо предвид, след като неочаквано ни даде разрешение. Искал е да прати вас, но не е знаел как да го направи.

— По-добре, отколкото да обяви война, нали?

Амбър погледна разтревожено Джек.

— Значи няма никакво съмнение, че крайната причина са драките — намеси се Кевин.

Колин се изправи рязко.

— Ще поискам да пратят въздушно разузнаване — заяви той. — Нищо чудно онова, което търсят тук драките, да е интересно и за нас.

— Какво е интересно и какво трябва да се направи, са две съвсем различни неща.

Колин и Кевин се изгледаха. Преподобният се засмя.

— И ти ли си толкова хитър, колкото твоят император?

— Въобще не мога да се сравнявам с него — отвърна с усмивка Кевин. — Но бих могъл да опитам. Кога ще прегледаме въздушните снимки?

— Ще поискам да ги донесат на вечеря в посолството. Ще бъдеш там, нали? Разбрах, че всички офицери са поканени.

Кевин изстена мълчаливо, но кимна.

— Хайде, момчето ми — обърна се Колин към Джонатан. — Да идем да се помолим.

Джек ги изпрати с поглед. Сетне улови Амбър за ръката, преди и тя да излезе. Беше забелязал, че лицето ѝ е бледо и загрижено.

— Как си?

Тя вдигна рамене.

— Би трябвало да знаеш. Като след кошмарни сънища.

— Още ли? Сега трябва да наглеждам оборудването на работилницата, но ако искаш, довечера можем да се видим.

— На вечеря в посолството — подсмихна се Амбър.

— За какво всъщност говори Колин?

— Изследвахме едно интересно място на север и докато сондирахме скалите, получихме странно ехо. Той не знае каква може да е причината. Надява се, че на теб ще ти хрумне някакво обяснение. Трябва да вървя.

— Щом се налага — пусна я неохотно и тя изтича след Колин.

— Тази работа не ми харесва — рече Кевин.

— Нито на мен.

— Драките държат града под постоянно наблюдение — видях инсталацията, докато се прибирахме с всъдехода. Не е трудно да бъде забелязана — доста е обемиста.

— И не е особено модерна.

— Естествено. Нима очакваш да докарат тук най-новите си технологии? — Кевин се приближи до Джек. — Ще ти дам малко време да се справиш и после ще те чакам на инструктаж.

— Хубаво — Джек се отдели от вратата, на която се подпираше. Огледа се за своя сак, метна го на рамо и се отправи към офицерските помещения. Костюмът навярно вече беше там.

Новината за дракската намеса бе предизвикала студени тръпки по гърба му. Хрумна му, че може би Дурл също е на Бития и довечера ще ги посети в посолството. Ако е така, хубаво ще е да има някой, който ги държи далеч един от друг.

Но макар Колин да се сърдеше заради лицемерието на императора, Джек напълно разбираше Пепус. От много години на

дракската заплаха не се гледаше като на нещо реално съществуващо и Пепус бе първият, който проявяваше открита загриженост по този въпрос. Мирът едва ли щеше да бъде съхранен още дълго, но управниците на Доминиона предпочитаха да си затварят очите пред този факт. Джек, от друга страна, щеше да е първият, който ще си облече костюма и ще тръгне срещу драките. Би го направил още сега, помисли си той, докато се приближаваше към крилото, където бе настанен.

Костюмът си беше на мястото. Джек затвори безшумно вратата на стаята и се озърна. Няколко дребни гущерчета тичаха по стените. Захвърли сака си в ъгъла и оттам се вдигна облак прах. Джек се намръщи. Прахът бе смърт за електронната система на костюма. При първа възможност ще накара кадетите да почистят помещението.

Откри широка резка през едното рамо. Плъзна пръсти по нея. Един от битианците така и не бе разбрал колко близо е бил до възможността да повали Доминионски Рицар. Норцитовата облицовка бе разкъсана и Джек си даде сметка, че без нея вероятно щеше да изгуби цялата си ръка. Навярно бе получил пряко попадение от снаряд, без дори да го почувства.

„Господарю.“

Джек неволно подскочи. Толкова отдавна не бе чувал този ясен и силен глас в мислите си, който звучеше като кълтящи камбани. Посегна мислено към тази крехка нишка и се опита да я издърпа, надявайки се най-сетне да установи контакт.

И ако успее, да узнае дали съществото помни нещо от предишния живот на Джек.

„Фантом...“

— Капитан Сторм?

Джек се обърна. На входа стоеше Роулинс. Младши лейтенантът отдаде чест и добави:

— Сър, надявам се, че не съм ви попречил.

Джек почувства, че ръката му трепери, и побърза да я скрие зад гърба си.

— Само си проверявах снаряжението. Първото правило на добрия Рицар е никога да не позволява на техниците да знаят повече от него. Не искам друг човек да е отговорен за моето оцеляване.

Роулинс прекара ръка по косата си.

— Разбирам, сър — кимна той. — Но вие казахте... „оцеляване“. Не е ли по-точно да се каже победа? Или военни действия?

— Зависи от това каква е била причината да облечеш бойния костюм.

Младият мъж се засмя.

— Разбрах. За какво се биеш.

— Точно така.

— Но вие сте били наемник, преди да станете имперски гвардеец.

— И все още съм.

— О! — Роулинс го погледна смутено.

— Какво мога да направя за теб? — попита го Джек.

Сините очи се втренчиха в неговите.

— Така и не успях да ви обясня защо искам да съм ваш заместник. Истината е, че вие сте единственият, който знае за Кларон.

Нова вълна от ледени тръпки пробяга по гърба на Джек.

— Кларон?

— Да, сър. Научих, че един от Рицарите настоявал пред императора да бъде проведено разследване за причините, довели до унищожаването на Кларон. Наблюдавах ви и мисля, че това сте вие.

— И какво, ако съм аз?

— В такъв случай служа при този, при когото трябва. Горд съм да бъда на служба при вас. Баща ми бе един от първите заселници там и възнамеряваше да ни вземе при себе си. Дори ни пращаше снимки, преди да се случи трагедията. — Роулинс се тупна по нагръдния джоб. — Бяхме подали документи за емиграция, малко преди да бъде изпепелена планетата.

Джек не поиска да види снимките. Споменът бе достатъчен, на гърлото му да заседне буца. Не беше сигурен обаче дали пред него стои таен представител на Зелените ризи, или кадет идеалист.

— Как е баща ти сега?

— Един е от малкото, които се спасиха, но е инвалид. Двамата с мама се преместиха на друга планета. Той смята, че всичко е заради политически игри и че някой се опитва да скрие истината за Кларон. Когато постъпих на служба, дочух, че един от Рицарите настоявал пред императора случаят да бъде разследван и да бъде започнато тераформиране.

Кой ли му беше казал? Кой се криеше зад кулисите и дърпаше оттам конците?

— Съветвам ви, лейтенант, да се съсредоточите върху настоящата задача. Така ще останете жив по-дълго.

— Тъй вярно — изпъна се Роулинс. Сетне се ухили. — Но поне съм сигурен, че открих човека, който ми трябваше.

— Може и да си прав — кимна уморено Джек.

Ако Джек и Кевин имаха някакви съмнения, че са били разквартирувани в бедната част на града, те се потвърдиха веднага щом стигнаха посолството. То се помещаваше в луксозна четириетажна къща, преустроена така, че да отговаря на изискванията за сигурност. Бяха ѝ монтирали прозорци, които да спират както хладния нощен въздух, така и неканените гости, и лениво въртящите се перки на вентилаторите не бяха достатъчни, за да раздвижат застоялия въздух. Някои неща, мислеше си Джек, докато разкопчаваше твърде стегнатата якичка на куртката си, не се подобряват с развитието на техниката. Помещенията на посолството бяха украсени с местни гоблени и произведения на изкуството, което значително затрудняваше придвижването из тълпата, и Джек се зарадва, че не е облечен с бойния костюм.

— Отпусни се — улови го Кевин за ръката. — Стига си подскачал.

— Не обичам церемониите — засмя се Джек.

— Че кой войник ги обича? Амбър скоро ще дойде — тя поне ще те поразее. А може и да не успее. Станала е хубаво и самостоятелно момиче. Мисля, че е надраснала възхищението си от ролята ти на ангел-пазител и защитник.

Джек погледна към Травелини, един от Рицарите, който бе стигнал чин капитан по време на неговото отсъствие. Не отговори нищо, но знаеше, че Кевин е прав.

— Ще ти кажа като на приятел — продължи Кевин. — На твое място бих се решил... вместо да я изгубя.

— Не аз трябва да решавам — подхвърли Джек.

— Може би. Кой знае? — Кевин забеляза, че на вратата са застанали Колин, Джонатан и още един мъж. — Кой е този?

— Денаро. Главнокмандващ тяхното военизирано крило.

Кевин тихо подсвирна.

— Бива си го! — Джек проследи с поглед тримата, които прекосиха помещението и си взеха от напитките. Военизираните Скиталци го караха да се чувства неспокоен. И друг път се бе срещал с тях. Религиозни фанатици, които се биеха със същия устрем, с какъвто и драките. Отпи от чашата. — Какво ще кажеш аз да се оправя с Амбър, а ти с дипломатическите интриги?

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Надявам се — засмя се Кевин. Млъкна, забелязал, че Колин се приближава към тях. — Радвам се да те видя отново.

— Амбър ще закъснее — оповести Колин. — Ще се забави паради прическата. Надявам се да е тук след десетина минути.

Джек се подсмихна. Междувременно Колин пхна плик в ръката на Кевин.

— Обещах ти това, но те съветвам да го прегледаш едва когато си на неутрална територия.

— Нищо против — отвърна Кевин и повдигна насмешливо вежди. Посолството би трябвало да е възможно най-неутралното място на Сасинал и дори в цялото южно полукълбо на Бития. Разкопча куртката си, за да прибере документите вътре, и по навик погледна най-горния.

— Боже мили!

Джек надзърна над рамото му. Дигитално обработеното изображение го зашлеви като плесница през лицето. Розови и бежови пясъци напред зелен пояс. Кевин побърза да прибере снимките във вътрешния си джоб.

— Драки — произнесе Сторм и тази дума бе като далечен артилерийски тътен. — Това беше дракско пясъчно убежище. Значи вече имат база тук.

— Какво знаеш за пясъчните убежища? — попита го тихо Кевин.

— Почти колкото и ти. Достатъчно, за да съм сигурен, че не би трябвало да има такива на Бития. — Вдигна глава и забеляза, че Колин ги наблюдава. Скиталецът не можеше да чуе какво си говорят, но на лицето му бе изписано любопитство. Сега двамата Рицари притежаваха строго секретна информация, заради която лесно можеха да изгубят главите си.

— Къде си виждал такава?

Джек се постара да си придаде невъзмутим вид.

— На едно място — отвърна уклончиво.

Кевин се пресегна и го хвана за ръката. Джек веднага осъзна какво трябва да направи.

— Ще ида да потърся Амбър — обяви той на висок глас.

— Добра идея — кимна Колин. — Чух да звънят за вечеря. Всеки момент посланикът ще ни покани в трапезарията. Чакай малко — ето я и нея.

Амбър бе застанала на вратата и когато я погледна, Джек усети, че дъхът му секва. До него Кевин издаде сподавено възклицание. Амбър бе облякла синя рокля, която прекрасно отиваше на медния цвят на косата ѝ, пристегнатата с кърпи по подобие на тези, които носеха местните. Резултатът бе наистина впечатляващ.

— Красавица — промърмори Колин, — а ето го и чудовището — добави, когато забеляза изправения зад нея драк.

Миризмата на хитиновата обвивка нахлу в ноздрите на Джек като дразнещ дим. Опита се да преглътне и се закашля. Кевин го потупа съчувствено по гърба. Останалите Рицари в помещението застинаха в различни пози, втренчили поглед във врага.

Амбър се престори, че не е забелязала посланика, и прекоси стаята с грациозна походка. Едва когато наближи Джек, той забеляза, че кожата ѝ е настръхнала. Тя мразеше пришълците почти толкова силно, колкото и той, и не само от съчувствие към него.

Зад драка пристъпваше тъмнокож мъж, загърнат в бяло наметало, чието голо теме лъщеше на светлината на лампите.

Колин се усмихна.

— Доктор Куадах! — и забърза към непознатия, като обяви: — Добрият доктор е Специален пратеник.

— Сър... — поде Джонатан, забелязал, че Колин се е приближил прекалено към охраната на драка. Лицето на Дурл бе застинало в заплашителна маска.

Доктор Куадах заобиколи тримата драки и подаде ръка на Колин. Амбър и Кевин въздъхнаха облекчено. Джек не беше сигурен, дали драките не са готови да застрелят Колин само защото си е позволи да се доближи до тях. Междувременно преподобният и докторът се тупаха радостно по раменете.

На лицето на Колин грееше момчешка усмивка.

— Каквото ви интересува за Бития, да знаете, че докторът е насреща. От няколко дни чакам да се срещна с него.

Кевин погледна многозначително Джек, но не каза нищо. Явно продължаваше да го измъчва мисълта за пясъчните убежища.

Междувременно посланикът зае един от ъглите на помещението, заобиколен от своите пазачи.

Следващият, който застана на входа, бе предхождан от познат и силен аромат, резлив като мирис на горящо дърво, примесен с дъх на билки. Украсата на главата, китките и глезените му подскочаше така, сякаш непрестанно го брулеше вятър. Джек се намръщи озадачено и погледна към Амбър.

— Кой е този? Не го ли видях днес на площадката?

— Точно така. Това е Върховният жрец. Беше отишъл там, за да те пречисти от греховете на войната.

Доктор Куадах изгледа влезлия намръщено.

— Има ли власт този човек? — попита го Колин.

— Кой може да каже, с всички тези фракции на Бития? Знам само, че е водач на една група, която очаква настъпването на Третата епоха и е достатъчно силна тук на юг, където религията граничи с фанатизъм.

— А какво знаеш за религията им? — настръхна Колин.

— Има много въпроси, които трябва да обсъдим, Свети Колин, но не и тази вечер. Едно ще ти кажа... чух и видях някои неща, които не могат лесно да бъдат обяснени.

Върховният жрец се забави на вратата, осъзнавайки, че е център на вниманието. Дори драките бяха забравили подозрителността си към Рицарите и гледаха към него.

— Каква е тази Трета епоха? — обади се Амбър и когато й хвърли поглед, Джек забеляза, че е пребледняла. Избягваше да поглежда към жреца.

Лицето на доктор Куадах бе покрито с мрежа от бръчки, някои от радост, други от болка.

— Не мога да ви обясня точно сега, млада госпожице — рече той, като я гледаше с нескрито съчувствие. — Достатъчно е само да ви кажа, че онова, което са ви разказвали за този свят, не отговаря на истината. Тези хора не са варвари, както някои смятат...

Джек си припомни заключенията на Ласадей.

— Свидетели сме на грешките на предишни цивилизации. Мършоядите, които живеят зад градските черти, се наричат сурфи. Знаете ли какво означава това на битиански?

Амбър поклати глава и къдриците ѝ се разлюляха.

— „Грешки“. Произходът на тази дума подсказва, че става въпрос за изкуствено създадени видове. И битианците им позволяват да живеят, дори ги хранят.

— Генетични грешки.

— Може би. — Доктор Куадах се покашля вежливо и обърна гръб на Върховния жрец, който изглежда се насочваше към тях.

Разговорът замря, докато битианецът се приближаваше. Миризмата, която го предхождаше, се усили. Джек откри, че не е неприятна, но същевременно осъзна, че няма да я забрави никога, дори ако има късмет да напусне жив Бития. „Мирише на земноводно — помисли си. — На някакво влечуго. Да върви по дяволите теорията за птичечовката.“ Беше му забавно да си представи как насекомоподобни като драките се опитват да завладеят влечуги, особено войнствени като тези.

— Господа, госпожице Амбър, позволете да ви представи Всемогъщия Хусиах.

Най-сетне Джек имаше възможност да види отблизо онова, което така и не бе успял да зърне по време на битката — лицето на битианец.

Устата бе изострена муцуна, разтворена в подобие на усмивка.

— Доколкото чух, доктор Куадах, младата госпожица се интересува от Третата епоха? Защо не продължите с обясненията?

Мрачното лице на доктора се поразведри. Изненадата му не остана скрита за никого в помещението и Джек забеляза, че драките ги наблюдават внимателно.

— Нямах никакво намерение да превръщам многоуважаемата ви религия в тема за разговор преди вечеря — оправда се докторът.

Битианецът наклони леко глава и украшението застина неподвижно над главата му. Какво беше това — аура, енергия?

— Този тип дава нов смисъл на думата харизма — прошепна Кевин в ухото на Джек.

— Не исках да прозвучи обидно — оправдаваше се Амбър.

— И не беше — кимна Хусиах. — Ние очакваме Възкресението. С него ще настъпи нашата Трета епоха. Без него — гибел за цяла Бития.

Посланикът избра този момент, за да обяви, че всички са поканени на вечеря.

Джек не гореше от ентузиазъм да се премести в следващото, относително по-тясно помещение, с пристъпващи отзад драки. Докато крачеше натам, почувства прилив на адреналин и крадешком се озърна, търсейки най-лесните пътища за отстъпление в случай на опасност. Амбър извърна очи към него. Усмихна му се, сякаш бе разбрала тревогата му. Ако я бе погледнал, щеше да забележи, че тя също е обезпокоена, но Джек бе сляп за чувствата ѝ.

Отсрещният край на масата бе устроен така, че да създава удобства на драките. Съдейки по умелия начин, по който бе сторено това, Джек заключи, че драките се отбиват често на вечеря. Стомахът му се сви при мисълта, че ще стане свидетел на дракските навици за хранене.

Колин го тупна леко по ръката.

— Съжалявам, мило момче. — И добави шепнешком: — Стори ми се, че видях някого в сенките в ъгъла. Може да ми се е привидяло...

Джек извърна мигом поглед към другия ъгъл на стаята, където беше тъмният проход за кухнята. Високият, издокаран в официални дрехи посланик закриваше донякъде гледката. Докато се почесваше озадачено по челото, Джек зърна някакво движение.

Някой наистина се спотайваше там, където не му беше мястото. Защо ли Амбър, която не пропускаше подобни неща, не го бе забелязала? Амбър, която винаги първа откриваше подходящите места за засада.

Може би двамата с Колин бяха твърде изнервени. Все пак, намираха се в посолство.

Амбър се настани на един от столовете. Джек погледна отново към дъното, но фигурата в сянката беше изчезнала.

— Джек? — повика го тя тихо.

— Само за момент — кимна ѝ, прекоси помещението и са приближи към тъмния коридор, пресичайки потока от хладен въздух, който разпръскваше вентилаторът на тавана. Тъкмо когато стигна

ъгъла, зърна една фигура да изчезва зад следващия завой, потъвайки във вътрешността на посолството.

— По дяволите — изруга тихо Джек. Някой наистина ги следеше. Огледа се, видя, че помещението отвъд е пусто, и реши да проследи непознатия.

Мъжът се движеше бързо и уверено. Прекоси тъмната зала и започна да се изкачва по стълбите в другия ѝ край. Беше по-възрастен от Джек, съдейки по тежкото му дишане. Докато се изкачваше, капачката на едното му коляно поскърцваше мъчително. Стигна горния етаж и тъкмо когато свиваше, лицето му се отрази за миг в стенното огледало.

Джек се спъна и се улови за парапета. След това шокът от изненадата, накарал го да закове на място, го пришпори да бърза. Това бе човекът, който не можеше да си позволи да пропусне. Човекът, когото преследваше, още откакто се бе измъкнал от Пясъчните войни. Двайсет и петте години бяха оставили своя отпечатък върху лицето на Уинтън, но не до такава степен, че Джек да не може да познае човека, обрекъл Рицарите на сигурна смърт на Милос.

Уинтън и драките. Този път може би имаше възможност да открие връзката. В ума му се надигаха безброй въпроси.

Джек бързаше към своето отмъщение.

Двама пазачи се отделиха от нишите в стената.

— Съжаляваме, сър. Тази част на посолството е затворена за посетители.

Джек погледна значките на Планетната полиция на гърдите им. Усмихна се напрегнато.

— Изглежда съм се заблудил.

— Тоалетната е малко по-нататък по коридора — посочи единият пазач. — Всъщност, съвсем близо до гостната.

Джек се обърна и заслиза по стълбите. Едва сега забеляза, че неволно е стиснал юмрук.

Единият от пазачите бе същият, който му бе донесъл окото на Болард. Джек отново започваше да се пита кой е истинският му враг. Настани се на свободния стол до Амбър и забеляза, че Кевин го гледа въпросително.

— Какво има? — попита го тихо младата жена.

Битианският Върховен жрец седеше от другата ѝ страна. Изумрудените му очи се втренчиха в Джек.

— Тъкмо обсъждахме един феномен на нашата религия, наричан Светия огън. Появата му предхожда настъпването на Третата епоха, за която споменах одева. Моите предшественици са използвали умалени версии на Огъня за пречистване на греховете.

— Че кой е безгрешен? — подхвърли Джонатан.

— Никой... — потвърди Хусиах, — който не се е докосвал до Светия огън. — Направи опит да се усмихне по човешки маниер. — Госпожица Амбър ми се стори жена, надарена с любопитство. За нашия народ любопитството не е само забавление.

Амбър се изправи неочаквано и Джек забеляза, че страните ѝ са зачервени от вълнение.

— Простете, ваше преподобие — заговори тя. — Но аз... не мога да остана на вечеря.

— Разбира се — кимна Колин. — Джонатан?

Телохранителят скочи незабавно. Амбър погали Джек по косата и той откри, че ръката ѝ трепери. Когато се наведе към него, зърна сълзи в очите ѝ.

— Мини да ме видиш по-късно — прошепна тя.

Един от драките изръмжа гърлено и другарят му отвърна по същия начин. Джек погледна към тях и когато отново извърна глава, Амбър си беше тръгнала.

Колин се изкашля.

— Приемете извиненията ми, Всемогъщи. Пътешествията на далечни разстояния понякога са... изтощителни.

— Вярно — кимна Върховният жрец. Сведе поглед към чинията си. — Ах! Краче от нандо. Какъв рядък деликатес! — започна да се храни с видимо удоволствие.

21.

Амбър посрещна с облекчение полъха на нощния вятър. Пое дъх с пълни гърди, опитвайки се да се овладее, и смъкна украшението от главата си.

В този късен час улиците на Сасинал бяха опустели. Кой знае защо си помисли, че това е още едно доказателство за студенокръвие то на местните жители. Вероятно се бяха свили в топлите си легла по домовете. Извърна глава, когато покрай нея препусна карета, но кочияшът не ѝ обърна внимание. Едва ли имаше някаква опасност на улицата, заплахата дебнеше отвъд пределите на града, където обитаваха сурфите. Едно от малкото преимущества на еднopolовата раса.

Затвори очи и се опита да се отърве от спомена за изгарящия поглед на Хусиах, с който я бе пронизал в мига, когато влезе в посолството. Как би могъл да надзърта в душата ѝ? Как би могъл да знае за съмненията, които я терзаеха? Амбър нямаше сили да признае дори на Джек за убийствата, а това... същество... знаеше за тях.

Един надвиснал над улицата клон я перна по главата и тя отвори стреснато очи.

Не би могъл, разбира се, освен ако не... ако не е роден с дарба, също като нея.

Амбър си изхлузи обувките. Беше приятно да върви боса по хладната земя. Как ли се става Върховен жрец? Спомни си за Малтен, където една възрастна съседка твърдеше, че може да усеща движенията на земните дълбини само като докосва с ръка асфалтираната повърхност на улицата. Казваше, че дните на спасението и възмездието приближават. Амбър усети, че по гърба ѝ пробягват хладни тръпки.

Погълната от тези и други мисли, тя прекоси празните улици и стигна вилата на Скиталците. Надяваше се Джек да се отбие при нея по-късно. Трябваше да му каже какво е направила — по един или друг начин.

Уинтън разтърка с ръка отпуснатото си лице, озарено от екраните на мониторите в стаята. Беше се замислил или унесъл в дрямка, но изведнъж някакъв шум откъм мониторите привлече вниманието му.

Драките се почистваха в специално отредената им стая на посолството след приключването на вечерята и преди да се върнат в тяхната вила. Уинтън се усмихна. Апаратурата почти не бе в състояние да предава точно всички звуци, които улавяше в помещението.

— Ще бъде странно, нали — заговори посланикът, докато триеше лицевите си плочки, — ако се окаже, че един от Рицарите, които присъстваха тази вечер, е същият, когото пленихме по време на Пясъчните войни.

Помощникът му щракна с челюсти.

— Макар че какво толкова странно? — продължи Дурл. — Той избяга преди много години. Трябва да предположим, че имплантантите ни действат успешно, в противен случай щяхме да усетим последствията на собствен гръб.

Последва нова серия от странни звуци, които Уинтън не бе в състояние да интерпретира, макар че се бе надвесил над монитора. По челото му се стичаше пот. Той стисна юмруци. Знаеше си! Знаеше си! Но кой от всичките? Най-вероятно ставаше дума за СТОРМ. Пленен от драките? Изчезнал в продължение на години? И какви, по дяволите, бяха тези имплантанти?

Не можа да получи отговори на тези въпроси, защото драките напуснаха стаята. Едва сега Уинтън забеляза, че записващото устройство не се е включило. Нямахме никакви доказателства, с които да оправдае действията си. Уинтън стисна зъби и се облегна назад в креслото.

— На разходка ли?

Джек се усмихна на Кевин.

— Мисля, че ще ми дойде добре.

Командирът сви рамене и приглади назад косата си.

— Чудесна идея. Ще ти направя компания.

— Няма нужда — отказа Джек, без да дава допълнителни обяснения.

Кевин се разсмя добронамерено.

— Твоя воля. Но да знаеш, че съм те предупредил, ако се окаже, че Колин те чака на вратата.

— Че кой използва врати? — подхвърли Джек, но приятелят му вече бе изчезнал в тъмното, като само му махна с ръка на прощаване.

Джек си разкопча куртката и я пусна на стълбището. Без съмнение утре някой от войниците щеше да я прибере. Нямаше никаква работа и пое безцелно из двора. Нито веднъж не погледна назад и пропусна да забележи тъмната фигура, която го следваше на известно разстояние и която вдигна куртката от земята. След това се изгуби назад, отнасяйки я със себе си.

Прозорците на посолството бяха тъмни, хартиените фенери — загасени, а гостите се бяха разотишли, докато обитателите сигурно вече се готвеха за сън. Джек вдигна глава и огледа сградата. Можеше само да се надява, че охраната няма да е особено бдителна.

Споходен от внезапно хрумване, притича до стената, покатери се на втория етаж, шмугна се в стаята и изчака, докато очите му привикнат с мрака. Намираше се в някакво спално помещение, което изглежда не бе заето. Джек прекоси с няколко крачки стаята и застана до вратата.

На стълбището имаше само един пост. Джек се усмихна мрачно. Рядко се случваше на молбите му да бъде отговорено. Стигна с няколко бързи стъпки часовоя, опря коляно в гърба му, притисна шията му с длан и изви рязко главата му назад. Часовоят изхърка мъчително и металните му зъби блеснаха в тъмнината.

— Аз те помня — прошепна в ухото му Джек. — А ти помниш ли ме?

Мъжът продължаваше да се съпротивлява. Въртеше трескаво глава, опитвайки се да си поеме въздух.

Джек стегна още малко хватката.

— Дойде в стаята ми заедно с един убиец. Беше груб с младата дама, на която държа. Убиецът ми донесе едно златно око и кратко съобщение.

Мъжът застина неподвижно.

— Ето че си спомни — продължи Джек. — Казах ти, че и аз не забравям подобни неща. — Завъртя рязко ръце и чу сухото изпращяване на скършения врат. След това положи внимателно

безжизненото тяло на пода. Жалко, но този човек не знаеше отговорите на въпросите, които го измъчваха.

Джек продължи нататък по пътя, по който бе минал одеде. Стигна до тайната стълба и я огледа, след това се изкатери по нея. Когато се изкачи на площадката, се поколеба.

— Очаквах те — произнесе един глас от мрака.

За миг блесна слаба светлина, след това на пода пред него се приземи убиец, с широка усмивка на лице. Мъжът се изправи и зае позиция, балансирайки върху пръстите на краката си. Нямаше никакво съмнение, че е готов, в случай че Джек реши да го нападне.

— Постарах се да бъда безшумен — рече Джек.

— Но не успя. Къщата гъмжи от дребни гущери. Още докато се катереше отвън, те се разбягаха уплашено.

— Чувствителни животинки. Какво всъщност искаш?

Убиецът продължаваше да се усмихва.

— Не храни илюзии, че ще приспиш бдителността ми, капитан Сторм. Не съм само момче за поръчки.

— Но и не си нищо повече от убиец.

И двамата направиха едновременно крачка надясно. Джек се засмя, докато оглеждаше противника.

Мъжът спря и завъртя леко глава, сякаш се послушваше. После отново насочи цялото си внимание към Джек.

— Да — кимна той бавно.

— Кой спи в това крило?

— Само моят началник.

— В такъв случай ти предлагам да се отстраниш от пътя ми. Имам работа с него.

— Не.

И двамата преминаха към действие едновременно. Свиване на юмруци. Удар, блок, блок, удар. Отстъпиха назад. Убиецът дишаше тежко, а Джек имаше чувството, че са го блъснали с чук в гърдите от единствения удар, който бе пропуснал. Кокалчетата го боляха. Беше нанесъл първия удар, убиецът — последния. Междинните бяха блокирани и от двамата.

Джек отново си пое въздух. Болката го накара да смръщи вежди.

— Какво стана с Болард? — попита той.

— Болард? — облиза устни убиецът. Джек забеляза със задоволство, че са окървавени.

— Човекът със златното око.

— Аха. Жив е. Позволиха му да избяга. Не те ли предупреди за предателството? Нали сте приятели?

— Той не ми е приятел — отвърна Джек. В същия миг приклепна и нанесе удар с крак, но пръстите му само облизаха темето на другия. Убиецът отскочи и отново зае позиция.

— Виждам, че си ранен — подметна Джек.

— Ти също.

— Но не толкова сериозно. Кажи ми кой те нае да ми донесеш окото на Болард, и ще те пусна да си вървиш.

Убиецът му се озъби. Сигналната ракета, която проблясваше на пода между тях, започна да загасва.

— Ти си оставаш фермерче по душа — произнесе с пресипнал глас убиецът. — Забъркваш се в неща, от които нямаш представа.

— Може би — отвърна Джек. — Би могъл да ми разкажеш за някои от тях, преди да умреш.

Той скочи. Убиецът се поколеба за миг и това реши изхода. Джек успя да го улови миг преди ракетата да изгасне напълно. Двамата започнаха да се борят яростно. Тупнаха на пода и продължиха да се търкалят и да си разменят свирепи удари. Главата на Джек се блъсна в стената и пред очите му изскочиха червени кръгове. От болката дъхът му секна. Но не пусна противника си.

Убиецът заби нокти в шията му. За миг Джек си помисли, че може да са намазани с отрова, но въпреки това не отпусна хватката си.

И тогава убиецът престана да се съпротивлява и увисна в ръцете му, дишайки тежко. Въпреки това Джек не посмя да го пусне.

— Е, добре, фермерче — прошепна убиецът. — Печелиш. Нае ме човек на име Уинтън. Моли се да не се срещаш с него.

— Познавам го — отвърна Джек. — А какво знаеш за нападението срещу Колин от Синьото колело?

— Това беше работа... на друга организация.

— Каква организация?

— Аз... също имам чувство за дълг. Стиснеш ли малко по-силно, няма да узнаеш нищо повече.

— Имаш ли някаква цел тук?

— Естествено.

— Кой?

Последва кратка пауза, сетне въздишка.

— Ти.

Джек усети, че по челото му се стича хладна пот.

— Кой?

Този път нямаше отговор и Джек се досети, че няма и да има.

— Журналистът Скот Рудолф?

— Ах. Виждам, че си запознат с подвизите ми. — Мъчителна кашлица. — Това беше по поръчка на Дракската лига.

— И защо?

— Въпрос, на който наемният убиец никога не отговаря.

Само няколко секунди след това тялото на убиеца увисна безпомощно. Джек го поддържа още известно време, преди да осъзнае, че всъщност стиска в хватката си мъртвец. Изправи се и се огледа. Макар тук охраната да не бе на нивото на императорския дворец, в коридорите имаше камери. Джек докосна микрофончето под ризата си. Посланикът щеше да е първият, който щеше да се запознае с признанията на убиеца. Лошото бе, че двубоят между двамата навярно е бил чут и сега не можеше да се надява да спипа Уинтън. Джек се обърна и се затича обратно по коридора. Стигна стълбата и напусна етажа още преди полицията да се появи на местопрестъплението.

Прекося със забързана крачка града и скоро стигна вилата на Колин. Спря пред нея и се послуша, обгърнат от странни аромати. След това изтича до вратата и дръпна звънеца.

Джонатан повдигна тежкия гоблен и го погледна със сънено изражение.

— Очакват ме — прошепна му Джек.

Телохранителят се отмести и отвърна:

— Негово преподобие каза, че може да наминеш. Каза също, че Амбър е на горния етаж, но изглежда много разстроена. Той не могъл да ѝ помогне. Може би ти ще можеш.

Джек сведе глава да се пъкне под гоблена.

22.

Искаше да ѝ каже, че е свободна, но се боеше, че тя ще подуши миризмата на убиеца по ръцете му, и затова реши да изчака до сутринта, преди да ѝ съобщи радостната вест, че подозренията към нея са отпаднали. Вместо това ѝ поднесе комплиментите си.

Ако я беше наблюдавал внимателно, сигурно щеше да забележи, че лицето ѝ порозовява от удоволствие, но той пропусна тази възможност.

— Амбър — рече ѝ, забелязал, че отново извърща глава навън. — Погледни ме.

Тя извърна лице. Използваше косата си, за да крие мислите, които не ѝ даваха покой. Виждаше само едно кафяво око.

— Открих Уинтън. Той е тук, в посолството.

Тя не отговори.

— Какво съм направил?

— Нищо — отвърна Амбър след кратка пауза.

— Тогава бих ли могъл да направя нещо?

— Отведи ме у дома. Върни ме на Малтен, Джек.

— Мислиш, че там ще си в безопасност?

Никакъв отговор и този път.

— Решил съм да се разправа с Уинтън. Ще го направя, дори ако трябва да мина през Пепус, Колин или този проклет битиански Върховен жрец.

— Или през мен.

Не знаеше какво да отговори, затова прекоси стаята, коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. След това я погали нежно по главата. Лъхна го миризмата на нейния парфюм. Тя вдигна ръце и го отблъсна решително.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Ти ме обичаш — прошепна той и с изненада установи, че гласът му трепери.

Амбър поклати глава.

— Проклет да си, Джек. Колко време ти трябваше, за да го разбереш?

— Просто не съм поглеждал в правилната посока.

— Така е. — Тя го погали по лицето. Докосна белега от раната, която бе лекувала някога, съвсем в началото на тяхното познанство. Ръката ѝ беше хладна.

— Ако аз бях погледнала, какво щях да видя?

— Същото, надявам се — отвърна и почувства, че го изпълва плам.

От очите ѝ се отрониха сълзи.

— Защото ако не е така, животът ми няма смисъл — рече тя.

Джек я прегърна и този път тя не се съпротивляваше, а напротив — притисна се в обятията му. Почувства плътно прилепналото ѝ тяло до неговото, втвърдените ѝ зърна през тънката нощница и задъханото ѝ дишане, в отговор на неговото. Те се целунаха, страстно и продължително. Устните ѝ имаха екзотичния вкус на битиански плодове. Джек я погали отново по лицето и изтри сълзите с пръсти.

Сега вече не можеше да спре да я целува и обсипа лицето ѝ с нежни докосвания. Спря едва когато я чу да стене тихичко.

— Какво има?

Тя го прегърна отново и зарови лицето си в гърдите му. Това бе точно отговорът, от който се нуждаеше.

Излегнаха се между разхвърляните на пода възглавници. Джек плъзна бавно ръце по извивките на нейното тяло. Тя отвърна, като го ухапа леко по устната, след това изчака да разкопчае ризата си и погали гърдите му.

— Ранен си.

— Това е от сутринта. — Пръстите ѝ се плъзнаха по раните, оставени от двубоя с убиеца. Докосна зърната на гърдите му, после се наведе и ги целуна.

Двамата се притиснаха отново.

— Обичам те — произнесе Джек с дрезгав глас.

— Най-сетне да го чуя от теб — въздъхна тя. После се надигна и свали дрехата си. Ръцете му я погалиха по меката като коприна кожа. Пръстите ѝ се насочиха надолу, към колана му.

Гола плът се притисна в гола плът. Небето с цвят на тъмно вино бе като безкрайна завивка. Един дребен гущер изтича по стената с тихо

шумолене, но те не му обърнаха внимание. Сега вече нищо не съществуваше в този свят, освен техните тела.

— Не мога да издържам повече — изстена Джек.

— Да го направим тогава.

Той легна върху нея. Тя сплете пръсти в косата му и притегли лицето му надолу, за да го вижда отблизо. За миг изпита съжаление към битианците, които нямаха представа от плътска любов, нито от безкрайното наслаждение да се слееш с друго същество. Очите му станаха големи и ярки, сякаш се готвеха да я приемат в себе си. Очите му...

Бяха ококорени от изненада. По тялото му премина конвулсия. Изстена сякаш от болка и се отпусна върху нея.

Амбър застина. Тя премигна, сетне се измъкна изпод него.

— Джек? — прошепна тя. — Джек!

Докосна го. Страстта бе изчезнала в миг. В душата ѝ се надигаше страх. Събра сили и се опита да го преобърне по гръб.

Очите му гледаха незрящо към тавана. От едната му ноздра се стичаше тънка струйка кръв. Приличаше на Колин, когато го бе държала в скута си.

В очите ѝ се стичаше солена пот. Тя ги избърза с ръка, след това го потупа по бузата.

— Не постъпвай така с мен! Божичко, не постъпвай така с мен! Не е смешно, Джек!

И млъкна внезапно. Не той го бе направил с нея, а тя — с него.

Беше го убила несъзнателно.

Амбър доближи източната стена, засили се и се улови за един издаден ръб. Дишаше тежко, очите ѝ бяха пълни с горчиви сълзи, които не успяваше да изтрие. Покатери се върху стената и се притаи отгоре, като хищник в нощта.

Беше се облякла. Не помнеше кога го е направила, макар да си спомняше, че бе нахлузила дрехите върху отпуснатото тяло на Джек.

Защо ли го бе направила?

Амбър изтри устата си с ръка. Брадичката ѝ беше мокра. Пое си въздух и се огледа.

В нея се втренчиха блестящи жълти очи. Замръзна неподвижно, после си даде сметка, че това не е Върховният жрец, а нещо четирикрако, което обикаляше покрай стената под нея.

Сурфа.

Страхът я владя съвсем кратко. Амбър го улови в клещите на волята си, прекърши му гръбнака и го прогони от душата си.

Чудовището изви глава към нея и изръмжа застрашително. Ръмженето му привлече и други животни и скоро под нея се струпа цяла глутница. Те започнаха да се хвърлят към стената.

Амбър бе изгубила здравия си разсъдък.

В противен случай нямаше да им отвърне с ръмжене, нито да се хвърли сред тях, със закривени нокти и капеща от отворената ѝ уста пяна.

23.

Уинтън се надвеси над окървавеното тяло. На лицето му се изписа отвращение. Полицаят в началото не посмя да се приближи към него. Изчака да минат няколко минути и едва тогава събра сили и пристъпи напред. Държеше в ръката си касета.

— Прегледа ли я?

— Не, сър.

— Хубаво, че си се сетил да ми я донесеш. — Уинтън погледна към дъното на коридора, откъдето се задаваше посланикът.

— Какво е станало? — подвикна той отдалече.

— Гадна история, сър. Съветвам ви да се върнете в леглото. Аз ще се погрижа да усиля охраната — Уинтън прибра незабелязано записа.

— Добре. Разбира се, че трябва да се погрижиш. Е... лека нощ. — Едрият мъж се обърна и се отдалечи обратно по коридора, оставяйки след себе си миризмата на отлежал бърбън. Уинтън вдигна неочаквано пистолета си и стреля. Посланикът се препъна и политна. Беше мъртъв още преди да падне на пода.

Полицаят се облещи. Лицето му бе изкривено от страх.

— Изпрати съобщение на император Пепус. Докладвай, че на територията на посолството е проникнал убиец. Успял е да премахне един от пазачите и самия посланик, преди да бъде спрян. Кажи на Пепус, че се нуждаем от нов посланик и че аз предлагам Свети Колин от Синьото колело.

— Да, сър — преглътна уплашено полицаят.

Уинтън кимна доволно. Този неочакван инцидент можеше да разреши много належащи проблеми. Прибра обратно пистолета.

— Кажи им да почистят коридора и стълбището. И да не съм чул никакви слухове по този повод.

— Да, сър.

Уинтън изпроводи с безразличен поглед трупа, който отнесоха покрай него. Не обичаше да губи убийци. Изчака, докато почистят и последното петно кръв, сетне се върна в кабинета си.

Тук пусна записа и го изгледа внимателно.

Не можеше да разпознае убиеца. Движеше се с умели и грациозни движения. Би могъл да бъде дори битианец.

— По дяволите — изруга. Налагаше се да премахне собственоръчно Сторм. Не беше изключено неизвестният да е някой от останалите Рицари, но за тях не се безпокоеше. С този проблем щяха да се справят драките, битианците и берсеркерските микроспори, които бе разхвърлял из костюмите.

— Снощи Джек не се е връщал в помещението.

Колин беше бос, с разтворено наметало, под което се подаваше пижамата му. Прокара ръка по лицето си, сякаш се надяваше да се събуди по този начин.

— Сторм — промърмори той — обикновено знае какво прави.

Кевин изправи рамене. Не беше толкова близък с този човек, колкото Джек, и не знаеше как точно да постъпи. Но бе твърдо решен да премине през вратата, тъй като си спомняше какви бяха намеренията на Джек предната нощ.

— Преподобни — поде, докато слушаше как Ласадей и Роулинс сумтят нетърпеливо зад гърба му, — двамата с вас знаем, че желанието на Джек и Амбър е да бъдат сами. Но сега случаят е важен. Имаме проблеми при река Черна пикоч и ще пратим там Рицарите.

— Пак ли? Дори не успяхте да сглобите работилницата.

Ласадей извърна поглед от ярко озарената улица пред къщата.

— По дяволите, сър, ако нямате нищо против да го кажа. Имам усещането, че гадните туземци се наслаждават на сценката.

Колин се покашля смутено, сетне отстъпи настрана. Докато го правеше, погледна към улицата и зърна една фигура, която тъкмо се отдръпваше зад близкия ъгъл. Без никакво съмнение вилата на Скиталците бе под постоянно наблюдение, макар и с не особено сложни средства. Той спусна обратно гоблена и насочи мислите си към предстоящото.

— Командире, нали не възразявате да се срещнете с доктор Куадах? Местните изглежда са разделени на враждуващи фракции... Нищо чудно непрестанно да се натъквате на воюващи армии. Хубаво ще е да знаете кой какво има наум, когато ги нападате.

Кевин го погледна изненадано. След това лицето му разцъфна в усмивка.

— В такъв случай ще трябва да решавам кой е прав, така ли? Морална дилема, с която не бих искал да имам нищо общо. Предпочитам да ги удрям по главите, докато решат, че трябва да престанат да се млатят.

Ласадей и Роулинс бяха застанали зад своя командир. Колин премести поглед към тях. Роулинс изглеждаше само с няколко години по-млад от Джек. Скиталецът сви рамене.

— Стаята на Амбър е в това крило. На гоблена е изрисувана планина и изгрев.

Ласадей вече крачеше в указаната посока.

— Май намерих изгрева, сър — подвижна той през рамо от дъното на коридора.

Беше застанал пред гоблена. Кевин се присъедини към него. Покашля се и произнесе с висок и ясен глас:

— Джек... ей, Джек. Имаме заповеди...

Никакъв звук отвърте. Кевин се покашля отново, пресегна се и повдигна края на гоблена.

Лицето му пребледня.

— Божичко мили! — възкликна той.

Ласадей потропваше нетърпеливо с крак по пода на кухнята, докато предъвкваше храната. За разлика от него Роулинс имаше блед и потиснат вид.

— Сигурно е момичето — промърмори той.

— Няма следи от борба, само от изблици на страст. Навярно сте прав, сър — рече ветеранът. — Но се съмнявам. Познавам и двамата още от времето на началното обучение. Тя беше луда по него. Да ви кажа, този случай ще бъде от трудните за разрешаване. Радвам се, че капитанът има дебела глава, инак щяхме да го изгубим.

— В такъв случай си съгласен, че са я взели за заложница?

— Може би. Не бих се учудил, ако е някой от онези змийски кожи. — Ласадей потрепери. — Вярно ли, че снощи на вечеря проклетите насекоми са ви правили компания?

— Ами да. Само че поставят завеса, която е прозрачна откъм едната страна. Изглежда такива са порядките тук. Не ги виждахме и толкова по-добре. Само ги чувахме. Да знаеш какви звуци издават. Прас, храс, ам. — Лицето на Роулинс пребледня още повече при спомена. — Да прием за капитан Сторм.

— За Сторм — кимна Ласадей.

— Не е ли малко рано? — попита някой откъм вратата.

Те скочиха на крака.

— Сър!

Кевин въведе Сторм и му помогна да седне на един стол.

— След като вече сте се подкрепили, защо не отскачите до казармата и не се заемете с товаренето на транспортния кораб. Скоро ще се присъединя към вас.

— С нас ли ще дойдете, капитане? — попита развълнувано Роулинс.

— Веднага щом се съвзема. Вземете ми раницата.

— Слушам, сър! — кадетът отдаде чест, обърна се и напусна стаята.

Кевин наля чаша с плодов сок и я побутна към своя приятел.

Джек я погледна, направи кисела гримаса и я бутна обратно.

— Изпий го — нареди Кевин.

— Не искам.

— Не съм те питал дали искаш.

Джек сръбна от сока. На устните му останаха червеникави капки.

— Тя къде е?

— Не знаем.

— Но какво се е случило?

— Това също не знаем. Надявах се ти да ни кажеш.

— Някакви следи от борба в стаята? Или в градината?

Кевин поклати глава. Имаше мрачно изражение.

— Джек, мисля, че тя те е нападнала. А после е избягала ужасена от стореното.

— Не ми се вярва.

— Не ме интересува какво ти се вярва! Но всеки път, когато някой мистериозно хвърля топа в двореца, тя е наблизо. Ти я доведе от малтенските бордеи, значи ти ще ми кажеш. В досието, което прегледах, пишеше, че била джебчийка и се занимавала с дребно

мошеничество. Теб питам... била ли е обучавана за убиец и ако е така, какви, по дяволите, са методите ѝ?

— Ако е била — отвърна глухо Джек, — използва психична енергия.

— Психична... за какво говориш?

— За ума ѝ. Тя използва ума си.

— За да убива? — попита командирът.

— Така смятам. Била е програмирана и не знае какво задейства механизма на убийството. Тя е като оръжие, което внезапно само произвежда изстрел и наранява околните. Щом я няма и не е била отвлечена, значи е избягала. Сигурно мисли, че ме е убила.

— Питам се защо.

Джек потрепери от подигравателния му тон и погледите им се срещнаха.

— Искам да я намеря.

— Не мога да те пусна. Ще оставя съвсем малка група, за да довърши сглобяването на работилницата. Снощи е имало размирици... — той забеляза изражението на Джек. — Пратих хора зад стената, да проверят дали някой е напуснал града. — Пропусна да съобщи на Джек, че са открили следи от борба и една убита сурфа при източната стена. — Колин ми каза, че вилата му била под наблюдение. Ако успеем да заловим шпионина, може би той ще ни каже повече. Бихме могли да го убедим, нали? Но не мога да те освободя.

— Не приемам „не“ за отговор.

— Ти си войник. Това е твоят пост. Мисля, че по-ясно от това не мога да ти го кажа.

Джек издържа на погледа му. Сетне заяви:

— За Амбър ще вляза и в ада.

И двамата чуха сребърните звънчета от входа на вилата, Кевин не им обърна внимание и отвърна:

— Може и да ти се наложи. А междувременно остави на нашите съгледвачи да свършат тази работа. Още не си във форма. — Изправи се и добави след кратко мълчание: — Не мога да направя нищо повече за теб. Живеем в грозен сват. Не разбирам само защо тукашните обитатели толкова държат да се изтребват помежду си, и то с такава самоубийствена жертвоготовност. Джек, сега Амбър е изложена на тяхната милост.

Появи се Колин. Лицето му бе посивяло и изглеждаше остарял с години само за една нощ. Хвърли поглед на Кевин, заобиколи го и се тръшна на стола.

— Какво има?

— Съобщение от посолството. Снощи е станало убийство. Посланикът е мъртъв.

Джек се готвеше да разкаже на Кевин за среднощния инцидент, но при тази вест прехапа устни.

— Какво е станало?

— Убит е един от пазачите. Успели са да спрат убиеца, но не преди... да е свършил мръсната работа. Получих известие от Пепус. Моли ме аз да заема поста. — Сведе поглед към ръцете си. — Това е голяма чест, разбира се, но променя всичко. Всичките ми планове, проучвания, изследвания... — Колин разкърши рамене. — Ще приема, разбира се. Поне временно. — Взря се в Джек и Кевин. — Някакви сведения за Амбър?

— Не засега.

Колин кимна. Стана и си свали расото. Сетне втренчи поглед в Джек.

— Не мога да му откажа, момчето ми. Внимавай, инак и ти ще попаднеш в мрежата му.

Джек го изпрати с поглед. Кевин помръдна с устни, чу се само:

— Амбър...

— Не!

— Откъде знаеш, че не е била тя?

— Тя няма нищо общо с това.

— Не можеш да си сигурен.

— Мога, защото бях там. Не съм убивал посланика... но други се опитаха да убият мен.

Командирът се втренчи в него и макар че не каза нищо, Джек позна по очите му, че този път не му вярва. Кевин се поколеба за миг и най-сетне рече:

— Няма да предприема нищо, заради нашето приятелство.

Джек въздъхна. Кевин се пресегна и го улови за рамото.

— Чуй ме. Тук ни чака друга война. Такава, за каквата двамата с теб сме по-подготвени.

Джек кимна и позволи на своя другар да го поведе.

24.

— Куадах не се шегуваше. Зад всеки от онези хълмове се спотайва по един взвод. — Ласадей чукна с пръст по прозореца на кораба. Ховъркрафтът се носеше ниско над местността, из която се виеше тъмното корито на реката със странното название Черна пикоч. — Да знаех само откъде са се взели всички тези негодници.

Джек се наведе до него и огледа терена под тях. Търсеше не само лагера, на който щяха да се притекат на помощ. Надяваше се да открие някакъв знак от Амбър, макар да знаеше, че вероятността да е чак тук е почти нулева.

Радиопредавателят изпука и Кевин се изправи, с ръка на настройката.

— Засякохме ги, най-сетне — обяви той с мрачно задоволство.

— Първи пешеходец, обади се.

— Помощ... ей, помогнете, о, божичко! Тук има някой! Те ни слушат! — предаването неочаквано бе прекъснато.

— Аматьори — поклати глава Кевин.

— Първи пешеходец, графикът ни е натоварен. Събирайте багажа, за да може бързо да ви евакуираме.

— Ах... ало? Кой се обажда?

— Говори командир Кевин, от доминионските Рицари. Свети Колин ви праща поздравите си и ви съветва да се приберете у дома.

Радиото изпука отново. Джек погледна напред и се намръщи. Над хълмовете се спускаха ниски облаци. Изглежда те бяха причината за смущенията.

— Командире, няма да е толкова лесно, колкото си мислите. Обкръжени сме. Още от сутринта. Изглежда някой от местните ни е ужасно сърдит.

Зад гърба му Ласадей изруга невъздържано.

Кевин продължаваше да върти настройките, опитвайки се да запази връзката.

— Ние ще се погрижим за това. Събирайте багажа!

— Но... тук има само руини. Още едно сражение и всичко ще бъде унищожено. Не можем да поемем подобна отговорност.

— Чухме ви — отвърна спокойно Кевин. — В такъв случай обръщаме и се прибираме.

— Не! Почакайте!

Командирът погледна към Джек. Очите му бяха засмени. Почеса се по челото.

— Ах... командире? Ще направим каквото искате.

— Чудесно. В такъв случай сядайте си на задниците и чакайте, докато се появим. — Кевин прекъсна връзката. Облегна се назад и плъзна поглед по пулта.

— Как мислиш, защо са толкова притеснени?

— Може би заради руините? Колин си пада по разни старини.

— Чудя се дали мястото ще е достатъчно широко, за да се приземим. — Кевин надзърна в екрана. Постепенно се очерта лагерът и руините до него. Изображението го накара да се намръщи. — Тесничко е.

— Дано имаме късмет следващия път.

— Дано. Добре, капитане. Съобщи на момчетата да се приготвят. Ще трябва да им дадем един хубав урок.

Джек подаде глава през вратата за хангара и извика:

— Пригответе се. Костюмите.

Половината вече ги бяха нахлузили. В ъгъла се поклацаха костюмите на Джек и Кевин.

— Кой ще управлява?

— Аз — отвърна усмихнато Кевин.

Изгубиха шестима Рицари при Черната пикоч. Двайсет и двама загинаха, но шестима изчезнаха безследно. Джек така и не разбра къде са отишли и какво е станало. Двамата с Кевин смятаха, че надвишаващата ги по численост битианска армия може да ги е изтикала встрани от бойното поле и там да ги е стъпкала до неузнаваемост. Надяваше се обаче не такава да е била съдбата им.

Абдул бе един от изчезналите.

Кевин сниши ховъркрафта над просторната зелена поляна, но Джек не забеляза, погълнат от изучаване на картата. Помръдна леко и костюмът послушно изпълни докрай движението. Въпреки това му се струваше чужд и някак неподатлив. Фантом не се бе обадил, когато го обличаше.

— Това долу не е обикновена речна система... а по-скоро солено езеро и дори токсично бунище.

— Какво?

— Ето причината за цвета на пясъка в речното корито. Не мисля, че трябва да се задържаме дълго на това място, въпреки че няма данни за наличие на канцерогенни вещества над допустимата норма.

— По дяволите! — изруга Кевин и побърза да закопчае костюма. — Не знаех, че варварите имат токсични бунища.

— Тези имат.

Ласадей предложи на Джек стимулираща дъвка. Устата му беше суха, но той отказа. На картата се виждаше вражеската армия, която настъпваше с бързи темпове.

— Те са повече от песъчинките на брега! — възкликна Джек.

— Не убивайте никого — посъветва ги Кевин, — освен ако не е крайно наложително.

Джек си постави шлема и го закопча тъкмо в момента, когато ховъркрафтът опря в земята. Четирийсет и осем Рицари се надигнаха като един. Вратата се отвори. Джек скочи пръв.

Бойният костюм не е съоръжен с шокови оръжия. Имат ги съгледвачите и разузнавачите, но целта на бойния костюм е да унищожава противниковата сила, а не да приспива врага. Ето защо Джек бе единственият от цялата група, който разполагаше с подобно средство. Не смяташе обаче да го използва, защото още щом се озова на земята, забеляза, че битианците обстрелват руините без никакво намерение да ги съхраняват за поколенията.

Скоро се озова въввлечен в две битки. Фантом крещеше от болка в главата му, и то с такава сила, че черепът му заплашваше да се пръсне по шевовете. Джек откри мигновено огън, но в същия миг до него избухна снаряд и взривната вълна го блъсна толкова силно, че го

събори на земята. Стисна зъби, изправи се и покоси първата вълна от битиански самоубийци, които тичаха право към тях.

Но вътре в главата му... о, там бе страшното. Фантом крещеше колкото сила има. Джек почувства, че в гърлото му напират горчилка, а сърцето му думкаше толкова силно, че заплашваше да изскочи.

„Фантом! Какво има?“

Никакъв отговор. Нищо, освен усещането за непреодолим и безмерен ужас, което пронизваше цялото му същество и караше по челото му да избива лепкава, студена пот, която се стичаше в очите му и затрудняваше зрението.

Джек завъртя глава и изруга ядно, когато костюмът реагира с такава сила, че помете битиянци, които го бяха обкръжили, и Рицарите зад него трябваше да прекрачат през изпомачканите им тела, докато настъпваха към временните постройки, заобикалящи поредното находище на Скиталците.

Джек се сражаваше само благодарение на чудесно тренираните си рефлексии и защото стотиците битианци, които настъпваха, не му оставяха друг избор. Но вътре в себе си той стенеше... виеше от мъчителна болка. Той или фантом? Заради силната болка от носа му рiekна кръв. Беше изключил предавателя, за да не могат другите да чуят стоновете му.

Ласадей бе паднал и си бе изкълчил рамото. Засипваше ефира с несекващи ругатни, някои от които бяха нови дори за Джек. Но сержантът продължаваше да крачи и първите десет Рицари образуваха клин, който се заби в битианските редици и отвори път за Скиталците.

— Внимавайте, момчета — предупреди ги Кевин, — те са примамката. Осъзнаят ли противниците, че не могат да ни спрат, ще се опитат да ги вземат за заложници.

С крайчеца на окото си Джек видя Роулинс, който бе заел позиция на върха на клина и преодоляваше последните пет метра, които ги деляха от лагера. Веднага щом стигна там, той опря гръб в първата постройка, обърна се и откри огън.

Някакво движение на един от мониторите привлече вниманието му и завъртя глава. Устата му пресъхна. Включи предавателя.

— Танкове на хълма — съобщи лаконично и отново изключи.

— По дяволите! — това беше Абдул. — Поемам ги, командире.

Фигурата в бронзов костюм се отдели от тях, водейки още петима със себе си.

— Останалите да запазят формация — нареди Кевин. — Трябва да разширим клина. Ако някой от противниците иска да отстъпва, прав му път.

Битианците се сражаваха така, сякаш не бяха чули за касапницата от предния ден. А може би двайсет и двамата Рицари, които бяха успели да повалят, ги изпълваха с надежда, че този път ще успеят. Джек и останалите съумяха да задържат прохода до обяд, когато най-сетне битианските атаки започнаха да стават все по-немощни и вяли. Сетне изведнъж противникът се отказа и побягна... оставяйки на бойното поле четири хиляди убити и ранени.

Между ховъркрафта и лагера на Скиталците бе отворен жив коридор от Рицари, по който хората на Колин можеха да се изтеглят безпрепятствено.

Задименото небе постепенно се прочистваше.

— Отстъпват! — обяви с тържествуващ глас Роулинс, докато Джек преглеждаше мониторите.

Джек установи, че се е подпрял на коляно, но не помнеше, как се бе озовал долу. Подплатата на гърба му бе подгизнала от пот. Кръвта от носа му бе засъхнала на коричка върху горната устна. Очите му бяха подпухнали и смъдяха. Докосна с устни тръбичката за вода и засмука жадно.

„Победихме, господарю“ — изръмжа в главата му фантом.

„Да.“

Той се изправи. Индикаторите бяха в опасна близост до червената граница. Беше изхабил огромно количество енергия срещу битианската армия. Едва ли щеше да издържи в същия ритъм до смрачаване.

Скиталците пробягваха между тях, носейки само ръчния си багаж. Лицата им бяха бледи, очите — зачервени. От време на време някой се спъваше и тупваше в калта, оставяйки след себе си кървави дири.

Джек въздъхна и прогони настрани любопитната искрица живот, която се опитваше да докосне мозъка му. Беше уморен.

Фантом се оттегли. Беше изтощен, но триумфиращ. Другият, който се бе опитал да си премери силите с него, вече не съществуваше. Беше го надживял. Сега вече знаеше, че целта му е била да унищожи Джек. Че е съществувал само за да яде, да живее, да убива и да умре. Не знаеше дали другият е имал име, това не го интересуваше вече.

Единственото, в което не се съмняваше, бе, че за малко да изгуби живота си. И че смъртта е нещо много по-различно от студения сън.

Ала цялата тази случка му помогна да осъзнае, че той също не е живо същество. Не беше мъртъв, но не беше и жив, а приближаваше времето, когато може би щеше да се наложи да реализира своите възможности.

Намерение, което може би щеше да доведе до смъртта на неговия гостоприемник. Фантом знаеше, че съществува и такава вероятност. В много отношения той не бе по-различен от микроба, който бе убил.

Тази мисъл го натъжи. Скрит в подплатата, той се вкопчваше в топлото тяло на Джек, защото Джек го даряваше със смисъла на живота, който бе изпитал досега. Беше му безкрайно благодарен. Може би фантом никога нямаше да се снабди с тяло, но бе възвърнал значителна част от душата си.

25.

— Двадесет и двама мъртви Рицари и още шестима безследно изчезнали — докладва Кевин на побледнелия посланик. — И три хиляди и осемстотин убити битианци. Всичко това само защото вашите изследователи искали да огледат религиозни развалини, които очевидно значат страшно много за местните!

— Ние сме от една и съща страна, командире — припомни му Колин. — Освен това имахме официално разрешение да изследваме руините.

Джонатан се покашля и Колин добави, без да поглежда към него:

— Е, да, сега вече знаем, че битианците са разделени на враждуващи фракции и разрешението на едните не значи нищо за другите.

— Прекалено късно.

— Щяхме да се залъгваме, ако се опитвахме да докажем, че причината се крие в драките.

— Така е. — Той се надигна и Джек си помисли, че посланическите дрехи не му отиват толкова, колкото расото на Скиталец. — Господа, пратихме съобщение, че сражението е било само изолиран инцидент. Насилие, породено от агресивните действия на битианците. Възможно е да ни повярват, когато им кажем, че не сме дошли тук, за да водим война, и че само се защитаваме. Но е възможно и да продължат по стария начин.

Кевин се изправи и отдаде чест.

— Посланик.

— Командире. — Колин кимна леко и напусна приемната на посолството.

Джек почти не ги слушаше, потънал в мисли и спомени от днешното сражение. Какво го бе прихванало фантом? Дали не се е побъркал? И най-вече, какво бе станало с Амбър?

Пресегна се и улови Кевин за лакътя.

— Ще ми отстъпиш ли скутера?

Двамата излязоха на верандата. Джек чу шум от стъпки зад тях и се обърна. Полицаи от охраната и чиновници от посолството — нищо, което да го обезпокои.

— Досега не сме открили нищо — съобщи му Кевин, като разтъркваше челото си.

— Искам да се уверя.

Кевин спря и замълча, сякаш търсеше най-подходящите думи. След това произнесе бавно:

— Необходим ми е някой, който да огледа отблизо онези неща, които са били заснети по поръчка на Колин.

С други думи: някой, който има представа от дракски пясъчни убежища.

— Аз съм твоят човек.

— Така и очаквах. Ще кажа на Ласадей.

Когато излязоха на стълбището, видяха малка тълпа от хора, очакващи да ги приемат. Стори им се странно, че нямат татуировки и кожата им е светла.

От тълпата към тях се приближи нисичък човечец.

— Капитан Сторм?

— Да.

— Трябва да поговоря с вас.

Мъжът идваше от Търговската улица, за което лесно можеше да се съди по благосъстоянието, което излъчваше. Зад него се изправи личният му телохранител. Джек се обърна към Кевин.

— Ти върви. Аз ще остана.

Среброкосият мъж кимна и излезе на улицата.

Търговецът потри развълнувано ръце. Кокалчетата му бяха отекли — вероятно от артрит, често срещано явление на граничните планети, където медицината не беше на ниво. Болест, която трудно се лекуваше, след като веднъж се развие.

— Какво мога да направя за вас?

Търговецът извади от джоба си късче сребрист плат.

— Трябва да ви предам това. Ако искате да узнаете повече, ще се наложи да прескочите до кръчмата „Раздвоен език“, в Източната част. — Той пхна парчето в ръката му и се отдалечи, следван на крачка от телохранителя.

Джек втренчи поглед в късчето. По краищата му имаше следи от кръв. Когато го приближи до очите си, откри, че върху кръвта са полепнали няколко дълги червеникавокафяви косъма.

— Амбър!

Джек вдигна глава, но двамата бяха изчезнали.

Амбър погледна надолу към гущера. Гледаше я през прозрачните ципи, покриващи очите му, вкопчил нокти в нагорещената скала. Стомахът ѝ се сви болезнено и тя чу куркането на червата си. Беше яла само веднъж — някакви яйца, нямаше представа от какво — и треската изгаряше цялото ѝ тяло. Но макар все още да искаше да умре, нямаше никакво намерение да гладува до смърт. Това бе първият ѝ миг на проясняване, откакто се бе хвърлила с главата надолу сред глутницата от сурфи. Не можеше да си спомни какво я бе спасило — ярки мълнии бяха танцували пред очите ѝ, но когато отново дойде на себе си, крачеше сред хълмовете и единственият спомен от сблъсъка с животните бе зейналата рана на лявата ѝ китка. А сега беше гладна.

— Ела тука, закуско — подкани тя животинката.

Гущерът изплезил език, опита на вкус въздуха и се скри. Тя неволно потрепери. Стискаше в ръка заострена пръчка, над която се бе трудила упорито близо половин час. Гущерът отново подаде глава. Сега. Трябваше да го нападне сега или да го забрави.

Амбър замахна. От допира с гърчещото се хлъзгаво тяло ѝ се догади и тя го притисна с крак, докато престана да се съпротивлява.

— Божичко — въздъхна. — Дано да успея да го преглътна.

Амбър отдавна бе захвърлила якето си, празния кобур и манерката. Вдигна поглед към облаците, които се носеха по небето.

— Мили Боже — прошепна. — Дано ме удари светкавица.

Бурята бързо набираше сили и мирисът на въздуха се промени. Дори ушите ѝ изпукаха от рязката промяна в налягането. Тя се облегна на пръчката. Боляха я краката, но знаеше, че ако си свали обувките, никога вече няма да може да ги нахлузи. Измъчваше я постоянна треска, която подсилваше жаждата ѝ.

Земята кънтеше глухо под краката ѝ. Скала и камък, полирани до блясък от вековете, през които са били изложени постоянно на въздействията на вятъра, слънцето и водата. Наоколо не се виждаше жива душа — сякаш тя бе съвсем самичка на този свят.

Амбър се олюля. Пръчката се изплъзна от отпуснатите и пръсти и отскочи настрани. Тя втренчи невиждащ поглед след нея. Дали да я вземе или не?

Поклати глава. Косата ѝ бе паднала и ѝ пречеше да вижда. Тя отметна глава.

— Още ли съм с всичкия си?

Гласът ѝ отекна надалеч и Амбър се разсмя от странното му звучене.

— Май вече не!

Въздухът бе разцепен от гръмотевица. Вятърът я шибна в лицето и миг след това я обгърна бурята. Но вихрушката не носеше със себе си потоци от вода, а пясък. Тя прилекна и опита да прикрие лицето си с блузата. Ставаше все по-трудно да диша.

Бурята отмина бързо, сякаш нямаше търпение да прояви силата си някъде другаде. Амбър се озърна, докато плюеше пясъка. Песъчинките стържеха неприятно между зъбите ѝ. Щеше да се разплаче, ако ѝ беше останала поне малко излишна влага.

Намери пръчката и се подпря на нея. След това пое отново към хълма. Може би там щеше да открие вода. Когато изкачи билото, бе толкова отпаднала, че тупна по корем.

Малка рекичка се виеше в подножието от другата страна. Тя премигна невярващо. Виждаше зелени дръвчета, тучни поляни, сгушени в низината, сякаш търсеха там убежище. И още някой.

В първия момент съзря само униформата. На поляната се излежаваше човек, като че ли дремеше на слънце.

Кой, по дяволите, бе той?

Напрегна очи и изведнъж позна униформата. Беше Джек. Не можеше да сбърка тези дрехи.

Амбър се претърколи през билото и започна да се плъзга от другата страна. Изпъна крака под себе си и разпери ръце, за да намали скоростта. Реката се приближаваше, вече усещаше мириса ѝ, въпреки че ноздрите ѝ все още бяха пълни с пясък.

Битианецът с униформата се надигна. Отсреща ѝ се усмихваше Всемогъщия Хусиах.

— Добре дошла, госпожице Амбър. Очаквах ви.

Тя преглътна едно ридание и го погледна. Рицарският мундир изглеждаше смешно върху мършавото му тяло. Зелените му очи блестяха.

— Махни се от мен!

Върховният жрец поклати глава.

— Животът на нашия свят е суров — произнесе той. — Не отказвайте помощ, без която можете да умрете.

— Не искам да живея. Аз убих човек!

Битианецът направи гримаса, която наподобяваше усмивка.

— Не, госпожице. От доста време ви следя. Положихте големи усилия да останете жива. И всичко това заради едно същество, което ви лъжеше.

Тя го погледна изненадано. Трудно ѝ беше да се откъсне от изумрудените му очи.

— Лъжеше?

— Да, вас. И ако му позволите да живее, ще излъже и моите сънародници.

— Джек е жив?

— Наистина ли повярвахте, че сте му сторили нещо? Не. Вие го защитихте дори в момента, когато го ударихте.

— Как... откъде знаете?

Върховният жрец се приближи и се надвеси над нея, като лежеше свита на земята.

— Мислите ли, че щеше да ви прокуди, ако узнае, че сте тренирана да убивате?

Амбър изстена.

— Аз надникнах в ума му и зная отговора. Нямаше. Не ми е известно много за вашия свят, но мога да направя едно нещо. Мога да ви пречистя. Това е дарът, който ви предлагам.

Опита се да си припомни какво ѝ бе разказвал Колин за Върховния жрец. Той не откъсваше поглед от нея, сякаш надничаше право в душата ѝ.

— Можете ли... можете ли да премахнете онова, което ме кара да убивам?

Отново мъчителното подобие на усмивка.

— Разбира се, госпожице Амбър. Нали за това съм тук. Той протегна съсухрената си, покрита с татуировки ръка и я положи на челото ѝ.

Хусиах наблюдаваше от входа на пещерата как преродената се размърдва в съня си. Разтърка с пръсти втория си чифт клепачи. Не претендираше, че познава тези създания, нито че може да ги разбира, но в това тук най-сетне бе открил инструмента, който търсеше.

Чуждопланетяните, които бяха дошли тук, можеха да подхранят надеждите на жадуващите за настъпването на Третата епоха. А след това щяха да ги прогонят. На изток Всемогъщия Сух-хе-лан бе повикал драките. Хусиах потрепери при мисълта за тези същества с твърди черупки. За разлика от Сух-хе-лан той бе успял да надзърне в умовете им и бе открил, че гледат на битианците само като на месо за пиршество. Не. Не искаше да има нищо общо с драките. Нито с тези същества, които пристигаха от далечни светове. Вслушваше се единствено в зова на Бога на всички. И мечтаеше в същия глас да се вслушат всички негови сънародници, вместо да полагат костите си в земята в безсмислени войни.

Хусиах мечтаеше за мира, който щеше да се възцари заедно с Бога на всички. Беше изтощен от безсмислените кръвопролития. Светът бе стар. Колкото и да се опитваха да я съхраняват, водата отдавна вече бе крайно недостатъчна. Преследваха ги грешките от миналото. Непочистените токсични бунища. Крайно време бе над този свят да се възцари вечният мир.

Не му даваше покой човекът на име Джек. Сякаш върху лицето на това чуждо създание бе изписано пророчеството на Третата епоха. Хусиах го бе разпознал веднага и нищо чудно, след като се славеше като един от най-добрите битиански ясновидци. Той самият бе изписал думите на пророчеството, след като в съня му се бе явил Бога на всички, за да му го съобщи.

А сега му предстоеше да се справи с него. Беше уморен.

Преродената отново се размърда в съня си, сякаш трескавите му мисли се бяха смесили с нейните. Хусиах успокои дишането си и

започна да медитира, докато почувства, че и тя притихва. На сутринта щеше да се занимае с нея.

А след като приключи, тя щеше да убие Джек Сторм — този път успешно.

26.

Беше почти най-старият номер на света — да размахваш окървавена риза. Но той привлече вниманието на всички в сенчестата, вмирисана дупка с гръмкото название „Раздвоен език“.

Някой сложи ръка на рамото му и нечий глас прошепна:

— Защо не си сложиш ризата, приятелче, и не дойдеш да пийнем по едно?

— Джек се извърна рязко и непознатият се озова на пода, притиснат от крака му. Джек изви ръката му и лицето на мъжа посивя. По челото му избиха едри капки пот.

— Какво беше това? — попита Джек.

— Ами... аз съм този, който прати да те повикат. Само не ми чупи ръката, приятелче. Трябва ми, за да пилотирам.

Джек го пусна и мъжът се изправи. Пилотът го огледа и потърка замислено брадичка.

— Просто исках да ти привлека вниманието — рече той.

— Смятай, че си успял.

— Добре тогава. Ела с мен в ъгъла да си поговорим. Уоли — провикна се пилотът към бара, — две бири!

Шумът в заведението се върна на обичайното си равнище. Джек забеляза, че новият му познат видимо накуцва.

— Казвам се Тед — представи се той. Дръпна с крак един свободен стол и се подпря на него.

— Моето име го знаеш. Какво общо имаш с онзи търговец?

— Хм? А, понякога летя за него. Имаме много общи черти — и двамата искаме да си спасим кожата, а това не е лесно на този свят. — Тед млъкна, забелязал, че барманът се приближава към тях с бутилките. По запотената им повърхност се стичаха капчици. Тед и барманът погледнаха с очакване към Джек.

Той бръкна в джоба и извади няколко сребърни монети. Барманът се ухили широко, прибра една монета и побутна останалите към Тед. После се отдалечи.

Джек все още носеше окървавеното късче. Сега го извади на масата.

— Някаква представа откъде се е взело това?

— От едно страхотно момиче. Жива е, но няма други вести от нея.

Джек отвори бирата и надигна шишето, наслаждавайки се на студената напитка. Пилотът го изгледа внимателно, преди да го последва.

Джек прибра късчето плат обратно в куртката си.

— Колко ще искаш за останалата част от сведенията?

Тед се засмя и се облегна назад. Комбинезонът му бе в неопределен сив цвят, целият покрит с кръпки и разтворен отпред. Косата му бе разчорлена и явно отдавна не бе виждала ножица.

— Не, приятелче — промърмори той. — Не е толкова лесно. Не става въпрос за „дай ми и ще ти дам“.

— Само не ми губи времето — понечи да се изправи Джек.

Тед протегна ръка.

— Не ти го губя. Да си чувал за Зелените ризи?

Джек се отпусна на стола.

Пилотът се захили доволно.

— Така и смятах, че това ще ти привлече вниманието. Случаят е малко сложен, но по същество представлявам група от загрижени бизнесмени, които биха искали да напуснат тази проклета планета.

— Сега ли?

— Не, но в скоро време. Мога да те уверя, че въпросът почти не търпи отлагане.

Джек надигна бутилката, но отпи бързо. Не искаше да предоставя оголената си шия на другия.

— Но сигурно тези... бизнесмени, биха могли да се обърнат направо към посланика.

Тед се разсмя гръмко. Млъкна едва когато лицето му се зачерви.

— Сигурно — повтори и изтри една сълза в крайчеца на окото си. — Но новият посланик е твърде отдаден на вярата си, за да се занимава с подобни неща.

Колин, разбира се. Ала какво общо имаше това с Амбър?

— И защо трябва да ви помагам?

— Защото имам сведения за момичето. А също и защото... зная някои неща за Кларон.

Джек неволно стисна зъби. Пилотът забеляза, че е напрегнат, и отново се ухили.

— Виждаш ли, аз управлявам скутер. Занимавам се с картографиране на неизследваните местности за големите миньорски компании. Освен това правя снимки на различни интересни местенца. Върша това отдавна и на най-различни места. Ето как накрая се озовах тук. Истината е, че въобще не трябваше да съм жив. Но се справих. Имам връзки тук и там и така научих, че ще идваш насам. И че ако ти разкажа каквото знам за Кларон, можеш да ми помогнеш да се махна от тук.

— Видял си пясъчни убежища на Кларон.

Пилотът кимна.

— Именно. Разбира се, това едва ли беше причина да се изпепели цялата планета, но все пак, предполагам, е по-добре, отколкото да не се предприема нищо.

— Кой знае? — подметна Джек. — И каква е цената за Амбър?

— О, тя е част от пакета. Мога да ти кажа къде се намира още сега — и без това няма да ти е от полза.

Джек се усмихна заплашително и Тед изведнъж настръхна.

— Но затова пък ще е от полза за теб.

— Момичето беше намерено от Върховния жрец Хусиах. Той през цялото време се навърта из хълмовете. По тези места го имат за гадател и ясновидец. Няма да я предаде, докато не приключи онова, което е започнал. Дотогава, ако питаш мен, тя е в добри ръце.

— Откъде знаеш?

— Скутерът ми попадна в пясъчна буря недалеч оттук. Видях я, докато той я отвеждаше. После се прибрах в града и узнах, че я смятат за мъртва, разкъсана от дивите животни. Намерих едно парче край стената и го взех. Реших, че сигурно ще ти привлече вниманието.

— Има ли работа за такива като теб тук?

— Намира се. — Мъжът присви очи и погледна хитро Джек. — Но няма да ти кажа нищо повече, докато не ме качиш на кораба в компанията на доминионски Рицари и с билет за дома в ръка.

Джек побутна бутилката настрани и се изправи.

— Как да те намеря?

— Не се тревожи. Аз ще те държа под око. — Тед му отдаде чест с нова бутилка бира. — Тост за Доминиона!

— Ясно. — Джек го загледа, докато пресушаваше бутилката на едри глътки. „Тост за Доминиона, който изпепелява колонизирани планети, без да помисли за двайсетте хиляди заселници, само за да се справи с един-единствен Рицар и едно пясъчно убежище.“ Напусна „Раздвоен език“ с неприятно усещане в стомаха.

— Остави ме да спя.

— Не — рече Хусиах. Побутна преродената. За миг долови полъха на обърканите ѝ мисли. Беше изплашена, но вече нямаше и следа от изтощението. Очевидно се възстановяваше бързо. Подаде ѝ една глинена купичка с приготвена от него отвара. — Изпий това.

Вън от пещерата отново задуха вятър. Подземната кухня изведнъж се изпълни с прахоляк. Хусиах само спусна втория си чифт клепачи, но момичето замижа слепешката. Хвана ръката ѝ и я накара да изпие отварата. Твърде много пръсти имаше на тази ръка. Неудобно.

— Пий!

Тя преглъщаше мъчително.

Хусиах се усмихна. Единствената гримаса, която бе научил от пришълците. Знаеше, че е външна проява на задоволство и радост. Харесваше му да го прави, почти колкото и да изпитва чувствата.

Наблюдаваше я внимателно. Боеше се, че отварата може да не ѝ подейства така, както бе подействала на други хора. Но въпреки това нищо не би му попречило да я използва.

Тя премигна и се олюля, сетне лицето ѝ застина в неподвижна маска.

— Сега ще ме слушаш внимателно и ще запомняш — заговори Върховния жрец. — Ще те науча колко е суров животът и възнаграждаваща смъртта. Ще те науча да не се боиш от нея и да не се страхуваш да убиваш. И когато преодолееш този страх, умът ти ще се разтвори за мен. Ще те науча да приемаш убийството със *сках*, което означава чест и почитание, и когато успееш, ще бъдеш свободна.

— Свободна — повтори Амбър.

— Точно така, дете мое. Но първо ще те пречистя. Както слънцето изгаря очите ни, ако се вираме твърде дълго, така животът

изгаря душите ни. Ти трябва да забравиш всичко.

— Да забравя — повтори тихо тя.

А след това жрецът ѝ причини онова, което тя веднъж вече се бе уплашила, че може да ѝ стори. Пресегна се и изтръгна душата от тялото ѝ.

Усмивката на Хусиах стана още по-широка.

27.

Двете изминали седмици бяха заседнали в гърлото на Джек като сух залък. Той се облегна назад, втренчил поглед в изображението на екрана.

— Виж този запис. Това отново е коритото на Черната пикоч. Погледни колко е многобройна армията им и всеки от тези войници жадува да стреля по нас.

Кевин се бе подпрял на ръба на масата. За екран използваха една от най-гладките стени във вилата, но дори тя бе неравна и изображението бе изкривено.

— Три сражения за четири дни. Противникът търпи тежки загуби. Веднъж вече успяхме да изтеглим навреме групата на Денаро... — Джек свъси вежди при спомена. Водачът на военизираното крило бе започнал да се меси в работата им, след като Колин бе заел поста посланик. В началото прекомерният му плам бе възнаграден с едноседмично лежане в лазарета. Но дори това не успя да го откаже от настойчивостта му. Ласадей се наведе към Джек и му предложи от любимата си стимулираща дъвка, но той отказа. В отговор Ласадей изпусна облак задушлив дим. Слънцето тъкмо бе изгряло над индиговото небе. — Веднъж дори се натъкнахме на драки. Така за едни сме добри хора, а за други — врагове.

— Питам се откъде се вземат тези съскаци негодници? — намеси се Ласадей. — Или всички в южната полусфера постъпват в армията при първия зов на тръбата?

— Действията им не ми изглеждат особено координирани — подметна Роулинс.

— Това е гражданска война. Каква координация очакваш? — подсмихна се Ласадей. — Пък и ние сме тук, за да защитаваме задниците на преподобните — нищо повече.

Кадетът се изчерви до уши от забележката.

— Не това имах предвид. Говорех, че армиите действат така, сякаш войниците в тях са независими. — Младежът се изправи и за миг закри изображението. — Погледнете тази скица. Аз я направих. От

тази страна съм обозначил едно тяхно артилерийско подразделение. Когато нападнахме щаба на подразделението, би трябвало да им се притекат на помощ, нали? Но нищо подобно. Никой не ни се изпречи на пътя.

— Страхливци — подметна Травелини, млясна с дъвката и изпусна облак дим. На устните му трептеше презрителна усмивка.

Джек гледаше към екрана.

— Не — възрази той. — Мисля, че Роулинс е прав. Никога не съм виждал някой битианец да се притичва на помощ или да прикрива друг.

— Всяка змия за себе си?

— Нещо такова.

Кевин разклати дългите си крака, приседнал върху масата.

— Може да е някакво религиозно табу — предположи Ласадей.

— Не е изключено. Най-добре да помолим Куадах за коментар.

В стаята се възцари тишина. Нито един Рицар не знаеше какво може да е мнението на цивилен за тази кланица. Но нямаха друг избор. Кевин се пресегна и изключи проектора.

— И без това си имаме и други проблеми. Двама от нашите не отговарят от Квадрант 42, а ми омръзна да губя хора.

— Аз ще ида — предложи Джек.

Погледите им се срещнаха.

— Ти вече ходи там.

— И не открих нищо, което не значи, че трябва да се отказвам.

— Този път може да си имаш неприятности.

— Въпреки това.

— Аз ще ида, сър — намеси се Роулинс.

— Не е необходимо. Скутерът побира само един човек с боен костюм. Добре, капитане, заминавай. Като откриеш нещо, искам да ми докладваш.

Джек кимна. И двамата с Кевин знаеха, че възнамерява да огледа района, в който бе изчезнала Амбър. Още нямаше никаква вест от нея... сякаш земята се бе разтворила и я бе погълнала. Не го успокояваше и мисълта, че е под опеката на Върховния жрец. Джек искаше да си я върне.

— И, Джек...

Той спря при вратата.

— Куадах ни прати съобщение, че армиите зачестявали атаките си, тъй като приближавала поредната пясъчна буря. Може да те завари там някъде, тъй че бъди предпазлив.

Джек козирува и излезе.

Скутерът не бе най-подходящото средство за издирвателни операции. Джек би предпочел ховъркрафта, който имаше далеч по-голям обseg и освен това можеше да лети във всякакво време, но не му оставаше друго, освен да се примири. Спусна се долу в хангара и провери акумулаторите на машината, която изглеждаше сякаш бе на Бития още от осъществяването на първия контакт.

Дракско пясъчно убежище. Дали бе истинско, или построено от някого, за да се превърне в удобен повод да бъде изпепелена и Бития?

Ако беше истинско, Джек не би могъл да го остави, защото то щеше да бъде първото зрънце, преди да започне постепенното завладяване на цялата планета и превръщането ѝ в пустиня. Нито би желал да остави Амбър на милостта на драките.

Отвори вратата на хангара и изтика скутера отвън. Двигателят му се закашля мъчително и запали едва от втория опит. Джек се настани на седалката. Докато се издигаше плавно нагоре, прибра колелата с едно натискане на ръчката и премина в полетен режим. След това се понесе над градските стени. Под него тъмнееха издължени сенки. Сурфите, които се опитваха да тичат успоредно с машината.

Скоро обаче изостанаха, изплезили черните си влажни езици. Очите им лъщяха, сякаш знаеха, че той ще се върне.

По пътищата под него битианците управляваха своите сухоземни платноходки, както го бяха правили от векове насам. Колелата им трополяха по издълбаните в прашната повърхност коловози. Дори високите стени на тези возила не осигуряваха достатъчна защита срещу дивите животни, та се налагаше да се придвижват на кервани. Платното на всяка от каруците бе боядисано в цвета на татуировките на нейния притежател. Джек описа широк кръг над Сасинал и района около него, после се отправи към Квадрант 42.

Амбър се поклони ниско и докосна земята с чело. Остана със спуснати клепачи, макар да знаеше, че за разлика от своя учител не може да вижда през тях. Ала въпреки това не смееше да не му се подчинява.

— Сега ще нанесе удар — предупреди я Хусиах. — Почувствай го.

Тя се напрегна. Миризмата на тялото му нахлу в ноздрите ѝ, предупреждавайки я за близостта и намеренията му. В началото спокоен и отдаден на медитация. После, излъчващ нарастваща топлина, докато мускулите му се подготвяха. А след това я блъсна острата миризма на напрегнати мускули.

Тя отскочи надясно, отвори очи, подложи ръка под неговата и я изви. Жрецът я погледна с изкривено от болка лице и се усмихна.

— Сега — продължи — вече може да се каже, че си истински войн. Умът ти е чист. Никога няма да убиваш, без да си го пожелала.

Амбър му отвърна с усмивка. После го освободи от хватката си.

Докато си поемаше въздух, той ѝ подаде жакет със странна плетка.

— Това е твоят враг сега — рече, после я улови за ръката и я накара да погали дрехата. — Запомни го. Това е неговата миризма.

Джек програмираше скутера. Замисли се за миг. Дракското пясъчно убежище, което Колин бе разкрил при въздушното разузнаване, не се оказа много по на север от Черната пикоч. Почеса се замислено по белега от отрязаното кутре. Дали ще открие пясък, или само изсушено речно корито наред зеления пояс?

Беше окачил костюма на задната стена на тясната кабина. Флексобрънките сияеха на утринното слънце. Бронята подскачаше, сякаш бе изпълнена със собствен живот, и Джек изруга, когато тежките ръкавици го блъснаха по гърба.

„Помня пясъка...“ — произнесе един глас в главата му и той знаеше кому принадлежи. Джек посегна към таблото и намали скоростта. Скутерът започна да описва широки кръгове, докато той оглеждаше терена под него.

— Амбър. Къде си, Амбър?

Пясъчната буря го удари челно. Предното стъкло на скутера за миг стана непрозрачно, около машината се събра гъст облак, вятърът я блъсна и повлече на една страна и Джек трябваше да положи усилия, за да я изправи.

При люлеенето костюмът се откачи от куката и падна върху него. Наложил се да пусне кормилото, за да се освободи от тежестта му. Докато се бореше с неподатливите флексобрънки, изгубил контрол и скутерът се понесе в страни. Под него изникнаха върхове на дървета и когато Джек най-сетне овладя машината, беше изгубил представа къде се намира.

Намали скоростта и изведнъж пред него изникнаха тъмните води на Черната пикоч. На монитора не премигнаха никакви светлинки, изглежда наоколо нямаше никой. Битианците нямаха навика да се връщат за мъртвите си. Джек зави на север.

Зад него един голям пращен облак се придвижваше със заплашителна скорост на юг. Точно отпред се издигаше странна постройка с на пръв поглед хаотично разхвърляни прозорци. Огледа я за миг, сетне снижи още скутера и го насочи към нея.

Ако ще се приближава към пясъчното убежище, най-добре да го стори пешком. Прелети ли със скутера над него, със сигурност ще предупреди драките вътре.

Когато напусна машината, си беше сложил костюма, но шлемът се поклащаше на колана му. Бронираната дреха бръмчеше едва доловимо, изпълнена с енергия. Подухна вятър и Джек почувства пясък между зъбите си. От допира с пясъчинките настръхна целият.

Устата му беше изсъхнала. Колкото по-малко боклук вкарва в костюма, толкова по-добре. Холограмата го къпеше в розовото си сияние. Беше си свалил ризата и бе закрепил датчиците върху голите си гърди. Едва доловими убождания в китките му съобщаваха, че акумулаторите са заредени догоре.

— Компютърно проследяване. Засечи изкуствената структура — нареди Джек. Екранът премигна и на него се появи карта на района и стрелка, сочеща посоката. Джек закрачи натам, като се придвижваше с големи подскоци, тъй като не искаше да оставя скутера за дълго без надзор.

Засега от фантом нямаше и помен. Джек се запита отново, както го бе правил неведнъж през няколкото седмици, дали разсъдъкът на фантом не бе пострадал от загубата на Амбър. Подплатата, която бе поставил преди много години, за да му е по-удобно вътре, бе прилепнала от пот към гърба му.

Храстите по тези места бяха с височината на дървета и снабдени с остри шипове, които дращеха костюма, сякаш се опитваха да го спрат. Джек се ориентира за посоката и отново продължи към целта. Не разполагаше с много време.

Спря, изведнъж осъзнал защо битианците ги бяха атакували така масирано недалеч от Черната пикоч. Пясъчните руини бяха врата към огромен и добре запазен храм.

Храмът беше стар. Толкова стар, че беше обветрен и заоблен като скалите, които го заобикаляха. Толкова стар, че основите му бяха скрити в дебел слой пясък.

Но не толкова стар, че да се изгубят барелефите по стените му.

— По дяволите! — изруга Джек и гласът му отекна глухо в шлема. Докато се оглеждаше, помисли си, че може би тази находка най-сетне ще направи Колин щастлив. „Внимавай какво си пожелаваш, че може да го получиш“, предупреждаваше поговорката.

Джек закрачи право към храма. Преди това провери дали камерите записват всичко, на което щеше да стане свидетел след малко. Премина покрай първия ред от колони, пристъпи върху мраморния под и тогава пред него се показа олтарът.

Беше толкова изумен от онова, което видя, че се спъна и падна през ръба на пясъчното убежище, което заобикаляше храма, заплашвайки да го погълне. Джек изпъшка и се претърколи настрани. По лицевото му стъкло бе полепнал пясък. Той разтърси глава и се огледа. След това една смразяваща мисъл го накара да скочи на крака.

„Скалистите образувания“ на Колин, древният храм и пясъчното убежище бяха едно и също.

Най-сетне Джек знаеше защо битианците бяха нападали с такова настървение доминионския лагер. Драките вече се бяха настанили тук, осквернявайки древната светиня.

Джек изрита намръщено една дракска ларва, която си проправяше път през мекия пясък около храма. Догади му се. Малко по-нататък се виждаше заровеният до средата дракски кошер със

спираловиден връх. Нямаше и помен от пазачите... ако не се брояха шестте бойни костюма, подредени от едната страна.

Абдул. И петимата, които бяха изчезнали преди седмици, при битката край Черната пикоч.

Кожата на Джек настръхна. Той включи предавателя.

— Говори капитан Сорм. Ставайте, момчета. Ще ви откарам оттук.

Ниско, едва доловимо прашене и никакъв отговор. Дали костюмите не бяха празни? Кой тогава ги бе подредил тук и защо? Дар за боговете? Или битианците ги събираха като скалпове?

А може би се бяха надявали, че скритите вътре Рицари ще превземат пясъчното убежище?

Вероятно, защото Джек не виждаше никакви възрастни драки наоколо. Заобиколи външния край на потъмнелия от времето пясъчник. Намери парче хитин и го подхвърли върху ръкавицата си. Краищата му бяха обгорени от лазерен огън.

Значи тук наистина е имало битка. И Рицарите се бяха сражавали до последния човек. Но убежището бе устояло. Джек си даваше сметка за опасността, която се крие в недрата му. Пясъкът щеше да се увеличава, а вътре малките щяха бързо да съзряват.

Въпросът бе защо Абдул не се бе свързал с щаба. Защо не бе поискал да ги евакуират или не бе помолил за подкрепление?

И защо нямаше никакви признаци за живот в костюмите?

Стисна устни, за да прогони страха си, давайки си сметка, че ще трябва да се приближи до костюмите и да повдигне визьорите, за да разбере има ли някой вътре. Пясък и ситни камъчета стържеха под краката му. Надигаха се неприятни спомени, подсилвани от равномерното потракване по бронята на вдигнати от вятъра пясъчинки.

А после нещо изръмжа.

28.

Джек замръзна на място. Преглътна болезнено.

Звукът идваше откъм най-близкия боен костюм. Сивкаво черните му флексобрънки лъщяха предизвикателно на слънцето. Джек се извърна бавно към него и повдигна ръкавицата.

За миг се зачуди дали не сънува. Или е катастрофирал със скутера и сега вече се е слял с битианската земя и скали, а това е отвъдният живот.

А може би бе прекалил с мордила и сега лежеше в спалното помещение и се мятеше насън, вместо да е потънал в лишен от съновидения транс.

Всичко друго, мислеше си той, само не и това. Не и този оживял кошмар.

— Хайде, кучи сине — предаде по радиостанцията Джек. — Ела да видим кой е по-добър!

Костюмът се разчупи като изсъхнало яйце, флексобрънките експлодираха като шрапнели, а силата на взрива вдигна облак от пясък. Нещо се надигаше от останките, които бяха принадлежали на някой от неговите другари и които сега се бяха стопили до сдъвкани кости и изсъхнали сухожилия.

Гущероподобният берсеркер нададе рев. Той изпъна гръб и изхвърча от натрошената обвивка на костюма, а воят му бе подхванат от останалите пет костюма. Джек се прицели с ръкавицата и откри огън, преди извисяващото се над него чудовище да успее да го събори. Нищо на този свят не можеше да се бие по-свирепо и по-бързо от милоски берсеркер.

Джак задейства реактивните двигатели и прелетя над главата на чудовището. Зъби, които с лекота можеха да разкъсат бронята му, присвяткаха отдолу, само на сантиметри от подметките му. Докато се носеше из въздуха, той изстреля заредените на китките ракети към костюмите на Рицарите, които сега бяха обитавани от ужасяващи, кошмарни създания.

Два от тях изригнаха в огън и дим, но още един се разчупи. Берсеркерът лежеше навит на кълбо вътре, все още не напълно съзрял, но вече се пробуждаше. Джек отново се издигна нагоре и пусна един откос през свитото тяло. Когато се приземи, първият берсеркер вече го очакваше.

Двамата се сблъскаха и от силното сътресение някои от системите в костюма на Джек се изключиха. За един кратък миг задната камера престана да подава образ. Джек се завъртя в кръг, покосявайки всичко наоколо с лазера на дясната ръка. Чудовището го удари отново и този път дъхът на Джек секна.

„Ставай, господарю“.

Фантом се пресегна към него. Замаян, изгубил сили, Джек лежеше безпомощно в тази обвивка от машини и електронни вериги. Успя да се изправи, размърда леко крак, холограмата улови движението и го превърна в могъщ ритник. Берсеркерът отново нададе рев. От задния му крак бликна жълтеникавозелена кръв.

Берсеркерът го вдигна на ръце и го запокити. Джек се блъсна в скутера и го отметна назад. Машината изригна в пламъци и Джек се дръпна, олюлявайки се, за да не го засегне експлозията.

Берсеркерът се прокрадна зад него и го вдигна за втори път.

Едва сега Джек си даде сметка за невероятната мощ на чудовището. Завладя го страх. Един от датчиците се беше откачил и сега десният му крак беше безжизнен.

„Не мога да помръдна. Изгубих мощност.“

„?“

Фантом вече му бе помагал веднъж при подобен проблем. В Лазертаун.

„Енергийното хранване на десния крак е прекъснато. Не мога да поставя датчика.“

„?“

„По дяволите, фантом. Чуй ме... спомни си.“ — Земята под него се въртеше. Едва ли щеше да издържи още едно хвърляне.

„Не, господарю. Ти си този, който не може да ме чуе.“

Гласът на фантом отекна и в най-далечните кътчета на съзнанието му.

„Пусни ме тогава. Остави ме на мира. Ти ме плашиш повече от тези, с които трябва да се бия.“

По лицето му се стичаше кръв и пот. Но знаеше, че фантом е прав. Не биваше да се страхува от него. Трябваше да му позволи да навлезе свободно в съзнанието му. Гласът на фантом беше променен, издаваше неговата зрелост. Той затвори очи и потърси вътре в себе си фантом, както удавник търси близката суша.

Джек нанесе удар с левия крак. Десният последва колебливо движението. Усещаше го някак странно, сякаш беше изтръпнал. Кракът му се движеше само защото се движеше и костюмът. Берсеркерът се олюля под тежестта на ритника. Джек започна да го рит яростно.

Чудовището го пусна.

Джек падна долу и се претърколи. Успя да сгъне под себе си левия крак. Десният отново го последва с известно забавяне. Той се изправи и се опита да възстанови равновесието си, забелязал, че гуцерът се хвърля към него. Вдигна ръкавицата пред себе си. Берсеркерът разтвори окървавената си паст и отвътре се показаха два реда остри като бръснач зъби. Джек стреля право в зейналото гърло.

Дори след това чудовището успя да нанесе два страховити удара, преди да издъхне.

Джек се приближи, олюлявайки се, към последните два оцелели костюма. Мъжете вътре бяха мъртви. Въпреки това той ги изпепели, страхувайки се от онова, което би могло да се храни от вкочанената им плът. След това, пак с помощта на лазера, запали храсталаците наоколо и пожарът, който последва, бавно и неумоливо погълна пясъчното убежище и костюмите.

Когато приключи, свали шлема и започна да повръща на тревата пред главната порта на храма.

29.

Първата му мисъл беше, че е изгубил твърде много кръв. Виеше му се свят и му се гадеше, докато се поклащаше несигурно на крака, втренчил поглед в гигантската клада, която поглъщаше останките на шестимата Рицари, заедно с берсеркера и дракското пясъчно убежище. В лицето го лъхна горещина, въздухът трептеше от почти нетърпимата жегга, подхранвана вероятно от нагорещения пясък и онова, което се криеше в убежището. Сложи си шлема, за да се скрие от топлината, но продължи да гледа към белите огнени езици, които се издигаха нагоре в нощното небе.

Изтощен до смърт, Джек обърна гръб на кладата и се наведе над останките от скутера. Беше смазан до неузнаваемост и не ставаше дори за скрап, камо ли да го върне у дома. Джек втренчи в него хипнотизиран поглед.

„Остави на мен да те прибера.“

„Ще се наложи — отвърна Джек. — Защото аз нямам повече сили.“ Въздъхна уморено и се предаде на костюма.

В далечните, отдавна отминали времена на праисторическата Земя неговите предци бяха прибегвали в подобни случаи до лечебно пречистване, спиритическа разходка на душата, чиято цел бе да се открие истината и да се натрупат знания. Сега Сторм вървеше по този път, но душата му бе свързана с едно още по-древно чудовище.

Тръгнаха призори, заедно с началото на поредната пясъчна буря и само човек, облечен в боен костюм, можеше да се надява да стигне целта си.

Битианците се стичаха да гледат костюма на Всите светлини, който крачеше през земите им. Армиите им се бяха окопали здраво в лагерите, защитени, доколкото бе възможно от пясъчните бури. Първата от тях щеше да е най-жестока, после щеше да настъпи

известно затишие, преди сезонът на бурите да се разрази с пълната си сила.

Но тази първа буря завари повечето от тях неподготвени, все още на открито, увлечени от борбата за вярата. Трябваше да изчакат бурята да утихне и едва тогава да се приберат по домовете и фермите си, по мелниците и дюкяните, където да се влеят отново в руслото на всекидневието, докато настъпят подходящи условия, за да воюват.

Но костюмът бе променил всичко. Сега вече Светците знаеха защо предсказанията им са били неверни. Богът на всички бе пожелал да останат в капана на пясъчната буря, за да могат да зърнат създанието, което крачи необезпокоявано през нея.

По-дръзките от тях излизаха, присвили очи срещу вятъра, и се опитваха да доближат съществото. Поднасяха му почитанията си, плодове и вода. Съществото спираше. Ако имаха късмет, дори си сваляше шлема и отпиваше от водата или хапваше от плодовете. А те втренчваха благоговейни погледи в лицето му и сетне се покланяха ниско, докато се отдалечи от тях.

Мнозина битианци никога досега не бяха виждали човек, нито бяха изпитвали желание да видят. Малцина от тях бяха зървали драки... нагли създания, крачещи из земите им, сякаш бяха тяхна собственост. Битианците не се съмняваха, че драките наистина разчитат някой ден да притежават тази страна. Единственото, което не знаеха, бе дали това ще стане преди или след Третата епоха.

И така, битианците направиха онова, което не бяха правили никога през целия си живот, а той бе доста дълъг. Те напуснаха лагерите и убежищата си и последваха създанието в сияещия костюм, за да видят къде ще ги отведе. Дошло бе време за пророчества.

Хусиах чу тътена на земята. Излезе от пещерата и се изправи срещу вятъра, носещ мириса на приближаващата се буря. Заслуша се, сетне се извърна към преродената.

— Време е — заяви той.

— Време?

— Време за Светото изпитание, за което те подготвих. Последвай ме. — Двата започнаха да се спускат към долината.

Дурл прочете разтревожено доклада на съгледвачите.

— Цялото убежище е било разрушено? Но какво е станало? — изпука неговият синтезатор, предавайки степента на гнева му.

Помощникът му се поклони върху предните си, лишени от хитинова обвивка крака.

— Съжалявам, посланик. От известно време няхаме връзка с тях — вниманието ни бе насочено как да разположим кораба на най-подходяща орбита и да го прикрием там. Когато възстановихме връзката, оказа се, че никой не отговаря. Пратихме съгледвачи, за да проверим какво е станало, и открихме, че убежището е разрушено.

— Не. Не. Ти ме уверяваше, че храмът е свещено място — че битианците няма да посмеят да го нападнат, независимо от последствията.

— Храмът все още е там, ваше великолепие. — Въпреки че помощникът се стараеше да запази самообладание, лицето му бе изкривено от уплаха.

— Това е истинско бедствие. То ще ни върне назад с години. — Дурл обърна гръб на своя подчинен.

— Намерихме само това на мястото — помощникът пропълзя напред, пусна един предмет на пода и бързо отстъпи.

Дурл се наведе и го вдигна. Фасетните му очи мигновено разпознаха емблемата на доминиона.

— Тези проклети Рицари! — хвърли ядно пластината към стената.

— Но как са разбрали?

— Няма значение. След като знаят това, лесно ще се досетят и за останалата част от плановете ни. Имаме само една възможност. — Дурл се изправи в целия си ръст. Въпреки че по принцип военната каста притежаваше по-едри и мускулести тела от останалите, Дурл бе доста внушителен. Плочите на маската му се препоредиха, и когато помощникът намери сили да вдигне очи към него, нададе уплашен вик и заотстъпва чевръсто назад.

Новините достигнаха „Раздвоен език“ почти със същата бързина, с която и останалите кътчета на Сасинал. Тед тъкмо уговаряше

прекарването на поредната пратка с контрабандни стоки, когато дочу слуха. Двамата с търговеца оставиха полупразните шишета и се отправиха към доминионските казарми в Южния квартал.

На вратата ги спря строен младеж със светлосини очи.

— Капитан Сторм ли? — отвърна той в отговор на запитването им. — Излезе на патрулна обиколка.

— Не ми ги разправяй тези. Той ми обеща да ни прибере, когато удари часът, и трябва да ти кажа, че вече е ударил.

Младият мъж ги изгледа стреснато.

— За какво говорите?

— Отведи ме при твоя командир, приятелче. Нямам намерение да разправям тази история два пъти.

Роулинс помисли за миг, сетне ги поведе към Кевин.

Кевин седеше на отсрещния край на масата в заседателната зала и ги разглеждаше свъсено.

— Не разбирам защо смятате, че личните обещания на капитан Сторм обвързват и нас, независимо от повода, по който са били дадени — повдигна брадичка той, сякаш се опитваше да улови миризмата на двамата мъже, застанали от другата страна на масата. Би могъл. По лицата им се стичаше пот, а ръцете им видимо потреперваха.

— В такъв случай ще ви го кажа направо — когато тази прашна завеса се вдигне, зад нея ще се покаже армия от двайсет хиляди битианци.

— Битианците не се придвижват по време на пясъчна буря.

— Правилото не важи, когато става въпрос за нещо, свързано с древно пророчество.

— Какво например?

— Началото на края на Втората епоха и зората на Третата, възвестяваща края на света. И в двата случая ние с вас не бива да оставаме в града. — Тед преглътна уплашено, докато се чудеше как да убеди командира.

Кевин го погледна замислено. Сетне се обърна към Роулинс.

— Кога трябва да се върне капитан Сторм?

— Честно казано, закъснява. Доколкото ни е известно, озовал се е в покрайнините на една малка буря на север. — Но Роулинс премигна

нервно и Кевин си даде сметка, че младият лейтенант е обезпокоен. Защо ли Сторм не се бе свързал с тях?

Кевин почувства, че стомахът му неволно се свива. Ами ако наистина се е натъкнал на дракско пясъчно убежище? Дори само едно такова можеше да им създаде шестнайсет хиляди различни неприятности. Той се изправи.

— Какво можем да очакваме от битианците?

— Става въпрос за едно древно пророчество. За нещо, което чакат от стотици години. Идва времето за Светото изпитание... за тримата герои... от които само един ще оцелее... ако въобще оцелее. Доколкото мога да се ориентирам сред всички тези фанатични брътвежи, става дума за настъпването на Третата епоха. Ако обаче това не се случи, битианците са готови да се самоунищожат, както и да унищожат всичко живо на тази планета.

Роулинс подсвирна от изненада.

— Лейтенант, ако обичате, повикайте Ласадей — нареди Кевин.

Високият момък напусна неохотно помещението.

Веднага щом стъпките му затихнаха, Кевин посочи Тед.

— Не си тук, за да ми съобщиш за Светото изпитание, а за да си спасиш кожата. Защо въобще смяташ, че капитан Сторм има интерес това да стане?

Тед облиза нервно устни. Озърна се, не откри никакви признаци, че отнякъде ще получи помощ, и реши да рискува.

— Знам защо е била изпепелена Кларон. Аз съм пилот на скутер. Извършвам въздушни проучвания. Работих там за миньорите. Това е дълга история, още от времето на Пясъчните войни.

— Имам време — успокои го Кевин. — Слушам те.

Пилотът се подпря на масата.

— Невинаги съм бил в тежко положение. Като пилот печелех добре. Но после се натъкнах на нещо, което не биваше да виждам. Дракско пясъчно убежище на Кларон. По онова време Кларон бе новооткрита планета, на която ѝ предстоеше колонизация. Но проклетите драки сигурно не са го знаели. Чували ли сте за Пясъчните войни? — Тед погледна въпросително Кевин. — Може би. Но тогава сте бил хлапе, също като мен. Както и да е, търсех един човек на Кларон. Един Рицар. Знае се, че в края на Пясъчните войни драките са

унищожили всички — с изключение на един или двама дезертъори, но този не беше такъв. Те бяха нашият елит, нали знаете?

Кевин кимна, малко по-отривисто.

— Както и да е, някой в Доминиона бе узнал, че драките почитат храбростта на победените си противници. Нямали нищо против да приемат на служба някои от най-добрите си врагове. Почитали ги, обръщали ги в своята вяра. Ако и това не се получело, просто ги принуждавали да се подчиняват. А сетне ги оставяли някъде, където да бъдат намерени. Та както казах, бях тръгнал да търся един от онези „изчезнали“ Рицари. Така и не го намерих обаче. Вместо него открих пясъчното убежище. Докладвах за находката, а следващото, което се случи, бе, че над планетата увиснаха бойни кораби и я изпепелиха. Никой не трябваше да се измъкне от нея. Никой. Аз успях само благодарение на това, че бях излязъл на разузнаване и се намирах в един отдалечен лагер. Но след това агентът, за когото работех, посети евакуационния лагер и се постара да ме убеди, че не бива да казвам на никого за своето откритие.

— Но ти си разговарял със Сторм. Защо? — Кевин се напрегна. Знаеше защо. Сторм е бил на Кларон. Сторм добре знаеше какво представляват пясъчните убежища. Но освен това Кевин бе наясно, че не Сторм бе изгубеният Рицар. Той се изправи.

— Защото работя за много и различни хора. Когато отидох там, смятах, че ще бъда въвн от опасност. — Тед се засмя горчиво и поклати глава. — Вече не се съмнявам, че битианците са ужасно корави създания — особено когато въпросът опре до умирачка. Виждате ли, те знаят, че имат само един живот. Телата им обаче непрестанно се обновяват. Тези, които срещате днес по улиците, са същите, които са крачели по тях и преди двеста години, дори преди хиляда години. Но истината е, че те са уморени. Веднъж вече са замърсили този свят, после са го почистили и са привикнали с по-опростен начин на живот, но са уморени. Повечето от тях не желаят настъпването на Третата епоха. Видели са всичко на този свят. Така че за тях смъртта е нещо като Божи дар. Аз обаче не желая да остана тук и да чакам да ме надарят с подобна чест. Проблемът е, че няма как да се измъкна без вашата помощ. Обърнах се към един посредник, а той вдигна ръце и ми обясни, че нещата зависят от Рицарите. Каза ми, иди при тях и поискай помощ. Разкажи им всичко, каквото знаеш, и остави на тях да

решават. Така и направих. Отидох при Джек, а той ми обеща... — Тед млькна и втрени поглед в своя спътник. Но възрастният търговец се свиваше, сякаш му беше студено. Тед се пресегна и го потупа успокояващо по рамото.

Кевин се почеса по слепоочието, където една вена бе започнала да пулсира. Вече не се съмняваше, че този хленчещ пилот разполага с важна информация, от която Рицарите се нуждаеха в момента. Погледна Тед.

— Можеш ли да посочиш агента?

— Разбира се. Казва се Уинтън.

Командирът кимна бавно. Името му бе познато. Тайният началник на Планетната полиция. Знаеше, че Уинтън в момента е на Бития и работи под прикритие в посолството. Кевин дори бе разговарял с него. Пепус се доверяваше на Уинтън, но понякога изглежда се боеше от него. Императорът дори бе помолил Кевин да го държи под око. А оставаше и проблемът с два особено важни товара, които трябваше да бъдат откарани на Малтен.

Роулинс се върна заедно с Ласадей.

Кевин отведе сержанта в ъгъла.

— Ще се заемем с евакуацията на персонала веднага щом потвърдим сведенията на този човек. Искам да бъде един от най-добре охраняваните товари на кораба. Пази го, сякаш от това зависи животът ти.

— Разчитайте на мен, командире.

— Добре — Кевин се усмихна, после се върна при масата. — Господа, сержант Ласадей ще се погрижи за вас.

Роулинс го изчака да приключи с разговора. Командирът му даде знак.

— Да идем да проверим какво се вижда от стената.

30.

Кевин повдигна очилата за нощно виждане. Вятърът духаше с неистова скорост, прехвърляйки с лекота стените на Сасинал, сякаш бе обладан от желание за лично възмездие. Филтрите на костюма вече се бяха задръстили със ситен прахоляк. Роулинс се бе проснал по корем върху стената и го държеше за глезените, за да може да стои изправен и да оглежда.

Благодарение на вятъра жегата бе далеч по-поносима, но въпреки това през очилата се виждаха обширни светли петна. Струпани в лагери битианци, със стотици и скоро — ако сведенията бяха верни — с хиляди.

Кевин почувства, че го изпълват колебания. Беше преценил погрешно много неща, преди да дойде на Бития. Сега вече знаеше, че не е трябвало да реагира с военни действия на опитите на местните да атакуват совалката. С нападението бе предизвикал глобален конфликт. Не беше оправдал очакванията на Пепус и, което бе още по-лошо, не бе спазил завещаните от брат му преди толкова много време принципи, които се бе опитвал да следва през целия си живот. Сега вече знаеше, че не е достатъчно да носиш боен костюм, нито да накараш и други да носят своите. Съжаляваше, че Джек Сторм не е с него. Нямаше с кого да обсъди грешките си, а бе сигурен, че Джек би го разбрал. Но Джек бе изчезнал преди ден и половина и вероятността да не се върне нарастваше с всяка минута.

Битианците искаха да умрат. Не се съмняваше в това. Религията им ги убеждаваше, че в отвъдното ги чака по-добър живот. Той им бе осигурил повода да започнат самоубийствен конфликт, който щеше да доведе до гибелта на цялата планета. Макар да не ги разбираше, длъжен бе да се примири с желанията им. Още един провал.

Кевин въздъхна и свали очилата. Без тях картината зад визьора бе напълно замъглена. Според метеорологичните прогнози вятърът щеше да утихне по някое време нощес.

На сутринта вместо стотици зад стените щеше да има хиляди битианци. Кевин вече не се съмняваше в това. От вътрешната страна

на стената щяха да ги очакват само триста доминионски Рицари.

Освен ако не се случеше някое чудо.

Той се отпусна на коляно, неспособен да издържи на напора на вятъра. Роулинс се изправи и двамата се подпряха с рамене. Кевин подаде очилата на своя помощник.

Роулинс погледна през тях, но изуменото му възклицание бе заглушено от засиления вой на вятъра. Кевин го тупна по рамото и двамата се спуснаха от стената, където спряха за миг, за да си поемат дъх на завет.

— Какво ще правим сега, сър?

— Искам да подготвят совалката за евакуация. И съобщи на Рицарите да са готови за бой.

Амбър се олюля срещу вятъра. Почти не виждаше нищо, безброй песъчинки я жилеха едновременно по тялото и лицето. Не смееше да отвори очи, въпреки че бе завързала кърпа на лицето си. Следваше Хусиах така, както той я бе учил — ориентирайки се по миризмата и топлината на тялото му, макар да си даваше сметка, че все още не може да разчита напълно на тези нови сетива. Съвсем скоро щеше да настъпи мигът, за който я бяха подготвяли. Тя щеше да се изправи срещу смъртта в името на Хусиах и неговите последователи. Победата ѝ щеше да означава, че вратите ще се разтворят пред него и неговия народ и Богът на всички ще ги призове при себе си. Щеше да се изправи срещу други двама противници, но само единият от тях имаше значение.

Той щеше да носи Сияещия костюм — в противовес на мрака, който съпровождаше смъртта. Той беше нейният враг. Измамникът.

... боен костюм от флексобрънки, носен от човек на честта, който я призовава...

Амбър премигна и се загърна по-плътно в дрехите си. Тази заблудена мисъл изплува в главата ѝ, като погнато от вятъра листо. Изтърколи се през съзнанието ѝ и изчезна, без да остави и следа, както камъните не оставяха следа върху пясъка след порива на вятъра. Но все пак, тя го познаваше...

Може би отново беше обезумял, но в такъв случай бе изминал доста дълъг път, за да открие себе си. Имаше усещането, че някой, не, че цяло множество го следва, пристъпвайки след него през тази пресечена местност, която с лекота би съсипала и най-издръжливата машина. Всеки път, когато спираше уморено, оглеждайки се за вода и храна, пред него се появяваше битианец и му предлагаше това, от което се нуждаеше. Един или двама от тях дори се опитваха да го заговорят на примитивен английски. Благодариха му, задето бе пречистил храма. Това бе разбираемо за Джек. Но не и останалото. Наричаха го техен Герой, назоваха го и с други имена, заради които му се искаше да извие врата на Колин, ако някога успееше да се прибере в града най-сетне. Мислеше си да ги попита за Амбър. Бяха му казали, че при Върховния жрец живеел „прероден“ човек, и той реши, че става дума за нея. Може би и тя щеше да излезе, за да го поздрави, и тогава Джек щеше да я вземе в обятията си и да я увери, че всичко ще бъде наред.

Но сред тази непрогледна завеса от пясък едва различаваше отделни форми. Сензорите му бяха повредени, екраните едва функционираха, широкодиапазонният монитор не работеше... но въпреки това усещаше по някакъв неуловим начин, че го следват, докато крачеше по криволичетия път за Сасинал. Веднъж спря, останал без сили, после се строполи върху пясъка и миг по-късно осъзна, че някой е свалил шлема му и му е положил влажна кърпа на челото, след това разпънаха над него шатра и му дадоха да яде пресни плодове. Имаше странното чувство, че битианците владеят силата да спират и пускат отново бурята.

Едно обаче не можеше да проумее — какво бе станало с фантом. Изглежда създанието, което обитаваше костюма, бе преминало през някакъв процес на пробуждане. Вече нямаше и следа от познатия му импулсивен, склонен към агресия характер. На негово място се бе появило мрачно и уравновесено същество, осъзнаващо трудностите на живота, готово да воюва, да трупа опит и да расте...

Сега вече фантом беше негов Спътник. Беше му по-близък дори от възлюбена. Фантом помнеше Милос и Пясъчните войни — макар и смътно. И беше готов да помогне на Джек да узнае истината за миналото.

Край на кошмарните сънища и мъчителните видения. Джек вече имаше Спътник, който щеше да го подкрепя всеки път, когато разсъдъкът му беше заплашен.

Освен, разбира се, ако вече не беше полудял.

В такъв случай вътрешният диалог бе само още един симптом.

Роулинс събуди Кевин на сутринта. Първото, което му направи впечатление, бе зловещата, абсолютна тишина. Секнал бе несекващият звън на камбанките от гоблените. Едни бяха изпопадали, други — разбити на парчета.

Той отиде до стената само за да открие, че там вече са се струпали мнозина. Повечето бяха битианци, но видя също Свети Колин с неговия военен помощник, Денаро, този арогантен кучи син.

Джонатан, телохранителят, застанал в подножието на стената, го погледна обезпокоено.

Роулинс му помогна да се покатери, а Колин се отдръпна и му стори място.

— Исусе!

Колин се закашля смутено и Кевин побърза да добави:

— Простете, ваше преподобие.

— Няма нищо.

Нямаше думи, с които да бъде описана гледката. Хиляди и хиляди битианци бяха насядали из равнината, която заобикаляше Сасинал. Вятърът бе оскубал тревите и храсталаците, но сега на тяхно място се ширеше това мистериозно море от татуирани лица и тела. Във въздуха бе увиснал загадъчен и възбуждащ мирис.

Не всички бяха войници. Застанал от другата страна на Свети Колин, доктор Куадах обясняваше на висок глас, че някои от тях са дошли от Северната полусфера, прекосили са океана, за да седнат пред вратите на Сасинал. Нямаше и следа от животните, които обитаваха пространството зад стените.

— Какво правят там? — попита Кевин.

Колин повдигна рамене. Куадах разтърка набръчканото си лице и отговори:

— Чакат.

— Какво чакат?

— Всичко и нищо.

Кевин сбърчи озадачено вежди. Колин го потупа по рамото.

— Къде е Джек?

— Така и не се върна от патрулната обиколка.

— Какво? — Колин втренчи в него изненадан поглед.

— Излезе на обиколка с един скутер. Смятаме, че се е изгубил в бурята.

— Какво, за Бога, е търсел там?

— Амбър, какво друго? — „И драките“ — добави наум Кевин. — Трябваше да изпратя друг патрул да го потърси, но...

— Но искаше първо да разбереш какво става тук — прекъсна го Колин и въздъхна, като поклати глава.

— А ти защо си тук? Снощи пратих вест посолството да се готви за евакуация.

— Имам и... други задължения. — Колин посочи расото си. Отново бе облякъл дрехите на Скиталец.

Кевин извърна очи към морето от битианци. Никой от тях не помръдваше. Той побутна Колин по лакътя.

— Да идем да пийнем и да обсъдим събитията.

— Добре ще ми дойде да сръбна нещо — кимна Колин.

Двамата напуснаха стената.

И тъй като бяха обърнати с гръб, пропуснаха да забележат последните две фигури, които се присъединиха към множеството отвън. Тълпата се разтвори пред Върховния жрец и той доближи безпрепятствено стената, следван от своя по-дребен спътник. Коридорът зад тях остана отворен, сякаш очакваха още някого.

Ако бяха на стената, без съмнение Кевин и Колин щяха да познаят Амбър.

— Искам да ме придружиш в дракското посолство — заяви Кевин, когато се отдалечиха достатъчно.

— Защо?

— Смятам, че е в задълженията ми да ги убедя, че трябва да се евакуират.

— Ще ти се изсмеят в лицето, ако въобще могат да се смеят — отвърна Колин. — Сигурно гледат на евакуацията ни като на

доброволно преотстъпване на този свят.

— Ако въобще го доживеят.

— Въпреки това смятам, че е безсмислено.

— Но необходимо. Трябва да ги накарам да напуснат планетата, ако не за друго, то поне за да се погрижа Бития да остане неутрална територия. В противен случай ще проваля цялата операция и Пепус ще ми поиска главата.

Доминионското посолство се намираше по-близо и затова двамата решиха да се отбият там за уговорения разговор на чашка. Битианските прислужници сваляха гоблените, за да ги почистят от прахоляка. Двата влязоха вътре, без никой да ги спре. Колин се намръщи озадачено.

— Това е странно. Полицията би трябвало да охранява входа.

— Излезли са да зяпат змийски кожи. Ще пратя неколцина от моите Рицари.

Във вътрешния коридор ги пресрещна Уинтън.

— Няма да е необходимо, командире. Държа нещата под контрол.

Уинтън беше едър, мускулест мъж, малко над средна възраст, но очевидно в прекрасна форма. Имаше следа от лазерно обгаряне от едната страна на темето, която продължаваше отпред, под линията на косата. Кевин никога не бе изпитвал симпатия към началника на Планетната полиция. Не го харесваше заради агресивното му поведение и най-вече защото усещаше, че по някакъв начин Пепус се бои от него.

— Все още ли се криеш по ъглите, Уинтън? — подметна той презрително, с цел да го подразни.

— Някои предпочитат ъглите — отвърна Уинтън. — Други, да се гушат зад бронята си. — Той кимна на Колин. — Посланик? Посланик Дурл ви праща почитанията си и ви кани на среща в дракското посолство. Искате спешно да разговаря с вас.

— Мога да го разбера — кимна Колин.

— Ще дойда с теб — предложи му Кевин.

— Няма да е необходимо — намеси се Уинтън. — Аз отговарям за безопасността на посланика.

Двата мъже се измериха с поглед, сетне Кевин отстъпи. И без това скоро можеше да е в немилост пред Пепус, по-добре да не се заяжда с Уинтън. Сведе глава и си тръгна.

Уинтън го изпроводи с поглед. На устните му трептеше усмивка. Беше засякъл нискочестотно съобщение от Сторм и знаеше, че капитанът е само на няколко километра от Сасинал. Уинтън нямаше никакво намерение да го предупреждава какво го очаква.

Не беше необходимо да го убива собственоръчно. Отвън имаше десетки хиляди битианци, които жадуваха да го сторят.

Оставаше му само да се разправи с Дурл и Колин, когато са заедно.

Отгласът от действията му щеше да свали от трона Пепус и да разклати властта на Триадата.

А битианците щяха да се погрижат вместо него за изгубения Рицар — вербуван на времето от драките.

31.

— Роулинс, искам да се явиш в дракското посолство. Кажим им, че си назначен за телохранител на Свети Колин.

— Какво?... — лицето на младия мъж преbledня.

— Чу ме добре. Дурл е поканил Колин на разговор. Имам обаче известни съмнения относно причината за тяхната среща. Не ми харесва идеята негово преподобие да се яви там без охрана.

— Ясно, сър. Разбрах ви.

— Как върви подготовката за евакуация?

— Прехвърлихме почти двеста души на стартовата площадка, сър.

Кевин кимна. Площадката бе достатъчно далече от града, така че щяха да излетят дори и битианците да го завладеят напълно. Въпросът бе как да прехвърлят там Колин и последователите му, а също и останалите рицари.

— Добра работа — не пропусна да отбележи той.

— Да, сър! — лицето на Роулинс грейна. — Свързахме се с капитан Сторм, сър! Каза, че идва насам.

— Какво?

— Да, сър.

Кевин също се засмя.

— Брей, това е нещо, което бих искал да видя с очите си. Още ли е на линия?

— Не, сър. Костюмът му не функционира с цялата си мощност. Предполагам, че е имал известни проблеми.

— В такъв случай задачата ти се променя. Няма да пазиш Колин, искам да идеш и да ми го доведеш. Ще ви чакам при градската порта. Ако имаме късмет, ще успеем да вкараме Сторм, а после всички да се измъкнем с ховъркрафта.

Роулинс отдаде чест и си тръгна. Кевин ги изпроводи с поглед до входната врата. След това си закопча куртката, постави колана с оръжията и за втори път тази сутрин се отправи към стената.

Когато стигна дракското посолство Роулинс се поколеба. Настръхна при мисълта, че ще види къде точно живеят онези... насекоми. Мисълта, че може да ги завари, докато се хранят, накара стомаха му да се свие. Но той имаше заповеди и трябваше да ги изпълни.

Само една от къщите в Сасинал бе оборудвана с врата. Когато обаче я приближи, за свой ужас Роулинс установи, че не се охранява и зее отворена. Побутна я с пръсти и тя поддаде без съпротивление.

Почти бе готов да се обърне и да си тръгне. Но си спомни за Кевин... и за Свети Колин, който може би беше вътре, без никакви приятели до себе си. Роулинс не беше Скиталец. Дори не им симпатизираше. Но знаеше, че както командирът, така и капитан Сторм са много близки с този човек.

Което означаваше, че Колин на всяка цена трябва да бъде спасен.

Преглътна мъчително и пристъпи прага, очаквайки всеки момент в гърдите му да се забие изстрелян от драките куршум или лазерен лъч да го покоси през краката.

И в двора нямаше следа от охрана. Сега вече Роулинс усети, че го обхваща ужас. Направи още няколко крачки и изведнъж замръзна. Започна да му се повдига. Насред двора бе проснато размазаното тяло на дракски пазач. Под него се виждаше локва засъхнала кръв.

— Божичко!

Той се задави. Къде ли беше Колин?

Роулинс заобиколи драка и се озова пред вратата на сградата. Тук спря и наостри слух.

Гласове... откъм десния коридор.

Вместо да влезе безшумно, той хукна право натам и когато стигна входа за приемната, не спря, а се хвърли през него.

Тъкмо по тази причина огънят от пушката на Уинтън попадна в него, вместо да покоси Свети Колин.

Роулинс извика от болка, блъсна се в Колин и го събори, закривайки го с тялото си, докато куршумите продължаваха да разкъсват гърдите му, превръщайки ги в кърваво месиво.

Уинтън бе застанал насред стаята. В краката му лежаха Дурл и неговия помощник. Подът бе залят с кръв, към която скоро се присъедини и тази, която бликаше от раните на Роулинс.

Уинтън се озърна. Колин забеляза, че погледът му се насочва към него и притисна по-плътно към себе си тялото на Роулинс. След това затвори очи и започна да се моли: „Не позволявай да иде напразно жертвата на това момче...“

Уинтън стисна оръжието, дишайки тежко. Знаеше, че куршумите най-вероятно са разкъсали и двете тела. В пълнителя бяха останали съвсем малко. Въпросът бе, че не разполагаше с резервни патрони. А искаше да запази няколко за Джек Сторм... за всеки случай.

Обърна се и напусна тичешком посолството.

Роулинс изстена. Опита се да се надигне, притиснал с длан разкъсаното си тяло.

— Сссвети...

Колин се измъкна изпод него. Ребрата го боляха и расото му беше скъсано, но вплетените норцитови нишки бяха поели по-голямата част от удара. Състоянието на Роулинс беше доста тежко. Колин положи ръка на челото му.

— Не плачи, синко. Лежи спокойно.

И отново започна да се моли. Обръщаше се към оногова, комуто вярваше безрезервно, и го призоваваше да направи още едно чудо... само едно...

Роулинс започна да трепери, неспособен да овладее тремора на ръцете и краката си. Дори петите му се блъскаха в земята, а зъбите му тракаха шумно. Единственото топло място в тялото му беше коремът, откъдето бавно се изсипваха червата му. Кръвта продължаваше да се стича между пръстите му...

Той спря да се движи.

Колин остана надвесен над него, макар да усещаше, как топлината под ръката му бързо се разсейва. Едва успяваше да сдържа сълзите си.

Изведнъж Роулинс се раздвижи отново. Отвори очи и погледна нагоре.

— Преподобни?

— Лежи мирно. Сигурно си много слаб. Но няма да умреш. Ще пратя да повикат помощ. — Колин се изправи и едва сега почувства бремето на годините.

Момчето остана да лежи на земята, изглеждаше сякаш спи.

В посолството не бяха останали живи драки, които да сторят нещо лошо на Роулинс, и затова Колин не се поколеба да го остави. Трябваше час по-скоро да се върне при стената до Източната порта, за да спре Уинтън, преди да е осъществил налудничавия си замисъл. Докато бързаше по улицата, наложи се да използва цялата си воля, за да накара треперещите си крака да го слушат.

Унесен в сън, Роулинс така и не чу потракването на прокрадващите се към него хитинов крака. Дурл измъкна оръжието от кобура на поваления Рицар. Едва след това го огледа през фасетните си очи. Не се съмняваше, че чуждоземецът е прострелян смъртоносно и скоро ще издъхне. Той също се отправи към изхода.

Джек се изкатери на билото. Чуваше тежкото си дишане и — което бе по-неприятно — усещаше, че е подгизнал от пот. Малко след зазоряване вятърът утихна напълно, отнемайки силата на пясъчната буря. Той си свали шлема и го закачи на колана.

Долината, която се широка пред краката му, се бе превърнала в океан от битианци. Джек започна да се спуска надолу по склона, като се питаше дали вижда мъртви или живи същества. Разтърка очи. Задните камери не работеха. Нямаше никаква представа какво се случва зад гърба му. Спря и се обърна.

Керван от пясъчни платноходки — почти до хоризонта. И стотици, може би хиляди туземци, които го следваха пешком.

— По дяволите! Трябваше да се досетя — промърмори Джек.

„Колин те накисна.“

— Може би. А може да идват насам за вода и припаси.

Фантом се изсмя, с дълбок, отекващ смях. Джек поглади уморено челото си.

„Поне не се опитват да ни нападнат. Както виждам, най-добре ще е да се отправим към Източната порта. Виж, тълпата в тази посока се е разтворила. Накрая с два кратки тласъка на реактивните двигатели ще прехвърлим стената.“

„Не ми изнасяй лекции по стратегия и тактика, кръвожадно привидение.“

„Слушам.“

„Ако искаш да ми бъдеш полезен, намери Амбър. Предполагам, че е някъде в множеството.“

Настъпи пауза, после:

„Амбър е втората фигура при вратата.“

— Какво? — Джек подскочи и хукна натам.

Битианците се отдръпваха от пътя му и Джек се движеше като лодка, пореща водата с носа си. Дори забрави колко тежък и непохватен може да е костюмът. Извика: „Амбър!“ и чу гласът му да отеква в стената.

Тя се надигна.

Беше Амбър и същевременно не приличаше на нея — той заби пети в песъчливата почва, втренчил поглед в прегърбеното, загърнато в наметало същество, което пристъпваше към него.

Цялото беше покрито с прахоляк. На ръст беше колкото Амбър. Би могло да е Амбър.

Джек също направи крачка към нея, докато зад гърба му се надигаше ропот, а насядалите битианци се изправяха.

— Амбър?

Тя отдръпна ръце от наметалото. Виждаше само очите ѝ, всичко останало бе покрито с прах, косата ѝ бе скрита под качулката, а кожата ѝ бе цялата в татуировки.

Татуировки!

Негодникът я бе изрисувал така, както туземците украсяваха телата си на тази планета.

— Амбър!

Тя премигна, но в златистите ѝ очи нямаше и следа от топлина.

Джек спря пред нея, усещайки как сърцето му думка в гърдите.

— Джек! Джек!

Вдигна глава и забеляза, че Кевин го вика от стената. Отново извърна учуден поглед към Амбър.

Но преди да направи нещо, битианците нададоха оглушителен рев, защото Всемогъщия Хусиах се бе изправил на крака. Той произнесе нещо на местен език, пристъпи към Джек и го повтори:

— Време е.

Вратите се разтвориха и на полето излязоха триста облечени в бойни костюми Рицари. Битианците потънаха в мълчание.

Джек заобиколи Амбър.

— Накарай ги да свалят костюмите, Кевин! Те са заразени!

Кевин се спусна плавно от стената, използвайки реактивните двигатели.

— Какво има, Джек?

— Прекарах последните два дни в неведение дали ще успея да се върна в града. В костюмите има паразити... паразити от Милос. Тези гадинки се хранят с топлина и пот, развиват се, после се прикрепват към живото тяло. А след това... го изяждат. Наричат се милоски берсеркери — натъкнах се на шест такива, шестимата, които изгубихме при Черната пикоч. Не зная как и защо става, но съм сигурен, че опасността е реална — всяка минута, през която се носи костюма, е минута по-близо до смъртта. А крайт наистина е ужасяващ, повярвай ми.

Рицарите спряха и се спогледаха. Ласадей пръв си разкопча костюма.

— Чувал съм за тях, кучите му синове — извика той. — Но мислех, че е поредната легенда, останала от Пясъчните войни.

— Не са легенди, сержант — увери го Джек.

— В такъв случай го попитайте откъде знае — отекна нечий странен глас.

Джек протегна ръка към Амбър, която стоеше между него и портала. Побутна я внимателно настрани, за да види кой бе произнесъл последните думи.

Отсреща се усмихваше мрачно Уинтън.

— Време е — произнесе тихо Хусиах. Джек усети, че сърцето му започва да бие бавно и равномерно. Пристъпи напред, крачка през пространството и времето — крачка срещу древния враг.

Но го спря Хусиах.

— Сега е нашето време — обяви битианският Върховен жрец. — А ти си Герой.

Последните думи изтръгнаха възторжен рев от хиляди битиански гърла.

Амбър изведнъж се пробуди и в очите ѝ блесна искрата на осъзнаването. Тя свали наметалото и го пусна на земята.

Хусиах я улови за ръката.

— Това е нашият Герой.

Джек извърна поглед към Уинтън. Но между него и стария му враг имаше тълпа от битианци.

И тогава през портата се показва окървавеното тяло на тежко ранен драк.

Дурл бе изучавал внимателно битианската история. Докато пъплеше към Източната врата, той вече се досещаше какво предстои да се случи. Плочките на лицето му се бяха подредили в маска на мрачна решимост. Зад него по прашния път оставаше дълга, кървава диря.

Този свят принадлежеше на драките.

Според пророчеството един срещу друг щяха да се изправят трима герои.

Достатъчно бе единият от тях да бъде на страната на драките.

Най-сетне бе успял да се сдобие с доклада на разузнаването.

Дурл знаеше кой от Рицарите е вербуван от драките. Време беше да се възползва от скрития коз.

Той прекрачи портата.

— Спрете!

Морето от битианци се люшна и замря. Хусиах, вдигнал високо ръце, също се обърна.

Дори не направи опит да прикрие миризмата на недоволство и отвращение, когато забележа изправения пред портата драк. Но не пропусна да отбележи със задоволство, че е ранен.

— Какво има?

— За Светото изпитание... — изграка Дурл. — Призовавам третия...

— Осквернител на храма! — провикна се някой от тълпата и последва нов рев.

Дракът изчака да се възцари тишина и продължи:

— Не искахме да оскверняваме свещените ви земи. Просто там отглеждаме нашите малки. Подготвихме нашия Герой, който да участва в Светото изпитание, в сянката на храма.

Хусиах не повярва нито за миг на Дурл, но въпреки това преведе думите му. Чу се недоволен ропот, после от тълпата излезе друг жрец. Хусиах изгледа презрително Сух-хе-лан.

— Аз подкрепям искането му.

Хусиах смяташе, че от това няма да излезе нищо. Кого би могъл да избере дракът, че да може да премери сили с Амбър или рицаря в Сияеща броня? Повдигна рамене и се обърна.

— Избирай.

Дурл се изправи в цялото си посланическо великолепие. Огледа редицата от Рицари.

Уинтън стоеше в сянката на стената, с доволно изражение на лицето. Битианците не бяха разкъсали Джек Сторм. Още по-добре. Предстоеше да се случи онова, което подготвяше отдавна. Най-сетне щеше да се разкрие, че Джек е предател. С всички произтичащи от това последици. И тогава Уинтън собственоръчно щеше да го убие. Той зареди пушката.

Дурл откъсна синтезатора от хитиновата си обвивка. На мястото на присадките остана кървава рана, но той вече бе претръпнал и не почувства болката. Ако ще умира, по-добре да говори на родния си език.

Израка с челюсти. Звукът бе тих, дращещ, защото имплантантите на синтезатора бяха унищожили недоразвитите му гласни връзки. Но въпреки това щеше да стане. Той продължи да трака и подсвирква, преглъщайки болката, защото това бе начинът, по който можеше да пробуди програмата, заложена в съзнанието на Рицаря.

Кевин видя, че Уинтън се напруга. Знаеше, че началникът на Планетната полиция е замислил нещо. Мъжът бе втренчил трескав поглед в Джек. Дулото на пушката му сочеше напред. Кевин предположи, че е насочено към Джек.

Отново Джек.

И тогава Дурл заговори, и той *осъзна*.

Уинтън бе набедил Джек Сторм за изгубения Рицар. Готов бе да го убие, тук и сега, независимо от обстоятелствата, дори и ако това унищожи кариерата му.

Забеляза, че до Уинтън е застанал Колин. Светецът изглеждаше състарен и посивял. Той повдигна уморено брадичка и огледа събралото се битианско множество.

„Все още търсиш проклетото си доказателство“ — помисли си Кевин. Това бе религиозно сборище и Колин не биваше да се намесва.

Но не и Кевин. Почувства, че го изпълва странна топлина. Изведнъж осъзна, че неразбираемите думи на дракския посланик са предназначени за него...

— Аз чух словата на Дурл. Аз ще бъда дракският герой.

— Не! — изкрещя Уинтън. — Не може да си ти! Той е — зная, че е той! Джек Сторм!

Вдигна пушката и се прицели.

Кевин се обърна.

— Не, Уинтън.

Втренчи очи в него.

— Не, Уинтън. Аз съм човекът. Бях почти хлапе, когато ме плениха драките, а те бяха впечатлени, че едно дете може да управлява боен костюм. Държаха ме в продължение на... много години. После избягах. Едно от първите неща, които започнах да правя, бе да убивам драки, независимо от Примирието. Аз съм твоят проклет, изгубен Рицар.

— Скот Рандолф бе убит заради теб — заяви Джек.

— Вероятно. Драките не знаеха, че нещо в програмирането ми не е наред. Не искаха някой да разкрие плановете им. — Кевин пристъпи напред и застана пред пушката на Уинтън.

Началникът на Планетната полиция изглеждаше като полудял.

— Въпреки това ще го убия! — изкрещя с потъмняло от гняв лице и натисна спусъка.

Кевин се хвърли напред, покривайки последните сантиметри от разстоянието между Уинтън и Джек.

Джек протегна ръце и улови тялото на своя другар. Кевин увисна в обятията му. В същия миг Уинтън захвърли пушката и побягна. Джек втренчи объркан поглед в кървавите отвори на гърдите на Кевин. А след това и в собствената си броня, в която куршумите се бяха сплескали, без да му причинят вреда.

В бронята, подсилена с норцит.

Джек взе Кевин на ръце и го понесе. Очите на ранения го гледаха засмяно.

— Защо отвърна на призива?

— Защото Уинтън очакваше... да го сториш ти — закашля се Кевин. На устните му излезе кървава пяна. — Не можех да позволя... да обвинят вместо мен... моя приятел. Никога не съм ти казвал...

Джек вдигна глава и извика.

— Помогнете! Помогнете му! — Погледна към момичето, което стоеше до него. — Амбър!

Тя го гледаше, но в очите ѝ нямаше нито жал, нито любов.

Кевин поклати глава.

— Пусни ме... — закашля се отново. — Има много неща, които трябва да знаеш...

Джек осъзна, че няма надежда. Притисна по-плътно своя приятел.

— Не е необходимо. Аз също бях Рицар.

— Знаех си! — въпреки болката в гласа на Кевин се долавяше триумф. — Познаваше ли брат ми?

— Не... но той е загинал на Дорман, защитавайки моите роднини.

— Добре — усмихна се Кевин.

Колин се свлече до портата. Подпря се на колене, усетил, че и последните му сили бързо го напускат. Беше видял смъртта, но не бе успял да я спре навреме. Притисна ръце към очите си. От другата страна на портала Дурл изхърка и рухна. Из въздуха се разнесе нетърпима воня.

Кевин се опита да каже нещо, но не успя и само стисна ръката на Джек.

Очите на Джек се напълниха със сълзи. Ласадей застана до него, със зачервено лице.

— Дайте аз да го държа, капитане.

— Не. — Потърси с поглед Уинтън. Но не се възпротиви, когато Ласадей и Травелини поеха тялото на Кевин от ръцете му.

Около него битианците бяха потънали в ужасено мълчание. Хусиах почувства, че стомахът му се свива. Пое си мъчително въздух. След това обясни на заобикалящите го какво се бе случило току-що.

Мнозина от тях нададоха възторжени викове.

Но Върховният жрец почувства, че на раменете му е легнала огромна тежест.

Третата епоха току-що бе започнала. Един от Героите бе дарил на света нещо, което битианците не бяха правили от хилядолетия — саможертвата, в името на друго същество.

— Убий го — нареди той на Амбър. — Покажи му, че е бил измамник.

Когато чу гласа на своя учител, Амбър се съвзе. Ударил бе и нейният час. Лъхна я топлината на заобикалящите я тела и долови миризмата им. Мирис на нетърпеливо очакване и победа.

Вече се готвеше да нанесе първия удар, когато нещо я спря. Нещо, което се намираше в ума ѝ.

„Амбър — проговори един познат глас. — Ние те обичаме. Върни се.“

Гърлото ѝ се сви. Не можеше да диша. Погледна към Измамника, който се извисяваше пред нея в Сияещия костюм, ярък като слънцето, което можеше да я заслепи.

И тогава си спомни.

— Джек...

Невъзможно. Джек е мъртъв.

„Амбър, чуй ме. Ние те обичаме. Имаме нужда от теб.“

Тя отметна глава назад и изкрещя:

— Джек!

Джек бе твърдо решен да открие Уинтън и да изтръгне още туптящото сърце от гърдите му. Щеше да забие металната си ръкавица

в тялото му и да тършува вътре, докато напипа потръпващия орган...

Неочаквано един вик го накара да замръзне. Обърна се и видя, че Амбър се хвърля към него.

Джек разпери ръце и я улови.

Отново бе жив в очите ѝ.

— О, божичко! — извика той и я притисна. Смъкна битианската кърпа от главата ѝ и я целуна. Тя се вкопчи в него, обляна в сълзи. След това промълви задъхано: — Трябва да намеря Уинтън.

Хусиах подскачаше от възбуда. Трябваше да остане само един Герой. Един-единствен! И тогава прозря своята глупост. Беше чувал слухове... но не им бе обърнал внимание. Че хората се делиха на два пола. Че трябваше да се събират по двойки, за да се допълват. Без да предполага, той сам бе напъхал в ръцете на Джек отредената му половинка.

Преди Амбър да успее да отговори, земята около тях изригна в пламъци.

Битианците нададоха ужасени викове и паднаха по очи, осъзнали, че от дълбините блика Светият огън.

Амбър пусна Джек. Огънят я заобиколи. Усещаше как хладните му езици гаят тялото ѝ. Огънят обгръщаше Джек и само Джек.

Над главите им профуча скутер и Ласадей погледна след него.

— Залагам си топките, че този тип възнамерява да напусне планетата.

— Как?

— Снощи започнахме евакуацията. Транспортният кораб е натоварен до половина.

Джек присви очи. Огнените пламъци озаряваха русите му коси.

— Този път няма да го изпусна. Костюмът ще ме отведе при него! — Направи няколко крачки и се затича, поглъщайки разстоянието с огромни подскоци. Светият огън пламтеше зад него.

Амбър притисна устата си с ръка.

Вместо пепел огънят оставяше след себе си разцъфнали стръкове. Той засаждаше живот в изсъхналото поле около Сасинал.

Тя си помисли за Кларон. Да можеше само Джек да види какво прави!

Хусиах я улови за лакътя.

— Ела — рече й. — Трябва да присъстваме.

Тя погледна битианския върховен жрец.

— Не оправдах очакванията ти — смотолев.

Той поклати глава.

— Не. Аз бях този, който се излъга. Не бях достатъчно мъдър, за да прозира последствията от собственото си пророчество. Но Третата епоха започна. Ела! Искам да видя Светия огън!

Мигащи червени светлини на всички индикатори. Джек ги видя, но въпреки това не забави скорост. Беше набрал достатъчно инерция. Само да се доближи до Уинтън!

Успя да го застигне при билото. Скутерът се залюля и двигателят му се закашля. Джек вдигна ръкавица и стреля. Лазерният лъч попадна в задния двигател и машината полетя надолу.

Блъсна се в песъчливото било и Уинтън мигновено скочи от седалката. Претърколи се и понечи да се изправи. Джек се приземи наблизко, остави го да се надигне и да се затича, после задейства отново двигателите, прелетя отгоре и се спусна на пътя му.

Разтвори усмихнато обятия и бягащият попадна право в прегръдките му.

Уинтън напъна мишци в напразни усилия да се отърве от металното менгеме, в което бе попаднал, и изграчи:

— Ти си предател! Ти си заразен. Ти знаеш...

— Точно така, Уинтън. Зная, че си наредил да умрем на Милос.

Мъжът спря да се бори за миг. Присви очи, споходен от спомени.

— Милос...

— Защо?...

Уинтън облиза устни, твърде сухи, за да ги раздвижи, но все пак опита:

— Ти бе определен да умреш на Милос. Трябваше да го направиш, щом си такъв куражлия! Никой не биваше да оцелее там. На Милос всички бяхте заразени. А Регис трябваше да падне от власт. Това бе единственият начин.

— С кого работеше тогава? Кой ти каза да пожертваш Рицарите?
— увеличи малко силата на натиска Джек.

— А ти кой си мислеше? — захили се злобно Уинтън. — Пепус вече набираше сили, в очакване Регис да допусне някаква грешка.

— А Кларон?

Лицето на Уинтън бе позеленяло, но въпреки това той успя да изхъхри:

— Пак по твоя вина, Джек. Ако не беше там, щях да намеря друг начин да се справя с пясъчното убежище.

Металните ръкавици се стегнаха още малко и Уинтън издъхна, сплескан в тях.

Светият огън умря с него. Джек пусна тялото на земята и се огледа, за да открие, че пламъците са утихнали. Полето около него бе променено до неузнаваемост. Стройни дървета се издигаха високо в небето, а клоните им бяха отрупани с листа и плодове.

Джек затвори очи, завладян от мъка. За един кратък миг си помисли, че същата съдба би могла да споходи и Кларон, ако не трябваше там да го убият. Синият огън пропълзя нагоре по костюма му и затрептя в дланта на металната му ръкавица.

Хусиах изкатери билото, следван от Амбър. Пусна ръката ѝ и я остави да се приближи към него. Светият огън прекоси разстоянието, което ги делеше, и изведнъж се озова в дланите на Върховния жрец. Той погледна към Джек.

— Ще го отнеса навсякъде из Бития — произнесе тържествено. — Ти свърши своето.

Той се обърна и заслиза надолу между дърветата и храстите, вдигнал ръката си, сякаш носеше факел.

Ласадей дъвчеше облекчено стимулиращата си дъвка, докато транспортният кораб вибрираше, набрал максимална скорост.

— Ще ми липсват тия змийски кожи.

— И защо, по дяволите?

— Защо ли, хлапе? Първо, защото правят ужасно добра бира — сержантът прокара длан през голото си теме. — И второ, понеже трябваше да оставим долу командира.

Колин се облегна на седалката. Още не бяха приготвили криогенните капсули и той чакаше тук с останалите.

— Аз пък мисля, сержант — обади се свещеникът, — че той умря така, както искаше.

— С чест и не защото драките го държаха в лапите си — добави Амбър.

— Единственият начин да се измъкнеш — кимна Ласадей.

Джек имаше замислен вид.

— Джек... — поде Амбър, но интеркомът я прекъсна.

— Господа... и дами... очакват ни неприятности по обратния път. Току-що получихме съобщение, че драките са ни обявили война.

Един тъничък мускул се сви на челюстта на Джек. Как би могъл да свали императора и командира на доминионската отбрана, когато им предстоеше война с драките?

— Какво мислиш? — попита го тя шепнешком.

Джек сведе поглед към нея. Усмихна се и я придърпа в обятията си.

— Мисля, че има и по-важни неща.

Издание:

Чарлз Ингрид. Пясъчните войни

Американска. Първо издание

Превод: Юлиан Стойнов

Редактор: Олга Герова

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД — Иванка Нешева

Charles Ingrid

The Sand Wars (1987–1988)

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 38

Цена: 11.99 лв.

ИК „БАРД“ ООД

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.